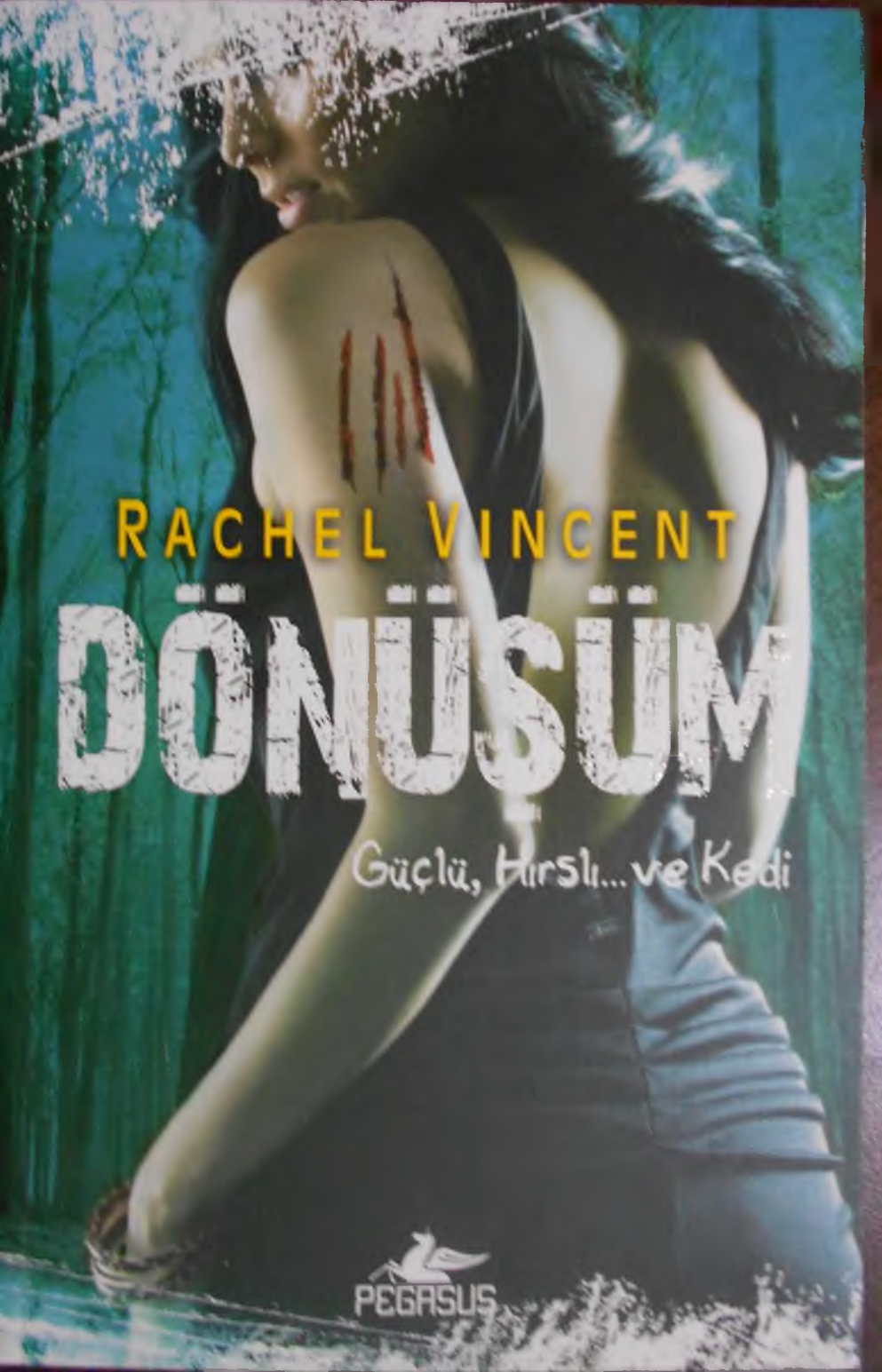

A woman with long dark hair, wearing a black one-piece swimsuit, is diving from a diving board into a pool. She is looking back over her shoulder with a slight smile. On her upper back, there are three vertical, scratch-like marks. The background shows a green, textured wall or foliage.

RACHEL VINCENT

DÖNÜŞÜM

Güçlü, Hırslı... ve Kedi

PEGASUS

RACHEL VINCENT

DÖNÜŞÜM

İngilizceden Çeviren:
ESRA DOYUK

PEGASUS YAYINLARI

Bir

“Gitmelisin. Şimdi.” Babamın uyarı hırıltısı ruhumun karanlık ve ilkel bir yerinde yankılandı. Parçalanmış et ve ay ışığında parlayan taze kan için aniden yanıp tutuşmaya başladım. Kana susamışlık hissi beni dalga dalga sardı ve bu şiddetli duyguyu kontrol etmeye çabalarken iki yana sallandım. Ethan’ın öcünü alacaktık. Ama şimdi ne sırası ne de yeriydi.

Benim ve dostumuz olan lider adamlarının içinden akan öfkeyle babamın ofisi cayır cayır yanıyordu fakat bölge konseyi vekil başkanı Paul Blackwell bundan hiç etkilenmişe benzemiyordu. İki kolumu da –sağ kolum hâlâ alçıdaydı– göğsümde kavuşturmuş, kapalı ofis kapısının yanındaki yerimden onu seyrediyordum.

Blackwell modası geçmiş ahşap bastonunu Şark halısına bastırdı ve iki eliyle birden bastonun üstüne eğildi. “Şimdi, Greg, sakın ol... Herkes için en iyisini düşünmeni rica ediyorum. Bu da konsey başkanlığı görevine geri getirilirsen tam olarak yapacağımı ileri sürdüğün şey zaten.”

Ne yazık ki her geçen gün bu daha da ihtimal dışı görünüyordu. Nick Davidson, ağabeyimi gömdüğümüz hafta Calvin Malone’a konsey başkanı olması için destek verdiğini duyurmuştu. Bu da babamın kalan son oya –dostumuz olan lider adamı Parker’ın babası Jerold Pierce’tan gelecek olan oya– ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Ama beraberlik yeterince iyi değildi. Kesin bir galibiyete ihtiyacımız vardı.

Babam halının ucundaki arkası yüksek koltuğunda oturuyordu. Ayağa kalkmayı reddetmesi dost bir lidere karşı –görünüşte– bir saygısızlık gösterisiydi. Ama onu, gerçeği anlayabilecek kadar iyi tanıyordum: Ayağa kalkarsa öfkeden kendisini kaybedebilirdi. “Ben-den oğlumun cinayetinin intikamının alınmamasını istiyorsun.” Sesi hiç duymadığım kadar kısıp ve tehlikeliydi. Hırladığını iliklerimde hissettiğime yemin edebilirdim. Kalbimdeki acının bir benzerini yansıtıyordu.

“Senden bir savaş başlatmamı rica ediyorum.” Blackwell sakın ve kararlı bir şekilde ayakta durmaya devam etti. Babamın daha genç ve daha yapılı olması –ve bariz öfkesi– göz önüne alınınca bunun için ciddi bir irade gerekmiş olmalıydı. Ellili yaşlarının sonlarında bile Orta Güney Gurur bölgesi lideri olan babam Greg Sanders müthiş bir güce sahipti.

Babam tekrar hırladı. “Bunu Calvin Malone başlattı ve sen de bunu çok iyi biliyorsun.”

Blackwell iç geçirdi ve etrafa bakındı. Yorgun bakışları barın yakınında toplanmış diğer üç lidere ve duvar kenarlarında duran lider adamlarına kaydığında, babamla yalnız kalmayı daha çok tercih edeceğine dair belirgin bir izlenime kapıldım.

Orta Güney Gurur sürüsü ve müttefiklerimiz Amerika’nın altmış yıldan uzun süredir görmediği ilk geniş çaplı kedi adamı saldırısını başlatmadan önce diğer liderler ve her birinin ikişer adamı son bir strateji toplantısı için o sabah erken saatlerde gelmişti. Cumartesi günüydü. Üç gün içinde saldırmayı planlıyorduk; salı günü güneş battıktan hemen sonra. Beklenti etrafımızdaki havada uğulduyor. kulaklarımda elektrik gibi çıtırdıyor ve damarlarımda tutku gibi atıyordu.

Her birimiz şimdiden etkisini hissedebiliyorduk. Kanın kokusunu alabiliyor, sakın ve soğuk bir şubat gecesini pek yakında delecek olan çığlıkları duyabiliyorduk. Şiddete şiddetle karşılık vermenin umuduyla yaşıyorduk ve etrafımdaki pek çok erkek kedi kana susamışlığın ince sınırında sendeliyor, ölümcül bir dalganın tepesindeymiş gibi adrenalin salgıliyordu.

Blackwell eve adımını attığı anda görevinin başarısızlığa uğrayacağını anlamış olmalıydı.

Mütteliklerimizi bekliyorduk ama Paul Blackwell'in gelişi tam bir sürpriz olmuştu. Öğle yemeğinin hemen ardından torununun kullandığı kiralık arabayla gelmiş ve garaj yolumuza park etmişti. Yaşlı adamın elinde bir baston, adımlarındaysa kararlılık vardı. Ama bu yeterli olmayacaktı. Onur rozeti gibi taşıdığı bölge konseyi otoritesi de. Gerçi konsey üyelerinin neredeyse yarısının burada bulunduğunu ve bir tanesinin bile onu görmekten mutlu olmadığını düşüncecek olursak bunu daha çok bir utanç rozeti gibi taşıdığı söylenebilirdi.

Blackwell halının üzerinde bir ayağını sürüdü ve düşüncelerini topluyormuş gibi gözlerini kapadı. Ardından yeniden babama baktı. "Greg, kimse Ethan'ın başına gelenlerden mutluluk duymuyor, özellikle de ben. Calvin resmî olarak kınandı ve bu işe karışan lider adamları," muhtemelen hayatta kalanlar, "soruşturma boyunca görevlerinden süresiz olarak uzaklaştırıldı."

Rick amcam odanın öteki tarafından yarısı dolu bir konyak bardağını göğsünde tutarken, "Bu soruşturmayı kim yönetiyor?" diye sordu. "Ve kimlerin tanık olmasına izin verilecek? Şu anki haliyle konseyin adalet sağlayabileceğine, hatta tarafsız olabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Blackwell garip bir ifadeyle amcama döndü. "Açıkçası konseyin şimdiki hali felaketten farklı değil. Ama bizi tanımlayan düzeni terk etmek kurumumuzda oluşan çatlakları tamir etmenin bir yolu de-

ğil.” Ardından babama bakmak için tekrar döndü. “Neyse ki sanırım gerçek suçluyla kendin ilgilendin.”

Babam, ağabeyim son nefesini vermeden önce Ethan’ın katilinin boğazını parçalamıştı. Saldırgan erkek kedi ahırımızın arkasındaki sanayi tipi fırında yok edilmiş, külleri fırınımızdan birkaç metre ötede merasimsiz bir şekilde yere dökülmüş ve üstünde yürüyen herkes tarafından ezilerek toprağa gömülmüştü.

Fakat bu küçük öç eylemi hepimizi yiyip bitiren keskin gazabı hafifletme konusunda yeterli olmamıştı.

“Calvin Malone, Ethan’ın ölümünden esas olarak sorumlu ve bedelini ödeyecek.” Babamın sözleri sanki söylediği tek bir kelimeyi bile hissetmiyormuş gibi soğuk çıkmıştı. Ama sağ tarafımda oturan Marc’ın elleri iki yanında yumruk halini almış, sol tarafımda oturan Jace ise kaskatı kesilmişti. Michael kanepede başıyla sertçe onaylıyordu. Hazırdık. İntikam vakti çoktan gelmişti.

“Konsey bu konuda resmî olarak harekete geçti,” diye devam etti Blackwell. “Bu hareketten hoşnut olmadığımı biliyorum ve bu anlaşılabilir bir şey ama kınamasını kabul ettikten sonra Malone’a saldırırsan, ilk yumruğu sen atmış olacaksın.”

“Suçlu kim oyunu oynayan küçük çocuklar mıyız?” Babam en sonunda koltuğundan kalktı ve Blackwell babamın öfkesiyle karşılaşmak için yukarı bakmak zorunda kaldı. “Kabahatlinin kim olduğu konusuna olayın tamamını göremeyecek kadar mı odaklandın? Calvin Malone kontrolden çıktı ve eğer konsey onu dizginleyemezse biz dizginleriz.”

Odanın öteki tarafında, Rick amca, Umberto Di Carlo ve Ed Taylor birlik içinde başlarıyla onayladı. Babamı desteklemeye başlamış ve yanımızda savaşmak için takviye göndereceklerine dair söz vermişlerdi.

"Tüm olayı görebiliyorum." Babam sessizce yaklaşırken Blackwell bulunduğu yerden kıınıldı. "İç savaştan bahsediyorsun. Bu her şeyi nasıl daha iyi yapabilir ki?" Bastonuna bakmak için bakışlarını indirdi ama yukarı baktığında yaşlı adamın eğilmiş omurgası azimle doğruldu. "Gözlerim yaşlı ve zayıf olabilir ama şunu net bir şekilde görüyorum, Greg: Amerika Gurur sürüleri bir savaşa girmeyi *kaldıramaz*."

Babam sakın bir şekilde bakışlarıyla karşılaştı. "Calvin Malone tarafından yönetilmeyi de kaldıramaz." Yaşlı liderin etrafından dolaşp kayınbiraderinin kendisine uzattığı bardağı aldı ve içkisini yudumlar-ken, Blackwell bastonuna dayanarak yavaşça dönüp odayı inceledi.

Konsey başkanının bakışları en sonunda bir köşede deri bir koltukta kaskatı bir şekilde oturan ve gölgelerle yarı yarıya gizlenmiş olan anneme çevrildi. Ben doğmadan çok önce annem konseyde yer almıştı ama hayatım boyunca konsey işlerinde aktif bir görev aldığını hiç görmemiştim. Yine de davetsiz misafirimize ofisin yolunu gösterdikten sonra, arkasından içeri girdiğinde kimse ona itiraz etmemişti.

"Karen..." dedi Blackwell. Anneme yakarışındaki ironi kürkümün tersten okşanması gibi beni sinirlendirdi. Yaşlı adamın cinsiyet eşitliği konusundaki görüşleri ortadaydı fakat yine de kendi evinde anneme hitap edecek kadar cüretkârdı. "Eğer bundan kaçınılabilecekse oğullarını savaşta ölmeleri için gönderir miydin?"

Annemin gözleri öfkeyle parladı ve nefesim tılandı. Yavaşça ayağa kalktı ve odadaki bütün yüzler ona döndü. "Fark etmediysen diye söylüyorum, öldüklerini görmek için çocuklarımızı savaşa göndermememe gerek yok. Ethan senin onayladığın bir eylemin sonucunda yaklaşık iki hafta önce kendi topraklarımızda öldürüldü." Kollarını kavuşturmuş bir şekilde ileri yürüdü. Annemle aramızdaki benzerlik birdenbire son derece korkutucu göründü. "Fakat sen yine de burada, benim evimde durmuş, oğlumun intikamı aleyhinde konuşmamı

nmı istiyorsun? Nefret ettiğim her şeyin temsilcisi olan bir konsey liderine destek olmamı mı istiyorsun? Sen Malone'dan daha büyük bir aptalsın."

Blackwell bakakaldı, nutku tutulmuştu. Omurgamdan hızla yükselen neşe ürpertisini zor kontrol ediyordum.

Annem henüz bitirmemişti. "Dahası, eğer Calvin Malone konseyin başına geçerse, durum iyice beter olacak. Senin, onun ya da başka bir adamın kızına ne zaman ve kiminle evlenmesi ve kaç çocuk doğurması gerektiğini söylemesini istediğimi sana düşündüren şey nedir? Evet, Faythe'in evlendiğini görmek istiyorum," annem kısa bir an bana baktı, "ama bunun sebebi kendi çocuklarım için hissettiğim vahşi, korumacı karakteri onda da –bazen çok derinliklerinde– görmem. Ve onu mutlu görmek istemem. Bu bir annenin hakkı. Ama senin hakkın değil. Onun mutluluğu konusunda zerre kadar endişelendiğine dair buradaki tek bir kişiyi bile ikna edemezsin."

"Karen..." diye başladı Blackwell ama annem başını kararlı bir şekilde iki yana salladı.

Hem utanç hem de gururla yerimde kıpırdandım ama dikkatim annemin yüzündeki öfke ve kızgınlık maskesinden asla ayrılmadı. "Dikkatle dinle... bunu bir daha söylemeyeceğim." İşaret parmağını konseyin kıdemli üyesine uzatarak bir adım daha attı. Omurgamdaki ürpertiler kollarıma sıçradı. "Soğukkanlılığımı ve türümüzün gelecek nesli için gösterdiğim katkılarımı uysallık ya da güçsüzlükle karıştırma. Bu, oğlumun intikamını alma arzumu besleyen annelik içgüdüsi. Ve seni temin ederim bu, en az kocamınki kadar büyük ve şiddetli."

Blackwell'in buruşuk çenesi gerçekten de aşağı sarkınca, "Şimdi," diye devam etti annem, "burada bir misafir olarak kalabilirsin. Ama bana ya da evimdeki herhangi birisine bir daha hakaret edersen, çıkış yolunu sana bizzat kendim gösteririm."

Bununla birlikte annem çenesine değen gri bir saç tutamını kulağının arkasına attı ve bizi arkasından şaşkınlıkla bakarken bırakarak kararlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. Babam şaşırmamıştı. Yüzü gururla o kadar yoğun bir şekilde parlıyordu ki eğer oğlunun kaybı için hâlâ yas tutuyor olmasaydı kadeh kaldıracağından emindim.

Babamın ofisine annemin kısa topuklu ayakkabılarının parke üstünde çıkardıkları sesler dışında yeniden sessizlik hâkim oldu. Arkasına bakmadan ya da hiçbirimizle göz teması kurmadan kapıyı açtı ve az kalsın ufak tefek bir dişi kediyle çarpışacaktı.

“Kaci, sorun nedir?” Annem onun kapıyı çalmak üzere olduğunu düşünerek Kaci’yi omuzlarından tutup ofisten uzaklaştırdı. Ama ben neler olduğunu biliyordum. Kaci kapıyı çalmıyor, içeriği dinliyordu.

En azından deniyordu. Ama fazla şansı olmadığını ona kişisel tecrübelerimden söyleyebilirdim. Ofis kapısı sağlam meşeden yapılmıştı ve beton duvarlarda tek bir pencere yoktu. Bu özellikler odayı aslında ses geçirmez yapmasa da, içeride konuşulan sözcüklerin anlaşılmasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Bir kedi adamın gelişmiş işitme duyularına rağmen.

“Ben...” Kaci bocalayıp yardım için bana baktı. Ama bir kez olsun başkasının böyle sıkıntılı bir duruma düşmesinden keyif alarak gülümsedim. “Benim hakkımda konuşuyordunuz, değil mi? Eğer öyleyse, bilmeye hakkım var.”

Annem gülümsedi. “Senden bahsedilmedi.”

Henüz. Ama şimdi Blackwell barış cephesinde sorunla karşılaştığı için Kaci’yle ilgili işe koyulacağından hiç şüphem yoktu. Calvin Malone onu konseyin kontrolünü ele geçirmesinde kendisine destek olacak bir Gurur sürüsüne yerleştirmek için yanıp tutuşuyordu. Eğer becerebilirse, kendi Gurur sürüsüne. Aslında Ethan, Kaci’nin Doğu Teksas’taki çiftliğimizden güç kullanılarak çıkarılmasını amaçlayan bir saldırıda onu korurken ölmüştü.

Kaci de bunu biliyordu.

“Öyleyse neler oluyor? Konu Ethan mı?” Konuştuğu sırada çenesi titredi, bakışları cevap bulmak için ciddi yüzlerde gezindi. Kalbim tekrar paramparça oldu.

Kaci, Ethan ve Jace’e diğer erkek kedilere olduğundan daha yakındı ve onu tanıyalı daha üç ay bile olmamasına rağmen ağabeyimin ölümünü diğerlerimiz kadar güçlükle karşılıyordu. Belki daha da fazla. Kaci on üç yaşındayken gereğinden fazla trajik ölüme maruz kalmış ve yol göstereni olmamıştı. Ayrıca diğerlerimizin de hissettiği kedere ve kızgınlığa ilaveten Ethan onu savunurken öldüğü için kendini suçlu hissediyordu.

“Gel, Kaci, haydi gidip sana yiyecek bir şeyler bulalım.” Annem onu ofisten çıkarmaya çalıştı ama dişi kedi omuzlarını silkip elinin altından çıktı.

“Aç değilim. Ve dışlanmaktan sıkıldım. Beni çiftliğe hapsedip duruyorsunuz ama bana kendi evimde neler olduğunu da mı söylemeyeceksiniz? Adalet bunun neresinde?”

İç geçirdim ve tartışmanın kalanını kaçırmak istemeyerek etrafa bakındım. Fakat artık Ethan olmadığından Jace dışında Kaci’yle benim kadar iyi ilgilenebilecek kimse yoktu ama ondan gitmesini istemeyecektim. Yaklaşan savaş benim kadar onu da ilgilendiriyordu; Calvin Malone onun üvey babasıydı ve Ethan da hayatı boyunca en iyi arkadaşı olmuştu.

“Haydi, Kace. Neden ahırdaki saman balyalarının canına okumaya gitmiyoruz?”

Bana karanlık tarafa geçmişim gibi baktı ama yine de başını isteksizce yukarı aşağı salladı.

Yanından geçip kapıya giderken Marc elimi tuttu, sonra da parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Durdum ve gitmeden kokusunu mümkün olduğunca içime çekmek için derin derin nefes

alıp sert yanağına bilerek bir öpücük kondurarak kendim için olduğu kadar Blackwell için de oyalandım. Yaşlı dazlağa kendi ilişkilerimi seçeceğimi vurgulamak için.

Ama koridora çıkarken gözlerim Jace'e takıldı. Çenesindeki gergin çizgi bilerek ifadesiz tutmaya çalıştığı yüz ifadesini ele veriyordu. Gözlerindeki titrek alevler de öyle. Ethan'ın öldüğü gün aramızda geçenleri konuşmama konusunda anlaşmıştık. Evdeki huzuru devam ettirmek, herkesin enerjisini ve dikkatini ağabeyimin intikamına vermesini sağlamak için gerçekten başka bir yol yoktu. İlk öğrenecek kişinin Marc olması için kendi kendime söz vermiştim. Ona ben söyleyecektim. Bundan ne kadar korkarsam korkayım ona bu kadarını borçluydum.

Ve bunun için henüz iyi bir zaman olmamıştı. Uygun bir zaman bile olmamıştı. Doğrusu her zaman berbat bir zamandı ve Jace'in bana böyle baktığı her sefer –inkâr etmek istediğim bağlantıya yanıt verdiğimi hissettiğim her sefer– içimdeki baskı bir kademe daha artıyordu.

Eğer bu gerginliği yakında kırmazsam patlayacaktım. Ya da hepimizin pişman olacağı bir şey yapacaktım.

Üzgün bir tavırla ve kibarca başımı sallamak dışında bir şey yapmadan –dostum olan diğer lider adamlarına da yapacağımın aynısıydı bu– Jace'in yanından geçtim ve koridora girdiğim anda kapıyı kapadım.

Annem elinde deri ceketim ve Kaci'nin kar montuyla çoktan orada duruyordu. İsteddiği takdirde diğerlerimiz gibi hızlı hareket edebildiğini bazen unutuyordum.

Bazen bir ağzı olduğunu da unutuyordum. *Sanırım kendiminkini ondan almışım...*

“Teşekkürler.” Ceketini alıp üstüme giydim. “Anne bu... müthişti.” Bunu başka türlü ifade etmek mümkün değildi.

DÖNÜŞÜM

Dudakları düz, zalim bir çizgi halini aldı. “Doğruydu.” Kaci’nin uzun, kestane renkli dalgalarını yakasından çekip zorla gülümsedi. “Yarım saat sonra içeri gelip ısının. Sizin için sıcak çikolata yapacağım.”

Koridorda ilerlerken Kaci çıplak ellerini kot pantolonunun ceplerine sokup bana baktı. Kaşlarını neredeyse babamın yüzünden eksik olmayan kaş çatışı kadar sert bir şekilde çatmıştı. Ve o anda onu gülümsetmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. On üç yaşındaki normal bir çocuk gibi görüldüğünü görmek için; sadece bir an da olsa. Vahşi ölümler, ruhu paramparça eden bir suçluluk ve insanı canından bezdiren bir korkuya ilişkin hiçbir şey bilmeyen bir genç gibi.

Ön kapıyı iterken, “Ne müthişti?” diye sordu.

Annemin sıkı tiradının anısıyla ruh halim bir anlığına düzelirken gülümsedim. “Annem herkesin önünde Blackwell’in yaşlı, büzüşmüş toplarını eline verdi.”

Kaci’nin kaşları alnının yarısına kadar çıktı. “Cidden mi?” Başımla onayladım ve bir saniye için mutlu bir Kaci’nin nasıl görüneceğine dair bir görüntü yakaladım. “Harika.”

Verandaya çıktık ve yalnız olmadığımızı anlayana kadar iki adım attım. Mercedes Carreño –Manx– ikili koltukta ağabeyim Owen’la birlikte oturuyordu. Yaklaştığımız sırada ikisi de başını kaldırdı ama rahat gülümsemelerinden herhangi bir şeyi bölmediğimiz anlaşılıyordu. Bir konuşmayı en azından. Kış sessizliğinin tadını çıkararak öylece oturuyorlardı. Ve bir şekilde onların bu rahatlıkları gözüme, gördüğüm pek çok öpücükten daha mahrem göründü.

Kaci ağabeyime meraklı bir şekilde kaldırdığım kaştan habersiz, “Hey,” dedi. “Des nerede?”

Manx yün montunun içine sokuldu. “Uyuyor.”

Kaşım daha da yukarı kalktı ve Owen kovboy şapkasını başında ileri geri kaydırırken kızardı. Manx, Des’i asla yalnız bırakmazdı. Asla. Bebek, Manx’in yatağında uyurdu ve gündüz uykuları sırasında

Manx onun yanında otururdu. Ve yokluğunda ona bakacak güvendiği birisini bulana kadar tuvalete bile gitmezdi.

Fakat bir kovboy ve bir beyefendi olan ağabeyimin yanında hiçbir şey yapmadan, tırnakları oyalı, esnek eldivenlerce gizlenmiş bir halde ve elleri kucağında gevşekçe dururken oturuyordu.

“Uyandığında onunla oynayabilir miyim?” diye sordu Kaci.

Manx gülümsedi. Bebekle oynamanın –tabii bir aylık bebeğin Kaci’nin parmağını tutmasına izin vermekten fazlasını yapmıyordu– onu az da olsa rahatlattığını fark etmişti. “Elbette.”

Kaci’nin omuzları gevşedi ve iki bebeğin iki kat terapi anlamına gelip gelmeyeceğini merak etmeden duramadım. Hem Kaci hem de hepimiz için. Bunu doğrulamak için henüz vakit bulamamıştık ama Ethan’ın insan kız arkadaşı Angela hamileydi ve bebeğin ondan olduğuna inanmamak için hiçbir nedenim yoktu.

Annem konu hakkında olabildiğince iyimserdi ve bunun gerçekten doğru olduğuna inanabildiği anlarda ender ve tahmin edilemediği kadar dizginlenemeyen neşe patlamaları yaşıyordu. Ethan’m ölümünün kalplerimizde bıraktığı boşluğu hiçbir şey dolduramazdı ama Ethan’m oğlu –annemin ilk torunu– yarayı iyileştirme konusunda uzun bir yol katedebilirdi. Angela’yla tanışmak için sabırsızlanıyordu ama yeni annenin güvenliği için tanışmaların bölge konseyiyle olan sorunlar giderildikten sonra yapılmasını hepimiz kabul etmiştik.

Kaci ahıra doğru baktı. Ardından gözleri kısıldı ve dudaklarının ucu aşağı sarktı. Dönmeden bile neye baktığını biliyordum.

Ethan’ın mezarına.

Onu elma ağacının altına, ön bahçe ile doğudaki arazinin tam ortasına gömmüştük ve mezar taşı aşınası olduğumuz araziye sonsuza kadar değiştirmişti. Ama planımız da buydu. Onu her gün görmek istiyorduk. Onu ihmal etmeden hatırlamak için. Uygun gördüğümüz kadar uzun bir süre boyunca yas tutmak için.

“Önden gidiyorum,” diye mırıldandı Kaci ve bir yanıt beklemeden basamaklardan hızla aşağı indi.

Owen ve Manx’ın yanında... her ne yapıyorlarsa onu bölmekten çekinerek daha fazla durmak niyetinde değildim. Ama belli ki Kaci, Ethan’la bir dakika yalnız kalmak istiyordu ve buna saygı duymak zorundaydım.

Verandanın ucundaki hasır koltuğa oturarak, “Onlu nasıl?” diye sordum.

“Pardon?” Manx, başımı sallayıp ellerini işaret edene kadar kaşlarını çattı, ardından sanki kontrol edermiş gibi parmaklarını havaya kaldırdı. “Ah. Çok daha iyi. Sadece bir şeye,” doğru kelimeyi ararken durdu, “çarpınca acıyorlar.” Göstermek için ellerini havaya kaldırdı.

Pençeleri söküldükten yaklaşık iki hafta sonra, elleri neredeyse tamamen iyileşmişti ama tırnaklarının bulunduğu yerdeki yara dokusu hâlâ kıpkırmızı ve kabarıktı. Görünüşlerinden nefret ediyor ve ne zaman mümkün olsa ince eldivenler giyyordu. Eldivenleri yalnızca bebekle ya da kendisiyle ilgilenmek için çıkarıyordu.

Kaci’ye –elma ağacına giden yolun yarısındaydı ve yavaşça koşuyordu– bakmak için döndüm ve yukarıda daire çizen bir çift şahini boş gözlerle fark ettim.

Manx dikkatimi tekrar kendine çekerek, “Kolun nasıl?” diye sordu.

Alçıyı kaldırıp Kaci’nin, lider adamlarının baştan savına imzalarının arasına yaptığı karalamalara gülümsedim. Mor yapraklı ve ortasında X şekilli gözleri olan bir çiçek. Pembe bir kuru kafa ve üstünden geçen çapraz kemikler. Pek çok şaheseri için kınıldamadan oturmuştum. Onu gülümsetecek her şeyi yapardım. Buna rağmen koluma daha fazla pembe boya sürerse, üstlerini siyah ojeyle kapayacağıma dair onu tehdit etmiştim.

Yine de alçıma baktığımda Kaci’yi düşünmenin kolumu nasıl kırdığımı düşünmekten çok daha iyi olduğunu itiraf etmeliydim.

Marc'ı kaçıran ve bilgi almak için beni dövmeleri bir işe yaramadığında Marc'ı döven pislikleri düşünmekten daha iyiydi.

“İyi. Dr. Carver birkaç hafta içinde dönüşüm geçirmeyi deneye-bileceğimi söylüyor.” Çünkü kırık kemiklerin iyileşmesi basit kesik ve yaraların iyileşmesinden daha uzun sürüyordu. Dönüşüm geçirmek için –ve her nasılsa şubatın ortasında bile kolumu terleten alçıdan dolayı– çoktan kaşınmaya başlamıştım bile.

“Onu gerçekten özlüyor.” Owen başıyla arkamdaki bir şeyi işaret etti ve dönüp Kaci'nin, Ethan'ın mezar taşının yanında durduğunu, bir dizinin yakın zamanda ters yüz edilmiş toprağa düştüğünü gördüm.

“Evet, o...”

“O da ne?” diye sordu Owen. Verandanın korkuluğu üzerinden bakındım. “Böyle büyük şahin hiç görmüş müydün? Yiyecek bir şey görmüş olmalılar, çizdikleri daireye bakarsan...”

Anında ayağa kalkmıştım. Tuhaf bir his midemi bulandırıyor. “Onlar şahin değil...” Bir kere çok büyüktüler. Ve kanatları tamamen farklıydı. Özellikle de uçları. Bu mesafeden bile uçları... tuhaf görünüyordu. Kuşlar daha önce gerçekten çok yukarıda olmalıydı çünkü şimdi doğudaki arazinin arkasındaki ağaçların üstüne doğru alçaldıklarından kocaman görünüyorlardı.

Sanki vücudumun doğal ritmine yetişemiyormuş gibi kalp atışlarım bana birdenbire çok yavaş gelmeye başladı. Kuşlar çok büyüktü, çok alçaktaydı ve çok *hızlıydı*...

Ah, *kahretsin*... İlk kuş ona doğru pike yaptığında, “Kaci!” diye bağırdım. Yukarı bakıp çılgık attı. Ben bahçede yolu yarılamıştım bile.

Kaci sıçrayıp ayağa kalktı ve ilk kuş saldırıya geçtiğinde eğildi. Devasa pençeler başının tehlikeli bir biçimde yakınında kapandı. Kaci tekrar çılgık attı ve kuş havaya yükseldiğinde ayağa kalkıp bana doğru koştu. Kuş kocaman kanatlarını o kadar sert açıp kapatıyordu ki altmış metre öteden havanın sesini duyabiliyordum.

DÖNÜŞÜM

Kacı çimenlerin üstünde ciğerleri patlarcasına bağıarak koşuyordu.

Ben çığlık atmaya enerji harcamak istemediğim için ona doğru ilerlemeye devam ettim. Ama hiçbirimiz insan formunda yeterince hızlı değildik. İkinci kuş saldırıya geçtiğinde beş metre uzaktaydım. Güçlü kanatları havada güçlü akımlar yarattığı için bir adım geriye itildim. Pençeleri genişçe açılıp Kacı'nın koluna kapandı.

Kuş yeni yüküyle dengesini bulmaya çalışırken bir anlığına bu muhteşem yaratığın nefes kesici görüntüsünün farkına vardım. Pürüzsüz, kahverengi kanatlar. Korkunç bir kıvrık gaga. Güçlü, ürkütücü kuş pençeleri ve kanatlarının ucundaki tüylerin altından çıkan uzun, keskin kanat pençeleri.

Hemen ardından kuş tekrar havadaydı. Parmak uçlarım Kacı'nın sallanan spor ayakkabısının bir metre altında ancak havaya dokunabilmişti.

Boşa takip ettiğimi bilerek peşlerinden giderken kalbim güm güm atıyordu. Uçamazdım ve onlara yetişecek kadar hızlı da koşamazdım. Çünkü Kacı'yi şahinler kaçırmamıştı. Yeni dişi kedimiz –benim sevgili sorumluluğum– yaklaşık yirmi beş yıldır kedi adamlar tarafından görülmemiş olan gökgürültüsü kuşları tarafından kaçırılmıştı.

İki

Koşarken, “Kaci!” diye bağırdım. Adrenalin damarlarımı yakarak o kadar sıcak ve hızlı bir şekilde pompalanıyordu ki başka bir şey hissedemiyordum. Ne şubat ayazını ve ayaklarımın altındaki toprağı ne de evin arkasındaki ormanlık alana girdiğimde yüzüme ve boynuma çarpan dalları fark ettim.

Yukarıda Kaci çığlık atıp çırpınıyor, çıplak ağaç tepelerinin yalnızca otuz santim üzerinden sıyrıp geçiyordu. Mevsimlerden yaz olsaydı, yaprakların arasından onu kesinlikle göremezdim.

Kaci bacaklarını savurunca gökgürültüsü kuşu alçaldı ve sarsıldı, ardından doğruldu ve her iki kanadının güçlü bir darbesiyle havayı itti. Saniyeler içinde üç metre daha havalanmıştı ve Kaci hâlâ onunla dövüşüyor, korkuyla çığlık atıyordu.

Beni rüzgârın ve kendi çığlıklarının arasından duyabileceğini umarak, “Kımıldama!” diye bağırdım elimden geldiğince. Eğer o yükseklikten düşerse dallar düşüşünü yavaşlatsa bile ciddi bir şekilde yaralanabilirdi. Ve dallar onu yavaşlatmazsa ölürdü.

Kaci ve onu kaçıranın ötesinde, ikinci gökgürültüsü kuşu geniş bir açıyla uçuyor, tekrar bize doğru daire çiziyordu. Orman tarafından korunurken bana pike yapamayacağını fark edene kadar bir an panikledim. Ağaçların arasında etkileyici kanatlarını –en az üç buçuk metre, belki daha da genişti– geçirebilmesi için yeterince boşluk yoktu.

İkinci kuş aşağı pike yapmak yerine yandaşına gözcülük edip büyük olasılıkla destek sağlayarak onun etrafında geniş bir daire çizdi.

Eğer gökgürültüsü kuşları Kaci'nin ağırlığıyla yavaşlamış olmasaydı onları gözden kaçırdım. Hızları oldukça yavaşlamış olsa bile, insan bacaklarımla ağaçların arasından koşup çalıların üstünden atlarkenki hızımdan çok daha hızlı uçuyorlardı. Özellikle de dikkatimin toprak üstündeki engellerden ziyade gökyüzünde olduğunu düşünürsek.

Dakikalar içinde en az dört yüz metre önüme geçmişlerdi fakat iskeletimsi ormanın üzerinden on metre yükseğe çıkmadılar.

Onu ne kadar taşıyabilirler? Burnumun kırılmasını engellemek için tam zamanında uzun bir dalı kenara ittim. Ama ardından tekrar yukarı baktım ve yerdeki bir köke takılıp öne yuvarlandım.

Ellerimle dönüşümü yavaşlattım ama çarpışmanın etkisi kollarıma yayılıp kırık koluma şiddetli bir acı gönderdi. Tekrar ayağa kalkıp sıyrıklarla dolu ve kanayan ellerimi kot pantolonuma silmeden önce nefes almak için kısa bir an duraksadım. Fakat hassas ve kırık kolum göğsümde dururken tüm gücümle koşmaya başlamadan önce, sağ tarafımdan siyah bir bulanıklık geçip kaçınmam gereken yeşil bir çalının üzerinden rahatlıkla atladı.

Destek kuvveti. Neyse ki birisi dönüşüm geçirmişti. Eğer dönüşüm geçirmek için vakit harcasaydım, Kaci'yi gözden kaybederdik.

Erkek kedi kendisini tanıyamayacağım kadar hızlı hareket ediyordu ama saz inceliğindeki bir fidandan kurtulup çürümekte olan bir kütüğün yanından geçerken burnumdan aldığım hızlı bir nefes bana onun kim olduğunu söyledi. Owen. Geri kalanlar da peşinde olmalıydı.

Gerçi kimsenin yerden yapabileceği bir şey yoktu...

Ağabeyim hızla önüme geçip gözden kayboldu ama o anda hız gizlilikten önemli olduğundan, burnundan nefes verdiğini ve dalları hafifçe kırdığını hâlâ duyabiliyordum. Ben de kendi tempomu

artırdım. Boğazım soğuk havadan acıyor ve ellerim çeşitli kesik ve sıyrıklar yüzünden yanıyordu.

Yaklaşık bir buçuk kilometrenin sonunda Owen ile Kaci'nin peşinden koşmaya devam etmeme rağmen nereye gittiğimizi tamamen karıştırmıştım. En azından bir defa yönümüzü değiştirdiğimizden emindim ve kuşların uçuş yollarında bizden kurtulmak istemelerinin dışında bir mantık göremiyordum... tabii bir de muhtemelen arabalar takip edemesin diye ağaçların üstünde uçuyorlardı.

Ancak kuşlar –ve Kaci– aniden görüş alanımdan çıkınca paniğe kapıldım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacağını düşündüm. Fakat ayaklarımı yeterince hızlı hareket ettiremiyordum. İleri atıldım. Artık alçımı umursamadan her iki kolumla dalları itiyordum. Kaci'yi son gördüğüm yöne doğru, ormanın içinde hızla ilerledim. Kulaklarımda atan kalbimin sesi yüzünden artık Owen'ı duyamıyordum.

Ta ki ileride, sağ taraftan kükreyene kadar.

Hızımı artırmak için varımı yoğumu ortaya koydum ve saniyeler sonra çiftlikten maksimum üç buçuk kilometre uzaklıktaki bir köy yolunun yan tarafındaki ağaçlıktan dışarı çıktım.

Ve önümde uzanan görüntüye bakarak olduğum yerde kalakaldım.

Owen çoktan on metre ötemdeydi ve تنها yola doğru koşuyor, en az yüz metre önündeki bir cebe park etmiş bir arabanın üstüne doğru gidiyordu. İki kuş süratle arabaya doğru süzülüyor, yaklaştıkça alçalıyordu. Kaci hâlâ yakındaki kuşun pençelerinin arasındaydı ve mücadele ediyordu.

Şoför tarafındaki kapı açılıp dışarı bir adam çıktığı sırada Owen'ın arkasından koşmaya başlamıştım. Owen harcadığı güçten dolayı sesli bir şekilde soluyordu. Bacak kaslarını yanıyordu. Adam arabanın arka kapısını açtı. İlk gökgürültüsü kuşu zarif bir şekilde yere doğru alçalı ve bir şok dalgası beni öyle bir çarptı ki az kalsın dengemi yitiriyordum.

Artık yerden bir metre yukarıdaki kuşun insan ayakları vardı. Bir dakika önce keskin, kanca şeklindeki kuş pençelerinin olduğu yerde şimdi kalm, soluk renkli insan ayakları duruyordu. Ardından başı da insan şeklini aldı ama hem ağzının hem de burnunun olduğu yerden tehlikeli, kıvrık bir gaga çıkıyordu.

Çok şaşırdığım için yavaşlamıştım. Gözlerimi hayatımda gördüğüm en tuhaf dönüşümden alamıyordum. Ben çok kısıtlı bir kısmi dönüşüm gerçekleştirebilirdim. Bir ya da iki elimi, hatta yüzümün çoğunu dönüştürebilirdim ama bu bugüne kadar hayal ettiğimin bile ötesinde olan bir şeydi. Hiçbir kedi bu kadar hızlı bir şekilde dönüşüm geçiremezdi ve gökgürültüsü kuşunun az önce yaptığı şey bir kedi adamın sıçrayışının tam ortasında dönüşüm geçirmesiyle eş değerdii!

Bu ürkütücü yarı yaratık arabanın birkaç metre ötesine zarif bir şekilde indi. Çıplak bacakları yarı şekillenmişti, gövdesinin büyük kısmı tüylüydü, kanatları hâlâ yerindeydi. Bir saniye sonra Owen üstüne atladı.

Güçlü kanatlar havayı –ve ağabeyimi– dövdü. Uzun kahverengi tüyler Owen'ın etrafına katlanıp kısa bir süre onu görüş alanından çıkardıktan sonra yeniden genişçe açıldı ve ardından kavga gerçek anlamda başladı.

Pençeler savruldu. Bir gaga kapandı. Kan aktı. Owen tısladı. Kuş hem acıyı hem korkuyu hem de anlayamadığım başka şeyleri de içeren korkunç ve keskin bir sesle tiz ve yüksek bir çığlık attı. Ürkütücü bir şekilde kıvrık, bir çift ince kanat pençesi havaya yükseldi, ardından ağabeyimin yan tarafını tırmıkladı.

Owen uludu ve açık duran pençelerini savurdu. Arabanın şoförü –keskin kemerli bir burnu olan kısa boylu, kaslı bir adamdı– savunmasız bir halde, her iki tarafa da karışmak istemeyerek kavgadan uzak duruyordu. Sonra başını aniden yukarı kaldırdı ve bakışlarını takip

edip ikinci kuşun, pençelerinin ucunda Kaci'yle birlikte arabanın altı metre ötesine inmek için alçaldığını gördüm.

Anında tekrar koşmaya başladım.

İkinci kuş daha da alçaldı ve devasa kanatlarını bir hava yastığı oluşturmak için genişçe açtı. Ardından pençelerini açtı ve Kaci'yi yerden bir metre yukarıdan öylece bıraktı.

Kaci sertçe sol ayağının üzerine düştü ve boğuk bir çarpma sesiyle kalçasının üzerine kapaklandı. Çenesi çoktan boğuklaşmış olan çığlığını kesecek şekilde kapandı. Bir kalp atımı sonrasında Kaci'yi kaçırın kuş havadan inip iki insan ayağı üzerinde bir metre ötede toprağa bastı. Tüyleri şimdiden vücuduna doğru çekiliyor, kanatları ürkütücü bir hızla küçülüp soluk renkli, uzun kollar haline geliyordu.

Kuş elleri tamamen şekillenmeden önce Kaci'ye doğru atıldı ama Kaci yerde daha hızlıydı. Dişi kedi yuvarlanıp ondan uzaklaştı, ardından ayağa kalktı ve bana doğru koşmaya başladı. Sol bacağına hafif bir topallama vardı ve gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Yanakları ise hâlâ kuruydu. Tam on dakika boyunca çığlık atmasına rağmen hâlâ ağlamıyordu. Yaşadığı şok azalana kadar da ağlaması mümkün değildi.

Şimdi tamamen insan –ve çıplak– olan gökgürültüsü kuşu, dişi kedinin arkasından koşmaya başladı ama ben oraya varmıştım bile. Kaci benimle o kadar sert çarpıştı ki neredeyse düşecektik. Alm köprücük kemiğime çarptı ve omzu az kalsın göğüs kafesime girecekti. Onu çevirip kendisini kaçırmayı muhtemel olan adamlar arasına girdim. Ona ulaşmak için beni geçmek zorunda kalacaktı ve pençelerim olsun ya da olmasın –alçım olsun ya da olmasın– sonuna kadar dövüşecektim.

Arabanın bulunduğu tarafta Owen dişlerini, kuşun insana ait gibi görünen boğazına kenetleyip onu olduğu yere sabitlemişti. Şoförden

gelen anlaşılmaz bir haykırıyla çıplak gökgürültüsü kuşu geriye baktı, ardından Kaci'den vazgeçerek dönüp arabaya doğru koştu.

Şoför, koltuğa yerleşip kapısını kapadı ve arabanın motorunu çalıştırdı. Diğer gökgürültüsü kuşu yaralı yandaşına baktı, tereddüt etti, ardından açık kapıdan arka koltuğa daldı. Araba bir saniye sonra Owen'a taşlar savurarak çakıl taşlı yolda patinaj yaptı ve hızla dönüp gözden kayboldu.

Araba gittiği anda Kaci kollarıma yığıldı. Kaburgalarımındaki ölümcül tutuşunu gevşettiğini anlamam bir saniyemi aldı. Geri çekilip yüzünü görebilene kadar çenesini yukarı kaldırdım, ardından aklıma gelen tek mantıklı soruyu sordum. “İyi misin?”

“Sanırım.” Yüzüne renk geliyordu ve dişleri birbirine çarpmaya başlamıştı.

“Peki ya kolların?” Ben Kaci'nin montunu tutarken o da bir kolunu dikkatli bir şekilde dışarı çıkardı. Tişörtünün bol kolunu yukarı çekerken irkildi. Omzunun tam altında üç tane kalın iz vardı. İki önde, birisi arkadaydı ve şimdiden çirkin morluklara dönüşmeye başlamışlardı. Diğer kolunda da hiç kuşkusuz aynı izlerden vardı. “Ya bacağın? Topallıyordun.”

“Topallıyor muydum?” Kaci kaşlarını çatı ve dikkatle bir adım attı, ardından yüzünü buruşturdu. “Sanırım... yere düştüğümde burktum.”

“Dönüşürsen hızla düzelirsin.” Kaci başıyla onayladı ve cep telefonumu cebimden çıkarırken onu yavaşça yolun karşısına geçirdim.

“Faythe?”

“Efendim?” Aşağı bakınca dişi kedinin bana baktığını gördüm, gözlerindeki şok perdesi sonunda kayboluyordu.

“Sanırım yüksekten korkuyorum.”

Güldüm. “Böyle bir geziden sonra ben de korkardım.” Yürürken otomatik aramayla Marc’ı aradım. Kuşu –artık baygındı– hâlâ yerde tutan Owen’dan en az üç metre ötede bankete adımımı attığım sırada Marc telefonunu ilk çalışta açtı.

“Faythe?”

“Üçüncü kasaba yolu üzerinde, çiftlikten en fazla üç kilometre uzaktayız.” dedim ve Marc rahatlayarak içini çekti. “Kaci yanımda, Owen’ın da baygın ve kanamalı bir tutsağı var. Owen’ın da kanaması var.” Her iki tarafında ve gövdesinin sol yanında açıkça görülen birçok kesikten kan kanıyordu.

“Yoldayız. Bıyıklı nasıl?”

“Sersemledi ama iyi. Kollarında çürükler var ve bir ayak bileğini burktu ama bir dönüşümün ve sıcak çikolatanın düzeltemeyeceği bir şey değil.”

Jace’ten gelen memnuniyet dolu bir sesle tekrarlanan ve rahatlamayla verilen bir nefes daha. Birlikte miydiler?

“Hemen geliyoruz.”

Telefonu kapayıp cebime koydum, ardından Kaci’yi muhtemel bir tehlikeye atmadan tutsağı inceleyebilmek için ondan uzaklaştım. “Vay canına. İyi iş, Owen.”

Ağabeyim cevap olarak burnundan hava üfledi ve diz çömelip yan tarafında nazıkçe elimi gezdirirken inledi. Uyanması ihtimaline karşılık kuştan uzak durdum. Owen’ın yaraları hayati tehlike teşkil edecek türden değildi ama can yakıcı olduğu kesindi. Kuş, karnına yakın bir yere isabet ettirmiş olsaydı, bağırsakları dışarı çıkardı.

Ayağımın dibindeki tuhaf yarı kuşu incelemek için ayağa kalkarak, “Gökgürültüsü kuşları...” diye fısıldadım. Kaci’den ne istiyorlardı ki?

Jace üç dakika sonra arabasını yanıma çekti. Marc yolcu koltuğundaydı. Arabası Mississippi'deki evinde kalmıştı ve daha motor durmadan her ikisi de arabadan dışarı çıktı.

Sanki yaralı olan benmişim gibi ellerini kollarımda gezdirirken, “Ne oldu?” diye sordu Marc. Jace fark ettirmeden yanımda durdu ve bakışı benimkiyle buluştu. Ardından Kaci'nin yanına gidip önünde diz çöktü. Omuzlarını inceledi, ayak bileğini nazikçe tuttu ve dünyadaki tek dişi kedi oymuş gibi genel olarak her yerini itinayla inceledi. Kaci şaşkınlığına, acısına ve üzüntüsüne rağmen Jace'in masum ilgisiyle kızardı ve Jace gelmeden öncesine nazaran daha dik durmaya başladı.

Owen için neredeyse üzülüüyordum. Tek başına, hâlâ ön patileriyle baygın canavar kuşun üzerinde duruyor ve yarasından kan akıyordu.

“Birden aşağı inip ön bahçeden Kaci'yi yakaladılar.” Ağabeyimi gösterdim ve Marc da benimle birlikte döndü. “Owen'ı eve geri götürmemiz gerek.”

Peşimde Marc'la baygın kuşun yanına gittiğim sırada ağabeyim daha iyi görebilelim diye kenara çekildi. “Bu düşündüğüm şey mi?”

“Eğer bunun bir gökgürültüsü kuşu olduğunu düşünüyorsan, o zaman evet, sanırım öyle.”

Marc çizmesinin ucuyla tüylü, yarım kolunu dürtükledi ve ıslık çaldı. “Kanatlarının büyüklüğüne bak.”

“Uçarken bundan uzundular,” dedim. Diz çökerken onu tek kolundan tutup yukarı çektim. “İnan bana, eğer uyanırsa şu pençelerin yakınında olmak istemezsin.” Beş santimlik kıvrık pençelerinin bugüne kadar gördüğüm bütün bıçaklardan daha sivri ve keskin olan uçlarını işaret ettim.

Ben Owen'ın yanına diz çökerken, “Pekâlâ, haydi onu bağlayıp içeri taşıyalım,” dedi. Sağlam tarafındaki kürkü nazikçe okşadım. Owen tekrar inledi ve başını omzuma yasladığı sırada Marc başımın

üstünden bakıp, “Jace, biraz ip getir,” dedi. İnsanlar için tasarlanmış kelepçeler bu ince kuş bileklerini zapt edemezdi.

Tabii bu pislik uyanırsa ipi, hatta koli bandını bile parçalayabilirdi.

Ama göz ucuyla Jace’in kaskatı kesilip Marc’ın emrini yerine getirmek için hiçbir harekette bulunmadığını gördüm.

Kahretsin. Bu yeni bir şeydi.

Teknik olarak Marc, Gurur sürümüze tekrar kabul edilmemiş ya da resmî olarak bir lider adamı olma görevine geri getirilmemişti. Bunun en büyük sebebi diğer işlerle meşgul olmamız ve Marc’ın sürüye dönüşünü resmî bildiriler olmadan da normal karşılamamızdı. Diğer lider adamlarının hiçbirisi ondan gelecek bir emre uymakta tereddüt etmezdi. Belki benim dışında.

Fakat Jace kolları iki yanında kaskatı bir halde, çenesi kenetlenmiş ve çenesindeki kaslar şişerken hareket bile etmiyordu. Bana da bakmıyordu. Öfkesini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi yere bakıyordu.

Ama Jace aniden öfkelenen bir tip değildi. Aniden öfkelenen hep *Marc* olmuştu.

Ayağa kalkıp Jace’i sessizce uyarmaya çalıştım ama gözlerime bakmıyordu. Kaci kafası karışmış bir halde ona baktı ve bir süre sonra Marc emrinin yerine getirilmediğini fark etti. Kendisini o ana kadar büyüleyen kuştan bakışlarını ayırıp tek kaşını Jace’e kaldırdı. “Ne, ip yok mu?”

Sonunda Jace bakışlarını yerden kaldırdı. Kısa bir anlığına Marc’a cesurca baktı, ardından tek kelime etmeden arabasına döndü.

“Derdi ne ki?” Marc teselli etmek için bir elini Owen’ın başının üzerine koydu. Owen kuş uyanırsa tekrar gırtlaklığını ağzına almak için hazır bekliyordu.

DÖNÜŞÜM

Geçıştirmeye çalışırcasına yaptığım hareketin inandırıcı göründüğünü umarak omuzlarını silktilim. “Muhtemelen dev kuş saldırısından korkmuştur. Hitchcock filmi mi bu?”

Jace bir naylon ip ve çakıyla geri geldi. Birkaç dakika sonra gökgürültüsü kuşunun insan ayaklarını bağlamış, kanat pençelerini yarısı tüylü karnının önünde tuhaf bir şekilde tutturmuştuk. Dönüşümünün ortasında kanat genişliği iki buçuk metreye kadar kısalmış olsa da onu daha fazla yaralamadan veya uyandırmadan aracın arkasına sokabileceğimizi düşünmüyordum ama Marc sonunda kanatlarını (kollarını) yüzüne doğru büktü ve arka kapı kapandı. Zar zor.

Yine de beş dakikalık yolda uyanırsa iplerin onu tutup tutmayacağından emin olmadığımız için Kaci ön koltukta Jace’le birlikte giderken Marc ve ben arka koltuğa geçtik. Owen ise yere, ayaklarımızın dibine boylu boyunca uzanmıştı.

Garaj yoluna park ettiğimizde liderler ile lider adamları evden dışarı akın etti ve babam sessiz olunmasını söylerken sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. Ardından annem, Owen’ın eve girmesine yardım etti ve diğerleri Marc ile Jace gökgürültüsü kuşunu Pathfinder’in arkasından çıkarıp garaj yoluna, çimlerin üstüne indirirken sessizlik içinde izledi.

Ardından fısıltılar başladı.

Liderler kalabalığın önüne geçti. Babam öne çıktı ve geniş elini Kaci’nin omzuna nazikçe koyarak durdu. “İyi misin?” diye sordu ve Kaci gözleri kocaman açılmış bir halde başıyla onayladı. “Manx, onu içeri götürüp temizlenmesine yardımcı olur musun?”

“Elbette.” Manx, topallayan dişi kediye ön kapıya kadar eşlik ederken kolunu Kaci’nin koluna sardı. Müttefikler çiftliğe geldiğinden beri ilk kez Kaci ilgi odağı değildi ve bundan gayet memnun görünüyordu.

Jace arabanın arka kapısını kapayıp liderine yer açmak için kenara çekildi. Babam bağlı ve baygın yaratığın yanına diz çöküp yavaş ve detaylı bir inceleme yapmaya başladı. Hiç kuşkusuz her detayı zihninde listeliyordu. Eğer konseyde çatlaklar olmasaydı –ve bu çatlaklar muhtemelen tamir edilemeyecek seviyedeydi– mümkün olan en kısa sürede olayı resmî olarak rapor ederdi. Ve şimdiki durumda bu olay muhtemelen hiç gerçekleşmeyecek olsa da gözlemlerini kayıt altına alacağından hiç şüphem yoktu.

Gökgürültüsü kuşlarının görülmesi tarihsel bir önemi olmasının yanında, nadiren yaşanan bir olaydı. Bir kedi adamın bırakın tekmeleyip çılgık atan bir solucan gibi kuş yavrularıyla dolu bir yuvaya götürülmek üzere yakalanıp taşınmasını, bunlardan biriyle fiziksel temasta bulunduğunu bile duymamıştım.

“Bu nedir?” diye sordu Orta Batı bölgesinin lideri Ed Taylor. Sanki merakı dikkatine ve açıkça görülebilen tiksintisine zar zor baskın çıkıyormuş gibi yavaşça ileri yürüdü.

Liderim ayağa kalktı ama bakışlarını önündeki manzaradan ayırmadı. “Bunun bir gökgürültüsü kuşu olduğuna inanıyorum.”

Blackwell birkaç metre ötede bastonuna yaslanarak, “Greg, bunun ayakları var,” diye belirtti ciddi bir tavırla.

“Senin gibi,” dedi babam. Birkaç erkek kedi kıkırdadı ve ben de gülümsememi saklayamadım. “Belli ki kısmen dönüşüm geçirmiş.”

“Ve bunda benden daha iyiler. *Bizden*,” diye düzelttim, kısmi dönüşümü başarmış birkaç erkek kediye bakmak için etrafa göz atarak. “Yere inerken dönüşüm geçirebiliyorlar. Hızlıca. Bu yüzden aynı anda hem ayakları hem de kanatları var. Ve bir de şu şeytani kanat pençeleri var.” Bağlandığı yeri işaret ettim ve birkaç erkek kedi daha iyi bakmak için yaklaştı. “Owen bunlar hakkında her şeyi size anlatabilir.”

DÖNÜŞÜM

“Kacı’dan ne istiyorlar ki?” Rick amca daha yakından bakmak için babamın yanına diz çöktü. “İnsanlara saldırmalarıyla tanınmıyorlar. Öyle olsaydı haklarında daha fazla şey bilirdik. İnsanların bileceği gibi.”

Ama kimsenin buna verecek bir cevabı yoktu, bu yüzden Marc belimi tuttuğu sırada omuzlarımı silktim. “Belki özellikle onu istememişlerdir. Belki gördükleri ilk kişi oydu.” Çünkü diğerlerimiz veranda çatısının altındaydı. “Veya belki de bir tek o taşınabilecek kadar hafifti.”

Babam başıyla belli belirsiz onayladı. Ama işin doğrusu bir fikrimiz yoktu.

Marc bir şey söylemeye başladı ama Jace diğer yanıma adım atarak ondan erken davrandı. “Onunla ne yapmamızı istersin?”

Marc kaşlarını çattı ama herkes gibi o da bir cevap için liderimize baktı.

Babam çenesindeki grileşen, hafif kirli sakalını kaşırken bir an için tek aldığımız karşılık sessizlikti. “Şimdilik onu kafese koyacağız ve uyandığında sorgulayacağız. Bu sırada gökgürültüsü kuşları hakkında neler bulabileceğimize bir bakalım.”

Birkaç dikkatli manevra gerekti ama en sonunda Marc ile Jace kuşu dar beton basamaklardan bodruma, oradan da kafesin içine taşımayı başardı. Kuşu bağlı bıraktılar çünkü uyanır uyanmaz dönüşüm geçirdiği kolaylıkla bağlarından da kurtulabileceğine dair kuşkumuz yoktu.

Ormandaki koşudan sonra duş almak için odama giderken Owen’ın Ethan’la paylaştığı odanın yanından geçtim. İlk başta içeri giremedim. Ethan’ın ölümünün üstünden çok az vakit geçmişti. Anısı çok canlıydı. Odası hâlâ onun gibi kokuyordu ve odaya girmek hayaletinin içinden geçmek gibi hissettiriyordu.

Ama Kaci eliyle beni çağırırdı ve sırtımı dikleştirip bir diğer lider adamı Vic'in ağabeyi Mateo Di Carlo'ya gülümsemek için durarak kapıdan içeri adımımı attım. Teo beni fark etmedi, Owen'a da ilgi gösteriyor gibi görünmüyordu. Ancak hastasıyla ilgilenirken sanki her hareketi kalbinin atmasını sağlıyormuş gibi Manx'i izliyordu.

İç geçirdim ve ağabeyime döndüm. Owen artık insan formundaydı ve üstündeki yeşil çizgili *boxer* dışında çıplak bir halde yatağında uzanıyordu. Kaburgalarındaki kesikler korkunç görünüyordu ve sol uyluğunu ikiye bölen kesik ise daha beterdi.

Manx steril bezle bacağına nazıkçe silmek için diz çöktüğü sırada, "İyi misin?" diye sordum.

"Daha kötüsü de başıma gelmişti," dedi ve kendisini zorlayarak gülümsedi. Bu bir lider adamının standart cevabıydı ama bu durumda doğru değildi. Owen, Ethan'dan veya en büyük ağabeyimiz Michael'dan, hatta benden bile daha az heyecan yaşamıştı. Dövüşemediğinden değil ama diğerleri devriyeye çıkıp göreve giderken çiftlikle ilgilenmekten mutlu olduğu için. Sadece ikinci çocuk olan Ryan ondan daha az dövüşmüştü ve hepimiz bunun çok iyi bir şey olduğunu düşünüyorduk; kafesten iki hafta önce kaçması yüzünden resmî olarak hâlâ kaçaktı.

Ama başımı yukarı aşağı salladım. Owen, Ethan'ın yokluğunda öne çıkmış ve muhtemelen Kaci'nin hayatını kurtarmıştı. Yaralarını hak etmişti ve diğerlerimiz gibi onları üstünde gururla taşıyacaktı.

Birkaç dakika sonra odadan çıktığımda Jace'i koridorda beni beklerken buldum. Rahatsız olmuştum ve kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafa bakındım. Neyse ki erkek kedilerin çoğu mutfakta annemin Meksika'ya özgü açık büfe öğle yemeğinden kalanların tadını çıkarıyordu ve Marc, Vic ile liderler ofise girip gözden kaybolmuş, gökgürültüsü kuşları hakkında bilgi aramaya başlamıştı. Bu yüzden Jace'i kolundan yakaladım ve tek kelime etmeden odama çektim.

“Vay canına, bir süredir buraya gelmemiştim.” Kapı arkamızdan kapandığı anda sırtmaya başladı. “Ama şimdiden kendimi evimde hissediyorum.”

Öfke beni sararken sanki kan dolaşımım yavaşlamış gibi sinirlerim karıncalandı. “Bu hiç komik değil!” dedim tıslarcasına. “Sen ne yaptığını zannediyorsun?”

Jace’in çapkın ifadesi parçalanıp Ethan’ın öldüğü günden beri bütün hareketlerine enerji veren acı, öfke ve ızdırabı ortaya çıkardı. “Bilmiyorum.” Masamın yanındaki sandalyeyi çekti ve ters oturup arkalığın üstünde kollarını kavuşturdu. “Ben sadece... orada bir anlığına bunu yapamadım. Ona boyun eğmedim.”

“Bu boyun eğmek değil, Jace. Çalışmak. Babamın yokluğunda emirleri Marc veriyor ve biz de uyguluyoruz.”

“Biliyorum,” dedi ve Marc’m resmî bir konumu olmadığından bahsetmediği için rahatlayarak sessizce nefes aldım. Bununla sınırimi zıplatmadan başa çıkamazdım. “Ama bu defa farklı hissettim ve bunu yapamadım.”

“Jace...” Uzun siyah saçlarımı alnımdan çekerek yorgun bir şekilde yatağımın ucuna oturdum. Bu konuya bu kadar çabuk girmek istemiyordum. Aramızda geçenlerden bahsetmeye hazır değildim. Ethan’ın ölümünün ardından bu kadar çabuk olmazdı. Diğer her şey devam ediyorken olmazdı.

Aceleyle başladığım lafı iyi bir şekilde nasıl bitireceğimi bulamadan önce, “Bunun seninle bir ilgisi yok,” dedi. “Açıklayamam. Ama üstesinden geldim. Ona açıklamaya hazır olana kadar üstüme düşen görevleri yerine getirebilirim.”

Ama ona ne anlatacaktım ki? Jace’le yattığımı mı? Bu doğrudu ama en kötüsü inanılmaz –ve korkunç– bir şekilde bu değildi. En kötüsü bu konu hakkında ne hissettiğimden emin olmamamdı. Marc’i incitmeyi hiç istemiyordum ve onu kaybedersem buna dayanamazdım.

Onu temelli kaybedersem tek bir nefes daha alabileceğimden emin değildim. Ama Jace'i de kaybetmek istemiyordum.

Ve bunun ne anlama geldiğinden emin bile değildim.

Jace *benim* değildi. Ama Ethan'ın ölümünden sonra bir bağ kurmuştuk ve bu ızdırapla yoğrulmuş bir tür teselli değildi. Tabii o da vardı ancak işin aslı şuydu ki ızdırap daha önce aramızda oluşan bağa karşı geliştirdiğim direnci kırmıştı. Marc'la sahip olduğumuz şey yüzünden inkâr ettiğim bağa.

Fakat bunun ne anlama geldiğini anlamaya hazır değildim. Ve bunu Marc'a açıklamaya da hazır değildim. Bu yüzden Jace'le birlikte... ayrı kalmaya karar vermiştik. Hiçbir şekilde birbirimize elimizi sürmeyecektik. Ama daha dikkatli olmazsa bu konuyu Marc'tan başkalarına da açıklamak zorunda kalacaktık.

Kucağımdaki ellerime bakarak, "Dikkatli olmalısın," diye fısıldadım.

"Biliyorum." Ayağa kalkıp kapıya ilerledi ama yerimden fırlayıp önüne geçtim.

"Bekle, etrafı kontrol edeyim." Kapı kolunu yakaladım ama ben daha kolu çeviremeden Jace önüme geçti. O kadar yakındı ki yanağımın üstünde yanağımın sıcaklığını hissedebiliyordum. Ama bana dokunmuyordu. Vücudunu o kadar yakın tutuyordu ki bir kâğıt parçası aramızda buruşabilirdi ama bana değmiyordu.

"Jace..."

Bu defa yanağıma doğru, "Biliyorum," diye fısıldadı tekrar. "Zamanı değil. Ama o zaman gelecek, Faythe. Senden seçim yapmanı istemiyorum. Bunu biliyorsun. Ama kendine karşı dürüst olmanı istiyorum. Bunu ikimize de borçlusun."

O kadar hızlı bir şekilde nefes alıp veriyordum ki gözüüm karmarmaya başladı. Bu sırada Jace kapıyı araladı –beni bir adım ileri

DÖNÜŞÜM

itti- ve yanımdan koridora baktı. Boş olduğundan emin olduktan sonra, dışarı çıkıp kapıyı kapadı.

Düşünmesi bile tehlikeli olan ihtimaller zihnime hücum ederken, Jace beni odamda yalnız bıraktı.

Üç

“Ne kaçırdım?” Kanepede Marc ile Rick amcamın arasına oturdum ve liderlerle dolu ofise baktım. Ed Taylor ve Bert Di Carlo karşımda, ikili koltuğun iki ucunda oturuyordu. Blackwell annemin daha önce oturduğu ve kanepenin en yakınına çekilmiş olan sandalyedeydi. Ve babam halının ucunda, odanın başında herkesi tek seferde görebildiği kendi koltuğunda oturuyordu.

“Pek bir şey kaçırmadın, ne yazık ki.” Babam iç geçirdi ve ellerini koltuğunun kollarına koydu.

“Gökgürültüsü kuşları hakkında senin ve Owen’ın az önce öğrendikleri dışında neredeyse hiçbir şey bilmediğimiz ortaya çıktı.”

Omuzlarımı silktim ve ortadaki minderin üstünde tek bacağımı altıma aldım. “Neredeyse hiçbir şey’ ne anlama geliyor?”

Marc iç geçirdi. “Uçuyorlar ve ürkekler.”

Umberto Di Carlo –Vic ve Mateo’nun babası– ikili koltukta öne doğru eğildi. “Bugünkü olaydan başka, bir gökgürültüsü kuşu görülmesine ilişkin babanın gördüğü dışında hiçbir kayıt yok. Ne kadar oldu?” Babama baktı. “Otuz yıl önce miydi?”

İki elini çenesinin altında kavuşturmuş babam başıyla onayladı. “En az.”

Di Carlo tekrar bana döndü ve devam etti. “Nerede yaşadıklarını, sayılarını ya da gruplarının nasıl organize olduğunu bile bilmiyoruz. Ve bunları bilen birilerini de tanımıyoruz.”

“Diğer liderlerin hiçbiri bilmiyor mu?”

“Kime sormamızı tavsiye ederdin?” Marc dönüp hafifçe gülümsedi.

İyi nokta. Şu anda bizimle birlikte olmayan bütün liderler bize karşı müttefik olmuşlardı. Bir şey bilseler ve yardım etmeye istekli olsalar bile bize söyleyecekleri herhangi bir şeye nasıl güvenebilirdik ki?

“Birkaç arama yapacağım,” diye başladı Blackwell. “Ama herhangi birisi gökgürültüsü kuşlarıyla yakın zamanda temasa geçmiş olsaydı hepimizin bunu duymuş olacağından eminim.”

Odadaki tüm başlar yukarı aşağı sallandı. Bu büyük bir haberd. Çok büyük.

“Tamam öyleyse ne biliyoruz?” Babam sınıfının önündeki bir öğretmen gibi ofisine baktı.

“Belli ki hareket halindeyken dönüşüm geçirebiliyorlar.” Ed Taylor bir elini siyah, kısa kesilmiş saçlarının üstünde gezdirdi. Emekli bir deniz subayı gibi görünüyordu ve sahada çalışacak yaşı geçmiş çoğu lider arasında en iyi vücuda o sahipti.

Di Carlo başıyla onayladı. “Nerede yaşadığımızı biliyorlar.”

“İnsanları taşıyabiliyorlar,” diye ekledi Rick amca.

“Evet ama yükleri varken çok yüksekten veya çok hızlı uçamıyorlar. Ya da çok uzağa gidemiyorlar,” dedim kendilerini bekleyen bir araba ve şoför olması gerçeğine dayanarak. Diğer bacağıma da altıma aldım ve kanepenin üzerinde çıplak ayaklarla yoga yapar gibi oturdum. “Aslında, Kaci'den daha ağır birisini taşıyabileceklerinden emin değilim. Çabalarını ikiye katlamadan olmaz en azından.”

“Sence gittiler mi?” Marc fikir almak için odaya göz attı ama sadece Blackwell'in bir fikri varmış gibi görünüyordu.

“Sanmam, sonuçta onlardan birisi bizde.”

“Umarım uyandığında daha çok şey öğreniriz.” Arkamdan bir ses geldi ve babam başımın üzerinden baktı. “Evet?”

Ed Taylor'ın en küçük oğlu ve en yeni lider adamımız Brian Taylor'ın kollarını göğsünde kavuşturup kapıda durduğunu gördüm. "Böldüğüm için özür dilerim ama baba, Jake'i gördün mü?"

Ziyarete gelen bütün liderler yanlarında hem koruma hem de ihtiyaç duydukları yardımcıları olarak bir oğullarını ve bir adamlarını getirmişlerdi. Bu yüzden ev resmen testosteronla dolup taşıyordu. Jake babasıyla gelmişti, amcam bugüne kadar tanıştığım en iri erkek kedi olan kuzenim Lucas'ı getirmişti ve Di Carlo da ikinci oğlu Mateo'yu getirmişti.

"Yakın zamanda görmedim. Neden?" Taylor oğluna kaşlarını çatı.

"Yaklaşık bir saat önce devriyeye çıktı ve hava saldırısından sonra geri dönmedi. İçimde kötü bir his var..."

Taylor kaşlarını iyice çatı ve babam alarına geçerek hemen ayağa kalktı. "Herkes ofise!"

Erkek kediler mutfaktan çıkıp içeri doluştular ve annem, Kaci arkasından bakarken son erkek kedinin ardından içeri girdi.

Diğer liderler ayağa kalkarken, "Çiftler halinde dışarı çıkıyorsunuz," diye başladı babam. "Etrafa yayılın ama partnerlerinizle kalm."

"Jake'i mi arıyoruz?" diye sordu Jace. Odaya girdiğinden beri bana bakmamıştı ve bu bana bakmak istediğini anlatıyordu. Bir bağ kurmamış olsaydık beni görmezden gelmek için bu kadar bariz bir sıkıntıya girmezdi.

En iyisi Marc'a ne söyleyeceğime yakında karar vermek...
Çünkü Jace kendisine hâkim olmazsa, benim ve Marc'ın etrafında garip davrandığını birisi fark edecekti.

"Evet. Kuşların hâlâ buralarda olma ihtimaline karşı dönüşüm geçirmek çok mantıklı değil. Karnınızı açığa çıkarmadan başına pençe atamazsınız. Ve umarım geldiklerini uzaktan görürsünüz."

Artık nereye bakmamız gerektiğini bildiğimize göre...

DÖNÜŞÜM

“Yaklaştıklarında onları duyabilirsiniz de,” diye ekledim. “Kanatları güçlü ama gizlenemiyorlar.”

Babam başıyla onayladı. “Silah olarak ne bulabiliriz?” Çünkü insan formundayken saldırabilme avantajına sahip olsak bile pençelere karşı oldukça savunmasızdık.

“Aletler,” dedi Marc. “Çekiç, levye, lastik demiri, İngiliz anahtarı.” Hepsi iki hafta önce bir mesaj iletmek için Marc’ı önümüzde öldürmeye çalışan büyük bir serseri grubuyla dövüştüğümüz sırada fazlasıyla kullanılmıştı.

“Bıçaklar,” diye ekledi annem yumuşakça. “Üç set kasap bıçağım ve birkaç kemik ayıklama bıçağım var. Ölü kuşlar kadar hayatta olanlar üzerinde de işe yarayacaklardır.” Benden daha şaşkın görünen tek kişi “daha nazik cinsten” olduğunu düşünerek daha önce anneme ricacı olmuş fakat aslında kederle katılmış ve kendisini hiç umursamayan birisine ricada bulunduğunu sonradan anlayan Paul Blackwell’di.

“Ve et tokmağı.” Jace kalın kollarını göğsünde kavuşturdu ve erkek kedilerin çoğu kıkırdarken bu defa bana gülümsedi. O sırada orada bulunmayanlar bile üç ay önce Montana’daki duruşmam sırasında pençelerim yerine dev bir et tokmağıyla bir serseriye hakladığımı duymuştu. Görünen o ki bu bana yapışıp kalacaktı.

“Güzel.” Babam bile küçük bir gülümsemeyle gevşedi. “Karen, grupları silahlandırır mısın?” Diğer herkese emir verirdi. Annemdense rica ederdi.

Annem başını sallayarak ciddiyetle onayladı, ardından babam tekrar bize dönerken Kaci’yi mutfağa götürdü. “Çiftlere ayrılın ve silahlanmak için eşime görünün. Bir şey bulursanız liderlerinizi arayın. Dağılabilirsiniz.”

Diğerleri ofisten çıkıp koridordan geçerken Marc ve ben durduk. Elimi tuttu ve Jace bir an bakışlarını çekmeyi unutarak bizi izledi.

İlgisizmiş gibi görünmeyi unutmuştu. Ama Brian, Marc kafasını kaldırmadan ve bunu kesinlikle fark etmeden hemen önce aralarına girdi.

“Hazır mısın?” Brian, Ethan’ın ölümünden beri Jace’le eşleşiyordu ve şimdi Marc geri döndüğü için konumu resmîleşmemiş olsa da sahada yeniden bir araya gelmiştik. Owen ve Parker hâlâ partnerdi ama ağabeyim geçici olarak görevi üstlenemeyeceğinden Parker, birer tane lider adamı olduğu için bugünlerde partnersiz kalan Vic’le gidecekti.

Jace başını salladı ve bana son kez bakarak Brian’ın peşinden koridora çıktı.

“İyi olacak.” Marc bir kolunu belime sararken Jace’in sırtına doğru başını salladı. “Ethan’ın ölümü hepimizi çok kötü etkiledi ama onu *değiştirdi*.”

Kalbim az kalsın göğsümden çıkıyordu ve kalp atışlarımı kontrol altına almak için çabaladım. “Ne demek istiyorsun?”

Kapıdan önce benim geçmem için yol verdi, bu yüzden Jace’te çok fazla değişiklik görmediğini umarak sessiz bir umutla gözlerimi kapadığımı görmedi. Ya da bende. “Artık sürekli ciddi. Asık suratlı ve sinirli. Bu tüyler ürpertici.”

“Bu yüzden de daha iyi bir lider adamı,” dedim ve Marc te reddüt etmeden başıyla onayladı. Ne düşündüğünü biliyordum: Jace’in gerçek potansiyelinin ortaya çıkması için ağabeyimin ölmesi gerekmesi çok kötüydü.

Mutfakta bir sıra oluşmuştu, koridordan geçip yemek odasından çıkıyordu. Kaci ve annem tezgâhın yanında ayakta duruyor, tam bir aksiyon filmine yakışacak geçici silah çeşitlilerini dağıtıyorlardı. Erkek kediler bodrumdan ya da arabaların bagajlarından toplanan bıçakları ve aletleri ellerinde tutarak, çiftler halinde ayrılıyordu.

Ed Taylor ile Rick amcam sıranın başındaydı ve hemen arkalarında babam ile Bert Di Carlo duruyordu. Liderler silahlarını seçtiler,

DÖNÜŞÜM

ardından adamlarıyla birlikte kapıya doğru ilerlediler. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım ve artan bir saygıyla başımı salladım. Liderlerin çoğu –Taylor bu varsayımı çürütecek olmasına rağmen– vücutlarının en formda olduğu zamanları geride bırakmışlardı ve sağlıklı kalmak için hâlâ dönüşüm geçirip egzersiz yapmak zorunda kalsalar da adamlarıyla devriyeye çıkıp avlanmazlardı.

Kayıp adamımız için yapılan aramaya hepsinin katılıyor olması içimi büyük bir gururla doldurdu. Her hayatın değerli olduğunu biliyorlardı ve Calvin Malone’un aksine, bunu kanıtlamak için kendi kuyruklarını tehlikeye atmaya istekliydiler.

Jace ve Brian önümüzde silahlarını aldı ve arkalarına bakmadan dışarı çıktı.

“İşte.” Tezgâha yaklaştığımda Kaci azalmakta olan silahların yanına uzanıp siyah, kauçuk saplı büyük bir çekiç aldı. “Bunu senin için sakladım. Sol elle çalışırken, bir üstünlüğe ihtiyacın olacağını düşündüm.” Başını sallayarak alçılı sağ kolumu gösterdi.

Annem göz ucuyla izliyor, ben tek kaşımı Kaci’ye kaldırdığım sırada tezgâhın üzerinden Marc’a doğru büyük bir İngiliz anahtarı veriyordu. Dişi kedi şiddetten nefret ediyordu, bu onu görünüşte ideal, genç bir dişi kedi yapmalıydı. Ama Kaci, küçük kızlarını ergenliğe girerken bir kedi adama dönüştürecek çekinik gen taşıdıklarını bilmeyen insan ebeveynler tarafından, bir insan gibi yetiştirilmişti.

Başından neler geçtiğini düşününce –ilk dönüşümü sırasında kazayla annesini ve ablasını öldürüp kedi formunda sıkışmış bir halde kendi başına ormanda haftalarca dolaşmıştı– Kaci’nin barış-sever duruşu bir sürpriz değildi. Ama bu onu konseyin karşımızda yer alan yarısının istediği şeye zorlamak için de yeterli değildi. Bir insan olarak büyütüldüğünden Kaci’nin hayattan insanlara özgü beklentileri vardı. Bunların hiçbirisi liderinin seçtiği ve sonraki kedi adam neslinin babası –değerli bir kız çocuğa hamile kalana kadar

ne kadar erkek çocuk gerekirse o kadar çocuğun babası-- olacak bir erkek kediyle evlenmeyi içermiyordu.

Ayrıca Kaci'nin bir ağzı vardı ve bunu kullanmaktan çekinmiyordu. Bu da onu tartışma yaratan etki alanından çıkarmak için konseyin belli başlı kişilerini daha kararlı hale getiriyordu.

"Teşekkürler." Zorla gülümsedim ve Kaci'nin başının üzerinden annemin bakışlarıyla karşılaştım.

"Dikkatli ol," dedi ve başımla onayladım. Ardından Marc'la birlikte diğerlerinin arkasından ön kapıya gittik.

Birkaç çift lider adamı ormana gitmişti ama Jace ile Brian batı arazisine doğru gidiyordu. Bu yüzden Marc'la birlikte karşı yöne doğru yola koyulduk. Birkaç metre arayla yürüyor ve burun deliklerimizi yakan şubat ayının soğuğuna rağmen burnumuzdan nefes alıyorduk. Hiçbir kokuyu kaçırmak istemiyorduk.

Solmuş otları ezen çizmelerimizin hafif sesi dışında arazi ürkütücü bir şekilde sessizdi. Birkaç hafta önceki buz fırtınasından sonra hava sıcaklığının önemli ölçüde artmasına rağmen, hâlâ eksi bir civarındaydı dolanıyordu ve parmaklarım soğuktan kaskatı kesilmişti. Ellerimi ceketimin ceplerine sokmaya çalıştım ama alçım sağ elimi engelledi. Burnum akıyordu, menekşe renkli gökyüzüne şüpheyle bakarak arazinin kenarından döndüğümüzde burnumu çektim.

Tehlike daha önce hiç gökyüzünden gelmemişti. Ağaç dallarından gelmişti tabii. Yüksek kolonlardan, ikinci katlardan ve hatta veranda çatılarından. Ama asla gökyüzünden gelmemişti. Beni daha önce hep özgür hissettiren ve koşmak için heveslendiren geniş arazide durduğumda birdenbire dayanılmaz ölçüde savunmasız hissettim.

Ve kimse yüksek sesle söylememiş olsa da kendi topraklarımızda bariz bir şekilde bir ceset aradığımız gerçeği paranoyama yardımcı olmuyordu.

Araziden üçüncü geçişimizde, sol cebimden bir mendil çıkardım ve burnumu silmek için mendili tuhaf bir şekilde tuttum; alçım yüzünden neredeyse imkânsız hale gelen başka bir basit hareket daha. Ardından katlanmış mendili cebime sokarken donup kaldım. Temizlenmiş burnumdan aldığım ilk nefesim beraberinde aşınası olduğum bir koku ve fazlasıyla tanıdık bir korku dalgası getirmişti.

Kan. Kedi adam kanı.

Kokunun kaynağını ararken yoldan saparak, “Marc,” dedim. Beni burnundan nefes alarak takip etti ve kokuyu bulduğunda adımları hızlandı. Kediler sadece burunlarını kullanarak avlanamıyordu. Köpeklerin aksine bunun için donanımlı değildik. Ama sabit duruyorsa güçlü bir kokunun kaynağını bulabilirdik.

Ve bu koku korkunç derecede, berbat bir şekilde hareketsizdi.

Biz kuzeye gittikçe koku güçlendi ve kayıp erkek kediye ilişkin bir iz bulmak için etrafa çılgınca bakarak bir dakika kadar koşar adımla ilerledikten sonra, gözlerim parmakları yumruk şeklini almak üzereymiş gibi hafifçe kıvrık duran, solgun bir elin yerde gevşekçe uzanışını gizleyen bir çalının ardındaki kırmızı lekeye takıldığında olduğum yerde kalakaldım.

İçimde çarpan korku ve öfkeye rağmen, kendimi sonraki adımı da atmaya zorladım. Ve ceset görüş alanıma girdiğinde soluğumu tuttum; kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar dehşete düşmüştüm.

Eğer bu şey neredeyse donmuş olmasaydı kokusunu daha önce alabilirdik.

Jake Taylor sırtüstü yatıyordu, o kadar çok kanla kaplıydı ki ilk başta gözlerimin beynime gönderdiği karmakarışık görüntüleri algılayamadım. Çok fazla kesik vardı. Çok fazla kan. Çok az mantık.

“Ah, lanet olsun,” dedi Marc ve sesi bir fısıltıdan sadece biraz daha yüksek çıkmasına rağmen irkildim. Telefonunu açtı ve kana

basmamak için dikkatli bir şekilde cesedin yanına çömeldiği sırada babamı otomatik aramayla aradı.

Ama ben hâlâ gözlerimi dikmiş bakıyordum.

Bir lider adamı olarak çalıştığım yedi ay içinde pek çok katliam görmüştüm ama bunun gibisini değil. Hiçbir şey böyle değildi. Bu kadar mantıksızca vahşi olmamıştı. Bir ağaca tüneyip insan kurbanını yiyen kedi tırmığı hastalığına yakalanmış olan serseri bile böyle değildi. O bile Jake'in ölümüyle karşılaştıncı delice de olsa bir mantık içeriyordu. Serseri açtı ve kurbanına sadece onu yerken zarar vermişti.

Ama Jake akıl almayacak ölçüde zarar görmüştü. Yüzü paramparça olmuştu, gözleri mahvolmuştu, burun delikleri ve dudakları yüzünden kopmak üzereydi. Kolları daha iyi durumda değildi; muhtemelen yüzünü savunurken ceketinin kolları bilekten dirseğe kadar derisiyle birlikte yırtılmıştı.

Ama en kötüsü karnıydı. Jake'in karnında tek bir tanesi bile ölümcül olabilecek o kadar fazla kesik vardı ki yaraları tek tek belirlemek imkânsızdı.

"Doğu arazisi, ağaç sırasının yakınında." Marc telefon hâlâ kulağındayken yakınlarda başkasının olup olmadığını görmek için etrafa bakındı. "Ama bu... korkunç bir manzara. Taylor'ların buraya gelmesine izin verme. Bunu görmek zorunda kalmasınlar."

"Teşekkürler. Birazdan oradayız," dedi babam hattın diğer ucundan.

Marc telefonunu cebine soktu ve bana iyi olup olmadığımı sormadan önce diz çöktüm. İyiydim. Eğitim aşamasındaki bir lider her zaman iyidir, öyle değil mi? Başka bir seçenek yoktu.

"Lanet olsun, bu pislikler çok zalim," dedi Marc. Kahverengi ve siyah alacalı bir tüyü kanın içine saplandığı yerden çekerken başımla onayladım. Elimden en az iki kat uzundu.

DÖNÜŞÜM

"Ama bu Kaci'yi kaçırın kuşlara ait değil. Olamaz. Öyle olsa üstlerinde kan görürdük. Kokusunu alırdık. Yere indiklerinde sadece birkaç metre uzaktaydık."

"Şoför mü o zaman?" diye sordu Marc.

"Öyle sanırım. Ona çok yaklaşmamıştım ve kıyafetliydi. Yani bu kesinlikle mümkün." Cevabı gerçekten duymak isteyip istemediğimden emin olamayarak tereddüt ettim. Ardından devam ettim çünkü bilmem gerekiyordu. "Böyle bir hasar hiç görmüş müydün?"

"Hiç." Ve bu babamın en deneyimli adamından geldiği için çok şey ifade ediyordu. "Kediler bunu yapmaz. Deli olanlar bile."

Arkamızdan bize doğru ayak sesleri geldi ve dönüp babamın, peşinde Bert Di Carlo'yla birlikte arazide ilerlediğini gördük. Her ikisi de kaşlarını çatıyordu.

Babam yanımda durdu ve bakışları Jake Taylor'ı bulduğunda çenesi kasıldı. Di Carlo'nun yüzü tamamen ifadesizleşti. Babam tek kelime etmeden sahip olduğu tek resmî olmayan ceketinin cebinden telefonunu çıkardı, tek bir tuşa basılı tuttu.

"Alo?" dedi Jace.

"Brian'ı ofise geri götür ve ona bir içki koy."

Bir an için sadece sessizlik vardı. Ardından, "Tamamdır," yanıtı duyuldu.

Babam telefonu kapadı, ardından Di Carlo hâlâ kabarık, kansız ucundan tuttuğum tüye uzanırken, rehberinde ilerlemeye devam etti. Tüyü memnuniyetle Di Carlo'ya verdim. Büyüklüğünden etkilenerек ılık çaldı.

Boğuk, cızırtılı bir ses cevap verdiğinde, "Rick?" dedi babam.

"Evet?" Amcamın sesi bu defa net bir şekilde geldi.

"Jake'i bulduk ve onu ahıra getiriyoruz. Lütfen Ed'i eve geri götür."

"Götürürüm."

Marc beni ısıtmak için kollarımın üst kısmını ovarken, babamın yaptığı son telefon görüşmesi Vic'leydi. Emri basitti. "Bir rulo naylon kap ve doğu arazisine, ağaç sırasının yanına gel. Bizi görürsün." Vic'ten tek kelime çıkmadan telefon kapandı.

Babam telefonu cebine koyarken, "Pekâlâ, Greg," dedi Di Carlo. "Ne istediklerini bilmiyorum ama bizim nasıl organize olduğumuzu biliyor gibi görünüyorlar."

Neler olabileceği ihtimalinden dehşete düşerek, "Kaci..." diye fısıldadım. Ama ardından merhametli mantık araya girdi. "Ama ona zarar vermek isteselerdi bunu yaparlardı. Arabayla uğraşmazlardı. Haksız mıyım?" Korkunç bir ölümün yakınına gelmediğini duymaya ihtiyacım vardı. Korkunç bir adam kaçırma olayı fazlasıyla yeterliydi.

Liderler başarıyla onayladı ve Marc sağlam elimi tuttu. "O halde neden Jake'i öldürdüler?"

Babam iç geçirdi ve en sonunda bakışlarını ölü erkek kediden çekti. "Tahminimce onların geldiklerini gördü. Bu yönden uçup geldiklerini söylememiş miydin?" Doğuya uzanan ağaçları işaret etti.

"Evet. Yani bizi uyarmasın diye mi onu öldürdüler?" Şaşkınlıkla tek tek yüzlerine baktım ama soruya cevap beklemiyordum. Hepimiz cevabı biliyorduk. "Neden aramadı?"

"Telefon ormanda çok iyi çekmiyor ama yine de denemiş gibi görünüyor." Babam yanımdaki çimenliğin içindeki bir şeyi işaret etti ve dönüp bir cep telefonunun yerde, kanla kaplı, açık pozisyonda ve kullanıma hazır bir şekilde durduğunu gördüm.

"Onu ormanda yakalamış olamazlar. Kanat genişlikleri üç buçuk metre olmalı. Orada kanat çırpmaya çalışsalar kollarını kırarlardı."

Marc kaşlarını daha çok çattı. "Açıklığa gelene kadar beklediler, sonra saldırdılar."

DÖNÜŞÜM

“Ve duymayalım diye bunu çok hızlı yapmış olmaları.” Di Carlo başını iki yana salladı. “Bu planlıydı. Bir şey istiyorlar.”

Vic ve Parker geniş, siyah bir bohça taşıyarak ahırın yanından çıktıkları sırada, “Gökgürültüsü kuşları bizden ne isteyebilir ki?” dedim sesli bir şekilde.

“Bunu Minik Kuş uyandığında öğreneceğiz,” dedi Marc.

Babam başını iki yana salladı. “Bunu şimdi öğreneceğiz. Onu uyandırın ve öttürün.”

Dört

Vic ve Parker, Jake'i ahıra götürürken Marc'la eve gittik. Bodruma giderken sessiz ofisin yanından geçtik. Ed ve Brian Taylor sırtları bize dönük bir halde kanepede oturuyorlardı. Jace ikili koltukta otururken kısa bir an gözlerime baktı ve çoktan tahmin ettiği şeyi doğrulayarak başımı iki yana salladım. Taylor'ların çoktan bildiği şeyi. Yaralı bir erkek kedi değil de bir ceset bulduğumuzu.

Tek kelime etmeden yanlarından geçmekle kendimi suçlu hissettim ama bir lidere oğlunun öldüğünü söylemek bana düşmezdi. Neyse ki.

Mutfak boştu ama sadece ışığı açmak için kapının yanında duraksayarak Marc'm peşinden beton bodrum merdivenlerinden aşağı inerken Kaci'nin, Owen'ın odasında Owen ve Manx'le konuştuğunu duyabiliyordum.

İki ampul neredeyse yukarıdaki ev kadar geniş olan odayı pek aydınlatmıyordu. Mavi ve kalın antrenman minderinin üzerine gökgürültüsü kuşunun merdivenlerden aşağı indirilirken kopan dev tüyleri saçılmıştı. Modası geçmiş ama iyi durumdaki ağırlık kaldırma ekipmanlarımızın çoğu eski ve ağır kum torbasının asılı olduğu uzak köşeye itilmişti. Küçük tuvaletin kapısı açık duruyor ve içeriden kaset yığını ve eski bir teybin durduğu portatif masanın üzerine cılız bir ışık vuruyordu.

DÖNÜŞÜM

Oda nemli ve kirliydi. Annemin ne temizlemek ne de dekore etmek için herhangi bir girişimde bulunduğu evdeki birkaç yerden birisiydi. Kesinlikle faydalı ve sık kullanılan bir odaydı.

Aynı zamanda bir hapishaneydi.

Bodrumun merdivene en yakın köşesini iki tarafı odanın beton duvarlarından ve iki tarafı çelik parmaklıklardan oluşan bir kafes kaplıyordu. Hücresinin bir köşesinde sadece bir karyola duruyordu, ne çarşaf ne de yastık vardı. Parmaklıkların dışında bir su sebili ve üstten ya da alttan tutulursa parmaklıkların arasından geçebilecek kadar dar olan bir plastik bardak vardı. Geçici tuvalet olarak hizmet gören bir kahve kutusu su sebilinin yanında duruyordu.

Bunlar çok sefil konaklama imkânlarıydı. Ve evet, bunu kişisel deneyimlerimden biliyordum. İlk seferinde geri getirildikten sonra tekrar kaçacağıma dair tehditler savurduğum için bir ay boyunca –genel olarak kedi formunda– kafeste kalmıştım. Ne diyebilirdim ki? Gençken oldukça taşkındım. Ve yetişkinliğimin ilk yıllarının çoğunda da.

Parmaklıklara dışarıdan bakmayı tercih ettiğimi itiraf etmeliydim.

“Hâlâ baygın,” dedi Marc. Bakışlarını takip edip gözlerimi beton zeminde, onu bıraktığımız yerde, hâlâ baygın yatan yarı kuşa çevirdim. Sırtüstü yatıyordu, tuhaf ve uzun kanadımsı kolları iki yana açılmıştı. Bir kolunun tüyleri parmaklıklara değiyordu. Diğer kolunun ucu karyolanın altındaydı, muhtemelen katlanmıştı.

Yarı dönüşüm geçirmiş halde bile kanat genişliği en az üç metreydi.

“Önerin var mı?” diye sordum. Kuşa insan ağzının ve burnunun olması gerektiği yerde duran kalın, kıvrık gagasına biraz iğrenerek yakından bakarken öfkem ve korkum katışıksız bir şaşkınlıkla biraz hafifledi.

Marc bakışlarını kafesten hiç ayırmadı. “Hortumu getir.”

Merdivenin altındaki kapıyı açtım ve ağırık kaldırma çubuğu olabilecek kırık bir şeye sarılmış olan hortumu bulana kadar bir dakika karanlıkta el yordamıyla aradım. Sağlam kolumu hortumun ortasından geçirdim ve ağırık rafının yanındaki lavaboya taşıdım. Hortumu dev musluğa taktığımda –alçım yüzünden istediğim gibi hareket edemiyordum ama bunu kendi başıma yapmaya kararlıyım– hortumu odanın içinden Marc’a uzanacak kadar açtım.

Parmağı yüksek basınçlı püskürtme başlığının tetiği üzerinde dururken kaşlarını kaldırdı. “İlginç olacak...” Marc tetiğe bastı ve düz, uzun ve muhtemelen soğuk olan su kafesin iki parmaklığı arasından püskürerek arkadaki beton duvara şiddetle çarpınca baygın kuşa su sıçradı. Marc tekrar hedef aldı ve tazyikli su doğruca kuşun seyrek tüylü göğsüne çarptı.

Gökgürültüsü kuşu eğri gagasından hava –ve biraz su– çekerek birden doğruldu. Sağ kanadımsı kolundaki tüyler anında ıslanmıştı ve kolunu yüzünü ve gövdesini korumak için hızla kaldırdı. Bu hareket bir içgüdüden başka bir şey olamayacak kadar hızlıydı.

Kuş korkunç, acı dolu, tiz bir çığlık attı ve dizlerinin üzerine kayıp uzun ve tüylü kollarını gövdesine sararak duvara doğru geri geri gitti.

Marc tetiği bıraktı ve su durdu ama kuş büzüşmüş halde durmaya devam ediyordu ve üstünden yere hâlâ su akıyordu. Ani sessizlikte nefes aldı ve kalbinin yaşadığı şokla küt küt attığını duydum. Ama kontrolünü geri kazandığında nabızı yavaşladı ve kanatlarını indirdiğinde kendi kürküm kadar siyah olan küçük gözlerle bize baktı. Yüz ifadesi arkasındaki beton kadar sertti.

İçimden İngilizce ya da İspanyolca konuşabildiğini umarak, “Ayağa kalk ve dönüşüm geçir ki konuşabilesin,” dedim. Çünkü Şili’den bile geliyor olabilirdi. Ya da Plüton’dan.

Kuş bir an gözlerini dikip bize baktı. Parlak gözleri düşmanlıkla parlıyordu. Tabii bu, kaba bir şekilde uyandırılışından kalan su da

olabilirdi. Ama Marc hortumla yeniden nişan aldığı anda, kuş yavaşça ayağa kalktı ve kollarını iki yana açtı. Sol kolu zorla kalkmıştı ve kanat pençelerini esnetip kolunu yerine sokmaya zorladığında yüzünü ekşitti. Ardından düşünüyormuş gibi başını bir tarafa eğdi ve gözlerini kapadı. Çok yumuşak, tuhaf bir fısıltı omurgamda geziniyor gibiydi ve tüyleri tenine doğru geri çekilip kolları kısalmaya başlarken hayranlıkla onu izledim.

Saniyeler içinde dönüşüm geçirdi.

Marc'la şaşkınlık içinde seyrediyorduk.

Geçirdiğim en hızlı dönüşüm bir dakikanın hemen altındaydı ve tanıştığım en hızlı dönüşüm geçirenlerden birisi bendim. Bu muhtemelen pek çok erkek kediden daha küçük olmamdan –dönüşüm geçirecek daha az kısım vardı– ve benden ufak olsalar da benden az dönüşüm geçiren ergenlerden daha tecrübeli olmamdan kaynaklanıyordu.

Ama bu kuş –eğer gördüğümüz bu örnek diğerleri için de geçerliyse, *bütün* kuşlar– beni kolaylıkla geçiyordu. Ve dönüşümü tuhaftı. Benim geri çekilen kürküm sadece iki santim uzunluktaydı ve insan saçından daha kalın değildi ama kuş tüylerinin uzun, sert sapları vardı. Otuz santimlik tüylerin bu kadar çabuk ve kolayca derisinin içine girebilmesi mümkün değildi.

Fakat gökgürültüsü kuşu karşımızda, tamamen insan şeklinde ve çıplak bir halde duruyor, öfkeyle bizi izliyordu. Kısa boylu –bir altmış beşten uzun değildi– ve zayıftı, oransız bir şekilde güçlü bir üst vücudu ve çırpı gibi bacakları vardı. Üstünde kıyafetleri olsaydı, insan olarak normal görünebilirdi ama kesinlikle dikkat çekerd, yine de pek çok insan tam olarak nedenini açıklayamazdı.

Biz gözlerimizi dikmiş ona bakarken, sağ elini kalın göğsünün ve dar belinin üzerinde gezdirip Owen'ın açtığı yaralara dokundu. Eli parlak kırmızı bir renge bulandı. Su kurumuş kanı temizlemiş

ve kabuk bağlamış yaraları yeniden açmıştı. Sol kolunu yanında kaskatı tutuyordu ve daha dikkatli bakınca kolunun yamuk durduğunu olduğunu görebiliyordum. Kırıldığı ortadaydı ve çok acı veriyor olmalıydı. Ama kuş ne sesini çıkarıyor ne de yarasını sarmak için bir harekette bulunuyordu.

"Neler oluyor?" Kuşun sesi sanki aynı anda iki tonda konuşmuş gibi pürüzlü ve tizdi. Alışılmamış yapısına garip bir şekilde uyan tuhaf bir sestti.

"Benim adım Marc Ramos. Bu da Faythe Sanders. Soruları biz sorarız." Marc püskürtme başlığını ayaklarının dibine koymak için eğildi, ardından ayağa kalktı ve bir eliyle mahkûmu işaret ederek bakışlarıyla buluştu. Liderliği benim almamı istiyordu. Tıpkı babam gibi beni her zaman eğitiyordu.

Babam onsuz başlamamızı söylemişti –haberleri Ed Taylor'a bizzat iletmek istiyordu– bu yüzden parmaklıklardan uzak durmaya dikkat ederek öne çıktım... Kuşun kollarının ne kadar uzayabileceği ve ne kadar hızlı dönüşüm geçirebileceğini düşünerek çok uzak durmaya. Yaralı bile olsa. "İsmi ne?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kuşun karanlık gözlerine baktım.

Sadece gözlerini kırptı ve kendi sorusunu tekrarladı. Ben cevap vermediğimde gülümsedi –tamamen neşeden uzak bir ifadeydi– ve başını sarsak, kuşumsu bir hareketle öteki tarafa eğdi. "Burası sizin yuvanız, değil mi? Eviniz. Siz kediler toprak seviyesindeki şu pis barakanızda neden toplanıyorsunuz? Sıcaklık için mi? Güvenlik için mi? Mağaralarda toplanıyorsunuz çünkü gökyüzünde süzülemezsiniz. Size acıyorum."

Her hecesinden damlayan tiksinti yüzünden kaşlarım havaya kalktı. "Belki kendine acınalısın. Hâlâ yaraların kanıyor ve bir kandan kırık gibi görünüyor. Benimki gibi." Üstünde yazılar bulunan

alçımı kaldırdım. “Ama benimki sabitlendi. Eğer seninki düzgün bir şekilde yerleşmezse uçamazsın, değil mi? Hiçbir zaman.”

Kısık gözleri ve kastediği çenesi bana haklı olduğumu söylüyordu. Zayıf noktasını bulmuştum.

“Doktorumuz sadece birkaç saatlik mesafede.” Dr. Carver, Owen’la ilgilenmesi için çağırılmıştı. “Ama isminle başlayarak bize bilmek istediklerimizi anlatana kadar bir yara bandından fazlasını alamayacaksın.”

Gökgürültüsü kuşu yamuk kolunu tuttu ama bakışlarını üstümüzden ayırmadı. “Öyleyse bir daha asla uçmam.” Aynı zamanda hem akli başından gitmiş hem de kararlı görünüyordu; iradesi bundan daha güçlü olan birilerine nadiren rastlanırdı.

“Cidden mi?” Mesafeye bakıp güvenli olduğuna karar vererek parmaklıklara doğru bir adım daha attım. “İsmin yüzünden kendini hayat boyu sürececek bir sakatlığa mahkûm mu edeceksin? Hayatının sonuna kadar hasarlı olursan... sürüne ya da her neyse ona ne faydan olacak ki?”

Yüzünde kuşku belirtileri ortaya çıktı ve bu ifadeyi hızla artan bir soğukkanlılık neredeyse anında uzaklaştırdı. “Hayatımın sonuna kadar mı? Her şeyi itiraf etmemle bağırsaklarımıdeşmeniz arasındaki üç saniyeden mi bahsediyorsun? Bence kırık bir kol problemlerimin en küçüğü.”

Gözlerimi devirdim. “Seni öldürmeyeceğiz.”

“Tabii. Beni tedavi edeceksiniz ve bir kanadıma buzlu dondurma çubuğu bantlayıp pencereden dışarı fırlatacaksınız.” Destek almak için duvara dayanıp sağlam omzunu tuhaf bir hareketle silkti. “Bu bölümü daha önce görmüştüm. Bu bölüm Sylvester’ın Tweety’yi yediği bölüm.”

“Eğer yanlış hatırlamıyorsam, Sylvester aslında hiç yutkunmamıştı ve kümes hayvanları içeren güzel bir akşam yemeğine bayılsam da,

bizden birisini öldürdüğüne dair kanıtımız olmadan seni öldüremeyiz. Ve senin tüylerin bununla uyuşmuyor.” Arka cebime uzandım ve Jake’in cesedinin yanında bulduğum otuz beş santimlik tüyü çıkardım.

Fark hemen göze çarpıyordu ama inkâr edilemezdi. Tutuklumuzun kalın ve siyah şeritleri olan koyu kahverengi tüyleri vardı fakat elimdeki iki kalın ve ortasında ince bir şerit vardı.

Tüye bakarken gökgürültüsü kuşunun alını kırışığında Marc öne çıktı. “Seni öldüremeyiz, ayrıca günde iki yemek ve su hakkın var.” En azından konseyin mahkûm bir kedi adamın hakkı olduğunu söylediği şeyler bunlardı. Başka cins mahkûmlara nasıl davranacağımızla ilgili hiçbir örneğimiz olmamıştı. “Ama yaralarını iyileştirmek ve gitmene izin vermek zorunda olmadığımızdan konuşmaya başlaman için ne kadar zaman geçmesi gerekiyorsa o kadar süre acı içinde durmaya devam edeceksin.”

“O halde sanırım kendimi evimde gibi hissetmeye başlasam iyi olur.” Gökgürültüsü kuşu bakışlarıyla kendisinden en az yirmi beş santim uzun ve on beş kilo ağır olan Marc’a korkusuzca meydan okudu.

Marc’ın içindeki lider kükreyerek canlandı; gözlerinde deli deli parlayan altın beneklerden bunu görebiliyordum. Parmaklıklara koşmaya başlamadan hemen önce alçılı kolumu karnına uzattım. Bu yalnızca mahkûmumuzu konuşmayı reddetmekte haklı olduğuna ikna ederdi.

Tam o anda gerçekten de faydalı olabilecek bir şey fark ettim. Kuş acıya katlanma konusundaki kararlılığına rağmen tekrar uçamama düşüncesiyle dehşete düşmüş gibi görünmüştü. Yerdeki evimizden ve içine “toplanma” fikrinden nefret ediyordu.

“Evet, kendini evinde gibi hisset.” Bodrum katını göstermek için sağlam kolumu uzattım. “Toprak betonu çevrelediği için odanın doğal izolasyonu sayesinde burası oldukça sıcaktır...”

DÖNÜŞÜM

Kuşun alını kırıttı ve bacakları sanki ayağa kalkma dürtüsüyle savaşıyormuş gibi seğirdi. Ya da kaçmaya çalışmaya. Karanlık bakişlarıyla geniş, loş odayı inceledi ve en sonunda iki pencereden –tavana yakın bir noktada bulunan, toprak seviyesinde dışarı açılan dar pencereye– baktı.

“Yerin altında mıyız?” Tuhaf, kulak tırmalayıcı sesi normaldekinden bile sertti.

“Evet. Sen sadece bizim ‘toprak seviyesindeki pis barakamızda’ değil, altındasın da. Toprağın içinde kapana kısılmış bir haldesin. Tamamen gömülü olduğunu da söyleyebiliriz.” Kelime tercihimle irkildi ama devam ettim. “Sorularımızı cevaplayana kadar gökyüzünü bir daha görmeyeceksin. Ve daha iyi bir etki yaratmamızı istersen o pencerelerin karartılmasını sağlayabilirim.”

Panik gözlerinde dökülmemiş yaşlar gibi parlıyordu. Haklıydım. Tutuklumuzun –ve muhtemelen çoğu gökgürültüsü kuşunun– kapalı yerde bulunma ve canlı canlı gömülme fobisi vardı. Eğer hiçbirimizi tehlikeye sokmadan konuşmasını sağlayacaksa bu korkuyu eşelemeye fazlasıyla hevesliydim.

“Ya da pencereleri açıp dışarıyı görmene izin verebilirim.”

Yüzünü ifadesiz tutmak için çabaladığı barizdi. Aldığı her nefeste içinde artan korkuyu saklamak için mücadele ediyordu. Ama o korkuyu biliyordum. Birkaç defa kilit altına alınmışım ve toprak tarafından yutulmaktan korkmuyor olsam da, özgürlüğümü kaybetmekten en az kuşun şu anki güç durumundan korktuğu kadar şiddetli bir şekilde korkmuşum.

Ama kuş güçlüydü, korkularına ya da düşmanlarına boyun eğmeye belli ki alışık değildi. Bir parça daha iteklenmeye ihtiyacı vardı...

“Hissedebiliyor musun?” Hareketin dikkatini çektiğinden emin olacak kadar ileri yürüdüm. “Arkadaki beton duvarı. Tonlarca toprak ve kili tutuyor. Katı toprak. Oksijensizlikten ölmekle senin aranda

yirmi santimlik betondan başka bir şey yok. Belki de önce seni ağırlık ezer. Her şekilde canlı canlı gömülürsün. Toprağın tadı neredeyse ağzına gelmiyor mu?..”

Marc sanki aklımı yitirmişim gibi bana bakıyordu... veya belki de kendisinin asla yaklaşmayacağı bir çizgiyi geçmişim gibi. Ama onu çalışırken görmüştüm. İstedığı bilgiyi almak için seve seve bir mahkûmun canına okurdu. Benim sakın, psikolojik yönlendirmem onun yaptıklarından nasıl daha kötü olabilirdi ki?

Kuş gözlerini kapamıştı ve kendisini sakinleştirmek için ağzından yavaş ve bilinçli bir şekilde nefes alıyordu.

“Dürüst olayım mı? Seni dışarı çıkaramam. İstesem bile buna yetkim yok.” Sesimi sakinleştirici bir tona indirerek omuzlarımı silktilim. “Ama bunu senin için çok daha kolay hale getirebilirim. Şu pencereleri ve hatta kapıyı bile açabiliriz.” Parmağımla merdivenin başını gösterdim. “Sabah mutfaktan gelen güneş ışığını görürsün. Bu daha iyi olur, değil mi? Bunu daha katlanılabilir yapabilir belki?”

“Kapıyı aç,” diye emretti. Sesindeki çift ton, sesinin yüksekliğinden ve yoğunluğundan dolayı neredeyse birleşmişti. Kollarında tüyler filizlendi ve bir tanesi yere doğru süzüldü. İrkildi ve sol kolu titredi. Korkarak geri sıçradım ve yaralı dirseğimi Marc’m koluna çarptım. Marc bir eliyle sabit durmama yardımcı oldu, ardından tekrar öne doğru bir adım attım. Gökgürültüsü kuşu bunu fark etmemişti. Dik-katini sanki kendi başına açılmasını diliyormuş gibi kapalı kapıya vermişti. “Aç şunu,” diye tekrarladı.

“Bana ismini söyle.”

“Pencereyi aç.” Bakışlarını zorla kapıdan çekip benimkilerle kısa bir an karşılaştı, ardından başını kapalı pencerelere doğru hareket ettirdi ve saçları daha açık renkli ve daha kısa kahverengi tüylerden oluşan bir tacın altında kayboldu.

“İsmin.”

İnledi ve bacakları beton zeminin üzerinde titremeye başladı, yamuk dizleri tekrar tekrar birbirine çarpıyordu. “Kai.”

“Kai ne?” Parmaklıklara biraz daha yaklaştım. İlerleme kaydettiğim için heyecanlanmış ve tepkisinden büyülenmişim.

“Soyadlarımız yok. Biz insan değiliz.” Başındaki tüylerden düzenli bir şekilde damlayan terlere rağmen insan kelimesini ağzından sanki bu bir hakaretmiş gibi, dilini yakıyormuş gibi tükürürcesine çıkardı.

“Pencereyi aç.” Marc’a döndüm ama zaten pencereye doğru ilerlemeye başlamıştı. İlk çerçevenin mandalını çevirdi ve pencereyi öne eğdi.

Soğuk ve kuru hava odaya doldu, bodrumun nemli sıcaklığında neredeyse görülebiliyordu. Kai içine derin bir nefes çekti. Taç tüyleri başına geri çekildi ve gözlerini açtı. Kendisini çok daha iyi hissetmiyordu tabii. Bunun için temiz bir esintiden fazlası gerekecekti. Ama artık baş edebilirdi.

“Güzel. Haydi artık tanışalım.” Arkamda metalin betona sürtünme sesi geldi ve Marc’ın arkama yerleştirdiği portatif metal sandalyeye oturdum. “Nerede yaşıyorsun? Grubun nerede?”

“Sürü,” dedi tükürürcesine. “Ve istesen de oraya ulaşamazsın. Ama bunu istemezsin. Güven bana.”

“Neden istemem?”

“Çünkü seni iki saniye içinde parçalarlar.”

“Arkadaşının bizim arkadaşımızı parçaladığı gibi mi? Ağaç sırasının hemen ötesindeki arazide.”

Kai tekrar başını dikleştirdi ve tek kaşını kaldırdı. “Onun gibi bir şey.”

“Neden evinize gidemem?”

“Çünkü uçamıyorsun.”

“Bu ne anlama geliyor?” Marc sandalyemin yanına bir sandalye daha koydu. “Bir ağaçta mı yaşıyorsun? Çünkü biz tırmanabiliriz.”

Ama Kai yaralı kolunu kucağına koydu ve dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Evi hakkında konuşmayı bitirmişti.

“İyi.” Bir süre düşündüm. “Peki ya bir telefon numarası? Liderinizle konuşmamız gerek. Ya da siz o adamı nasıl çağırıyorsunuz. Veya kadını.”

Kai başını iki yana salladı ve hafifçe gülümsedi. “Telefon yok.”

“Sabit hat da mı yok?” diye sordu Marc ikinci sandalyeye oturarak.

“Özellikle de sabit hat yok.” Kuş durdu ve açık pencereye sakinleşmek için bir bakış atıktan sonra bakışları yine aşağılamayla doldu ve bunu bir silah gibi ikimize birden doğrulttu. “Türünüz bu kadar süre sadece acemi şansıyla hayatta kaldı. Kendi pisliğinizi devamlı olarak temizlemenizle. Biz ise insanlardan uzak kalmakla ve en başta pislik çıkarmamakla bu kadar süre hayatta kaldık. Telefonumuz, internetimiz, arabalarımız ya da normal bir insanın hayatını devam ettirmesi için gerekebilecek hiçbir şeyimiz yok. Küçüklerimizi eğlendirmek için diske yazılan programlar gibi ufak tefek şeyler dışında akan suyumuzdan, ışıkların devamlı çalışması ve sıcaklığı korumak için elektrikten başka bir şeyimiz yok.”

Şaşırarak sırttım. “Sıcağa mı ihtiyacınız var? Neden kışın güneye göç etmiyorsunuz?”

Kai kaşlarını çatı. “Kış için güneye indik zaten. Bölgesel haklarımız şu anda yaşadığımız yerin daha güneyine uzanmıyor.”

Bu bilgi kırıntısını daha sonra kullanmak için zihnime kaydettim. “Pekâlâ, öyleyse Amişler gibi yaşıyorsunuz. Bir kişi sizin... kuş sürünüzle nasıl irtibata geçebilir?”

Kai bu defa sırttı. “Yüz yüze. Ama sizin durumunuzda bu imtiyar olur.”

DÖNÜŞÜM

Gözlerimi devirmeden edemedim. “Bunu söylemiştin. Neden Tweety sürün bizi gördüğü anda öldürene kadar gagalamaya hazır?”

Gökgürültüsü kuşunun gözleri sanki bilgisizliğime güvenmeye emin olamıyormuş gibi kısıldı. “Çünkü sizin halkınız... Gurur sürünüz,” bunu tekrar adi bir kelimeymiş gibi söyledi, “gelecek vadeden genç erkek piliçlerimizden birisini öldürdü.”

Kullandığı kelime yüzünden bir an gözlerimi kırptım, az kalsın yüksek sesle gülecektim. Ardından ne demek istediğini anladım. Erkek gökgürültüsü kuşlarına erkek piliç deniyordu. Cidden. Tavuklar gibi.

Onlardan birisini öldürdüğümüzü mü düşünüyordu?

“Sizi tek tek avlamak zorunda kalsak bile, intikam ateşimiz dinene kadar saldıracağız.”

Kuşa dönmeden önce kafam karışmış bir halde Marc’a baktım. “Sen neden bahsediyor...” Ama sorum yukarıdan gelen ilk korkunç çığlık tarafından yarıda kesildi.

Gürültü patırtının olduğu tarafa doğru merdivenlerin tepesine, ardından tekrar Kai’a baktım. Gökgürültüsü kuşu hevesli bir şekilde gülümsüyordu. Beklentisi midemi bulandırdı.

Ardından Kaci’nin panik içindeki çıığı diğerlerine katıldı ve peşimde Marc’la birlikte beton merdivenlerden hızla yukarı çıktım.

Beş

Kapıyı hızla açtım ve Rick amcam ile Ed Taylor arka kapıya giden ortadaki geniş koridordan hızla ilerlediği anda mutfığa girdik. Yeni korku dalgası ve şaşkınlıkla birlikte matem havası yok olmuştu.

Marc yanımdan geçip koridora gitti. Yatağına hapsedilmekten hayal kırıklığına uğramış ve küplere binmiş gibi görünen Owen dışında evden çıkan son kişi bendim. Küçük ve kalabalık arka verandaya ulaştığım sırada çığlıklar durmuştu. Fakat Kaci'nin ileride bir yerlerde usulca hıçkırarak ağladığını hâlâ duyabiliyordum. Etrafta duyulan diğer sesler sadece neler olduğunu anlamaya çalışan birkaç liderin sessiz mırıldanmaları ile birisinin acılı inlemeleriydi.

Kendime yol açmak için insanları kibarca dirseklerimle dürtüp omuzlarına dokunarak, üç basamaktan aşağıya ve kurumuş çimenlerin üzerine indiğimde kalbim küt küt atıyordu. Liderler verandanın on beş metre uzağında, yüzünü henüz göremediğim bir erkeğe ait bir bedenin etrafına toplanmıştı. Annem erkek kedinin başının yanında diz çökmüştü ama ilk yardım uygulamaktan çok onunla konuşuyor gibi görünüyordu.

Manx bir kolunda Des'i tutarken diğer koluyla, yüzünden yaşlar akan Kaci'nin omzuna sarılmış, etrafı çevreleyen kalabalığın kenarında ayakta duruyordu.

Korkmuş olsa da onun iyi olduğunu gördüğümde duyduğum rahatlamayla hafifçe nefesimi bıraktım. Ta ki Jace'in yanında olmadığını fark edene kadar.

Hayır...

Yerdeki bedene doğru ilerledim. Jace'in kahverengi bot giyip giymediğini hatırlamaya çalışırken kalbim küt küt atıyordu. Çünkü yaralı erkek kediye ait görebildiğim tek şey bu çizmeydi. Ama Jace'i, Marc'i tanıdığım gibi tanıımıyordum. Gardırobundaki kıyafetleri ezberimde yoktu ya da herhangi bir durumda ne söyleyip ne yapacağını tahmin edemezdim. Fakat Jace sol tarafımdan mucizevi bir şekilde sapasağlam çıkınca hissettiğim rahatlık, güneş yanığının üzerine sürülen merhem gibiydi. Eli benimkine değdi ama Marc'ın yanımda ve diğerlerinin etrafımızda olduğunu bildiği için elimi tutmadı.

"Oldukça kötü," diye fısıldadı Jace.

"O kim?" Daha yakından bakmak için yerimden kımıldamadım.

"Charlie." Charles Eames amcamın en yüksek rütbeli adamıydı. Ağabeyi John Eames, serserilerin nasıl enfeksiyon kaptıkları ve Kaci'nin "çifte çekinik" mirası hakkındaki gerçekleri keşfeden genetikçiydi. Babaları ben daha küçükken kuzeyde liderdi ama oğullarının hiçbirisi evlenmemişti. Emekliye ayrıldığında, bölgesi damadı Wes Gardner'a geçmişti. O da şu anda Calvin Malone'la müttefikti.

Aile bağlarının bu şekilde iç içe geçmiş olması iç savaşın Amerikan Gurur sürülerini neden mahvedeceğini gösteren bir örnekti sadece. Yalnızca on bölge vardı ve tanıdığım herkesin diğer Gurur sürülerinde arkadaşları ve akrabaları vardı. Sadakat çizgilerini çizmek çok hassas bir işti ve bunları yerinde tutmak neredeyse imkânsız olacaktı.

Charlie tekrar inledi. Sırtımı dikleştirdim ve daha yakından bakmak için ilerledim. Marc da benimle geldi ve annemin karşısında, yere yatırılmış erkek kedinin yanına diz çöktük. Gördüklerim karşısında hissettiğim şaşkınlık ve dehşet yüzünden nefesimi tutmak için irade göstermem gerekti.

Charles Eames başı anneme dönük bir şekilde, ona sanki dalgın bir odak noktasıymış gibi gözlerini dikmiş bakıyordu. Muhtemelen

bilincinin açık olmasını sağlayan tek şey annemdi. Kolları ve bir bacağı bükülmüştü –belli ki birkaç noktadan kırılmıştı– ve birisinin yarayı açığa çıkarmak için giysisinin kolunu kesmiş olduğu yerden, sol kolundaki yırtılmış deriden resmen kemik görünüyordu. Açık yaradan hâlâ kan sızarken, kolundan akan kan toprakta minik bir havuz oluşturmuştu.

“Bir sigara içmek istemiştin,” diye fısıldadı Charlie anneme. “Verandadan sadece birkaç metre uzaktaydım.” Gözlerini kapadı ve derin bir nefes alırken irkildi.

Annem kaşlarını çattı ve gömleğinin düğmesini açmaya başladı. Kumaşı nazikçe kot pantolonunun belinden çekti ve gövdesini açığa çıkaracak şekilde gömleğini açtı. Kırık bacağının ve açık yaralı kırık kolunun tarafında göğsü şimdiden mavi ve mor renkler almıştı; en azından birkaç kaburgasını kırmıştı. Sol tarafının üstüne düşmüştü.

“Kaç taneydiler?” Babam anneme gömleğin kalanını çekip çıkarmasında yardım etmek için eğildi ve Charlie titremeye başladı.

“İki. Çatıdan.” Bir tuzağın içine girmediğimizden emin olmak için bütün başlar eve doğru döndüğünde Charlie aldığı başka bir kısa nefes yüzünden irkildi. Ama artık çatıda kimse yoktu. Kuşlar bir seferde bu kadar çok kişiyle birden boy ölçüşemezdi. Umarım.

Charlie devam ederken soğuğa karşı kollarımı göğsümde kavuşturdum ve babam, erkek kedi onu görmek için kendisini zorlamak zorunda kalmasın diye yer değiştirip görüş alanına girdi. “Bir ses duydum ve arkamı döndüğümde üstüme çıkmışlardı.” Öksürdü, ardından yutkundü, acıdan dolayı gözlerini sımsıkı kapamıştı. “Ardından havadaydım. Birisi kolumu tuttu, diğeri ayak bileğimi.”

İlk gökgürültüsü kuşunun çok hafif olmasına rağmen Kaci’yi taşıırken nasıl zorlandığını düşününce, “Seni taşıyabildiklerine inanmıyorum,” dedim.

DÖNÜŞÜM

“Taşımaya çalışmıyorlardı.” Charlie tekrar gözlerini kapadı ve açmadan konuştu. “Beni on metre kadar yukarı çıkardılar, sonra bıraktılar.”

Kendi gözlerim dehşetle kapandı. Onu kasıtlı olarak bırakmışlardı. Eğer daha hafif olsaydı, onu daha da yukarıdan bırakabilirlerdi. Onu kaçırmaya çalışmıyorlardı. Öldürmeye çalışıyorlardı.

Gözlerimi açtığımda, babamın beni izlediğini ve parlak yeşil gözlerinin arkasında aynı şeyi anladığını gördüm. Gökğürültüsü kuşları bugüne kadar karşılaştığımız hiçbir düşmana benzemiyordu. Bir anda gökyüzünden pike yapıyor, maksimum zararı verdiklerinde uçup gidiyorlardı. Ne kendimizi pençelerinden koruyabilirdik ne de onlarla gerçekten dövüşmek için yeterince hızlı dönüşüm geçirebilirdik. Ve onları gökyüzünde takip edemezdik.

Bir saatlik süre içinde Owen’a zarar vermişler, Charlie Eames’i ciddi bir şekilde yaralamışlar ve Jake Taylor’ı öldürmüşlerdi. Mümkün olabilecek en kötü zamanda üç adamımız eksilmişti.

Boğazımdaki yumru nefes almama engel olacak kadar büyüktü. Gökğürültüsü kuşlarının saldırılarından kurtulamazsak Malone’la nasıl dövüşebilirdik ki?

“Greg...” Vic kalabalığın içinden fırladı ve uzattığı telefonu almak için babam ayağa kalktı. “Telefonda.”

“Teşekkür ederim.” Annem, Charlie için yapabileceklerini yaptığı sırada, babam telefonla konuşmaya başladı. “Danny? Ne kadar yakındasın?” Dr. Carver telefon hattındaki parazitlenmeden dolayı seçemediğim bir şeyler söylerken babam durdu. “Buraya daha çabuk gelebilir misin?”

Sağlam elimi tuttuğunda Marc’ın elini sıktım ve kalabalıktan uzaklaşıp konuşmasını dinlemek için babamın peşinden gittik. Kimsenin duymasını istemeseydi içeri girerdi.

“Belli olmaz. Tek parça halinde mi gelmemi istiyorsun?” diye sordu Carver ve babam i geçirdi.

“Sadece acele et. Ŗu lanet olası kuşlar Charlie Eames’i on metre yukarıdan aşağı bıraktılar. En iyi tahminle altı ya da yedi kırık kemiğinin olduğunu söyleyebilirim ve rahat nefes alıp veremiyor.”

“On metre mi?” Carver’ın sesindeki şaşkınlığı ve dehşeti duydum. Arka plandan drtllerden gelen sinyal sesi duyuluyordu. “Böyle bir düşüşten kurtulması mucize.”

“Başının üstüne düşseydi kurtulamazdı. Ya da imen dışındaki bir şeyin zerine.” Neyse ki geçen haftaki buz fırtınasından sonra buz erimiş ve toprağı ayaklarımızın altında sulu sesler çıkaracak kadar ıslatmıştı. Bu da hiç kuşkusuz Charlie’nin inişini biraz da olsa yumuşatmıştı. “Beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünüyorum ve çok acı çekiyor. Onun için ne yapabiliriz?”

Babam, Charlie’ye daha fazla zarar vermeden onu en iyi nasıl içeri sokabileceğimize ilişkin doktorun talimatlarına başını sallayıp onay verirken Marc’la birlikte kalabalığa doğru ilerledik. Kaci dikkatimi çekti. Hâlâ kalabalığın kenarında hafif hıçkırıklarla ağlıyordu. Manx bebeği içeri götürmüştü –hava hâlâ soğuktu ve Owen evde yalnızdı– bu yüzden zavallı dişi kediye teselli etmek için Jace yerini almıştı ama onu gerçekten sakinleştirmek için o anda çok az şey yapabiliyordu.

Titremeye başladığında kollarını ovalayarak, “Montunu giymelisin,” dedim. Ama asıl sorun düşük hava sıcaklığından daha büyüktü.

“Bana da bunu mu yapacaklardı?” Kaci sağlığına duyuduğum endişeyi hiçe sayarak dosdoğru gözlerimin içine baktı. “Beni aşağı mı bırakacaklardı?” Gözleri yaşlarla doldu ve sesi histeriye yakın bir cıyıklamayla yükseldi.

Jace, Kaci’nin başının üzerinden bana kaşlarını çattı ve ben de annemle birkaç lider adamının Dr. Carver’ın talimatlarına uymaya çalıştıkları yere, soluma baktım. Kai’n tahminini ve atımıza tneyen

gökgürültüsü kuşları arkadaşlarını düşünerek, “Haydi içeri, daha...” –güvenli– “sıcak bir yere gidelim,” dedim.

“Hayır!” Kaci kaşlarını çattı ve defalarca takındığım yüz ifadesinin daha genç bir versiyonunu görünce kalbim acıdı. “Beni güvenli bir yere sokup benden bilgi saklayamazsın.” Artık diğerleri de bakıyordu ve annem kaşlarını çatarak Kaci’nin, çok sayıda kırık kemikle zaten acı çeken Charlie’nin canını daha fazla sıkmasına izin vermemem için beni sessizce uyardı. Ama dişi kedi sessiz durmayacaktı ve yüzündeki kararlılığı –kendi aynamdan– tanıyordum. “O neredeyse ben olacaktım, bu yüzden cevap almaya hakkım var,” diye ısrar etti. “Ne istiyorlar?”

Charlie dâhil herkesin artık bizi seyrettiğinin çok iyi farkında olarak iç geçirdim. “İntikam istiyorlar.”

Babamın kaşları hızla yukarı kalktı, ardından kaşlarını çattı. Tek kelime etmeden Vic’in telefonunu amcamın eline bırakıp bana doğru yürüdü. “Sanırım bu gökgürültüsü kuşuyla tanışmamın vakti geldi.”

Babam portatif sandalyelerin hemen önünde durup kendisini bir lider olarak tanıttıktan sonra bile ayağa kalkmak için hiçbir harekette bulunmayan mahkûma baktı. “Anladığım kadarıyla halkın... Sürün,” doğrulamam için bana baktı ve ben de başımla onayladım, “sizden birinin ölümünden bizim sorumlu olduğumuzu düşünüyor, öyle mi? Genç bir erkeğin ölümünden?”

Gökgürültüsü kuşu başıyla onayladı ama oturmaya devam etti. Kırık kolu dikkatli bir şekilde kucığında duruyordu ama sanki acısını göstermek zayıflığını kabul etmek anlamına gelecekmış gibi kolunu tutmuyordu. Kedi adanların da benzer içgüdüleri vardı. Zayıflık kırılganlık anlamına gelir ve böyle bir şeyi düşmana itiraf etmek başınızın o saniyede kopmasına sebep olabilirdi.

Ama ayağa kalkmayı reddetmesi düpedüz bir aşağılamaydı ve cesur göz teması bunu çok iyi bildiğini söylüyordu.

“İsmin Kai mi?” diye devam etti babam; üst katta onu bilgilendirmiştik. Gökğürültüsü kuşu tekrar başıyla onayladı. “İnceleyebileceğim bir kanıt var mı Kai? Çünkü bildiğim kadarıyla, adamlarımın hiçbiri bugünden önce bir gökğürültüsü kuşu görmemişti bile ve başka türden birisinin öldürülmesi kesinlikle duyacağım türde bir şey.”

Fakat sürprizler de olabiliyordu. İşlediği suçlar iş işten geçene kadar fark edilmeyen Kevin Mitchell gibi erkek kediler mesela...

Kai daha dik oturdu fakat karnındaki açık yara acımış olmalıydı. “Kendi topluluğunuzun saygıdeğer bir üyesinden yeminli ifade şeklinde bir kanıt aldık.”

“Bir saniye...” Kollarımı kavuşturdum ve bana saldırmak için kuşun artık çok güçsüz ve fazla acı içinde olduğuna güvenerek parmaklıklara yaklaştım. Ayrıca yanıyorsam bile kanadı kırık ve kafese atılmış tek bir kuşa karşı kendimi savunabilirdim. “Birisi size... erkek pilicinizi öldürdüğümüzü mü söyledi?” Sırtmamak için direndim. Bizim için basit bir espri olan şey, onun için çok ciddi bir meseleydi ve mahkûmumuzla alay etmek işbirliği yapması konusunda onu ikna etmeyecekti.

Yine de bu espri yapılmayacak gibi değildi. Daha sonra, gerginliği kırmak için bir şeye ihtiyacımız olduğunda. Kai’ın duyamayacağı bir yerde.

Tepeden ona kaşlarını çatarak bakıp, “Kim?” diye sordum.

“Size söylemek istesem bile,” ve istemediği belliydi, “söylemek bana düşmez.”

“Yani bizi suçlayan kişiyi söyleyemiyor musun?”

“Evet.” Hafifçe döndü. Muhtemelen yerde kendisine daha rahat bir pozisyon arıyordu ama hareket canını acıttığında irkildi.

“Bu nasıl...” Az kalsın *adalet* diyecektim ama birisi bana hayatın adil olmadığını hatırlatmadan önce dilimi ısırdım. Bunu sadece birkaç lider adamı benden daha iyi bilirdi.

Sırtını duvara yaslayan kuş tek omzunu silkti. “Sunduğu bilgi karşılığında kimliğini korumak için yemin ettik. Onurumuz üzerine yemin ettik.” O kadar ciddi ve sözünü tutmaya öyle bariz bir şekilde bağlı görünüyordu ki onunla tartışmadım. Onun yerine kumlu beton zemine bir çizmemi sürterek babama döndüm.

“Malone.” Bana göre bu çok barizdi. Elbette o anda Calvin Malone’un bütün kötülüklerin dünya çapında kaynağı olduğunu iddia ediyor da olabilirdim. Bu yüzden belki benimki en tarafsız fikir değildi...

Bir an itiraz edeceğini düşündüm. Ama ardından liderim bir eliyle çenesindeki kirli sakalı ovarak başıyla yavaşça onayladı. “Bu ihtimal dâhilinde...”

“Bundan da fazla.” Kavuşturduğum kollarımı açtım. Kafesteki kuşa sırtımı dönmemeye dikkat ediyordum. “Bir gökgürültüsü kuşunu öldürmemizle ilgili bizi başka kim yalan yere suçlamaya çalışır ki?”

Marc gölgelerin içinden tek kaşını kaldırarak ciddi olup olmadığı sorguladı. “Milo Mitchell. Wes Gardner. Sen seç.”

“Eğer onlardan birisiyse, Malone adına hareket ediyordur. Aynı sonuca çıkıyor.”

Babam sessiz olmam için bana işaret etti ve gökgürültüsü kuşuna geri döndü. “Bizi suçlayanın kim olduğunu bilmezsek kendimizi nasıl savunabilir ya da suçlamayı araştırabiliriz ki?”

Kai sakın bir şekilde gözlerini dikip baktı. “Bu bizi ilgilendirmez.”

“Bu adaletin yerini bulmasıyla ilgili,” diye ısrar ettim. “Eğer siz onura bu kadar çok değer veriyorsanız, adalete ilgi duymanız gerekmez mi?”

“Finn için mi? Evet.” Kuş hiç tereddüt etmeden başıyla onayladı. Sağlam eli korumacı bir şekilde göğsündeki açık yaraların üzerinde dolaşıyordu. “Bu bizim tek motivasyon kaynağımız. Ya sizin için? Zerre kadar değil.”

“Ama eğer yanlış Gurur sürüsüne saldırırsanız... Finn...” Soru sorarcasına kaşlarını kaldırdım ve başıyla onayladı. “Finn için adaleti sağlamış olmazsınız.” Suçu başkasının kuyruğuna atmaya çalışmıyordum. Yalnızca bizi suçlayan kişinin adını almaya çalışıyordum. “Haksız mıyım?”

Kai bunun üzerinde gerçekten düşünüyormuş gibi göründü. “Katılıyorum. Ama buna karar vermek bana düşmez.”

“Bu karar kimin?” Babam adım atarak yanıma geldi. Marc bizim destek gücümüzdü, sabit ve sessiz bir tehditti.

“Sürünün.”

Anlamayarak kaşlarını çattım. “Öyleyse sürü adına kim karar veriyor?”

Kai bilgisizliğime kaşlarını çattı. “Biz.”

“Hepiniz mi?” Buna bir anlam veremiyordum. Bir lider –karar verme sürecine öncülük eden ve diğerlerinin kurallara uymasını sağlayan birisi– olmadan nasıl iş görebiliyorlardı ki?

Babam sessizleşti. Ne sessizliğini ne de kuşu kendi başıma sorgulamaya devam etmeme izin verme konusundaki hevesini algılayabiliyordum. Ama şikâyet edecek değildim. Eğer işi batırırsam devreye babam girecekti. “Peki ya karara katılmazsanız? Bir çeşit... hiyerarşi yok mu?”

Gökgürültüsü kuşu başını isteksizce salladı. “Yalnızca uç noktadaki olaylarda buna başvurulur.”

“Bunun gibi mi?” Kuşun bütün Gurur sürümüze düzenlediği saldırıyı göstermek için kollarını iki yana açtı.

Bu defa Kai kuş formunda sahip olmadığı küçük, düz dişlerini göstererek gülümsedi. “Bu konuda oy birliğiyle karar verdik.”

Kafamı anlamaya çalışarak iki yana salladım ve ellerimi yumruk yaptım. “Masum bir çocuğu kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan asılsız bir cinayet suçlamasından sorumlu tutmaya mı oy birliğiyle karar verdiniz? Bunun neresi onurlu bir davranış ki?”

Mahkûmun yüz ifadesi çarpılarak bir aşağılama maskesine dönüştü. “Doğal düşmanımız olsa bile çocuğu incitmezdik. Eğer yapabilseydik sizi de incitmezdik. Finn bir erkek kedi tarafından öldürüldü ve bu bilgi karşılığında gerçek savaş başlamadan önce dişi kedileri bölgenizden çıkarmaya çalışacağımızı da kabul ettik.”

Gerçek savaş mı? Bunlar ninja kuşlar falan mıydı? Tüylü Yeşil Bereliler miydi?

Göz ucuyla babamın gerildiğini gördüm ve Marc da arkamda homurdandı. Bir an için gerçekten de konuşamayacak kadar şaşkındım. Ama sonra yaşadığım şaşkınlık yerini öfkeye ve sinir uçlarımı kızgınlığın küçük alevleriyle yaktı. “Bizi çıkarmayı mı kabul ettiniz?” Kuş cevap vermeden önce babama döndüm. “Sana Malone olduğunu söylemişim.” Önce politik manevralar aracılığıyla pençelerini Kaci’ye sürmeye çalışmış ve bu işe yaramadığında da onu güç kullanarak almak için sınırlarımızı ihlal etmişti. Ağabeyim Ethan onu savunurken ölmüştü ve Kaci’nin güvende olduğu inancı darbe almıştı. Onu koruyabilme yeteneğimize olan inancı gibi.

“Bence haklı, Greg.” Marc aramıza girdi. Beni koluyla sarmak istediğini görebiliyordum. Ama bir sevgi gösterisi mahkûmumuzun önünde hiç profesyonelce bir davranış olmazdı. Hatta beni teselli etmesi bile güçsüz görünmeme neden olurdu.

Babam ikna olmuş bir halde başıyla onayladı. Ardından parmaklıklara doğru döndü. “Hiç telefonunuz yok mu? O zaman kuş sürünü nasıl irtibata geçebiliriz?”

O zalim gülümseme geri geldi. Fakat bu defa kendine güveni sarsılmış gibiydi. “Geçemezsiniz. Yalnızca bizzat ulaşılabilirler ve nereye gideceğinizi söylesem bile, kendi başınıza oraya gidemezsiniz. Ve bu şekilde,” kırık kolunu kaldırdı, acıdan dolayı çenesi kenetlendi, “sizi götüremem.”

Parmaklıklara dokunacak kadar yaklaşarak, “Öyleyse Malone bunu nasıl yaptı?” diye sordum. Ellerimi parmaklıklara sarmak, onları öfkeyle sarmak istiyordum. Ama tecrübelerimden sarsılmayacak kadar güçlü olduklarını ve şimdiki çaresizlik halimde onları sıkıca tutmamın beni sorgulayıcıdan çok mahkûm gibi göstereceğini biliyordum. Özellikle de üstünlük kuştayken. Ve o bunu çok iyi biliyordu.

“Muhbirimizden bahsediyorsan, asla yuvamıza gelmedi. Arama ekibimiz onu Finn’in cesediyle birlikte buldu.”

“Kabul etmek için hepiniz orada değilseniz, onunla nasıl bir anlaşma yapabildiniz ki?” diye sordu Marc ve kuşların şu arı kovanı mantığını anlamayan tek kişi olmadığımı fark edince rahatladım.

Kai yeniden omuzlarını silkti. “Birlik içinde hareket ederiz. Bizden gelen bir söz hepimiz tarafından onurlandırılır.”

“Öyleyse seni masum olduğumuza ikna edebilirsek, erkek kedilerimiz üzerine pike yapmayı kesmeye söz verir miydin ve geri kalanınız da bu söze saygı gösterir miydi?” Bu konunun üzerinde gidebilirdim. İkna etmekte iyiydim...

Ama Kai başını iki yana salladı ve dudakları acıdan buruşturduğu yüzünde gerildi. “Geçerliliği olan bir karara itiraz etmek için söz veremem. İstesem bile. Bu kuş sürümün şerefini sarsar.”

Lanet olsun!

Babam gökgürültüsü kuşuna arkasını dönüp tek kelime etmeden merdivenlere doğru ilerledi. Bu kendisini takip etmemiz için bize verilen işaretti. Üçüncü basamakta duraksadı ve omzunun üzerinden bana baktı. “Onu besleyin, ardından kapıyı kapayın ama pencereyi

DÖNÜŞÜM

açık bırakın." Bu bizi o an için merhametli gösterecek ve zorunda kalır da pencereyi kapatırsak maksimum etkiyi yaratmamızı sağlayacaktı.

Başım la onayladım ve babam bodrumu terk ettiğı sırada kafesteki kuşa döndüm. "Normal, insan yemeğı mi yersin?"

Pis pis sırttı. "Taze leşiniz yoktur, değil mi?" Yemesine izin vermeye hevesli olduğumuz türden yoktu. Bu düşünceyle midem bulandı.

Ama Marc sadece soğuk bir şekilde gülümsedi. "Şahsen canım tavuk çekiyor. Çıtır çıtır et."

Altı

“Kimse evden dışarı üç kişiden küçük gruplar halinde çıkmayacak,” dedi babam ve gerekli olduğunu bilsem bile sessizce inledim. Kaci’yi zorla aralarına katmaya çalışan psikozlu serseri grubu yüzünden, duruşmam sırasında Montana dağlarında benzer bir kişi sayısı sınırlaması yaşamıştık. Ama o sırada en azından yapılan saldırıya karşılık verebilmiştik.

Ne yazık ki gökgürültüsü kuşlarıyla nasıl dövüşeceğimize dair hiçbir fikrimiz ve ne zaman ya da nerede saldıracaklarını bilmemizin bir yolu yoktu. Onları ne takip edebilir ne de izlerini sürebilirdik. Kendimizi savunmak için daha iyi bir yol –ya da Kai’n kuş sürüsüyle irtibata geçmek için bir yol– bulana kadar güvende değildik ve durum bizi aşıyordu.

Bakışları sanki fazladan iki kolum ve iki bacağı çıkmış gibi hissetmeme neden olacak kadar bana yapışık duran genç dişi kedinin üzerine kaydığında, “Ve eğer Kaci sizinle birlikteyse, bu sayıyı dört yapın,” diye düzeltti babam.

Bu defa salonda toplanmıştık. Çünkü ofisten daha büyüktü ve bu, çiftlikteki her kedi için zorunlu bir bilgilendirmeydi. Babam geçici hastanemizde bulunanların duymalarını kolaylaştırmak için kapıyı açık bırakmıştı. Doktorun belirttiği şekilde boynunu sabitledikten sonra Charlie’yi dikkatli bir şekilde Ethan’ın yatağına kaldırmışlardı. Koşullar uygun olsaydı Dr. Carver inceleyene kadar düştüğü yerde

DÖNÜŞÜM

kalacaktı ama hava onu orada bırakamayacak kadar soğuktu ve şu sıralar hiçbirimiz dışarıda güvende değildik. Onca cevaplanmamış soruya rağmen bu kadarı açıktı.

Kaci ve Marc arasında ezilmiş bir halde kanepeye oturdum. Jace, Kaci'nin diğer tarafına geçti. Oda erkek kedi ve liderlerle doluydu. Fakat sadece Blackwell yüksek arkalıklı, beyaz koltukta oturuyordu. Yaşlı katır yıkılmak üzereymiş gibi görünüyordu ve sadece saf inatçılık dik durmasını sağlıyordu. Hem o hem de yaşadığımız son krize duyduğu büyük öfke.

Odanın her yerinde öfke uğultuları vardı ve şok kelimesi gökyüzünden gelen ani saldırıya duyduğumuz hayreti ifade etmeye yetmiyordu bile.

“Gerçi, Kaci,” diye ciddi ama nazık bir sesle devam etti babam, “bir süre içeride kalmanın daha iyi olacağını düşünüyorum.”

Kaci sessizce başıyla onayladı. Nasıl hissettiğini sadece hayal edebilirdim. Birkaç ay önce, on üç yaşındaki sıradan bir çocuktuk. Ablası tarafından görmezden gelinen ve kendi yaşındaki insan erkek çocuklarına âşık olan bir kız. Daha önce sıradan olmasına rağmen, şimdi paha biçilemezdi. Daha önce kabul görmezken, artık çok istenen biriydi. Daha önce kendi yaşındaki bir kız için güçlü ve sağlıklıyken, artık güçlenmesine rağmen etrafındakilere göre kırılıyordu.

Kaci için her şey değişmişti ve yeni hayatında hâlâ denge bulamamıştı. Birileri her daim onu evinden kaçırmaya çalıştıkça da huzur bulması ve geçmişini kabullenmesi zor olacaktı.

Özellikle de bu en son girişimden sonra.

“Bildiklerimiz şunlar...” Odanın ortasında volta atmaya başladığında bütün gözler babamı takip etti. “Gökgürültüsü kuşları genç adamlarından birisini öldürdüğümüzü düşünüyor.” Odanın her yerinden sorular yükseldiğinde babam sessiz olunması için elini kaldırdı.

“Bu detaylara bir dakika içinde gireceğiz. Ama öncelikle, Owen’ın yakaladığı kuşun ismi Kai. Soyadı yok; soyadı kullanmıyorlar.”

Asık suratlı ve sessiz Ed Taylor’ın yanındaki karşı duvara yaslanarak, “Birbirlerini nasıl ayırt ediyorlar?” diye sordu amcam. Jake’in ailesi hayat normale dönene kadar yas tutmaya vakit bulamayacaktı ve bunun ne kadar süreceği konusunda kimse tahminde bulunmaya istekli değildi.

Babam omuzlarını silkti. “Bence sayıları çok az olduğu için aynı isimleri tekrarlamak zorunda kalmıyorlardır.”

“Ya da birkaç isimleri var,” diye önerdim. Babam kaşlarını çatmaya başladı ama sabır göstermesi için bir elimi kaldırdım. “Ciddiyim. Kendilerini insan topluluğundan tamamen ayrı tutuyorlar. Eğer biz bunu yapsaydık serserilerin de dâhil olduğu görece büyük nüfusumuza rağmen,” Blackwell buna kaşlarını çatı ama onu görmezden geldim, “soyadlarına ihtiyaç duyar mıydık? Tek bir koklamayla dost bir kedinin hangi aileden olduğunu söyleyebiliriz. Eğer insan toplumunda yaşamıyor ve çalışmıyor olsaydık, soyadlarına neden ihtiyaç duyacaktık ki?”

Blackwell hâlâ kaşlarını çatıyor olsa da, diğerleri söylediğim şeyi düşünüyor gibi görününce şaşırdım. Kapanış cümlemi Blackwell’e yönelterek, “Tek söylemek istediğim şey,” diye devam ettim, “herkesin yalnızca bir isminin olması sayılarının çok olmadığı anlamına gelmiyor. Nüfusları gerçekten o kadar az olsaydı, bizimle dövüşme riskine girerler miydi?”

“Pekâlâ, bu doğru bir nokta,” diye kabul etmek zorunda kaldı babam. “Nüfuslarının büyüklüğü hakkında Bay... Kai’dan daha fazla bilgi alana kadar herhangi bir varsayımda bulunmayacağız.”

“Yararlı bir şey söyledi mi size?” Blackwell bastonunu yavaşça halıya vurdu.

DÖNÜŞÜM

“Doğrusu Faythe ve Marc ondan iki önemli bilgi elde etti. Tek bir tüyünü bile çekmeden.” Buna gülümsemeden edemedim. Babam değerimi diğer konsey üyelerine vurgulamak için karşısına çıkan her fırsatı değerlendirirdi. Aynı şekilde Marc için de. “Öncelikle, gökgürültüsü kuşlarının liderleri yok.”

Bert Di Carlo arkamdan konuşmaya başladı ve dönünce kaşlarını çatıldığını gördüm. “Şu anda bir liderleri yok mu demek istiyorsun, yoksa hiç mi liderleri olmamış?”

“Hiç olmamış,” diye cevapladım. Babam tek kaşını havaya kaldırdı ama devam etmeme izin verdi. Bu yüzden başımı eğerek ona kısaca teşekkür ettim. “Kai’a göre bir grup olarak karar veriyorlar.”

“Demokrasi gibi mi?” Kaci’nin parlak kahverengi gözleri bir haftadan uzun süredir kendisinde görmediğim bir ilginin ilk işaretleriyle parlıyordu... Seks hayatım hakkındaki sorularından kaçındığımdan beri. “Öyleyse, oy filan mı veriyorlar?”

“Bunun o kadar basit olduğunu sanmam. Veya belki de o kadar karışık değildir.” Omuzlarımı silktim ve bütün odaya seslenmek için odak noktamı değiştirdim. “Tam olarak anlamıyorum ama edindiğim izlenim şu ki bir birlik içinde karar veriyorlar ama gerçek bir oylama olmuyor. Verdikleri sözler kanun demek. Gerçekten. Kai kuş sürüsüne ait bir yemini bozmayı, hatta tersini söylemeyi bile reddediyor. Onu masum olduğumuza ikna etsek bile.”

“Yani bunlar onurlu katiller, öyle mi?” Jace, Kaci’nin yanından bana bakmak için döndü ama babamı cevap verdi.

“Bunu cinayet olarak görmüyorlar. Kendilerinden birisinin ölümünün intikamını alıyorlar ve bu ölümden yani Finn isimli genç bir gökgürültüsü kuşunun ölümünden sorumlu olduğumuzu onlara bizden birisi söylemiş.”

Dik durmak için duvardan güç alıp kendisini iterek, “Onlara bunu kim söylemiş ki?” diye sordu Ed Taylor. Kaslı kolları açık mavi renkli gömleğinin altında şişmişti.

Kimse Taylor’ın sorusuna cevap vermeye fırsat bulamadan, “Bu doğru mu?” diye sordu Blackwell yavaşça.

Babam iç geçirdi ve ihtiyar liderin karşısına geçmek için volta atmayı kesti. “Sanmıyorum ama daha fazla bilgi olmadan bunu doğrulayamayız ve Kai da şu anda bize bunu vermeye yanaşmıyor. Ama burada işimiz biter bitmez, Gurur sürümüzün üyeleriyle tek tek temasa geçmeye başlayacağız. Bu biraz sürebilir ama şu anda daha iyi bir plan görmüyorum.”

Blackwell isteksizce başıyla onayladı ve babam, Taylor’a döndü.

“Bizi kimin suçladığına gelince...” Bana baktı ardından tekrar dostu olan lidere döndü. “Mantık ve açıkçası içgüdüler de Calvin Malone’u işaret ediyor.”

Babam konuşurken Paul Blackwell’i izliyordum, tahmin ettiğim gibi yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu ve göğsü çarpıcı bir biçimde şişti. O anda kürkü olsaydı kabarırdı. “Sadece ondan hoşlanmıyorsun diye ters giden her konuda Calvin’i suçlayarak ortalıkta gezemezsin. Ne serserilerin etiketlenmesi işine, ne de bu işe karıştığıyla ilgili gösterecek bir kanıtın var!”

Evet, Marc kaybolduğu zaman bulduğumuz birkaç serserinin üzerindeki takip cihazlarının yerleştirilmesinden Malone’un sorumlu olduğuna dair bir kanıtımız yoktu ama Malone’un en güçlü müttefiki Milo Mitchell’in yerleştirdiğine dair kanıtımız vardı. Ne yazık ki serserileri etiketlemek hiç kuşkusuz bir ahlaksızlıkken, teknik açıdan konuşacak olursak kanuna aykırı değildi ve buna çözüm getirmek için şu sıralarda konseyde yeterli sayıda oyumuz yoktu. Bu yüzden Mitchell’in –ve bundan dolayı da Malone’un– aleyhindeki davamız

DÖNÜŞÜM

beklemedeydi. Süresiz olarak. Zaten hassas olan karnımıza batan büyük bir diken daha.

Dilimi tutabildiğim için kendimle gurur duysam da, babam benim hissettiğimden çok daha sakin duruyordu. “Onu suçlamıyoruz, Paul. Ondan şüpheleniyoruz. Fazlasıyla.”

“Konsey başkanlığındaki yerine karşı çıktığı için mi?”

“Çünkü gökgürültüsü kuşları muhbirleri rica etti diye, saldırı başlamadan önce dişi kedileri çiftlikten çıkarmayı kabul etmişler. Calvin Malone, Kaci ve Manx’in Lazy S Çiftliği’nden çıkarılmasını istediğini ve Faythe’in de genç bir kadına yakışacak ‘uygun’ bir yola girdiğini görmeyi tercih ettiğini alenen bildirmişti. Daha olası bir şüpheli olarak sen kimi düşünürdün?”

Blackwell bocaladı ve bastonunun kıvrımına bakarken yanaklarındaki kırmızılık azaldı. “Bunu yapmaz. Calvin’le anlaşılmadığımı biliyorum –her konuda ona katılmıyorum da– ama o bunu asla yapmaz. Bir lidere karşı düşman bir üçüncü tarafla –başka türden birisiyle– komplo kurmak! Bu... hainlik.”

“Evet.” Babam sesinin dingin ağırlığının odada yankılanmasına izin verdi. “Öyle.”

Blackwell dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve babamın beklentiyle bakan gözlerine bakmadan önce bakışlarını bir süre yere dikti. “Kanıt olmadan hareket edemeyeceğimi biliyorsun ve zaten konsey başkam olarak sadece bir haftam kaldı. Ama bunun için resmi bir soruşturma başlatacağım. Bugün.”

“Soruşturmayı yürütecek olanlara neden güvenelim ki?” Bert Di Carlo ne kadar öfkeliyse Blackwell de o kadar bitkin görünüyordu. Yetmiş iki yaşında olduğu bir anda yüzüne yansımıştı.

“Çünkü bu iş için şimdi gönüllü oldun.” Yaşlı adam ciddi bir şekilde Di Carlo’nun bakışlarına karşılık verdi. “Seni işleri eşit tutmak için Nick Davidson’la eşleştireceğim.” Davidson iki gün önce desteğini

resmî olarak Malone'un arkasına koymuştu. "Eğer bu işten Calvin sorumluyorsa, bana kanıt getirmek için bir haftanız var. Bundan sonra ise tartışmak gereksiz."

Di Carlo başıyla onayladı ve Blackwell babama döndü. "Telefonla nerede konuşabilirim?"

"Ofisimde." Babam bir elini kapıya doğru sallayıp yaşlı liderin odayı istediği gibi kullanabileceğini işaret etti. Blackwell koridorda yürümeye başladı ve babam bize döndü. "Arama listenizin en başından başlayıp sonuna kadar inerek herkesle konuşun. Bir gökgürültüsü kuşu görmüş ya da haklarında herhangi bir şey bilen birilerini bulursanız telefonu bana verin. Bu sadece bir söylenti ya da masal olsa da. Gökgürültüsü kuşlarının uçabildikleri gerçeği dışında herhangi bir şey biliyorlarsa onlarla konuşmak istiyorum."

Bu arama listelerini bir hafta önce, Owen'ın sınırlarda devriyeye çıkılması ve Mississippi ormanlarında Marc'm bulunması için oluşturulan arama ekiplerine yardım etmeleri için Orta Güney Gurur sürüsünün erkek kedilerini telefonla arayarak saatler geçirmesinden sonra oluşturmuştuk. Şimdi her birimizin bir isim listesi vardı ve – benim fikrimdi– Gurur sürüsündeki bütün erkek kedilerin çiftlikte bağlantı kuracakları bir kişi vardı. Babam dışarıda olduğunda ya da şimdilerde Gurur sürümüzün başına bela olan sayısız felaketlerden birisiyle meşgul olduğunda sorunları ya da raporları bildirmek için başvuracakları biri.

Sonraki saat lider adamlarıyla yemek odasındaki uzun masada oturup yavaşça listemdeki isimlerin üstünü birer birer çizdim. Diğer liderler de sağlam adamlarını benzer görevlere, kendi üyeleri arasında bilgi arama işine verdiler. Gökgürültüsü kuşunu kim öldürmüş olursa olsun, cinayetin bizim topraklarımız üzerinde gerçekleşmiş olma ihtimali çok düşüktü. Ethan öldüğünden beri oldukça takıntılı bir şekilde devriye geziyorduk; o zamandan beri lider adamı olarak

görev yapmayan erkek kediler bile nöbet tutuyordu. İki kişi yeterince çalışmadığı için işini kaybetmişti.

Kaybedilen bir iş kaybolacak başka bir erkek kediye kıyasla çok az şey ifade ediyordu.

Son aramayı yaptıktan sonra telefonu bıraktım ve masanın ucundan Jace'in beni izlediğini fark ettim. Marc koridorda yakın zamanda işsiz kalan erkek kedilerden birisiyle hararetli bir tartışmanın içindeydi. Güncel görevinden mutlu değildi. Diğer herkes hâlâ telefondaydı. Bu yüzden bir süre Jace'in bakmasına izin verdim. Kalbim her bir zorlu atışla sızlarken ben de ona baktım.

Acı tatlı geçen birkaç saniyeden sonra, dışarıdan gelen tanıdık bir araba gürültüsü bakışlarımı Jace'ten uzaklaştırdı. *Dr. Carver.*

Babam cep telefonunu bir kulağına bastırarak hızla ön kapıya gitti. "Yapabildiğin kadar verandaya yanaş. Dışarı çıkıp seni alacağız." Çünkü Dr. Carver tek başınayken yakınlardaki gökgürültüsü kuşları için en az Charlie kadar çekici bir hedef olurdu. Kim olduğunu biliyorlarsa daha da fazla. "Marc? Vic?" diye seslendi babam. Artık onu göremiyordum. Ama koridorda çocukların önüne geçtim.

Kapı koluna uzandığım sırada, "Hayır," dedi liderim. Alçımın bilek kısmından kolumu kaldırdı. "Kendine iyileşmek için fırsat tanımazsan Malone'un peşinden giderken bize yararın dokunmaz."

"Doğru," dedim ve Vic kapıyı açabilsin diye isteksizce kenara çekildiğim sırada babam şaşırmış göründü. Marc bir parmağını yanağımda gezdirdi. Liderinin ve eski saha partnerinin peşinden dışarıya çıkmadan önce bana anlayışlı bir tavırla gülümsedi.

Carver arabasının kapısını açtığı sırada Marc ve Vic ön basamaklardan hızla aşağı inerken kapının yanındaki ince uzun pencereden onları izledim. Tepemizdeki iki kuş, büyüklükleri ve kanat pençeleri apaçık görünecek kadar alçakta, uğursuz bir şekilde daireler çiziyordu. Carver çantasını yolcu koltuğundan almak için döndüğü sırada, iki

kuş ön bahçenin ortasına aniden vakur bir iniş yaptı. Yeni şekillenen ayakları yere değerken dönüşüm geçiriyorlardı. Carver'ın arabası ve gerisindeki beş metrelik mesafe dışında aralarında başka şey yokken birkaç saniyeliğine Marc ve Vic'in karşısında durdular.

Babam alt basamakta kararlı bir şekilde duruyordu ve doktor davetsiz ziyaretçilerimizi şaşkınlıkla seyrederek, koltuğunda donmuş bir şekilde oturuyordu. Ansızın bir kuşun kollarında tüyler belirdi ve sanki arabaya hamle yapacakmış gibi çıplak parmak uçlarının üzerinde kalktı. Marc taşıdığı dev İngiliz anahtarıyla boş avucuna vurup tehditkâr bir şekilde hırladı. Kuş aşağı indi. Sayıları yetersizken sessiz bir tehdit olarak kalmaktan memnun olduğu belliydi. Hissettiğim rahatlıkla iç geçirdim.

Babam adamlarına öne çıkmaları için eliyle işaret etti. Carver arabadan çıktı ve iki erkek kedi tarafından hızla içeri götürüldü. Liderimiz bir güç gösterisi olarak verandada tek başına ve savunmasız bir halde durmaya devam etti. Aslında herhangi birimiz en fazla bir saniye içinde yanma varabilirdik fakat bazen dış görüntü gerçekler kadar önemliydi.

"Kai hayatta ama çok acı içinde," diye seslendi güçlü ve sakin bir sesle. "Eğer onu geri almak istiyorsanız beni kuş sürünüzle götürünüz." Bunu diyerek arkasını kuşlara döndü –bu bir aşağılama olduğu kadar bir kendine güven gösterisiydi de– ve evin içine yürüdü.

Kapıyı kapadı. Arkamı döndüğümde koridorun erkek kedilerle dolu olduğunu gördüm. "Görülecek bir şey yok," dedi babam ve erkek kediler yavaşça dağıldıklarında Carver'a döndü. "Seni yeniden görmek çok güzel, Danny. Ne kadar oldu? Bir hafta mı?"

"Öyle galiba." Carver tek omzuna attığı sırt çantasını düzeltti. "Bir haftadan az iznim kaldı. Bu hızla gidersek yakında yeni bir iş arıyor olacağım, Greg."

Babamı iç geçirdi. Bir mimar olarak kariyerini değil de konseydeki yerini kastederek, “Al benden de o kadar,” dedi.

Carver irkildi ve başıyla onayladı. Marc ön kapıyı kilitlerken ve Vic son misafirimizin çantasını alırken Carver, “Selam, Faythe,” dedi. “Kolun nasıl?”

“Alçıdan çıkmaya hazır.” Doktorun yanında yürümeye başladım. Babam, Marc ve Vic bizi takip etti.

Carver gülümsedi. Diktiği veya kestiği kişi kim olursa olsun neredeyse her zaman iyi bir ruh hali içindeydi. Dr. Danny Carver Oklahoma’da adli tabipti. Yaşayanlardan çok ölü insanlarla vakit geçiriyordu. “Birkaç hafta süre tanı, sonra alçıyı keseriz ve dönüşüm geçirmeye çalışırsın.”

“Birkaç haftamız yok, doktor.” Koridorda durdum ve göz temasını korumak için benimle birlikte durmak zorunda kaldı. “Üç gün içinde Malone’un peşine düşeceğiz.” Son kısmı fısıltıyla söylemişim çünkü Blackwell’in savaş planlarımızın ne kadarına kulak misafiri olduğundan emin değildim. Ya da Malone’a karşı başlattığı soruşturmaya rağmen ona güvenip güvenemeyeceğimizden.

Dr. Carver kaşlarını çatı ve yukarı kaldırdığım, aşırı süslü alçıma baktı. “Öyleyse alçıyla dövüşmek zorunda kalabilirsin. Zaten kolunu daha iyi korur.”

“Ama alçım varken dönüşüm geçiremem. İnsan formunda sıkışıp kalırım.”

Carver omzunu silkti ve tıbbi malzemelerle dolu çantasını daha sıkı tutmaya başladı. “Alçını kesebiliriz ve birkaç defa dönüşüm geçirmene izin verebiliriz ama kırık bir kemik bir keşiğe, hatta yırtık bir omuz kasına bile benzemez.” Görev başında ikisi de başıma gelmişti. “İyileşmeleri daha uzun zaman alır ve düzgün bir şekilde iyileşmezsen, hasar kalıcı olabilir. Kırık kemikler en azından yarı ya-

rıya iyileşmeden dönüşüm geçirmek bugüne kadar hiç hissetmediğin kadar canını acıtır. Bunu Marc'a sorabilirsin."

Marc'a baktım. Başıyla onayladığını görünce şaşırmadım. Kolumu kırdığım sırada onun da birkaç kaburga kemiği kırılmıştı. Bu yüzden geçtiğimiz hafta boyunca günde iki defa dönüşüm geçiriyordu ve kaburgaları daha yeni yeni normale dönmeye başlamıştı.

Owen'ın odasına doğru ilerlerken, "Öyleyse, Charlie için bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Ne kadar kötü olduğuna bir bakalım..."

Babam ve Vic, doktorun peşinden geçici hastanemize girdi ama ben mutfağa ilerledim ve Marc da beni takip etti. En sevdiğim kupama kahvenin kalanını dökerken, "Sorun nedir?" diye sordu. İki kaşımı da kaldırdım, Marc kabullenerek başıyla onayladı. "Pekâlâ, her şey sorun. Ama özellikle hangisi?"

"Bu." Kupamı tezgâhın üzerine koydum ve alçılı kolumu kaldırdım. "Malone'a karşı bütün gücümüzle savaşmamıza birkaç gün kaldı ve bu sırada gökyüzünden gelen bir düşman saldırısı altındayız. Ayrıca sadece üç bacaklı bir köpek kadar işe yarıyorum."

"Herhangi bir köpekten çok daha işe yarıyorsun, *mi vida*," diye mırladı Marc ve elleri kalçalarımıdayken beni tezgâha bastırdı. Gü-lümsememe engel olamadım. İspanyolcaya bayılıyordum.

Bana bu dille bağırduğu zamanlar dışında.

Onu öptüm. Kollarımı beline dolayıp sırtına gelince sağlam elimi açtım. Bastırılmış gücü hissedebiliyordum.

Nefes almak için durduğumuzda, "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Biraz." İç geçirdim. "Sadece dövüşmek istiyorum."

Gülümsedi. "Bir kadında bunu severim."

"Aptal alçı." Dönüp kupamı almaya çalıştım ama beni sımsıkı tuttu.

“Bundan hoşlanıyorum aslında. Kolunu hayatımı kurtarıırken kırdın.”

Güllümsedim. “Ve bunu yarın olsa, yine yaparım. Keşke bir dahaki sefer bana engel olmasa.”

“Üzgünüm.”

Omuzlarımı silktim ve kupamı elime aldım, sonra koridorda arkasından gittim. Marc, Owen’ın odasında kalabalık yapmamak için geride durdu ama ben insanların arasından kendime yol açıp geçtim ve Kaci’yle birlikte duvara yaslandım. Annem, Ethan’ın yatağının yanındaki sandalyede oturuyor, Charlie için yapabileceği çok az şey olduğu için elini tutuyordu. Manx, Owen’ın yatağının yanında yerde oturuyordu. Yaralı eli Owen’ın kolunun üzerinde duruyordu.

Carver dosdoğru Charlie’ye gitti. Kıyafetleri kesilmiş ama tekrar kaldırmak daha fazla canını acıtacağından altında bırakılmıştı. Annem sandalyesini vermek için kalkmaya başladığında doktor başını iki yana salladı, ardından da çantasını karıştırmak üzere diz çöktü.

Saniyeler sonra plastik ambalajlı tek kullanımlık bir şırınga ve berrak bir sıvı içeren küçük bir şişe çıkardı. Carver şırıngaya sıvının bir kısmını çekti, ardından bir damar bulmak için dikkatli bir şekilde Charlie’nin koluna dokundu.

Charlie’nin derisine iğneyi sokarken, “Acıyı azaltması için buna bir şans tanıyalım, sonra senin için ne yapabileceğimize bakarız,” dedi hafifçe. Charlie yüzünü buruşturmadı bile. On metre havadan aşağı bırakılmakla karşılaştınca bir iğne neydi ki?

Annem kullanılmış şırıngayı aldı. Dr. Carver, Owen’ın yanına gitmek için odada yürüdü, ardından ağabeyimin karnını incelemek için sandalyeye oturdu. “Bu dikişler güzel görünüyor, Karen.” Annem mırıldanarak teşekkür etti ve Doktor, Owen’ın bacağına döndü. Annem bu bacağı düzgün bir şekilde dikemeyeceğinden endişelenmişti. “Bunlar daha derin. Bir süre canını acıtacaklar ama yarın birkaç defa

dönüşüm geçirirsen, birkaç gün içinde ayağa kalkabilirsin. Haydi, sana dikiş atalım.”

Doktor işini yaparken hastasını rahatlatmak için konuştu ve bu işe yaradı. Bunu bizzat doğrulayabilirdim. Owen yüzünü buruşturduğunda, “Bu o kadar da kötü değil,” dedi doktor. “Faythe’in de birkaç ay önce benzer yaraları vardı ama Brett Malone’unkiler ikinizinkinden de kötüydü...”

Ama o isim zihnimde yankılandığından söylediklerinin kalanını kaçırdım. Brett Malone. Jace’in bir et tokmağıyla hayatım kurtardığım kardeşi. Brett, babamın suçlanmasıyla ilgili bizi uyarmasından sonra bile bana borcu olduğu konusunda ısrar etmişti. Bunu reddetmek istemiştim –sadece görevimi yapıyordum– ama ısrarcıydı.

Ve borcunu nasıl ödediği ortadaydı.

Bir elimi Kaci’nin saçlarında gezdirdim ve hemen döneceğimi fısıldadım. Yanından geçtiğim sırada babam, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu ve elimle işaret ettiğimde Jace’in artık Marc ve Vic’le ayakta durduğu koridora peşimden geldi.

“Blackwell için kanıt topluyorum.” Detaylar için ısrar etmeye fırsat bulamadan, Jace’e döndüm. “Telefonuna ihtiyacım var.”

Jace tereddüt etmeden ve hiç soru sormadan cebinden telefonunu çıkardı, ona minnetle gülümsedim. Başka kimse bunu yapmazdı. Marc bile telefonu neden istediğimi sorardı.

Jace’in telefonunu aldım ve odama doğru ilerledim. Koştuğum sırada omzumun üstünden seslendim. “Kaynağıma danıştıktan sonra sizi bilgilendireceğim.”

Yedi

“Alo?” Brett’in sesi dikkatli ve şüpheli çıkmıştı ama henüz kimin aradığını bile bilmiyordu. Jace tahmin ettiğim üzere üvey kardeşini hızlı arama menüsüne koymuştu. Annesinden başka görüştüğü tek aile ferdi Brett’ti ve ben bunu da tahmin etmiştim.

“Selam, Brett, benim.”

“Faythe?” diye fısıldadı, ardından ahizeyi kapadığı sırada bir şey ahizeye süründü. Birkaç saniye sonra Brett geri geldi ve arka plandaki konuşma sesleri kaybolmuş, yalnızca rüzgâr sesi –boşluktan gelen bir ses– kalmıştı. “Seninle konuştuğumu öğrenirse babam beni öldürür!”

“Evet, pekâlâ, oyuna hoş geldin. Beni kasım ayında öldürmeye çalışmıştı.” Oturamayacak kadar gergin ve sinirliydim. Bu yüzden yatağımın ayak ucunda halının üzerinde yürüdüm ve ara sıra alçılı parmaklarımı yatağın çizilmiş direkleri üzerinde gezdirdim.

“İyi bir zaman değil, Faythe. Ne istiyorsun?”

Derin bir nefes aldım ve bütün bu yaşananların Brett için ne kadar zor olduğunu aklımda tutmaya çalıştım. Babasının yalancı, hırslı, ikiyüzlü, cinsiyet ayrımı yapan, bağınaz bir pislik olduğunu biliyordu ve bununla ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu. Jace’in aksine, o Malone’un gerçek çocuğuydu ve Gurur sürüsünden öylece çekip gidemezdi. Annesini ve ailesinin geri kalanını terk etmeden yapamazdı. Ayrıca izin almadan da yapamazdı ve Malone buna asla vermezdi.

DÖNÜŞÜM

Ama kolay kararlar verilen devri geçmişti.

İç geçirdim. Gerçek korkunun ve hayal kırıklığının sesime yansımaya izin verdim. “Asla iyi bir zaman olmayacak, Brett. Bir iyiliğe ihtiyacım var. Bilgiye.”

Bir anlığına yalnızca ıslık çalan rüzgâr ve her dem yeşil kalan çalıların hışırtılarını duydum. Evinin arkasındaki ormandaydı. Gurur sürüsünün geri kalanının duyma menzilinin dışında olduğunu umuyordum. Çünkü sormak üzere olduğum şeyi birisi duyarsa, hayatının sonuna kadar kilit altına alınabilirdi. Ya da daha kötüsü.

Brett en sonunda konuştu. Ağzından çıkan her kelime canımı acıtarak çıkıyormuş gibiydi. “İyilik yapamam, Faythe. İşler burada kötü. Çıktığımı fark edecekler.”

Brett için kalbim sızladı. Ailenin geri kalanıyla uyumsuzluk içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Gurur sürüsünün geri kalanıyla. Ama anne ve babamla tartıştığımda kimsenin hayatı tehlikeye girmiyordu. Liderimse psikozlu bir pislik değildi.

Fakat durumuna ne kadar sempati duyarsam duyayım, önce kendi Gurur sürümü düşünmek zorundaydım. Kaci’yi ve Manx’i. Babamın konseydeki riskli konumunu. Eğer konumunu kaybederse, hepimizi koruyabilme gücünü kaybedecekti. Bu yüzden sırtımı dikleştirdim ve kararlı bir şekilde devam ettim.

“Hayattan keyif alıyor musun, Brett? Aldığın her nefesin gerçekten kıymetini biliyor musun? Çünkü ben olmasaydım, şu anda toprağın altında çürüyor olacaktın.”

“Biliyorum ama...”

“Bana borçlusun. İzin ver sana borçlu olayım demiştin. Ben de sana izin veriyorum.”

Verdiği nefes dünyanın yükünü taşıyormuş gibiydi. “Sana olan borcumu çoktan ödedim.”

“Evet, pekâlâ, o bilgi parçası pek işime yaramadı.” Kendisini neredeyse öldüren saldırıdan sonra kendine geldiğinde Brett babasının, konsey başkanlığı koltuğuna geçmeye çalışacağı konusunda beni uyarmıştı. “Baban silahına davrandı ve ben babamı uyarmak için daha fırsat bile bulamadan ona meydan okudu.”

“Benim bununla bir ilgim yok.”

“Biliyorum.” Sandalyeme oturdum ve bir ucunda kabarık, mor tüyler olan bir kalemi elime aldım. “Pekâlâ, iyiliği unut. Sana bir arkadaş olarak soruyorum. Buna ihtiyacımız var, Brett. Gökğürültüsü kuşlarıyla ilgili neler olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Gökğürültüsü kuşları mı? Sen neden bahse...”

“Kes şunu.” Kalemi masama bıraktım. “Bana yalan söyleme. Sen bundan daha iyi birisin. Calvin’den daha iyi birisin.”

Brett’in verdiği sonraki nefes sesliydi ve çizmelerinin altında da dallar eziliyordu. Yürüyordu. Umarım evden uzaklaşıyordu. “Sadece bir dakikam var. Ne istiyorsun?”

“Gerçeği. Bunu baban mı yapıyor? Kuşları bize o mu saldırttı?”

“Faythe, yapamam... Beni öldürür.”

“Jake Taylor öldü, Brett. Ve Charlie Eames hayatta kalırsa, bir daha asla yürüyemeyebilir.” Aldığımız hasarları düşmana bildirmem gerekirdi; bu ‘kendi Gurur sürüne yamuk yapma’ el kitabında yer alıyordu. Ama insan risk almadan kazanç elde edemezdi ve Brett’e güveniyordum.

Tabii Dan Painter’a da güvenmiştim ama daha sonra onun çifte ajanlığı az kalsın ölümüne sebep oluyordu. Ama Brett bizim için gerekeni yapacaktı. Yapmak zorundaydı...

“Özür dilerim. Ben...”

“Özürlerini kendine sakla, Brett. Az kalsın Kaci’yi kaçırıyorlardı. Baban pençesini ona koyarsa ne yapacağını biliyorsun.”

“Ona asla zarar vermez.”

“Evet, sadece on sekiz yaşına bastığı gün kardeşlerinden birine peşkeş çeker. Eğer türün iyiliği için olduğunu gösterebilirse daha bile önce yapar. Bunu yapmasına izin verecek misin? Yapış yapış ellerini bölgemize –ya da Di Carlos’larinkine– uzatabilsin diye onu evlilik yoluyla satmasına izin verecek misin?” Çünkü kızının öldürülmesi yüzünden Umberto Di Carlo’nun hiç vârisi yoktu ve bir kez emekliye ayrıldı mı –ya da emekli olmaya zorlandı mı– birisinin bölgesini devralması gerekecekti.

Ve bizim dünyamızda dişi kedilere sahip olan güce de sahipti.

Brett yanıt vermediğinde, “Kaci için bunu mu istiyorsun?” diye sordum. “Lanet olsun, Mel için bunu mu istiyorsun?” Melody Malone yalnızca on dört yaşındaydı ve babası tarafından seçilmiş birkaç erkek kedi şimdiden ona kur yapıyordu. Her açıdan babasının propagandasının içine doğmuştu ve kararının Gurur sürüsünü oluşturacak ya da parçalayacak güce sahip olduğuna inanıyordu. Sorumluluğunu çok ciddiye alıyordu ve babasını mutlu etmek için her şeyi yapardı.

Yolundan saptırılmış, zavallı çocuk.

“Elbette ki hayır,” dedi Brett en sonunda ve sonraki duraksaması uzun sürdü. “Ama bunu yaparsam, burada yaşayamam.” Eğer babası kendi Gurur sürüsüne ihanet ettiğini öğrenirse, Malone pençelerini ve dişlerini o kadar hızlı bir şekilde ona geçirip Brett’i kafese atardı ki Brett ne olduğunu şaşırırdı. Ve bir daha asla dışarı çıkamazdı. Bundan hiç şüphem yoktu.

Sanki yerde kalmamı tek başına onlar sağlıyormuş gibi, parmak uçlarım kalın halının içinde kıvrıldı. Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyordu? “Ne yapabilirim?”

“Bana sığınma sağlanmasına ihtiyacım var. Eğer baban söz verirse, bildiğim her şeyi size anlatacağıma yemin ederim.”

Rahatlayarak nefesimi bıraktım ve hafiften gülümsemeye başladım. Blackwell’in ihtiyacı olan şey buydu. Kanıtla birlikte Malone’a duyduğu bağlılığı sarsmak ve onun aleyhinde dava açmaya başlamak zorunda kalacaktı. Güç sarkacı yeniden babamın tarafına geçecekti. Ya da en azından Malone’dan uzaklaşacaktı.

“Ne yapabileceğime bir bakayım.”

“Acele et...”

Yatak odamın kapısını iterek açtım. Owen’ın odasına giderken kalabalığın içinde insanların omuzlarına dokunup onları iterek kendime yol açtım. Fayans çıplak ayaklarımın altında soğuktu. Dr. Carver, Charlie Eames’in yatağının yanındaki sandalyede oturuyor, bir şırıngaya ters döndürdüğü, küçük bir cam şişeden biraz daha berrak sıvı çekiyordu.

Kısa bir süre Charlie’ye baktım ve teninin son derece soluk olduğunu fark ettim. Ve karnının da... şişmiş olduğunu. Ama ardından bakışlarım babamınkilerle buluştu ve beni takip etmesi için ona elimi salladım. Dr. Carver yalnızca kısa bir süre bakışlarını kaldırdı ama Marc ve Jace peşimizden koridora geldi.

Kalabalıktan kurtulduğumuz anda Jace’in telefonunu sesi bloke ederek kulağımdan çektim ve Blackwell hâlâ ofiste olduğundan, salona doğru ilerlemeye başladım. Eğer Brett umduğum gibi kendisinden bekleneni yaparsa, Malone’un bu işin içinde olduğuna inanmaktan başka şansı kalmayacak olan yaşlı adamla doğrudan konuşmasına izin verebilirdik. “Telefonda Brett Malone var ve sığınma karşılığında bildiklerini bize anlatmaya razı.”

Marc’ın kaşları havaya kalktı; bariz bir şekilde etkilenmişti. Jace’in gözleri parlıyordu. “Keşke bunu ben düşünseydim.” Ama düşünse bile üvey kardeşi olsun olmasın, Brett Jace’le konuşmayabilirdi. Benimle

DÖNÜŞÜM

konusacağı gibi konuşmazdı. Onun hayatını kurtarmıştım. Ayrıca ben bir kızdım ve hoşuma gitse de gitmese de pek çok erkek kedi beni bir tehdit olarak algılamıyordu. En azından öyle algılamaları gerektiğine dair onları ikna etmek için bir nedenim olana kadar.

Babam kaşlarını çattı ve büyük pencerenin önündeki koltuğa bitkin bir şekilde oturdu. “Ona güvenmemiz gerektiğini düşünmene sebep olan şey ne?”

Yüzüm ona dönük bir şekilde, kanepenin koluna tünedim. “Babasının sana meydan okuyacağını anlatmıştı. Bize her ne kadar fazla faydası olmasa da.”

“Kesinlikle.” Ellerini çenesinin altına koydu. Sesi şüpheci çıksa bile bu, önerimi düşündüğüne dair kesin bir işaret. “Bu onu sadık ve iyilik bilen biri olarak gösterir ama bilgi kullanılmayacak kadar geç gelmişti. Bana babasının taktiklerini çalışmış gibi geliyor.”

Pencerenin yanına çekilmiş olan diğer koltuğun kenarına oturarak, “Cal’ın bu kadar çabuk bir şekilde harekete geçeceğini bilmiyordu,” diye ısrar etti Jace.

Babam düşünüyordu ve onu acele ettirmemek için dudağımı ısırırdım. “Ne biliyor?”

Hâlâ elimle ahizesini kapadığım telefonu havada tutarak yalnızca omuzlarımı silkebildim. “Onu kabul edeceğine dair söz vermeni bekliyor.”

“O halde bir şeyler bildiğini nasıl biliyorsun?”

Jace kaşlarını çattı. “Eğer Calvin işin içindeyse, Brett bilir.”

Marc ciddiyetle başını yukarı aşağı salladı. “Ve sadece Fayette’le konuşarak da muhtemelen çok fazla şeyi göze alıyor.”

“Alıyor. Ve çok fazla zamanı yok.” Oturamayacak kadar gergin olduğumdan, ayakta durup endişeli bir şekilde babamı izledim.

Kalbim sonsuzluk gibi süren sessiz saniyeler boyunca güm güm attı. Ardından babam nihayet gözlerini açtı ve bir elini uzattı.

“Bana telefonu ver.”

Jace’in cep telefonunu uzattım ve babam telefonu kulağına götürüp konuştuğu sırada yürümek için ayağa kalktı. “Brett? Kızım bana babanın gökgürültüsü kuşlarıyla bağlantılı olduğunu bildiğini söylüyor. Bu bilgiyi paylaşmaya razı mısın?”

“Razıyım... Sığınma karşılığında.” Brett’in sesi resmen titriyordu. Hâlâ ayakta durduğu yerde Marc’ın elini tuttum ve Brett’e sunamadığım teselliye ona sunmak için elini sıktım. “Bundan sonra geri dönemem, konsey üyesi Sanders.”

“Bundan daha iyisini yapacağım. Liderinin bu konuyla ilişkisine dair bize kanıt getirebilirsen, burada bir lider adamı olarak bir işin de olacak.”

Brett nefes verdi. Bu tek solukta hem hissettiği rahatlamayı hem de tedirginliği duyabiliyordum. “Ciddi misiniz, efendim?”

“Kesinlikle.” Babam genç erkek kedinin heyecanlı şüphesine eğlenerek gülümsedi. “Adalet adına kendi babasına bile karşı durabilen herkes buraya, bizim yanımıza aittir.”

“Teşekkürler, efendim. Kabul ediyorum.”

Gülümsemem o kadar genişti ki yüzüm ikiye ayrılacak gibiydi.

“Ben bir işin ortasındayım, bu yüzden detayları Faythe’e vermene izin vereceğim. Ardından kanıt bulup dosdoğru buraya gelmeni istiyorum. Ve dikkatli ol. Bu bir emirdir.”

“Evet, efendim.”

Babam telefonu bana verdiğinde gerçekten gülümsüyordu ama koridora çıktığı sırada endişeli kaş çatışı geri gelmişti. Charlie hakkında endişeleniyordu. Ve muhtemelen geri kalanlarımız için de. “Not al,” diye talimat verdi, ardından koridorda kayboldu.

Kanepeye sırtımı yaslayarak bir not defteri ve kalem bulmak için en yakındaki sehpanın çekmecesini karıştırmaya başladım. Neyse ki annem her yere kalem saklardı. Brett kulağıma, “Teşekkürler, Faythe,” diye fısıldadı ve net bir şekilde konuşmak için gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım.

“Buraya geldiğinde babama teşekkür edebilirsin. Şimdi, bize bildiklerini anlat.”

Marc yanımdaki mindere oturdu ve Jace öne eğilip ağabeyi konuşmaya başladığında dikkatli bir şekilde dinledi. “İki gün önce bizimkilerden birisi bir geyik yakaladı, ardından akşam yemeğini haber vermeye gitti. Daha on beş metre uzaklaşmadan, devasa bir kuş geyiğe pike yaptı. Adamımız av için tartışırken gökgürültüsü kuşunu öldürdü. Bunu rapor ettiğimizde babam çıldırdı. İhtiyacımız olan en son şeyin gökgürültüsü kuşlarını kızdırmak olduğunu söyledi. Oraya varması yaklaşık bir gününü almıştı...”

Bunu duyup duymadığını anlamak için Marc’a baktım. Başıyla onayladı. Liderlerinin yanlarına varması tam bir günü buluyorsa, ne kadar uzağa gitmişlerdi ki? Saldırmamızı bekliyorlardı ve geniş alana yayılmış devriyeler mantıklıydı ama Appalachian bölgesi o kadar da büyük değildi.

“... ve vardığı sırada neredeyse... heyecanlıydı.” Ve Malone’u heyecanlandıran her şey bizim için kötü haber anlamına geliyordu. “Cesedi gömmek istemiyordu. Kayıp kuşu bulmak için başkalarının da geleceklerini söyledi, bu yüzden oturup beklemek zorunda kaldık.”

“Kuş için geleceklerini nasıl bildi?” diye sordu Marc.

Brett cevap vermeye başladı ama Jace ondan önce davrandı. “Ben küçük bir çocukken, her yıl bölgemizden göç eden bir sürü vardı. Bir defasında Cal birisiyle gerçekten konuştuğunu iddia etmişti ama ona asla inanmamıştım. Sanırım bir defa olsun doğruyu söylemiş.”

“Evet,” dedi Brett hattın öteki ucundan. “Bu yüzden bekledik. Altı saat sonra ortaya çıktılar. Üç tane. Bizi nasıl bulduklarına dair bir fikrim yok. O gagalarla hiçbir şeyin kokusunu alamazlar.”

“Ama havadan kilometrelerce öteyi görebilirler.” Marc bir elini sırtımda yavaşça yukarı çıkarıp aşağı indirdi. “En azından, doğal kuşlar görebilir.”

“Bu ifadeden hep nefret etmişimdir,” dedi Jace. “Şekil değiştirenlerin doğal olmadıkları izlenimini veriyor.”

“Her neyse...” Brett ikisini de dikkate almadı. “Yere kondular ve bu fazlasıyla tuhaftı. Önce ayakları olmak üzere hareket halinde o kadar hızlı dönüşüm geçirdiler ki bu yüzden her şey özel bir film efekti gibi göründü.”

Beni göremeyecek olmasına rağmen başımla onayladım. “Biliyorum. Gösteriyi izledik.”

“Ah. Evet.” Brett boğazını temizledi ve devam etti. “Her neyse, yere kondular ve beşimizin kuş çocuğun etrafında olduğunu gördüler. Üçümüz kedi formundaydık. Vahşileşmeye başladılar. Ama onlar saldırmaya fırsat bulamadan babam adamlarını kimin öldürdüğünü bildiğini ve bir anlaşma yapmak istediğini söyledi.”

Sinirle gözlerimi kaparken, “Yani bize tuzak kurdu,” dedim.

“Evet. Onlara, en yakın bölge olduğundan sizinki, bunu sizin kedilerinizden birisinin yapmış olması gerektiğini söyledi.”

Marc hırladı. “Siz neredeydiniz ki?”

Brett yavaş yavaş soluğunu bıraktı. “Batı sınırınızdan altı kilometre ötede, serbest bölgede. Nedenini bildiğinizden eminim.”

Evet. Bizim onlara saldırmaya hazır olduğumuz gibi onlar da bize saldırmak için harekete geçmişti demek. Malone’un Blackwell’e savaş başlatmayacağına dair verdiği söz buraya kadarmış.

DÖNÜŞÜM

Ama ardından daha sinir bozucu bir şey aklıma geldi. Batı sınırımıza erkek kedilerinden beş tanesini yerleştirmişlerdi. Yani Malone Kentucky'ye, doğumuza yerleştiği için gelmelerini beklediğimiz yönün tam tersine. Ama beş erkek kedi geniş çaplı bir saldırı yapabilmek için yeterli değildi. Belli ki onlar da bunu planlamıyordu.

Bizim savaşı başlatacağımıza güveniyorlardı. Adamlarımızın çoğunu kuzeydoğuya, Appalachia bölgesine götürmemizi, Manx'i, Kaci'yi ve annemi büyük ölçüde savunmasız bırakmamızı bekliyorlardı. Bu noktada o beş erkek kedi arka taraftan içeri gizlice girecek ve en değerli kaynaklarımızı ele geçirecekti. En kıymetli, en hassas üyelerimizi.

Öfke sıcak alevlerle omurgamdan yukarı çıktı ama onu bastırdım. Planları açık bir şekilde değişmişti ve odaklanmaya ihtiyacım vardı.

"Yani gökgürültüsü kuşları babana dişi kedileri dışarı çıkaracaklarına, ardından bizi teker teker parçalayacaklarına söz mü verdi?"

"Temel olarak, evet." Brett'in sesi berbat geliyordu.

"Ve kanıtın var mı?" diye devam etti Marc.

"Babam bize ortalığı toplamamızı söylemişti. Ben de birkaç tüy sakladım. İçimde işlerin yokuş aşağı gideceğine dair bir his vardı. Ama işe ne kadar yarayacaklarından emin değilim. Bu kuşlar bir kedinin kokusunu diğerinden ayırt edemiyor."

Jace düşüncelerimi seslendirerek, "En azından konseyde işe yarayacaklar," dedi. "Ama bunu kuşlara ispat etmek için başka bir yol bulmamız gerekecek."

"Eğer onları bulabilirsek." En kaldıramayacağımız zamanda üstümüze gelen bu yeni yük yüzünden birdenbire bozguna uğrayarak kaşlarımı çattım. Kai konuşmak zorunda kalacaktı; bu konuda yapılabilecek tek şey buydu.

“Gitmek zorundayım. Kaybolduğumu çoktan fark etmişlerdir,” dedi Brett ve ormandan eve geri dönerken dallar çatırdadı.

“Bekle, Paul Blackwell burada. Bize anlattıklarını ona da söylemelisin.”

“Şimdi zamanım yok ama oraya vardığımda onunla konuşurum. Fakat bir şey daha var. Erkek kedi var ya? Hani gökgürültüsü kuşunu öldüren?”

“Evet?” Babama rapor vermeye hevesli bir şekilde ayağa kalktım.

“O Lance Pierce’tı.”

Parker’ın kardeşi.

Ah, kahretsin.

Sekiz

“Kahretsin!” Jace kanepenin kolunu yumrukladı ve yerimde sıçradım. Telefon açık avucumda zıpladı. “İsmimizi temizlemek için Parker’ın küçük kardeşini satmak zorundayız. Bu nasıl bir ikilem böyle?”

“Onu öylece teslim edemeyiz...” diye başladım ama koridorun sonundan yumuşak hıçkırıklar ve ayak sesleri duyulduğunda sözlerim kesildi. Tam kapıya varmıştım ki Kaci kendisini kollarıma attı. “Sorun nedir?” Tabii bu soruya verebileceği cevaplar neredeyse sonsuzdu.

“O öldü. Charlie öldü.”

“Ah, hayır...” Babam göz teması kurarlarsa ağlayacaklarından korkarmış gibi ayaklarına bakan, hâlâ Owen’ın odasında duran hüznü erkek kedilerden oluşan kalabalığın arasından çıktığı sırada kollarımı Kaci’ye sardım.

Kaci hüngür hüngür ağlıyordu. Charlie Eames’le daha bu sabah tanışmıştı ama onun yaşında ve şimdiden tanık olduğu tüm o trajedilerle her ölüm sarsıcı olurdu. Cinayet daha da sarsıcıydı.

Dr. Carver babamın peşinden gelirken, babamın bakışları hüznüydü. Her ikisi de bizim tarafa geliyordu. İçeri girebilsinler diye Kaci’yi benimle birlikte odaya çekerek, “Ne oldu?” diye sordum.

“İç kanama.” Dr. Carver bir elini kısa bir süre Kaci’nin omzuna koydu, ardından kanepeye, Marc’in yanına yorgun bir şekilde oturdu.

“Onu hareket ettirmekle daha mı kötü ettik?” Sormak zorundaydım. Gerçi cevabın hiçbir şeyi değiştireceği yoktu.

“Muhtemelen.” Carver bana bakmak için döndü. “Ama başka şansınız yoktu ve işin aslı bu kadar büyük, bütün vücudu kapsayan bir travmayla şansı baştan yüksek değildi.”

Kaci kollarımda hıçkırarak ağlıyordu. Ona daha sıkı sarıldım. Fiziksel temas ona verebileceğim tek teselliydi.

Babam ikinci güneşinin beyaz gömleğine tıpkı yarı saydam kan izleri gibi vurduğu ön pencerenin yanında gergin bir şekilde oturuyordu. Dirseklerini dizlerine dayayarak parlak ayakkabılarına bakıp öne eğildi. Ceketini çıkarıp atmıştı –ev, hızlı metabolizmalara sahip şekil değiştirenlerin vücut ısıları yüzünden– ama gömleği hâlâ boynuna kadar düğmeliydi, gri çizgili kravatı hâlâ düzgünce bağlıydı.

Erkek kedilerin artık mutfığa doğru gittiği koridora, ardından kararsızlık içinde Kaci'ye baktım. Sonra iç geçirdim ve Jace'in yanına oturması için elimle işaret ederek kapıyı kapadım. Ona bilgi vermemek onu ne teselli edecek ne de sakinleştirecekti ama en çok güvendiği kişilerin arasında olması belki işe yarardı.

Kaci, Jace'in kucağına kıvrılıp başını omzuna dayadığı sırada Jace de kollarını ona dolayıp sanki Kaci onun küçük kız kardeşiymiş gibi sarıp sarmaladı. Jace ve Kaci şimdiden Jace'in Melody'yle hiç olmadığı kadar yakındı.

Salon ses geçirmez değildi ve söylenenleri gerçekten duymak isteyen birisi en ufak sıkıntı yaşamazdı. Ama kedi adamlarla dolu bir evde, kapalı bir kapı mahremiyet istendiğine dair görsel bir talepti ve şimdiki tayfamızın buna saygı duyacağına güvenilebilirdi. Buna işimiz bitmeden önce ofisten çıkarsa Blackwell de dâhildi. Babamla her konuda anlaşmıyor olabilirlerdi ama Blackwell onursuz olarak değerlendirdiği hiçbir şeyi kasıtlı olarak yapmazdı.

Kapıyı kapadığımda babam kafasını kaldırdı. “İki erkek kedi öldürüldü, bir adam kaçırma girişimi yaşandı ve bir kişi hırpalandı. Hepsi de üç saat içinde gerçekleşti.” Liderin sesi öfke ve hayal kırık-

hııyla doluydu. Ve yüz ifadesinden de Ethan'ı kaybettikten iki hafta sonra, iki müttefik erkek kedinin ölümünü kaldıramayacağımıza dair dile getirilmemiş gerginliği görmek mümkündü. Fakat bu kadar ölüm için uygun bir vakit de yoktu zaten.

“Evet ama hepsi tek başına dışarı çıktı, değil mi?” Dr. Carver doğrulamamız için bize baktı. “Artık bundan nasıl sakınacağımızı biliyoruz.”

Babamın gözleri öfkeyle parladı. “Bunu yapmak zorunda kalmamalıydık! Burası bizim bölgemiz. Benim mülküm. Zorbalar bizi teker teker avlarken, korkudan evimize sinecek değiliz.”

Doktor ile Marc'ın arasına, kanepeye oturduğum sırada, “Onlarla dövüşemeyiz,” dedi Marc. “Onların koşullarında olmaz.”

“Biliyorum.” Babam bana baktı, besbelli iyi haberler duymayı umuyordu. “Brett ne dedi?”

“Elinde Finn'i öldürmediğimizi ispatlayan kanlı tüyler var. Ne yazık ki kuşlar çok iyi görebilmesine rağmen koku duyuları neredeyse hiç gelişmemiş ve iki kedinin kokusunu birbirinden ayıramayacaklarından oldukça eminiz. Umuyorum ki tüyler, kuşların ipini Malone'un çektiğine dair konseyi ikna eder ama gökgürültüsü kuşlarının bize tüylerle ilgili pek yararı dokunmayacak. Yuvalarıyla temasa geçebilecek bir yol bulsak bile.”

“Harika.” Babam kaşlarını iyice çatı.

“İşler daha da kötüleşiyor,” diye başladı Marc ama Jace, Kaci'nin uzun kahverengi saçlarını sırtına doğru oksayıp onu küçük bir kedi gibi severken araya girdi.

“Tüylerin üzerindeki kan Lance Pierce'a ait. Yakaladıkları bir av yüzünden girdikleri bir çekişmede Finn'i öldürmüş.”

Marc, Jace'e dik dik baktı. Benim kaşlarımı da onunkiler gibi çatılmıştı. Marc'a gösteriş yapmaya mı çalışıyordu? Liderimizin önünde hem de.

Neyse ki aldığı yeni bilgi yüzünden babamın dikkati erkek kedilere kısa bir bakış atmaktan fazla bir şey yapmayacak kadar dağınıktı. "Pekâlâ, işte bu harika." Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı, ardından durdu ve kendisini ofisinden ziyade salonda bulmaktan dolayı şaşırmış gibi etrafına bakındı. "Bu Jerold Pierce'ı zor bir duruma sokacak, değil mi? Bizden bahsetmeye gerek bile yok."

"Neden?" Kaci başını Jace'in omzundan kaldırdı.

"Çünkü şimdi konsey üyesi Pierce iki oğlu arasında bir seçim yapmak zorunda kalacak," diye açıkladı Marc.

Lance Pierce neredeyse Parker'ın bizimle olduğu kadar uzun bir süredir Malone'la birlikteydi ve babaları konsey başkanlığı çekişmesinde hâlâ resmî olarak bir taraf tutmamış olan tek Kuzey Amerikalı liderdi.

Kaci'nin hâlâ kafası karışmış görünüyordu, bu yüzden ayrıntılara girdim. "Malone'un biz ona saldırmaya fırsat bulamadan önce bizi zayıflatmak için gökgürültüsü kuşlarını üstümüze saldırdığını biliyoruz ama Parker'ın babası, Lance'in hayatını kurtardığı için Malone'u bir kahraman olarak görebilir." Sefil bir halde omuzlarımı silktim. "Kuşları üstümüzden atmak için Lance'i ele verirse babası bu yaptığınıza pek sevinmeyecek." Yüzyılın en hafif kaçan ifadesi. "Babamı konsey başkanı olması için desteklemesi de pek olası değil."

Malone'la eşit oylara sahip olmak için babam Jerold Pierce'ın kendi tarafını tutmasına ihtiyaç duyuyordu. Sonra Blackwell, Brett'in kanıtına yanıt olarak desteğini Malone'dan çekerse, oylarda Malone'un bir sayı önüne geçerdik.

Brett Malone'la konuştuğu anda Blackwell'in doğru şeyi yapacağına kısmen güveniyordum. Ne yazık ki Lance'i –ismen bile olsa–

gökgürültüsü kuşlarına teslim edecek olursak, Pierce'in desteğine elveda diyebilirdik. Parker hâlâ babamın çalışanı olsa bile. Tabii bu olaydan sonra hâlâ kalmak isteyeceğini varsayarsak.

"Zavallı Parker." Kaci dev ela gözleriyle tek tek bize baktı. "Bunların hiçbirisi onun suçu değil ve arada kalacak."

Algılama yeteneğinden bir defa daha etkilenerек başımla onayladım.

"Biliyor mu?" Babam duvar boyunca uzanan televizyon ünitesinin üzerine bir elini koyarak dayandı.

"Kapıyı dinlemiyorsa bilmiyor," dedi Marc. Dinlemiyordu. Parker dinlemesi için davet edildiğine dair bir işaret olarak kapı açık değilse içeriği asla gizlice dinlemezdi.

"Faytne, onu buraya getir." Ayağa kalktım ve babam, Kaci'ye döndü. "Sen de gidip Manx'in bebek konusunda yardıma ihtiyacı var mıymış diye bakar mısın? Hem o hem de Karen şu anda oldukça yoğun." Çünkü annem yirmi kişi için yemek pişiriyordu. Bu sayı iki adam eksildiğimiz için on sekiz olmuştu gerçi. Ve Manx, Owen'la çok yakından ilgileniyordu.

Kaci hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama Jace'in kucağından kalktı. Kapalı bir toplantıya katılmasına izin verilmişti ve şansımı zorlamayacak kadar akıllıydı. Çoğu zaman.

Manx'in odasına doğru güçlükle yürüdü. Ben de koridordan geçip dört erkek kedinin iskambil k  ıtları, dev bir salsa k sesi ve birkaç tane açık cips poşetinin bulunduğu kahvaltı masasının etrafında oturduğu mutfak a gittim. Başka bir grup kart oynamıyor, ellerinde acılı tavuk kanatlarıyla yemek odasında oturuyordu ama iki odadaki atmosfer birbirinin aynısıydı.

Erkek kediler çiftliğe dövüşmeye hazır bir şekilde gelmişti ama hiçbir şey yapmadan oturuyorlardı. Eve hapsoldukları yetmiyormuş gibi ofisten ve salona giremiyorlardı. Huzursuz, asabi ve liderlerinin

gerginliklerinden dolayı patlamamanın eşiğindeydiler. Atmosfer kasvetliydi ve herkes öfkeliydi. Kaynamak üzere olan sıcak su gibiydi.

"Hey, Parker, bir dakika buraya gelebilir misin?"

Parker başını kaldırdı ve bir elini erkenden beyazlamaya başlamış saçlarına daldırdı, ardından kartlarını masaya bırakıp benî takip etti. Yanından geçerken annem kaşlarını kaldırdı ama kıyına, fasulye ve domates salçasıyla dolu devasa tencereyi karıştırmayı bırakmadı.

Başımın salonu işaret ettim, annem başıyla onayladı, ardından kendi yokluğunda karıştırma işini devralsın diye Vic'e seslendi. Ama biz mutfaktan çıkamadan, Paul Blackwell ofisten çıktı ve salona yürüdü, biz de peşinden gittik.

Kapının yanındaki duvara dayanarak yerimi alırken, "Ofisini kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi yaşlı lider. Parker yakınlarda duruyordu ve annem tekli koltuklardan birisinde oturuyordu ama kimse yer değiştirmemiş gibi görünüyordu. Blackwell birkaç metre ötede bastonuna yaslanıp odanın geri kalanına bakıyordu. "Diğer liderlerle görüştüm ve geçtiğiniz on yıl içinde gökgürültüsü kuşlarıyla herhangi bir temasta bulunduğunu kimse kabul etmedi. Ashında hepsi oldukça şaşırmış görünüyordu. Calvin Malone dâhil."

"Ona inanıyor musunuz?" diye sordum ve ilk başta cevap vereceğini düşünmedim. Ama babam soruma itiraz etmeyince, Blackwell bastonundan hiç olmadığı kadar faydalanarak karşımda durabilmek için dengesiz bir şekilde döndü. Belki de babamın masasındaki sandalyede oturmaktan dolayı bacakları uyuşmuştu. Belki de stres zavalhı yaşlı adamı fiziksel olarak etkiliyordu.

"Bütün gerçekleri duyana ve mevcut tüm delilleri görene kadar bir hüküm vermekten kaçınmayı yeğlerim." Sesi sakindi ama yüzündeki her çizgide şüphe görünüyordu. O çizgilerin sayısı hiç de az değildi.

“Pekâlâ, size bu konuda yardımcı olabiliriz.” Devam etmeme izin veriyor mu diye babama baktım ama başını iki yana salladı ve ayağa kalktı.

“Haydi bu konuyu ofiste görüşelim.”

Salondan çıkıp ofise girdik, ardından arkası yüksek sandalyesiyle babamın etrafında her zamanki dizilişimizle yerimizi aldık. Herkes yerleştğinde Dr. Carver kapıyı kapadı, babamın bakışları beni buldu. “Faythe, devam et.”

Tabii ya. Benim kaynağım, benim fikrim, benim partim. Çalışmalara hayati önem taşıyan bir katkıda bulunduğumun farkında olarak, hafif bir adrenalın dalgası hissediyordum.

Kanepede daha dik oturdum –Marc ile Jace’in arasında olmaktan rahatsızdım– ve liderimin karşısındaki sandalyesinde oturan Blackwell’e baktım. “Az önce, gökgürültüsü kuşunu –Finn’i– öldürenlerin Orta Güney Gurur sürüsü olduğu yalanını ortaya atan kişinin babası olduğuna dair elinde kanıt bulunduğunu söyleyen Brett Malone’la konuştum.”

Blackwell bilgiyi hazmetmek için bir dakika durdu, ne düşündüğü ya da hissettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. İfadesiz kalabilme konusunda kendini geliştirmek için yetmiş yıldan çok vakti olmuştu.

Nihayet ihtiyar lider bastonunun kıvrımını sımsıkı tuttu, sakın ve şaşırtışı derecede yoğun bakışlarını bana doğrulttu. “Ne şekilde bir kanıt?”

“Kendi ifadesi ve katilinin kanıyla lekelenmiş ölü kuşun tüyleri.”

“Peki katil kim?”

Bu soruya cevap vermeden önce babamdan yardım almak istedim fakat bariz bir şekilde arkama bakmadan bunu yapamazdım. Bu yüzden elimden geldiği kadar ılımlı bir cevap vererek devam ettim. “Appalachia bölgesinin adamlarından birisi.”

Blackwell kaşlarını çatı ama konunun üstüne gitmedi. "Malone'un oğlu mu bu bilgiyi vermek istedi?"

"Hayır." Koltukta huzursuzca kıpırdandım. Kendime yanlış hiçbir şey yapmadığımı hatırlatmam gerekiyordu; genellikle ciddi bir belanın içinde değilsem, babam dışında başka bir lider beni köşeye sıkıştırmaya uğraşmazdı. "Kanıt bulması için onu aradım. Soruşturmanız için."

"Ve karşılığında ne istedi?" Blackwell yaşlı olabilirdi ama aptal değildi.

"Sığınma." Babamın yaptığı iş teklifini söylemem gerekmiyordu. Çünkü bu işi teknik olarak Brett istemediğinden bu sorunun kapsamı dışında kalıyordu.

Blackwell yeniden sessizliğe gömüldü ve babama bakıma riskine girdim. Çok hafifçe başımı olumlu anlamda salladı, sessizce nefesimi bıraktım ve konuşmaya başladığı sırada dikkatimi yaşlı lidere verdim. "Bu kanıt elinize ne zaman geçecek?"

"Brett çoktan ayrılmış olmalı. Bu yüzden... yarın geleceğini umuyorum." Zaman kazanmak için uçakla mı yoksa arabasından ayrılmamak için karayoluyla mı geleceğinden emin değildim.

Blackwell bastonuna ağır bir şekilde yaslanarak ayağa kalktı. "Ne yazık ki o kadar uzun süre bekleyemem. Kanıt elinize geçtiğinde bunu konsey üyesi Di Carlo'ya sunun. Raporunu bekliyor olacağım."

Babam ayağa kalktı. "Şimdi mi ayrılıyorsun?"

"Sanırım en iyisi bu. Yarım saat içinde hazır olurum." İhtiyar erkek kedi, eğitilmiş yavru bir köpek gibi yanına gelen torununa başıyla onay verdi.

"Havaalanına giderken yanınıza bir refakatçi vereceğim."

Blackwell tereddüt etti. Normalde böylesi önlemler gerekli olmazdı ama vekil başkan bölgemizden ayrılırken yaralanırsa, bazı

liderler bunu güvenliğimizin bir yansıması olarak d   nebilirlerdi. Ya da güvenliğimizin olmamasının.

Nihayet Blackwell başıyla onayladı ve babam onunla ofis kapısına kadar yürüdü. “Gitmeye hazır olduğunda bana haber ver.”

Annem yemeği kontrol etti, ardından ofiste yeniden aramıza katıldı ve kapıyı kapadı. Babam i  geçirip Parker’a döndü. “Daha fazla kötü haber iletmekten nefret ediyorum ama Brett Malone’a göre gökgürültüsü kuşunu öldüren Lance’mi .”

Bir an için Parker’ın y  zindeki rahatlık apaçık görülüyordu. Kimse   lmemi ti. En azından onunla ilişkili kimse ölmemişti. Ardından babamın söylediği şeyin ne anlama geldiğini anladı ve rahatlama ifadesi yok oldu. Gözlerini kırıptı. Neredeyse beynindeki çarkların dönme seslerini duyabiliyordum. “Yani Malone onu korumak için bizi mi suçladı?”

Babam başıyla onayladı ve Jace parlak mavi gözlerinin arkasında öfke alevleri dans ederken dirseklerini dizlerine dayayıp   ne eğildi. “Evet ama kardeşinin güvenliğinin Calvin’in önceliği olmadığına dair sana garanti verebilirim. Kendi kuyruğunu kurtarıyor ve bize su  atıyordu.

“ imdi bir seçeneğimiz var ve bir karar vermeden önce senin tavsiyeni almak isterim,” dedi babam. “Onlarla temasa geçtiğimizde, Kai’in kuş sürüsüne doğruyu söyleyip ismimizi temizlemeye çalışa-biliriz ama bunu yaparak kardeşini bu işe karıştırmış oluruz. Ya da sesimizi  ıkarmayız ama bu durumda gökgürültüsü kuşlarıyla ya dövüşmek ya da bize saldırımay  kesmeleri konusunda onları ikna etmek için bir yol bulmahız.”

Parker yere baktı, kır düşmüş düz sa  telleri yüzüne sarkıyordu. “Kardeşimi gökgürültüsü kuşlarına teslim edip etmemem konusunda karar vermemi mi istiyorsun?”

“Hayır.” Babam kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. “Bu benim kararım. Ama senin fikrini merak ediyorum.”

Parker daha dik oturdu, alnı acıyla ve şiddetli bir çelişkiyle kıvrılmıştı. “Pekâlâ, onu teslim edersek, onu öldürecekler, değil mi?” diye sordu ve diğerlerimiz başıyla onayladı. Yüz ifadesi en az babamınki kadar ciddi olan annem bile. “Ama teslim etmezsek, *bizi* öldürmeye devam edecekler.”

“Evet. Ama durum bundan biraz daha karışık,” dedi babam.

“Babam yüzünden mi?”

Liderimiz yine başıyla onayladı. “Kardeşini teslim edersek, babanın desteğini kazanma şansımızın ciddi bir şekilde düşeceğini tahmin ediyorum.”

“Muhtemelen.” Parker elini saçlarının arasına daldırdı. O anda otuz iki yaşından büyük görünüyordu.

“Belki bizim göremediğimiz seçenekler vardır...” diye söz aldım ve her ikisi de beklenti içinde bana döndü. “Belki kuşlara vereceği ifade karşılığında Lance’e de sığınma teklif edebiliriz.” Babam itiraz etmeye başladı ama bunu başaramadan hızla devam ettim. “Video kasetiyle ya da benzer bir şeyle. Bilmiyorum. Henüz detayları düşünmedim ama onu ölüme terk etmeden bu işi düzeltmenin bir yolu olmalı.”

Ama kimse itiraz etmeye –ya da katılmaya– fırsat bulamadan eski moda bir telefon melodisi araya girdi ve başımı eğince Jace’in cep telefonunu hâlâ kucağымda tuttuğumu gördüm. Elime alıp Brett’in ismini görmeyi umarak ekrana baktım.

Patricia Malone. Telefonunu Jace’e vermek için uzandım. “Annen.”

Jace bir kaşımı liderimize kaldırıp telefonu açmak için izin istedi. Babam başıyla onayladı ve midemin derinliklerinden kötü bir his yükseldi. Jace telefonunu açtı. “Alo?”

RACHEL VINCENT

“Jace?” Annesinin sesi pek tanıdık gelmemiști ve Patricia Malone’u en son ne zaman gördüğümü hatırlayamadığımı fark ettim. “Brett’in öldüğünü bilmek istersin diye düşündüm.”

Dokuz

“Ne?” Jace’in rengi soldu. Alnı kırıştı ve kalbim artan suçluluk duygusunun baskısı altında durma tehdidi yaşarken mavi gözlü bakışları benimkileri buldu. “Bu mümkün değil. Onunla az önce konuştum.” Ayağa kalktı. Eğer kardeşinin kaderi bütün Gurur sürümüz için çok önemli sonuçlar doğuracak olmasaydı muhtemelen odadan çıkardı.

Üzüntüsü kızgınlığını artırırken, “Bana neyin mümkün olduğunu söyleme... cesedi gördüm,” diye çıkıştı annesi. Ama ardından sesi yumuşadı. “Brett’le bugün konuştun mu?”

Jace tekrar koltuğa oturdu, içi boşalmış gibi görünüyordu. “Yani Faythe konuştu. Ama ben de oradaydım.” Bana baktı. Sağlam elimle Marc’ın elini kavradığım sırada ona ancak boş gözlerle bakabiliyordum. Bu benim suçumdu. Brett’i bize yardım etmesi için ben zorlamıştım ve şimdi ölmüştü.

Ve hiç kanıtımız yoktu.

“Ne söyledi?” Annesinin sesi daha da kısıldı. Sanki etraftan duyulmak istemiyormuş gibi.

“Hiçbir şey. Sadece konuşuyorlardı.” Jace eliyle alnını tutarak eğildi. “Ne... Ne oldu?”

Bayan Malone iç geçirdi, kızgınlığı aldığı minik nefesle akıp gitmiş gibiydi. “Bir kazaydı. O ve Alex ormanda dövüşüyorlardı. Yalnızca eğitim amaçlı. Brett dengesini kaybetti ve bir ağaçtan düştü.”

“Bir ağaçtan mı düştü?” Bu tesadüfe inanıp inanmadığımızı görmek için Jace önce bana, ardından liderimize baktı. Babamın giderek derinleşen kaş çatışı inanmadığımı gösteriyordu ve umarım benim ifadem de onunkinin aynısını yansıtıyordu. Ethan’ın hayatındaki birkaç insana onun ağaçtan düşüp öldüğünü söylemiştik ama bu kardeşim için olduğu kadar Brett için de akla yatkın bir hikâye değildi.

Ağaç yalanı bize Malone’dan bir mesajdı. Brett’in yaptığı şeyi öğrenmiş ve karıştırdığı işlerinin açığa çıkmasını engellemek için olduğu kadar bizi incitmek için de kendi oğlunu öldürmüştü. Ve onu öldürme onurunu Malone’un ikinci oğlu, Alex üstlenmiş gibi görünüyordu.

Jace’in ailesindeki bağlarla kıyaslanınca benimkiler fazlasıyla normal görünüyordu.

“Ciddi olamazsın.” Jace geriye yaslandı ve gözlerini tavana dikti.

“Tathm...”

“Anne, Brett’in bir ağaçtan düştüğünü gerçekten düşünmüyorsun, değil mi? Hem de onca gün varken bugün...” Annesi tekrar araya girmeye çalıştı ama Jace onu dinlemeden devam etti. “Bir şeyler duymuyormuş gibi davranabilirsin ama neler olduğunu biliyorsun. Bildiğini biliyorum, bu yüzden Brett’in –bugün– ormanda takıldığına ve bir ağaçtan düştüğüne cidden inanıyor olamazsın. Sana ne söylediler? Boynunu kırdığını mı?” Gözleri yaşarmıştı ve tıkanıp sırada sesi tekledi. “Ne kadar yakından baktın?”

“Tathm...”

Jace hızla ayağa kalktı ve bara doğru yürüdü ama bir içki doldurmak için bir harekette bulunmadı. “Boynunu gördün mü, anne?” diye sordu.

Patricia Malone telefonda hıçkırarak ağladı. Çaresizliğin bu hıçkırıklı sesiyle içinde bir boşluk belirdi. Vicdan azabı ve pişmanlığını, onun acısının yalnızca bir yankısıydı. Ardından iki defa burnunu çekti

ve kısa bir sessizlikten sonra kendisini kontrol altına alır gibi oldu. “Eve gelmene ihtiyacım var,” dedi fısıltıdan biraz yüksek bir sesle.

“Anne...”

“Melody kötü durumda, Jace. Gerçekten yıkıldı ve yanında olmalıyız.”

Jace yüzünü bize döndüğü sırada kalbim onun için sızladı. Geri dönemezdi; Brett’i öldürdülerse, Jace’i de öldürürlerdi. Hepimiz bunu biliyorduk. Annesi de bunu biliyordu... her ne kadar itiraf etmek istemese de.

“Sen bize, buraya aitsin,” diye ısrar etti.

İradesinin son parçası da Jace’in yüzünden çekildi, Jace duvara bakmak için dönmeden önce bir anlığına ham bir acı ve öfke açığa çıktı. “Calvin’le evlendiğinden beri bu doğru değil.”

Kucağımdaki alçıma bakıp ucundan çıkan dolgu maddesiyle amaçsızca oynadım. Yalnız kalmalıydı; kişisel olması gereken bir olaya izinsiz katılıyorduk. Babama baktım ve tek kaşımı soru sorarcasına kaldırıp başımı kapıya doğru eğdim. Başıyla onayladı, ardından ayağa kalktı ve onu takip etmemiz için hepimize işaret etti. Jace’in daha sonra söyleyeceği şeyler muhtemelen kişisel olacak ve Gurur sürümüz için bir önem teşkil etmeyecekti. Marc kapıya doğru giderken sağlam koluma girdi. Fakat Jace gittiğimizi fark etmişse bile bunu hiç göstermedi.

Kanepenin yanından geçerken annesi, “Bunu yapma, Jace,” diye yalvardı. Ama sesi keskin bir uyarı tonu taşıyordu.

“Bunu ben yapmıyorum.” Jace’i hiç bu kadar güçlü, bu kadar kızgın ve kararlı konuşurken duymamıştım.. “Calvin yapıyor. Gök-gürültüsü kuşlarını peşimize o taktı ve kanıtla birlikte kaçmak üzere olan Brett’i öldürdü. Burnunun dibindeki gerçekleri göremiyorsan, konuşacak başka bir şeyimiz yok.”

Marc yanımda yürürken, kapıya giden yolu yarılamıştım ki odanın içinde plastiğin ezilme sesi yankılandı. Dönüp Jace'in cep telefonunun un ufak olmuş kalıntılarını bir elinde tuttuğunu gördüm. Küçük plastik ve elektronik parçaları parmaklarının arasından dökülüp parkenin üzerine düşüyordu.

Babam koridora çıkınca sesini alçaltmak için bir çaba harcamayarak, "Marc Ramos'u refakatçi olarak kabul eder misin?" diye sordu. Marc masanın altından elimi sıktı. Annem mutfaktaki tezgâhta, *chili*'yi kâselere kepçeyle koyarken donup kaldı ve bakışları kapıya yöneldi. Benimkiler de.

Blackwell, "Greg..." dedi ama babam durmadı bile. Blackwell ya ona ayak uydurmak ya da geride kalmak zorundaydı. İki adam da yemek odasının önünde durdu; hiç şüphe yok ki babam kendine stratejik bir yer bulmuştu.

"Marc en iyi adamım, Paul." Liderim sırtını mutfığa dönüp omzunun üstünden beni ve Marc'ı Blackwell'in direkt görüş alanına soktu. "Seni en iyi adamımdan başkasıyla vicdanım rahat bir şekilde gönderemem."

Marc'a baktım, bütün kasları gerilmiş ve nefes alamaz halde sessizlik içinde izlediğini gördüm.

Blackwell bizim olduğumuz tarafa baktı ve iç geçirdi, ardından babama döndü. "Elbette. Başına iş açtığım için üzgünüm ama refakatçi için teşekkür ederim."

Babamın omuzlarındaki gerginliğin neredeyse fark edilemez bir şekilde yumuşadığını bir tek ben görmüş olabilirdim. Gerçi annem de muhtemelen görmüştü.

Liderimiz Marc'a ve Vic'e işaret edince, Marc ayağa kalktı. Blackwell'i ve iki erkek kedisini kiralık araçlarıyla havaalanına bırakacak, ardından birkaç saat içinde bir iş gezisinden dönecek olan ağabeyim Michael'la birlikte geri geleceklerdi.

Michael son üç gündür şehir dışındaydı ve uçaktayken kendisine ulaşamadığımız için gökgürültüsü kuşlarını ya da verdikleri zararları bilmiyordu. Bu yüzden babam ona Vic ve Marc'la nerede bulaşacağını ve eve dönerken onların Michael'a neler olduğunu açıklayacaklarını anlatan sesli bir mesaj bırakmıştı.

Dört erkek kedi birkaç dakika sonra yaşlı lidere basamaklardan aşağı inmesi ve ferah arka koltukta kendi adamlarının arasında oturacağı kiralık arabanın içine girmesi için aceleyle eşlik ederken pencereden onları izledim. Vic yarım kilometrelik garaj yolunun sonuna kadar gitti ve gözden kayboldu. Gökgürültüsü kuşları arabaya doğru çarpıcı –ve açıkçası korkutucu– dahışlar yapmalarına rağmen, fiziksel bir temasta bulunmadı. Bunun sebebi arabanın herhangi bir kamikaze görevindeki tüy ve kemiğe karşı galip çıkacak olmasıydı.

Arabanın motor sesi kaybolduktan dakikalar sonra, gökgürültüsü kuşları yeniden görüş alanımıza girdi, ardından hiç kuşkusuz evin tepesine, aptal bir kedinin dışarı tek başına çıkmasını bekleyerek tünedikleri çatıya geçtiler.

Ama –kendi evimizde mahkûm olmaktan ne kadar nefret edersek edelim– bu gerçekleşmeyecekti.

Akşam yemeği annemin *chili*'si ve ev yapımı mısır ekmeklerine rağmen keyifsizdi. Jace karşımda, tabağına bakıp içindekileri amaçsızca karıştırarak oturdu. Ona bir şeyler söylemek istiyordum. Brett'i işin içine karıştırdığım için özür dilemek ya da destek olmak istiyordum. Ne de olsa ben de kendi ağabeyimi yeni kaybetmiştim. Ama en son beraber yas tuttuğumuz zamanın anıları beynimde büyük, ışıklı bir "tehlike" levhası gibi duruyordu, bu yüzden bakışlarımız her buluştuğunda ne söylemem gerektiğini bilmeyi dileyerek halden anladığımı gösteren bakışlar atmaya razı oldum.

Hiçbirimizin iştahı olmamasına rağmen Kaci'yi yemeye cesaretlendirmek için zorla iki kâse *chili* yedim. Misafirlerle dolu bir ev

olmasına rağmen, birkaç boş sandalye vardı ve yemek yediğim sırada bakışlarını tekrar tekrar onlara kayıyordu. Marc ve Vic birkaç saat daha geri dönmeyecekti. Manx hâlâ odasında Owen'la ilgileniyordu. Jake ve Charlie ise bir daha hiç geri gelmeyecekti.

Akşam yemeğinden sonra, Kaci bebeğe yardım etmek için gitti ve erkeklerin birkaçı bir şişe viskiyi paylaşıp kâğıt oynamaya beni de davet etti ama huzursuzdum ve sabrımı kalmamıştı. Bu yüzden izin isteyip bodruma doğru ilerledim. Matem havasını artık kaldıramıyordum. Ve ortak üzüntümüzün altında yatan öfke dalgası... Bu dalgaya kapılmak elimde bir maytap tutarken benzin bidonunun üzerinde oturmaya benziyordu. En sonunda o küçük alevler yere düşecek ve bütün dünyam havaya uçacaktı.

Bir yanım sanki bu çoktan gerçekleşmiş gibi hissediyordu.

Sol yumruğum büyük kum torbasına çarptığında, “Sıkıntılısın,” dedi Kai.

“Hayır, kızgıyım.” Şekilden çok güce odaklanarak bir yumruk daha attım ve omzum buna itiraz edercesine acıdı. Bana öğretildiği gibi ayak uçlarımda sıçradım. Kırık sağ kolumu kullanamam da iki yumruğumu hazır tuttum.

“Bu yardımcı oluyor mu?”

“Evet.” Ama bu bir yalandı. Genelde bir şeye vurmak beni aniden iyi bir ruh haline sokardı ama tek elle yumruk atmak kendimi beceriksiz ve çileden çıkaracak derecede güçsüz hissetmeme neden oluyordu.

Davetsiz misafirimizin de benzer hayal kırıklıkları yaşadığını umuyordum. Gökgürültüsü kuşu kırk kolu hâlâ kanlı ve çıplak olan göğsüne sarılmış bir halde ayağa kalktı. Sağlam eliyle –o anda tamamen insana ait gibi görünüyordu– acımı, öfkemi ve hayal kırıklığımı

spor salonumuzdaki aletten çıkarmanı izlediği kafesin önündeki çelik parmaklığı kavradı.

Üst katta tüm o gerginliği solup durduğundan birisini öldürmek istemeden nefes bile alamıyordum. Fakat bodrum katı, yer altında olmasının etkisiyle, ofis gibi ses geçirmezdi. Küçük ve yüksekteki pencereler ile merdivenlerin başındaki kapı ses zırhındaki tek zayıflıktı. Her şeyi net bir şekilde duymak için onlara gerçekten çok yakın olmanız gerekirdi. Bu yüzden insan şekilli kuş sirkten kaçmışım gibi beni incelemeseydi, yalnızlığım neredeyse tam olacaktı.

Bir yumruk daha attığım sırada, “Koluna ne oldu?” diye sordu Kai. Boks eldiveni giymemiştım ama eklemlerimin hasar görmesi, kırık kalpler ve dostum olan kedilerin yukarıda çektikleri diğer şeylerle karşılaştırdınca önemsiz kalıyordu.

Ona bakmadan sağlam kolumu terli alnıma sürdüm. “Kırdım.” Ve bu hatırlatma işe yaramaz yumruklarımın hissettiğim azıcık neşeyi de silip götürdü. Bu yüzden ağırlığımı sol ayağımın üzerine verdim ve sağ bacağımı savurdum. Ağır torbanın yavaşça sallanmasına yetecek kadar sert vurdum. Darbenin etkisi dizime ve yukarısına kadar yayıldı. Minik bir zafer kıvılcımı içimde çaktı. Tekmelemek daha iyiydi. Bacaklarımda hiçbir sıkıntı yoktu.

Verdiğim kısa cevaplardan hiç de canı sıkılmamış olan Kai, “Nasıl kırdın?” diye sordu.

Sağlam elimle torbayı sabitledim ve resimlerle dolu alçıma rağmen sert göründüğümü umarak ona baktım. “Gurur sürüsündeki arkadaşlarımdan birkaçını öldürmeye çalışan pisliklerin işlerini bitirirken kırdım.”

Kai’nın irkilmesini, gülmesini ya da şüphelenmesini bekledim. Bunun yerine sadece ciddi bir şekilde başıyla onayladı. Neredeyse saygılı bir şekilde. “Öyleyse intikam ihtiyacımızı anlıyorsun.”

“Hayır.” Tekrar döndüm ve sol bacağımı kum torbasına çarparken hırladım. “Biz işlerimizi adalet çerçevesinde hallederiz.”

“Adalet ve intikam aynı şey.”

“Kana susamışlığı geçerli kılmak için kendine yalan söylüyor-sun sadece.” Tekrar tekme attım ve kum torbası daha fazla sallandı. “Adalet kurbanlar içindir.” Tekme. “İntikam ise hayatta kalanlar için.” Tekme. Kum torbasını tekrar düzeltmek için durdum ve beni hay-ranlık içinde izleyen kuşa baktım. “Bunu Finn için yapmıyorsunuz.” Düz bir sol yumruk savurdum. Ardından alışkanlıktan sağ yumruk atmadan önce kendimi durdurmam gerekti. “Bunu kendiniz için ya-pıyorsunuz ve bu hiç onurlu bir davranış değil.” Sesimden aşağılama akıyordu ve sonraki yumrukla eklemlerimin üstü yaralanınca kum torbası kanla lekелendi.

“Gelecekteki saldırganlara uyarı olsun diye suçluları cezalan-dırıyoruz,” diye ısrar etti Kai ve dönüp baktığımda tavandaki tozlu lambanın loş ışığı altında küçük kara gözleri parlarken kaşlarını çatıldığını gördüm.

“Bir saldırı yokmuş ki!” Ellerimi havaya kaldırdım. “Sizin oğlan bir kedi adamın yakaladığı avı almaya çalışmış. Bu lanet olası bir intihar girişimi. Avcılarınızın hiç mi içgüdüğü yok? Ya da sağduyusu?”

Hareket kesik karnını kaplayan, tedavisi yapılmamış bütün kesikleri acıtmış olsa da Kai kendisini doğrultup daha dik durdu. “Biz av kuşlarıyız ama gerekirse leşle de idare ederiz. Av, avlanma alanımıza terk edilmişti. Finn pay almak için her türlü hakka sahiptir.”

“Terk edilmemişti. Avcı,” Lance’in ismini vermemek için dik-kat ettim, “sadece grubuna akşam yemeği getirdiğini söylemek için gitmişti. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bir kedi adam, yemeğini sadece daha yüksek rütbeli erkek kedilerle ve eğer varsa kendi karısı ve çocuklarıyla paylaşmak zorundadır. Geleneklerimiz gökyüzünden dalan her akbabaya bağış yapmamızla ilgili hiçbir şey söylemiyor.”

“Kedi adam bölgesinde değildi.”

Pekâlâ, teknik olarak Kai haklıydı ama sadece şans eseri. Genellikle farklı türlerin bölgeleri üst üste binerdi. Bunun en büyük nedeni kurt adamlardan sonra yaşamaya devam etmiş diğer birkaç türün bizim için önemli sayılamayacak kadar küçük nüfuslara sahip olmasıydı.

Ya da biz öyle düşünmüştük.

“Bunların hiçbiri önemli değil.” Kaşlarımı çatarak yerdeki boks eldivenini tekmeledim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Alçı yüzünden kollarım düzgün yerleşmediği için sinirlendim. “Finn’i öldüren kedi bizden değildi. Öyle olsaydı kuşunuz bizim bölgemizde ölürdü. Ama bizim bölgemizde ölmediğini az önce sen söyledin.”

Kai’m kaş çatışı derinleşti ve sağlam elinin boğum yerleri beyazlaşana kadar parmaklığı sıkı. Kalın ellerindeki kaslar teninin altında geriliyordu. “İnsanlarınız masumsa kanıtınız nerede?”

Kızıştım ve parmaklıklardan uzak durmaya dikkat ederek tepedeki güçsüz ışığın altına geçmek için ayaklarımı kumlu betonun üzerine vura vura yürüdüm. “Kanıtımız bu öğlen öldürüldü. *Onurlu* muhbiriniz tarafından.”

Kuş gözlerini bana dikip baktı, muhtemelen gerçeği gözlerime bakarak değerlendirmeye çalışıyordu. Ama yüz ifadesini okuyamıyordum. Bana inanıp inanmadığını ya da umurunda olup olmadığını anlayamıyordum. “Yeni kanıtı ihtiyacınız var.”

“Yok canım, gerçekten mi, Tweety.” Sırtımı ona döndüm ve ağır adımlarla ilerleyerek mavi, kalın idman minderinin üzerinden geçip arka taraftaki tualete gittim. “Siz dışarıda masum erkek kedileri öldürürken peşinde olduğunuz adamın kilometrelerce ötede bu olanlara kıcıyla gülmesini umursuyor musun ki?”

Pekâlâ, Lance muhtemelen gülmüyordu ama intikam dolu, fazla gelişmiş bir kuş tarafından yerden on metre yukarıdan yere bırakılmanın kendisi olmadığı için en azından bir parça rahatlamış olmalıydı.

DÖNÜŞÜM

Yere çömeldim ve küçük, rengi solmuş lavabonun altını bir şişe alkol, gazlı bez ve bant bulana kadar karıştırdım. Oksijenli suyumuz vardı ama açıkçası ayaklı akşam yemeğinin her kesiğinin acımasını istiyordum.

“Al.” Mindere geri dönerek alkol şişesini fırlattım. Yere istediğimden biraz sert düştü ve belli ki zarar görmemiş bir halde parmaklıklara vurana kadar kaydı. “Kolun için bir şey yapamam ama belki bu kangreni engeller. Ya da her neyse.” Kai şişeye bakarken gösterdiğim şefkate görünür bir şekilde şaşırmıştı. Sargı bezlerinin poşetini fırlattım. Önce parmaklıklara çarptı, sonra da yere düştü.

Kai tuhaf bir şekilde –ve umarım acı çekerek– eğildi ve iki parmaklığın arasından şişeyi aldı. Bakışları benden alkole, ardından tekrar bana çevrildi. Başı sert bir şekilde bir tarafa eğildi; bu bariz bir kuş hareketiydi ve çok tarafsız bir merak anlamına geliyordu. “Neden umursuyorsun ki?”

“Etrafta gezinip masum erkek kedileri neden öldürmüyorsam ondan. Çünkü insan tarafım bazen onurun büyük kısmının şefkat olduğunu anlıyor.”

On

Egzersiz yüzünden terlemiştim ve duşa doğru ilerledim ama yatak odamın kapısını kapadığım sırada bir şeylerde terslik olduğunu anlamıştım. Banyomun kapısı açık duruyor ve içeriden gelen daha parlak bir ışığın vurmasıyla şekilsiz bir gölge halıma düşüyordu.

Nefesimi tuttum ama kalbimin hızla atmasına engel olamadım. İlk düşüncem, sonradan ne kadar komik görünürse görünsün Malone'un sadece bölge sınırlarımıza değil, bir şekilde evimize de sızdığıydı. Kendi evimde güvensiz hissetmekten nefret ediyordum.

Küplere binerek şifonyerimin üstünden ciltli bir kitap aldım –ulaşabileceğim tek olası silah buydu– ama ben daha ilk adımı atmadan, tanıdık bir ses banyodan hafifçe seslendi. “Rahatla. Benim.”

“Jace?” Bunun daha iyi bir şey olup olmadığından emin değildim. Nabzım azıcık yavaşladı fakat karnımın derinliklerinde bir karıncalanma hissi başladı; yarı korku, yarı beklenti. “Sen buraya...”

“Biliyorum. Özür dilerim.” Gölgesi küvetin yanında ayakta duruyordu ve kapıya adımını attı. “Tek başıma kalmak için bulabildiğim en iyi yer burasıydı.” İşte o zaman ağladığını fark ettim.

İçimi bir sempati dalgası kaplayıp kızgınlığını yumuşattı ve irademi güneşin altında kalmış çikolata gibi eritti. “Ah. Evet, sanırım öyle.” Çünkü kimse –Marc ve Kaci dışında– izin istemeden odama girmezdi.

DÖNÜŞÜM

Charlie öldükten sonra, liderler gökgürültüsü kuşlarıyla en iyi ne şekilde dövüşebileceğimizi anlayana kadar gruplar halinde olursa bile konukevine gidiş gelişleri yasaklamıştı. Bu yüzden hep beraber eve kapanmıştık.

“İyi misin?”

Omuzlarını silkti ve iki eliyle yanaklarındaki ıslaklığı kuruladı ama gözleri hâlâ kırmızı ve şişti. “Sadece beni birdenbire çarptı. Brett olayı.”

“Ya annen?” Ona fazla yaklaşmaya korkarak yatağın kenarında dikildim. Jace’in yanında olmak kalbimin çok hızlı atmasına ve boğazımı çok kuru hissetmememe sebep oluyordu. Böyle ciddi durumlarda bile bütün sinir uçlarım fena halde karıncalanıyordu.

Jace bir anlığına şaşırmış göründü, ardından ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve başıyla onayladı. “Cal’in ne yaptığını biliyor. Bilmek zorunda. Ama bilmediğine inanabilseydim sanırım bu daha kolay olurdu.”

“Üzgünüm.” Onu nasıl rahatlatabileceğimi bilmiyordum. Ona sarılmak istiyordum. Acı çeken diğer çocuklardan birine yapacağım gibi sarılmak istiyordum. Kedi adamlar büyük sürüler içinde rahatlar ve dokunarak birbirleriyle bağlantı kurarlar. Ama artık Jace diğer lider adamlarından biri değildi ve en son birbirimizi teselli etmeye çalıştığımızda işler kontrolden çıkmıştı. Çokook fazla çıkmıştı.

Brett’in yüzü birden zihnimde belirdi ve son anlarını, Ethan’inkilere benzeyip benzemediğini merak ederek düşünmemek için konsantre olmam gerekti. Gözlerim yaşardı ve haliya oturup yatağımın ucundaki panele yaslandım. “Bu benim hatam. Brett’i bu işe ben bulaştırdım ve şimdi o öldü. Çok üzgünüm.”

“Hayır.” Jace ileri yürüdü ve benden birkaç santim ötede dizlerinin üstüne yumuşak bir şekilde indi. Kobalt mavisi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. “Brett zaten işin içindeydi. O tüyleri bir sebepten

ötürü saklamıştı. Ve riske girmeye istekli olmasaydı, sesini duyduğu anda telefonu yüzüne kapardı.

“Ama...”

“Bu Calvin’in suçu, Faythe. Ne senin, ne de benim. Cal bunun bedelini ödeyecek. Bunun gerçekleşmesini bizzat sağlayacağım.”

Başımı olumlu anlamda salladım. Gözlerinin içine bakarken ona inandım. Calvin’in cezasını çekmesini sağlayabileceğimize inandım. Çünkü Jace başka bir alternatifle yaşayamazdı. Ve bu şekilde hissedilen bir tek o değildi.

Ama Malone’u öldürmek her şeyi tekrar eskisi gibi yapmayacaktı. Adalet –ya da intikam– Ethan’ı ya da Brett’i geri getirmeyecek veya bizim onları daha az özlememizi sağlamayacaktı. Kaci’nin yaşadığı sarsıntıyı hiçbir şey silemeyecek ve Marc’la kaybettiğimiz zamanı bana geri veremeyecekti.

“Her şey yoluna girecek, Faythe,” dedi Jace ama bu defa ona inanmadım. Çünkü sesi titriyordu. Kendisine gerçekten inanmıyordu. “Güçlüsün ve kararlısın. Hiçbir şey seni yıkamaz. İnsanlar dener ama sen yumruk savurarak ayağa kalkarsın.” Bariz ızdırabına rağmen gülümsedi. “Baban emekli olduğunda onun yerine geçeceksin ve harika bir lider olacaksın.”

“Peki ya sen?” diye sordum ve oda o anda sanki etrafımızda başka hiçbir şey yokmuş gibi yok olmaya başladı.

Gözlerinden, güneşin önünden geçen bulutlar gibi kederli bir gölge geçti. Daha fazla yaklaştı ve yanımda yatağın ucundaki panele yaslandı. “Hâlâ hayatının bir parçasıysam mutlu olacağım.”

Sormak istemiyordum ama kendime engel olamadım. “Hangi kısım?” Sesim son kelimeyle birlikte çatladı ve gözlerimi kırpınca daha çok gözyaşı döküldü. Neden ağlıyordum ki? Neden kalbim sanki parçalanacakmış gibi acı çekiyordu?

“Bu kısmı...” diye fısıldadı Jace. Ardından beni öptü.

Karşı koymaya çalıştım. Marc’ı ve onu ne kadar sevdiğimi düşünmeye çalıştım. Ama Jace o anda her yerdeydi. Her şeydi. Kalplerimiz birlik içinde hızla atıyor ve kalbindeki acı benimkinin içinde yankılanıyordu. Dudakları ılıktı ama boynumun yanında duran, başparmağıyla çenemin gerisini okşayan eli... sıcaktı.

Geri çekilemedim. Ve işin doğrusu bunu istemedim de.

O öpücük hazırlıklı olduğumdan daha derinlere indi. Daha uzun sürdü. Vücudumun alt kısımlarında yanarak gezinen küçük kor parçaları damarlarımda minik yangınlar başlattı. Öpüşmemiz nihayet sonlandığında, Jace geriye yaslandı ve acı çeken bakışlarım onunkilerle buluştuğunda gözlerim yaşardı. “Neden bu kadar zor?” diye fısıldadım.

İtirafımla nabızı çılgın gibi atmaya başladı. “Uğruna savaşılmaması gereken her şey zordur.”

Elim kolunda gezindi. “Ne zaman bu kadar akıllı oldun?”

O gölge yeniden gözlerinin önünden geçti. “Başka hiçbir şeyin önemli olmadığını fark ettiğimde. Benim için sadece işim ve sen varsın, Faythe. Diğer aptal, önemsiz şeyler yok. Calvin’i öldürmek ve senin hayatında bir yer kazanmak var. O kadar. Bütün dünyam şu anda bundan ibaret.”

Hayır. Bu çok fazla. Başım yavaşça iki yana sallandı. Neredeyse sürekli olarak Marc’ın ilgisinin odak noktası olmak yeterince zordu. Jace’in dünyasının yarısı da olamazdım. Bu kadarı çok fazlaydı. Çok fazla baskı. Çok fazla... bela.

“Jace, bu mümkün değil.” Bakışmazsak konuşmanın daha kolay olacağını düşünerek gözlerini kapadım. Ama kolay değildi. “Konu sadece biz değiliz. Marc’ı terk edemem.” İçlerinde yanan gerçeği görürse bana inanacağını umarak gözlerimi tekrar açtım. “Marc’ı seviyorum.”

“Senden onu...”

“Biliyorum.” Ellerimin kucağımda işe yaramaz bir şekilde açılmasına izin verdim. “Benden onu terk etmemi istemiyorsun. Ama beni paylaşmaz. Ve ondan bunu isteyemem.”

“Paylaşmasını istiyor musun?” Jace ifadesiz kalmaya çalıştı ama işe yaramadı. Belki de şimdi ona çok yakın olduğumdan bu ifadenin arkasını görebiliyordum. Ya da belki artık bana karşı savunmaya geçemiyordu. Her şekilde de bunu bana sormasının onun için nelere mal olduğunu gördüm ve kalbim parçalandı.

“Bilmiyorum.” Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başımı arkaya, ayak ucundaki panele dayadım. “Ne istediğimi bilmiyorum ama Marc’ı kaybedemem ve eğer sen... eğer biz...”

“İyi.” Kaşlarını çattı ve aniden sertleşen bakışları benimkileri inceledi. “Bana gitmemi istediğini söylersen, ben de çekip giderim. Yemin ediyorum.”

“Jace...” Ama bunu söyleyemedim. Ve o da bunu biliyordu.

“Söyleyemiyorsun çünkü gitmemi *istemiyorsun*.” İtiraz etmeye çalıştım ama lafımı kesti. “Benim için bir şeyler hissediyorsun, bu kardeşçe bir şey değil ve acımı paylaşma da değil. Merak bile değil. Artık değil.” Gözlerindeki müstehcen kıvılcım geçmişe ait anıların hızla beynime doluşmasına neden oldu.

Ben ve Jace, konukevinde, yerde.

Ortak acı ve ihtiyaçla sarmaş dolaş.

Bildiğimiz tek yöntemle taze kederimizi hafifletmiştik.

“Jace, bu doğru değil. Her şeyi mahveder.” Bütün Gurur sürüsünü ikiye bölerdi.

Başımı iki yana salladı ve çekilmeye çalıştığım sırada sağlam elimi tuttu. “Sadece kolay olmadığı için buna yanlış denmez, Fayette. Yaptığımız tek hata bunu Marc’tan saklamak. Ona söylemeliyiz.”

DÖNÜŞÜM

Başımla onayladım. Bu adil bir davranış olurdu. “Ama henüz değil. Şimdi iyi bir zaman değil.” *Ne söyleyeceğim hakkında bir fikrim de yok...*

Birisi kapımı çaldı ve ikimiz de sıçradık. “Faythe?”

Dr. Carver.

Ben yanıt vermeden kapım açıldı ve doktor içeri girdi, sonra arkasından kapıyı kapadı. İkimiz de ayağa sıçradık ve doktor bize üzgün, temkinli bir bakışla baktı. Ama hiç şaşırılmış benzemiyordu. “Baban seni arıyor. İkinizi de.”

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Carver, Ethan öldüğü gün beni ve Jace’i konukevinde yakalamıştı ve sadece ne yaptığım konusunda bir karara varmam koşuluyla sırrımızı tutmaya söz vermişti. Ne yazık ki bu açıdan fazla bir ilerleme kaydedememiştim.

“Babam...” Sorumu bitiremedim.

“Hayır. Ona seni bulup getireceğimi söyledim ama kapıya varana ve ikinizin konuştuğunu duyana kadar Jace’in burada olduğunu bilmiyordum.”

İyi ki fısıltıyla konuşuyorduk...

“Teşekkür...” diye başladım ama muhtemelen böyle bir duruma düştüğü için kısmen öfke kısmen anlayış içeren bir bakışla lafımı kesti.

Carver yaklaştı ve sesi neredeyse duyma sınırımın aşağısına kadar indi. “Eğer henüz bunu insanlara söylemeye hazır değilseniz, o zaman birbirinizden uzak kalmayı öğrenseniz iyi edersiniz. Çünkü bu kapının yanından herhangi biri dinlemeye hazır bir şekilde geçseydi, şu anda tamamen farklı bir konuşma yapıyor olurdun. Ve bu hem Marc’a hem de babana yapılmış bir haksızlık, başımızdaki diğer şeyleri düşününce.”

Jace bu sözler karşısında dikleşti. Yanımda kaskatı kesildiğini hissettim. Uyarmak için elimi koluna koyunca gevşediğini ve nabzının yavaşladığını duydum.

Hem hareketi hem de buna verilen karşılığı gördüğünde doktorun gözlerinin arkasında şaşkınlık titreşti ama o herhangi bir soru sormadan ya da varsayımında bulunmadan önce konuşmaya başladım. “Birden oldu. Ama bir daha olmayacak. Değil mi?” Jace’e baktım. Gergin bir şekilde başıyla onayladı. “Doktorla birlikte git, lütfen.” Çünkü odamdan ikisinin çıktığının görülmesi, Jace’in tek başına çıkmasından daha az şüphe doğuracaktı. “Bir dakika içinde orada olacağım.” Marc düşüncelessiz davranışımın kokusunu almasın diye yüzümü ykadıktan ve dişlerimi fırçaladıktan sonra. En azından ona söylemeye hazır olana kadar.

Gözlerinin içindeki acı hissi, gözyaşı gibi parlarken gözlerini kırptı. Bana dokunmak ya da özel bir şey söylemek istiyordu ama Carver’ın önünde yapamıyordu. Hayal kırıklığının tadını neredeyse alabiliyordum; benimkini yansıtiyordu. Ardından birdenbire döndü ve odamdan çıkarak doktoru takip etti.

Sıcak su Jace’in kokusunu ve terimi üzerimden atıp daha fazla tutamadığım gözyaşlarıyla karışırken başımdan ve sırtımdan aşağıya döküldü. Akan suyun kedilerle dolu bir evde zayıflığımın ispatını saklayacağını umarak sessizce ağladım. Çoğu beni Jace’in tanımadığı gibi görmeye ihtiyaç duyuyordu. Güçlü. Kararlı. Acı, kızgınlık ve kalp acısından nasıl yararlanması gerektiğini bilip bunları kendi avantajına kullanan biri. Liderlik yeteneklerini geliştirerek ince zekâsını ve hislerini keskinleştirip adalet için kendisine cesaret veren biri.

Ama şu anda o insan gibi hissetmiyordum. Kendimi... kırılmış hissediyordum. Parçalanmış. Sanki her taraftan ateş altındaymışım

DÖNÜŞÜM

ve her bir darbe içimde minik bir çatlak bırakıyormuş gibi. Yakında bu çatlaklar yayılacak ve ben de bin parçaya ayrılacaktım.

Çünkü yeterince iyi değildim.

Brett'i korumak için yeterince iyi değildim. Ethan'ın öcünü almak için. Kaci'yi yetiştirmek için. Manx'i korumak için. Jace'in... her neye ihtiyacı varsa o olmak için. Marc'ı tutmak için.

Bir gün Gurur sürümüzü yönetmek için.

Benden daha iyisine ihtiyaçları vardı. Benden daha iyisini hak ediyorlardı.

Omuzlarım titredi. Başımı püskürtme başlığına doğru yatırıp alçımı koruyan şeffaf naylona minnet duyarak ıslak saçlarımı sağ elimle yüzümden çektim.

“Faythe?”

Yerimde sıçradım ve az kalsın ıslak fayansların üzerinde kayıyordum.

“Hey.” Marc duşun kapısını açtı ve kolumu alçının yukarısından tutmaya dikkat ederek beni sabitledi. “Sorun nedir?”

Ağlayarak benim bile anlayamadığım bir şeyler söyledim ve kıyafetlerine aldırış etmeden kollarımı ona sardım. Islak saçlarımı okşadı ve tişörtüyle kot pantolonunu ıslatan suyu umursamadı. Marc'ın yanında güçlü olmak zorunda değildim. Onunlayken sadece kendim olabiliyordum. Ne düşünüyorsam söyleyebiliyor, doğru gelen her şeyi yapabiliyor, üzgünsem ağlayabiliyordum ve hakkımda hiç kötü bir şey düşünmüyordu.

Beni kaldırdı.

Marc için yeterince iyi değildim.

Hıçkırıklarım azaldığında, beni nazıkçe uzaklaştırdı ve ben duş başlığının altında dururken soyundu. Ardından benimle duşa girdi ve kapıyı kapadı.

“Ne oldu?”

Ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. “Ethan öldü. Jake öldü. Charlie öldü. Brett öldü. Hiç kanıtımız yok ve o lanet olası kuşlar üstümüze gelmeyi kesmeyecekler. Şimdi sayıları daha da çok.” Son saydığımda on taneydiler. Ve onlarla dövüşmeyi öğrenene kadar, tek seçeneğimiz ya kendi evimizde saklanmak ya da evimizi terk etmekte.

Hiçbiri kabul edilebilir değildi.

Burnumu çektim ve yüzümü sağlam elimle sildim. “Bunu düzeltebileceğimi düşünmüştüm. Kanıt bulabileceğimi, Brett’i babasından koruyabileceğimi ve bu işin arkasında Malone’un olduğunu konseye ispatlayabileceğimi düşünmüştüm. Ama yapamıyorum. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Kendi saçlarımı bile zar zor yıkayabiliyorum.” Kırık kolumla şampuan şişemi göstererek tekrar hıçkırarak ağladım.

Marc ıslak alnımdan öpmek için öne eğildi. “O halde bırak ben yapayım.” Omuzlarımdan tutarak beni döndürdü ve yeniden ıslatmak için başımı saçlarımdan tutarak nazıkçe geriye çekti. Sonra beni hafifçe ileri itti ve başıma şampuan sıktı.

Çok fazla döktü ve uçlardan başlayacağına en tepeden başladı ama umursamadım çünkü saçlarımı yıkıyordu. En yalın hislerle ihtiyacımı karşılariken güçlü, kendinden emin parmaklarla başıma masaj yapıyordu. Bir defa daha ona ihtiyaç duyduğumda yanımdaydı ama ben...

Onun için yeterince iyi değildim.

“Benden daha iyisini hak ediyorsun,” diye fısıldadım, bencil yanımda onun bunu duymayacağını umdu.

Duymuştu.

Marc beni o kadar hızlı döndürdü ki eğer bana destek vermemiş olsaydı kayabilirdim. O kadar yakındık ki çenesinden akan sular göğsüme düşüyordu ve onu görmek için boynumu kaldırmak zorunda

DÖNÜŞÜM

kaldım. “Benim için mükemmelsin, Faythe, olduğun halinle, çünkü sen mükemmel *değilsin*. Dikbaşlısın, düşünmeden hareket ediyor-sun, lafını sakınmıyorsun ve ben de seni fazla sahipleniyorum, fazla korumacıyım ve çok kolay sinirleniyorum. Pek çok yönden hatalıyız ama birbirimiz için uygunuz. Anlıyor musun?”

Başımı onayladım. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

“Ethan ve diğerleri için yapabileceğin hiçbir şey yoktu ama onları kurtarmak için her şeyini vereceğini hepimiz biliyoruz. Lanet olsun, benim için yaşadıklarına bak.” Kırık kolumu kaldırdı ve diğer eliyle kaburgalarım ile karnımın üzerindeki solan çürükleri yokladı.

Çektiğim şey sadece acıydı. Yalnızca Marc’a yaptıklarım için bile acı çekmeyi hak ediyordum.

“Sen benim için fazla iyisin.” Ona gerçeği söylemek için ruhumun derinliklerinde cesaret bulmak için çabalayarak başımı iki yana salladım. Yan etkisini olmasa da en azından bunu hak ediyordu. “Anlamıyorsun...”

Marc’ın dudakları benimkileri ezdi ve beni o kadar sert öptü ki zorlukla nefes alabildim. Ve bunu hiç önemsemedim.

Tadına bakıp nefesini içime çekip onu düzgün bir şekilde hissetmememe engel olduğu için kolumu örten naylondan nefret ederek ben de öpüşüne karşılık verdim. Göğsü kaygandı. Hareket ettiğinde kasları sağlam elimin altında kımıldadı. Dudaklarımı çenesindeki yeni çıkan sert sakalların üzerinde gezdirdim. Başını geriye yatırıp boğazını tamamen bana açtı; vücudunun en hassas kısmını.

Eğer isteseydim onu yarım saniyede öldürebilirdim. Marc’ın boğazını sunması, bana hayatını teslim edecek kadar güvendiğini anlatıyordu. Bu bir kedinin bir diğerine yapabileceği en büyük iltifattı.

Ama esas ürkütücü kısım bana kalbini teslim edecek kadar güvenmesiydi.

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım ve çenesine ulaşmak için parmak uçlarımda doğruldum. Elleri belimden yukarı çıktı, göğüslerimin kıvrımlarına sürtündü. Dilim boynunun çizgisini köprücük kemiğine kadar takip etti. Orada birikmiş suyu yalayıp içtim, ardından dilim dudaklarını bulmak için tekrar yukarı çıktı.

Tekrar öpüşmek için başını aşağı çektim ve Marc inledi. Dili benimkini buldu ve bizi bir adım geri itti. Sırtım soğuk fayanslara çarptı ve kollarımın altından beni kaldırmak için geri çekildi, dengede durmak için bacaklarını iki yana açmıştı. Bacaklarımı kalçasına sarıp ona tutundum. Tenine değen tenim kaygandı.

Göğüslerim göğsüne sımsıkı yapışmıştı. Sağlam kolumu ensesine doladım. Beni biraz daha kaldırdı. Parmakları yan tarafımdan aşağıya gidip dokundukları yerleri yakarken ağırlığımı desteklemeye yardımcı olmak için sabun rafına yarı yarıya oturdum. Eli sınaayıp yol göstermek üzere aramıza kaydı. Ardından beni yavaşça indirdi.

Tamamen içime girene kadar nefesimi tuttum. İçime çektiğim sonraki nefes o kadar pürüzlüydü ki neredeyse canımı acıtmıştı. İleri sallandım ve Marc inledi. Gözlerini kapadı ve benimle birlikte sallandı. İki kolumu da ensesine doladım, gözlerimi kapadım ve gidip gelmeye başladım. Hızımızı onun belirlemesine izin verdim; önce yavaştı ama sürtünme artıkça hızlandı.

Beni duvara yaslayıp her darbesiyle benden küçük sesler çıkarak içime girdi. Kalçamı tutarak beni ileri geri salladı. Sol elimle düşün tepesine yapıştım ve alçımdan çıkan parmaklarımla hafifçe düş başlığına tutundum. Her nefes daha hızlı ve her darbe daha sertti. Bacaklarım daha fazla temas ararken Marc'ın etrafında gerildi. Daha büyük bir sürtünme ararken. Daha fazla ateş ararken.

En sonunda kendimi bir saniye daha tutamayacağımdan emin olduğum sırada Marc inledi ve vuruşları daha kendini kaybetmişçe-

DÖNÜŞÜM

sine gelmeye başladı. Kendimi bıraktım ve hisler artık ılık olan suya göre ateş gibi bir sıcaklıkla her yanıma sardı.

Marc tükenmiş bir halde bana yaslandı ve başını omzuma yasladı. Kalbi benimkinden birkaç santim ötede hızla atıyordu ve nabzımı duyabiliyordum.

Bu şekilde en azından bir dakika geçirdikten sonra, düşün köşesine oturmak için bizi yere indirdi. Sırtıma su sıçırıyordu. Ata biner gibi Marc'ın üstüne oturdum ve yüzünü görebilmek için geriye yaslandım. Bana gözlerini dikip baktı ama gülümsemiyordu. Korkmuş görünüyordu. Kararlıydı.

Sorunun ne olduğunu soracaktım ama ben daha soramadan konuşmaya başladı.

“Evlen benimle, Faythe.”

Neredeyse şaşkınlıktan boğulacaktım. Bu teklif beni daha kaç kez savunmasız yakalayacaktı?

“Bunu son kez soruyorum. Ciddiyim. Benimle evlen ki bütün bu işler bittiğinde, kendi evimizi alabilelim. Küçük bir toprak. Mahremiyet.”

“Marc...” Ama bu cümleyi nasıl bitireceğime dair bir fikrim yoktu.

“Sen nasıl istersen öyle yaparız. Bir düğün töreni olabilir ya da Venedik'e gitmeden önce yol üzerinde bir evlendirme dairesinde durabiliriz. İster beyaz bir elbise giy, ister kırmızı bir elbise, istersen kot pantolon bile giyebilirsin... ya da hiçbir şey giymeysin. Çıplak evlenebiliriz. Umurumda değil. Sen ne istersen yaparız. Sadece benimle evleneceğini söyle, böylece bütün bu olanlardan güzel bir şey çıkarabilelim.” Son birkaç ayda üstümüze gelen bütün felaketleri gösterircesine kollarım iki yana açtı ama bakışları asla benimkilerden ayrılmadı. “Evlen benimle, Faythe. Lütfen.”

İfadesi kalbimi kırıyordu. Gözleri ruhumu dağlıyordu.

Onun için yeterince iyi değildim.

“Marc, bizim... bir konu hakkında konuşmamız gerekiyor.” Zorlukla yutkundum ve itiraz etmeye başladığında sağlam elimi dudaklarının üstüne koydum. “Hayır demiyorum,” dedim ve sırtıma dökülen su soğurken Marc gözle görülür biçimde rahatladı. “Ama yapamam... Bunu şimdi yapmam. Çok fazla şey oluyor ve önce konuşmamız gerek.”

Daha dik oturdu ve bacaklarından aşağıya doğru birkaç santim kaydım. “Konu ne olursa olsun benim için sorun değil. Konu çocuklarsa ya da lider olmaksızın veya her neyse, sorun değil. Üstesinden geliriz.”

O kadar umutlu görünüyordu ki gülümsemek istedim ama yapamadım. Henüz söylemek zorunda olduklarımı duymamıştı. “Ben...”

Ve o anda elektrikler kesildi.

On Bir

“Birisi bana bir fener versin.” Babamın sesi koridorun öteki ucundan gürlledi. Aşağı yukarı sallanan bir ışık hüzmesi ona doğru ağır adımlarla ilerledi ve Vic’e benzer bir gölge fenerini babama verdi.

Marc beline sardığı havluyu iyice bağladı. Kendi el fenerinden gelen güçsüz ışık hâlâ göğsünden ve saçlarından damlayan suları gözler önüne serdi. Ne geniş çaplı bir hava saldırısını ne de ıslak kollarımla karşılaşacağını düşündüğü için yedek kıyafet getirmemişti.

Derin gölgeler içinde, göğsündeki dört paralel yara izi korkunç görünüyordu. Bu izlerin zihninde taze olduğuna hiç şüphe yoktu ama bunlar on dört yaşından beri vardı.

Annesine tecavüz ettikten sonra onu öldüren serserinin Marc’ı da yaralayarak hayatıma soktuğu zamandan beri.

Öyle veya böyle.

Babam resmî olmayan bir yoklama yaptığı sırada kalabalık koridorda üç başka ışık hüzmesi daha çakışmaktaydı ama tek bir sabit ışık dikkatimi çekti. Jace odamın kapısından birkaç metre ötede duruyor, yüzü annemin hep mutfak lavabosunun altında sakladığı küçük fener ışııyla sert bir şekilde aydınlanıyordu. Ama güçsüz bir şekilde aydınlanıyor olsa da yüz ifadesini yanlış yorumlamak mümkün değildi. Bornozlu halimi atlayıp havluya sarınmış Marc’a odaklandı ve çenesindeki kaslar şiddetli bir şekilde şişmeye başladı.

Bir duygu karmaşası içimde çalkalanıp kafa karışıklığı, vicdan azabı, korku ve pişmanlıktan oluşan bir dalgayla beni ele geçirmekle tehdit etti. Ve bir an için Jace'in bütün bunları açığa vuracağını düşündüm.

Ama bakışları beni bulduğunda, öfkesi yumuşayıp dikkatli bir şekilde kontrol edilmiş kıskançlığa döndü. Ardından nefesini bıraktı ve babam herkesin dikkatini çekmek için boğazını temizlediğinde dikkatini koridorun ucuna çevirdi.

Marc elimi tuttu. Jace'in bizi izlediğini görmemişti; önümüzdeki soruna odaklanmıştı. İyi bir lider adamı gibi.

Babam ön kapının yanında bulunduğu yerden, "Vic, Parker'la aşağı inip şalteri kaldırın," dedi. "Ve kafesten uzak durun. O gökgürültüsü kuşunun olağanüstü bir kanat uzunluğu var ve bir anda dönüşüm geçirebiliyor."

Vic başıyla onayladı, elinde bir fenerle çoktan mutfağa doğru ilerlemişti. Parker da ağır adımlarla peşinden gitti. Korkunç kaş çatışı yüzüne uzanan karanlık gölgelerle aşırı bir hal almıştı. Bildiğim kadarıyla Lance'in ne yaptığını öğrendiğinden beri hiç konuşmamıştı.

Nasıl hissettiğini biliyordum; en azından diğerlerinden daha iyi bilebiliyordum. Lance, Malone'un bizi cinayetle suçlamasına, Parker'ınki de dâhil olmak üzere hayatlarımızı tehlikeye atmasına izin vermişti. Ağabeyim Ryan ise beni Amazon'da bir damızlık kısrak gibi satmayı planlayan seri tecavüzcü bir orman serserisine satmıştı. İhanet berbat bir şeydi ama başa çıkmak için bir şeyleri döverek canını çıkarma terapime Parker'ın "bir şey hissetmeyene kadar iç" metodundan daha çok inanıyordum.

Dikkatimi yeniden kendisine çekerek, "Karen, her ihtimale karşılık mumları ve kibritleri dağıtabilir misin?" dedi babam. Annem önceden topladığı bir avuç dolusu ince mumu kaldırdı ve muhtemelen kibrit aramak için mutfağa daldı. Bütün lider adamları arabalarının

bagajlarında standart ilk yardım çantasının yanı sıra iki adet fener tutardı. Benim dışımda; benim arabam yoktu.

Maalesef şu anda yarım düzine bagaja doğru hücum etmek üzere dışarı çıkmak, içerideki karanlıkta bir şeylere takılmaktan daha fazla risk taşıyordu. Özellikle birçoğumuz gözlerini gerekirse kısmen dönüştürebilecekken.

Babamın ciddi bakışları bir gölgeli yüzden diğerine geçti. “Diğer herkes bir mum kapsın ve beklerken yapacak sessiz bir şeyler bulun. Işıklar her an gelebilir.” Ardından erkek kediler mutfağa giderken babam kısık sesle mırıldandı. “Yemin ediyorum, içinizden birisi evimi ateşe verirse, ofisimdeki kilimin yerine derisini koyarım.”

Güldüm. Bir liderin espri anlayışı gerçekten de ender bulunur bir vahşilik içerirdi.

Ama gülümsemem ev hâlâ karanlıktayken, Vic ve Parker’ın bodrum merdivenlerinden yukarı çıkmalarıyla yok oldu.

Kai iki farklı tona sahip sesiyle kalabalık koridorun yankılanmasına yetecek kadar yüksek sesle aşağı kattan seslendi. “Sizi dışarı çekmek için elektriğinizi kestiler. Bu da artık size gruplar halinde saldırmaya yetecek kadar kalabalık olduğumuz anlamına geliyor!”

Babam diğer liderlerle birlikte kaşlarını çatarken, “Öyleyse ne yapmamızı öneriyorsun?” diye sordu Jace. “Dışarı çıkıp teslim mi olalım?”

“Hayır.” Bornozumu iyice sıktım ve kırık kolumu karnıma koydum. “Ölmemizi bekliyorlar.”

Babamın kaş çatışı derinleşti. Paylaştıkları fenerle diğer liderleri ofisine yönlendirdi.

Ofis kapısı kapandığı anda, “Bu hiç mantıklı değil,” dedi Mateo Di Carlo. Manx, Des’i uyutmaya çalıştığı sırada Mateo dokunmadan

elinden geldiği kadar ona yakın duruyordu. “Neden Malone’un saçma hikâyesine inanıyorlar da bizim gerçeklerinize inanmıyorlar?”

“Kanıtımız olsaydı bize inanırlardı.” Owen’ın odasından başını çıkardığında öne gelmesi için Kaci’ye işaret ettim. Yaralı ağabeyim içeride uzanıyor, mum ışığıyla yatağından bizi dinliyordu. Michael yanındaki bir sandalyede oturuyor, konuşmadan bizi izliyordu. “Ve Malone’a verdikleri sözden dönmeleri için bu sebep yeterli olacaktır,” diye devam ettim. “Yaptıkları anlaşmayı geçersiz kılmak için. Ama kanıt olmazsa verdikleri söze onur bağıyla bağlı olduklarını düşünüyorlar. Ve ölülerinin intikamını almak için.”

“Bizi öldürmeye mi çalışıyorlar?” diye fısıldadı Kaci.

Alçılı kolumu etrafına sardım. “Seni değil. Seni daha önce öldürebilirlerdi ama öldürmediler. Seni, beni ve Manx’i korumaya çalışıyorlar.”

Hiç rahatlamış görünmüyordu.

“Bu çılgınlık.” Brian Taylor elinde bir mumla mutfaktan çıktı. Mumun alevi çilleri ile çenesindeki açık kahverengi tüylerin üzerinde titreşiyor, gençliğini vurguluyordu. “Onları nasıl durdurabiliriz ki? Gökyüzüundayken onları vuracak mıyız?”

“Evet, silahımız olsaydı bu harika olurdu.” Çiftliğimizde korumamız gereken hiç hayvan olmadığı için ihtiyacımız olmamıştı. Ayrıca kedi adamlar pençeleri ve dişleriyle avlanırdı. Ateşli bir silah taşımak hile yapmak gibiydi, bu nedenle birçok Gurur sürüsünde bu, onursuzluk olarak değerlendirilirdi.

Ashında bir silahla gördüğüm tek kedi...

“Pekâlâ.” Marc’tan uzaklaştım ve rahat etsin diye Kaci’yi ona ittim. “Hemen döneceğim.” Koridorda ilerlerken herkesin beni izlediğini hissedebiliyordum ve özellikle Jace’in bakışları yakıyor gibiydi.

Peşime düşerek, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Bir fikrim var.” Ofisin kapısında durdum ve girişimi duyurmak için üç kere sert bir şekilde kapıyı çaldım. Verilecek izni zaten duyamazdım.

Kapı kilitli değildi, bu yüzden kapıyı açtım ve dört liderin bana baktığını gördüm. “Böldüğüm için özür dilerim ama bir fikrim var ve masandan bir şey almam lazım. Eğer senin için de uygunsa.”

Babam resmiyetim üzerine bir kaşını kaldırdı ve sanki gülümsemek istermiş gibi dudağının kenarı seğirdi. Çılgın bir şey istemek üzere olduğumu biliyordu; yoksa neden kibar davranarak işleri hızlandıracaktım ki?

Kalın elini masasına buyur dercesine salladı ve odada ilerlemeye başladım. Jace eşikte durdu. Çok iyi tanıdığım bir nefes alış veriş sesi, Marc’ın da ona katıldığını gösteriyordu.

Heyecanla mermer kalemliği masanın bir köşesinde ters çevirdim. Tükenmez kalemler ve uçlu kalemler tertemiz not kâğıdının üzerine oyun çubukları gibi döküldü. Birbirinin benzeri iki tane parlak anahtar tutan, ince ve küçük bir anahtarlık bulana kadar kalemleri karıştırdım.

Masasının arkasında çömeldiğimde babam ayağa kalktı. “Faythe...” diye uyardı ama çoktan alt çekmeceyi açmışım. İşte oradaydı: siyah, kalın bir tabanca. Avuç içinde taşınabilen ölüm. Yanındaki mermi dolu kutuya göre, silah 9 milimetrelikti.

Avucumda düz bir şekilde tutup ağırlığını hissettim. Beklediğimden daha ağırdı.

Jace’in odanın karşısında irkildiğini göz ucuyla gördüm. Manx beş ay önce bu silahla onu yanlışlıkla vurmuştu ve iyileşme kısmı hiç hoş değildi. Ve fazlasıyla akılda kalıcıydı. “Faythe...” diye başladı ve ses tonunun neredeyse babamunkine benzediğini fark edince şaşırđım.

Babam boğazını temizledi ve bakışlarımı kaldırıncı bütün liderlerin artık ayakta durduğunu gördüm. Amcam beni hem temkinli bir şekilde hem de merakla izliyordu. Taylor aklımı yitirdiğimi düşünüyor

DÖNÜŞÜM

gibiydi. Ve Bert Di Carlo yanılmıyorsam... etkilenmiş görünüyordu. “Onun nasıl kullanılacağını bilmiyorsun,” dedi babam.

“Onlar bunu bilmiyor.”

Emniyetini arayarak silahı diğer yöne çevirdiğimde Jace tekrar irkildi. Tanıdığım birçok kedinin tıpkı avcılar için duyduğu korkuya benzeyen bir tabanca korkusu vardı. Şahane duyma yeteneğimiz ve reflekslerimiz sayesinde vurulmakla ilgili fazla tehlike yaşamamıştık ama bir kurşun yarısından ölme ihtimali, ortalama bir pençe darbesiyle ölme ihtimalinden çok daha büyüktü. Bunu yaralarla kalbura dönmüş vücutlarımız ispat edebilirdi.

Bu yüzden ben odanın içinde bir silah tutarken kimse pek rahat görünmüyordu.

“Ne yapıyorsun?” Marc bana doğru ilerlemeye başladı –cesur kedi– ama yanıma önce babam geldi.

“Kurşunları kontrol ediyorum. İçinde kaç tane olduğunu görmek için.”

Taylor bir elini kısa kesilmiş saçlarının arasına daldırıp, “Ne yapacaksın, verandada durup hindi vurma oyunu mu oynayacaksın?” diye sordu.

“Umarım işler oraya varmaz.” Kaşlarımı çattım ve silahı bir daha çevirdim. “Bu şey nasıl açılıyor?”

Babam elimden silahı sakince aldı, ardından başparmağıyla kabzanın üzerindeki bir kolu geri çekti. Bir şey ses çıkardı ve şarjör kendisini bekleyen avucun içine kaydı. Babam görmem için kaldırdı, ardından da tekrar ses çıkarana kadar silahın kabzasına geri kaydırıldı. “Bir tane haznedeymiş, on beş tane şarjörde. Emniyet açık.”

Bana tabancayı geri verdi. Sanki liderimle hiç tanışmamışım gibi ağzım açık ona bakakaldım. “Bunu sen nasıl...”

Babam grileşen kaşlarını kaldırdı. “Bildğim şeylere şaşırmayı ne zaman bırakacaksın?”

“Silahlar hakkında bilgiyi nerede edindin?”

İç geçirdi ama ilgimden memnun görünüyordu. “Korkularıyla yüzleşmek onların üstünden gelmenin en iyi yolu. Ama bu başka gün anlatılacak bir hikâye. Ve Ed haklı. Öyle dışarı çıkıp ateş etmeye başlayamazsın.”

“Biliyorum.” Gökgürültüsü kuşlarından birisini öldürmek istesem bile –doğrudan kendimi (ya da bir arkadaşımı) korumak dışında kimseyi öldürmeye hevesli değildim– silahlı adamımız ateş edip ıskalarsa, blöf yaptığımızı anarlardı. “Daha iyi bir plan bulmamıza yetecek kadar onları korkutup uzak tutmayı umuyordum. Onlarla nasıl dövüşüleceğini öğrenmek ya da daha fazla kanıt bulma konusunda çalışmak için. Veya en azından elektriği geri getirmek için.”

Elektrik olmadan internete giremezdik, telefonlarımızı şarj edemezdik, hatta yemek bile pişiremezdik. Evi ısıtmaya değinmiyorum bile. İçeriği ısıtan vücutlar sayesinde sıcaklık acilen endişelenecek bir mesele değildi ama eninde sonunda üşürdük. Ve kesinlikle yemeğimiz tükenirdi. Önceki gün stok yapmıştık ama iki düzine yetişkin kedi adam, yemekleri çok hızlı bir şekilde tükettirdi. *Chili* sosuyla yedi kilo et yemiştik.

“Pekâlâ, bu iyi bir hedef.” Rick amca bilge bir şekilde başıyla onayladı.

Taylor kaşlarını çattı. “Hayır, bu gereksiz çaba harcamak. Hiç sorun yaşamadan elektriği geri getirsek bile –bilin diye söylüyorum bu bana bir tuzakmış gibi geliyor–, tekrar devre dışı bırakacaklardır. Kalıcı bir çözüme ihtiyacımız var.”

“Öldürmeden onlardan kurtulamayız,” dedi Marc. “Ve bu sadece daha fazlasını başımıza musallat eder.”

DÖNÜŞÜM

“Olanlarla ilgimiz olmadığına dair kanıt bulursak, peşimizi bırakacaklardır,” diye tekrarladım. Barışçıl bir çözüm için bu bizim tek umudumuzdu.

Burnuna düşen gözlüğü düzelterek, “Evet ve nasıl açabileceğimizi bilseydik bir deliğin içinde kaybolurlardı da,” dedi Michael kapı girişinden. “Neden elinde bir silah var?”

“Onları tehdit etmeyi denememiz gerektiğini düşünüyorum. Belki bu süreçte birkaç kanat kırparız. Karşılık vermekten çekinmediğimizi onlara göstermeliyiz.”

“Üzerimize daha fazla kuş çekse bile mi?” Babam sanki cevabımda özellikle bir şey arıyormuş gibi tuhaf bir ifadeyle beni izliyordu.

“Evet.” Vurgulamak için başımla onayladım. “Teker teker avlanalım diye burada korkudan saklanıp bekleyemeyiz. Bunlar avcı kuşlar, bizlerse bir arazide titreyen fareler gibi davranıyoruz. Herkesin, işlerin doğal düzeninde kedilerin kuşları avladığını, tam tersi olmadığını hatırlaması gerekiyor.”

“Kabul...” diye başladı liderim. Ama teklifimle pek ikna olmuşa benzemiyordu, bu yüzden derin bir nefes aldım ve tekrar denedim.

“Bak, destek gücü getirmeye yetecek kadar gitseler bile bu, bize silahlanmamız ve elektriği geri getirmemiz için zaman verir.”

“Silahlanmamız mı?” diye sordu Ed Taylor ve döndüğümde elinde bir viski şişesi tuttuğunu gördüm. Taylor’ın içki içtiğini daha önce hiç görmemiştim ama Jake’e ağlamaktan gözleri hâlâ kırmızıyken onu suçlayamazdım. “Ateşli silahlarla mı?”

“Evet.”

Taylor bardağını barın üzerine koydu ve şişeden kendisine biraz içki aldı. “Daha önce böyle ilkel tedbirlere hiç başvurmamıştık ve açıkçası bunun gibi bir adımın nelere yol açacağını düşünmek bile beni korkutuyor.”

Kendine güven ve eleştirelilik arasında bir uzlaşmaya varmaya çalışarak sakin bir şekilde bakışlarıyla buluştum. “Kendi evimizde daha önce mahkûm da edilmemiştik. Ve *bunun* nelere yol açacağını düşünmek beni korkutuyor.”

“Haklısın,” dedi Di Carlo. Vic’in babasına sarılasım geldi.

Rick amcam viski şişesine uzandı. “O zaman, bu şeyi nasıl ateşleyeceğini bilen var mı?” İşaret edercesine kayınbiraderine baktı.

Babam alnını ovuşturdu. “Üniversitedeyken iyi silah kullanırdım ama neredeyse yirmi beş yıldır hiç ateş etmedim.”

Omuzlarımı silktim. “Silah kullanmış olan başka birisi var mı?”

Kimse konuşmadı, bu yüzden tabancayı babama verdim. İç geçirdi ama aldı ve dostu olan liderlere döndü. “Bu eylem planında hem fikir miyiz? Bir oylama yapayım mı?”

“Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum,” dedi Rick amca ve Bert Di Carlo da başıyla onaylayarak ona katıldı. Ardından Ed Taylor da başıyla onaylayınca şaşırdım.

“Burada öylece oturup bunu kabul edemeyiz,” dedi ve göğsümde bir gurur dalgası kabardı. Beni gerçekten de dinliyorlardı! Sadece babam değil, diğer liderler de. Gülümsememi bastıramadım ama hem Marc’ın hem de Jace’in buna karşılık verdiğini görünce gülümsemem hafifçe azaldı. İkisi de bir diğerinin bana neşeyle gülümsediğini fark etmedi.

“Öyleyse, plan nedir?” Di Carlo, amcamın ona verdiği bardakla kanepenin koluna oturdu.

Rick amca şişenin kapağını kapadı. “Bir ultimatom öneriyorum. Konuşmak için içlerinden birisini çağıralım ve sürü halinde geri dönmezlerse kuş vurma oyununa başlayacağımızı açıklayalım.” Bana gözünü kırptı ve gülümsememe engel olamadım.

“Ardından birisini yaralayalım,” diye önerdi Taylor ve şaşkınlık içinde ona baktım; planımın bu kısmını kabul edeceklerini düşünmemiştim. “Bir uyarı olarak. Ciddi olduğumuzu ispatlamamız gerek ve bizden birisinin yaralanması riskine girmeden yapabileceğimizin en iyisi bu.”

Babam başıyla onayladı. “Ne kadar erken olursa o kadar iyi.” Bir şey arıyormuş gibi etrafa baktı ama aslında ofisinden başka bir şeyler gördüğü izlenimine kapıldım. “Bunu basamaklarda yapmamız gerekecek; bizi verandanın çatısı altında göremezler. Ve ışığa ihtiyacımız olacak. Çoğu kuş gündüz uçuğu için onların da karanlıkta çok iyi göremediğini tahmin ediyorum.”

Odadaki başlar onay verircesine sallanıyordu ve erkek kedilerin konuşulanları dinlemek için toplandıkları koridorda birkaç izleyiciyi daha ikna etmiştik.

“Arkamda iki adam olsun.” Kafasını kaldırdı. Hem Marc hem de Jace anında öne çıktı ve kuzenim Lucas koridordan kendisine yol açtı.

“Güzel.” Liderimiz başıyla onayladı. “Marc, bodrumdan sakinleştirici silahı getir ve iki oku da al. Eğer birisi fazla yakınımızda dönerse, onu vur.”

Marc hemen mutfığa doğru yola çıktı.

“Lucas, kullanırken kendini en rahat hissettiğin şeyi al.” Çünkü Lucas fiziksel olarak daha güçlüydü ve kol kuvvetiyle daha etkili olurdu. Aslında tanıştığım en iri erkek kedi idi. Boyu iki metreyi geçiyordu ve yüz otuz beş kiloydu; karanlık bir ara sokakta onunla karşılaşmak istemezdim.

Jace hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama tartışmadı. Marc’ın otoritesi altında rahatsızlık duyuyor olabilirdi ama liderimize karşı hâlâ saygılıydı.

On dakika sonra ön taraftaki koridorda toplandık. Babam kapıya bakıyordu. Bir adım arkasında, sol tarafında Marc ve diğer tarafında

kuzenim duruyor, her ikisi de ellerinde birer silah ve kavanoz içinde birer mum taşıyordu. Amcamla birlikte kapının solundaki uzun pencereden dışarı baktık. Taylor ve Di Carlo da diğer taraftan izliyordu.

Birkaç erkek kedi heyecana tanıklık etmek için salonda toplanmıştı. Annem, Kaci ve Manx koridorun karşısındaki yemek odasından bakıyordu. Her ihtimale karşı etrafları daha fazla lider adamıyla kuşatılmıştı.

Babam derin bir nefes aldı, ardından ön kapıyı açtı ve sağ elindeki silahla verandaya adım attı. Marc ve Lucas peşinden gitti, ardından verandanın iki yanına geçtiler ve muşları yürünen alanın dışına dikkatli bir şekilde yerleştirdiler. Ardından babamın arkasına geçtiler.

Güçlü ve net bir sesle, “Kuş sürünüzü temsil edecek birisini gönderin,” diye emretti babam. “Konuşmak istiyorum.”

Bir dakikalık bir sessizlikten sonra dev kanatların havayı dövme sesi duyuldu. Bir an sonra, tek bir gökgürültüsü kuşu kendi çatımızdan dalışa geçti ve insan bacaklarının üzerinde verandanın üç metre ötesine kondu. Başı ve gövdesinin çoğu bir insana aitti. Bu yüzden şaşkınlıkla bu gökgürültüsü kuşunun dişi olduğunu anladım.

Veya daha düzgün söylemek gerekirse, kanatlı ve çıplak bir kadın.

Dinleyenlerin neredeyse canını acıtacak bir sesle, “Kuş sürümünün adına ben konuşacağım,” dedi. Çift ses tonu, sanki boğazı tamamen dönüşüm geçirmemiş gibi hem yüksek hem de tizdi.

“İsmin nedir?”

“Neve,” dedi gökgürültüsü kuşu. Başka bir unvan ya da bir rütbe belirtmedi.

“Ben Greg Sanders, Orta Güney Gurur sürüsünün lideriyim.” Babam boğazını temizledi ve resmî bildirisini yaptı. “Beni dinleyin, sizi uyarıyorum. Kuş sürünüzün üyesini biz öldürmedik ya da ölümü hakkında hiçbir sorumluluk taşımıyoruz. İşlemediğimiz bir suçun

bedelini ödemeyeceğiz. Bu mülkün üzerinde kendisini gösteren bir sonraki gökgürültüsü kuşu, görüldüğü anda vurulacaktır.”

Silahlı kaldırdı. Evin içinden bile Neve’in nefesini tuttuğunu duydum.

İçimi bir tatmin dalgası sardı. Bunu beklemiyordu!

“Gitmen için üçe kadar sayacağım, yoksa ibret olsun diye seni vuracağım.”

Şaşkınlıkla Jace’e baktım. Dişi kuş ortaya çıktığında, babamın onu gerçekten de vurup vurmayacağını merak etmiştim. Çoğu erkek kedi hangi türe ait olursa olsun bir kadını incitmek yerine ölmeyi tercih ederdi. Koruyuculuk içlerine doğuştan işlenmişti.

“Bir.” Babam tabancayı iki elle doğrultup emniyetini açtı.

Neve hiç hareket etmedi, bu yüzden Marc sakinleştirici silahı kaldırdı.

“İki.”

Gökgürültüsü kuşu hâlâ donmuş bir halde ayakta duruyordu, bu yüzden Lucas levyeyi diğer avucuna vurdu.

“Üç.”

Babam silahı ateşledi.

Neve havalanmaya çalıştı. Kurşun sol kanadına isabet etti. Neve çılgık attı ve geriye doğru sendeledi. Yukarıdan güçlü bir kükreme duyuldu. Hemen sonra karanlığa değen kanatların, pençelerin ve soluk renkli bir bedenin bulanıklığı görüldü.

Bir erkek kedi çılgık attı.

Lucas ortadan kaybolmuştu.

On İki

Kaci çığlık attı ve sağ tarafımdaki yemek odasından pencereyi yumrukladı. Marc ön basamaklarda soluna döndü. Sakinleştirici silahı kaldırmıştı ve hazırды. Ama vuracağı hedef net değildi. Babam tabancasını Neve'in üzerinde tuttu. Sırtı ve omuzları o kadar gergindi ki kaslarının gerilmiş halatlar gibi kopacağından korktum.

Rick amca açık ön kapıdan veranda basamaklarına koştu ve ben de oğlunu görebilmek için gecenin derinliklerine bakarak peşinden gittim. Kalbim hareket etmemi isteyerek hızlı hızlı atıyordu. Onun yerine derin bir nefes aldım ve kendimi düşünmeye zorladım.

Bulut örtüsünün arasından hilal şekilli ay fazla bir şey aydınlatamayacak kadar zayıf bir şekilde parlıyordu ve mumlar etraflarını aşağı yukarı bir metre kadar aydınlatıyordu. Lucas'ın öfkeli çığlıkları solumuzda ve fazla yüksekte olmayan bir yerde yankılanıyor, bize ne yönde belli ediyordu. Ama onu göremezsek, ona yardımcı olamazdık.

Üzeri kapalı verandanın gerisine, aniden gelebilecek tehlikelerden uzağa doğru yürüdüm ve gözlerimi kapadım. Kısmi dönüşüm üzerinde çalışmaya başlamıştım bile. Sadece gözlerim. Kuş belli ki Lucas'la sorun yaşıyordu; kuzenimin kuştan neredeyse iki kat ağır olduğu düşünülürse bu bir sürpriz değildi. Eğer fazla uzaklaşmadan –ya da Lucas'ın bir düşüşten sağlam çıkması için fazla yükselmeden– onları bulabilirsem Lucas'ı kurtarabilirdik.

DÖNÜŞÜM

Dostum olan lider adamlarının verandanın üzerinde toplandığını hem duydum hem de hissettim ve yanımda Jace'in kokusunu aldım. Ama ilk acı şimşeği gözlerime saplandığında hepsini engelledim.

Babam, "Onu geri getirin, şimdi, yoksa diğer kanadına da ateş ederim," diye uyardı ve Neve'in kolundaki delikle uçamadığını hayal meyal fark ettim. Açık hedef haline gelmişti.

Yeni bir acı göz kapaklarımın arkasına uzandı. Gözlerim sanki patlayacak gibiydi. Dişlerimi gıcırdattım ve görme duyumun yokluğunda neler duyabileceğime odaklanarak kendimi acıya bıraktım.

Uzaktan başka bir çift kanat havayı dövdü ama bu, Lucas'ı yakalayan değildi. Kuzenimin sol tarafımda bağırıldığını hâlâ duyabiliyordum; yavaşça uzaklara sürükleniyordu.

Şimdi her kim yaklaşıyorsa ona, "Geri dur yoksa seni de yaralarız!" diye bağırды Marc. Kuşların kendi kanatlarının gürültüsünden onu duyup duyamadıklarını merak ettim.

Acı gözlerimin arkasında hafiflemeye başladı. Gözlerin vücutta en hızlı dönüşüm geçiren organlardan olmasına minnet duydum; kemik yoktu, geniş kaslar yoktu, filizlenecek kürk yoktu. Ardından kedi gözlerimi açtım. Yeni dikey göz bebeklerim loş ışığın her bir parçasını algılayarak anında genişledi. Ve karanlıkta birdenbire görebilmeye başladım.

Yarım daire şeklindeki garaj yolumuzu çevreleyen çimenlikte tamamen insan formundaki çıplak bir kadın buz gibi yerde oturuyor, tir tir titriyordu. Neve sol kolunu göğsüne yakın tutuyordu. Kolu bir kanat gibi katlanmıştı ve kan akıyordu. Öfkeyle ve çenesi kenetlenmiş bir şekilde babama bakıyordu.

Başka bir kuş arkasından dosdoğru ona doğru ilerliyordu. Ay ışığı parlak tüylerinin üzerinde pırıldıyordu. Neve yukarı baktı. Üstüne bir rahatlık çöktü. Kuş onu almaya geliyordu ama silahtan çekindiği için çok hızlı hareket etmiyordu.

Babam diğerkuşun yavaş bir şekilde yaklaşmasını giderek artan bir gerginlikle izledi. Marc, Lucas'ın arkasından bakıyordu. Sakinleştirici silahı Lucas'ın haykırışlarını baz alarak o yöne çevirmişti. Yarım düzine lider adamının etrafından dolandım ve sol taraftaki korkuluğun üzerinden baktım. Lucas ile onu yakalayan kişi çok alçaktan uçarak neredeyse elma ağacına varmışlardı. Kuş, Lucas levyesini sallayıp şiddetli bir şekilde tekmeleyerek onunla dövüştüğü sırada alçalıp yükseliyordu.

Kuzenim ağacın dallarına sürtündüğünde dövüştürmeyi bıraktı. Etkileyici bir kükremeye bağırды ve levyenin ucunu kuşun gövdesine soktu. Gökğürültüsü kuşu acı acı bağırды ve zorla kanat çırpты. Lucas levveyi daha da derine itti. Kuş neredeyse insan sesine benzer bir sesle çığlık attı. Pençeleri açıldı. Lucas elma ağacının çıplak dallarının arasına düştü.

Evet! Marc ve amcam korkuluğun üzerinden benimle birlikte bakıyordu ama karanlıkta fazla uzağı göremiyorlardı. İnsan gözleriyle göremezlerdi. "Lucas levveyi kuşa sapladı," diye fısıldadım. "Elma ağacına düştü, hayatta ama muhtemelen yaralı. Kuş, ağacın ötesinde bir yerlere düştü."

Rick amca, "Haydi," diye fısıldadı Marc'a. Ardından veranda korkuluğunun üzerinden seri, kıvrak bir hareketle atladı. Marc sakınleştirici silahı elinde tutarak yanma atladı ve koşarak gecenin içine ilerlediler.

Yakınlardaki diğerkuşları bulmak veya bunun bir tuzak olduğuna dair herhangi bir işaret olup olmadığını anlamak için karanlığa baktım ama hiçbir şey göremedim. Şansımız varsa babam haklıydı; kuşların gözleri karanlıkta insaninkilerden iyi değildi.

"Geride dur!" diye kükredi liderim ve dönüp baktığımda yaklaşmakta olan kuşun Neve'e neredeyse ulaştığını gördüm.

Basamaklardan hızlı adımlarla babamın yanına indim. “Sebepe olduğu rüzgârın sesinden seni duyamıyor. İkaz etmek için ateş et.”

Babamın dudakları ince, kızgın bir çizgi halini aldı. “Onu yeterince iyi göremiyorum.”

“O zaman tekrar kıza ateş et.” Kız iki farklı lider adamının fenerlerinden çıkan ışığın içinde oturuyordu. “Öteki kanadını da sakatla, böylece diğer kuş ne demek istediğini anlar.”

Babam bunu en fazla bir saniye düşündü. Ardından tekrar ateş etti.

Kurşun dişi kuşun sağ kolunu sıyrıp geçti. Neve çılgık attı. Yeni yaradan kanlar aktı. Kan gece havasının içinde hoş kokuyordu. Koku öfkelerini artırıp onları kana susatırken erkek kediler arkamda hareketlendi.

Fakat ikinci atış hedefine ulaşmıştı.

“Neve!” Havadaki kuş karanlıkta en az otuz metre gerisinde yere gürültüyle indi, şimdi kanatları dışında tamamen insandı.

Kara gözlerle parıldayan bakışlarını liderimden çekmeden, “Ben iyiyim, Beck!” diye seslendi kız.

Babam, Beck’e, “Onu öldürmek istemiyorum,” diye bağırdı. “Ama daha yakına gelersen, bunu yapmak zo...” Arka plandaki havayı döven kanatların hışırtısı muazzam bir gürültüyle yükseldiğinde babamın sesi huzursuz bir sessizliğe gömüldü. Yukarı baktım. Kedi gözlerim kısıldı. Nefesim tıkanmıştı.

Jace, “Kuş sürüleri hakkında ne derlerdi?” diye mırıldandı arkamdan.

“Birlikte hareket ederler...” Sayıları yüzünden panik olmamaya çalışarak gökyüzüne baktım.

“Kaç taneler?” Babam fısıldama zalumetine girmede; kanatlarının gürültüsünden bizi duyamazlardı.

Hızlı bir tahminde bulunarak dev kuşlara baktım. “On beş, Neve, Beck ve Lucas’ı yakalayanı saymazsak.”

Bert Di Carlo, Marc’ın bıraktığı yere geçip destek gücü konumu alarak, “Bu çok fazla,” dedi.

“Daha fazla silahımız olmadan mı?” Babam kararlı bir şekilde başıyla onayladı. “Evet, öyle.”

Sessizlik içinde baktık. Bir plan oluşturmak için zihinsel olarak kendimi zorladım. Babam ve diğer liderler de aynı şeyi yapıyor olmalıydı. Saniyeler sonra kuş sürüsünün tamamı teker teker, tüyler ürpertici ve zarif bir inişle Beck’in arkasına kondu. İnsan bacaklarının üzerinde en az beş metre mesafeyle duruyorlardı. Çoğunun aynı zamanda insan başları ve gövdeleri vardı ama hepsi hızla kalkabilmek için kanatlarını olduğu gibi bırakmıştı.

En azından beş tanesi kadındı. Uzun, siyah saçları farklı renklerdeymiş gibi görünen çıplak gövdelerinin arkasına dökülüyordu. Şeytani keskin kanat pençelerini esnetip güçlü ve kıvrımlı gagalarını birbirine çarpıtarak yarı kadın yarı kuş canavarlar gibi görünüyorlardı.

Beck iri, kaslı üst vücuduyla orantısız ince insan bacaklarının üzerinde yavaşça ilerledi. Bakışlarını bizden çekmeden Neve’in arkasında diz çöktü, ardından ayağa kalktı, aşikâr bir yakınlık ve sevgiyle onu kucaklayarak kendisiyle birlikte yukarı kaldırdı.

“Eğer yönettiğin adi yaratıklardan daha akıllıysan, sana şimdi teslim olmanı tavsiye ederim.” Beck’in sesi kız arkadaşının sesinden sadece çok az kısık ve bir parça daha katlanılabilirdi. Ya da eşinin. Ya da her neyse. “Adamların çok hızlı bir şekilde ölecek; söz veriyorum.”

Merhametten anladıkları bu muydu?

Babamın saçları diken diken oldu ve öfke neredeyse hissedebildiğim dalgalar halinde dışarı yayıldı. Hedefini yeni tehdide çevirdi. “Buradan hemen ayrılın yoksa ateş açmaya başlayacağım.”

“Öyle olsun.” Beck, Neve’i bıraktı ve o kadar hızlı dönüşüm geçirdi ki gözlerim gördüklerinden bir anlam çıkaramadı. Babam silahını bizi korumaya hazır bir şekilde hafifçe kaldırdı. Beck ise yalnızca güçlü kanatlarını iki defa çırpı, her bir darbeye yerden birkaç metre yükseldi ve yeni şekillenmiş pençeleriyle Neve’i sıkıca kavradı.

Beck onu kaldırdığında Neve çığlık attı ve kollarındaki yaralardan daha fazla kan aktı. Ardından kuşlar tek bir vücut gibi havalandılar ve gecenin içine uçtular.

Ama gürültü kademeli olarak sessizliğe gömüleceğine bir anda kesildi. Uçup gitmemişlerdi. Yere, muhtemelen kedi gözlerimin görüş alanının hemen dışına, ilerideki araziye konmuşlardı.

Sol tarafımdaki çimenler çıtırdadı ve döndüğümde Marc ile Rick amcanın bize doğru geldiğini, her ikisinin de sağ bacağını tutan Lucas’ı yarı yarıya desteklediğini gördüm. Geçmeleri için geri çekildik ve Marc bana kasvetli bir şekilde gülümsedi. “Kuzenin levye kullanmasını iyi biliyor.” Ardından kanlı çelikle beni selamladı ve yaralı kediyle birlikte evin içine girdi.

Diğerlerimiz de arkalarından gittik ve babam ön kapıyı sürgüledi. Luiz’in mülkümüzde dolaştığı geceden beri evi kilitlememişti. Ve o zaman bile adamlarının kalanı Luiz’i yakalamak için dışarı çıktığı sırada yalnızca kadınları –Manx’i ve annemi korumak için beni bırakarak– kilit altına almıştı.

Ama bu farklıydı. Bu korkudan sinmekti. Yanlıştı.

Babamın arkasından giderek uzun ana koridordan geçip arka kapıya doğru ilerlerken, “Ardından ne yapacaksın, pencerelere tahtamı çivileyeceksin?” diye fısıldadım. “İçeri girmeye çalışacaklarını gerçekten düşünüyor musun?”

“Hayır.” Sürgü ahşabı sıyırdı, sonra yerine oturdu. “Üç buçuk metrelik kanat genişlikleri yüzünden avantajlı konumlarını burada

koruyamazlar ve uçarak uzaklaşamazlar, bu da onları resmen sakat etmek anlamına gelir. Ama işimi şansa bırakmayacağım.”

“O halde belki de onları içeri davet etmeliyiz!” Peşinden giderek annemin yorgun bir şekilde gülümseyip yan taraftaki kapıyı kilitlediği mutfığa girdim.

Babam teşekkür edercesine başını salladı ve ofisine gitmeden önce Kaci'ye baktı. Kaci ortadaki tezgâhta, vanilya kokulu bir mumun önünde, bir *brownie*'ye bakarak oturuyordu.

Onun peşinden gitmek istiyordum. O ve diğer liderler önümüzdeki birkaç dakika içinde her ne kritik karar alacaklarsa onların bir parçası olmak istiyordum. Ama Kaci bana, lafımı söyleme ihtiyacımdan daha fazla ihtiyaç duyuyordu.

“Selam.” Bir tabure çektim ve oturdum. Annem önüme bir bardak süt koyduğunda teşekkür edercesine gülümsedim. “Nasıl gidiyor?”

“İyi.” Kaci *brownie*'yi ikiye böldü ama ikisini de yemek için bir harekette bulunmadı. “Sen?”

“Doğrusunu mu istersin?” Omuzlarımı silktim. “Biraz korkuyorum. Ve oldukça üzgünüm. Ve gerçekten çok kızgınım.”

Kaci birkaç saniye bana baktı, ardından ciddiyetle başını salladı. “Evet, ben de.”

“O zaman sence ne yapmalıyız?”

“Gökgürültüsü kuşları hakkında mı?”

Bardağımdan yudumladım, ardından dolabın önündeki karaltıları izleyerek tezgâhın üstüne koydum. “Evet.”

Şaşkınlık içinde gözlerini kırptı, ardından düşünmeye başladı. Ona bunu daha önce kimsenin sormadığını fark ettim. En azından akşam yemeği için ne istediğinden daha önemli bir şey hakkında bir şey sormamışlardı. “Sanırım onlarla konuşmalıyız,” dedi en sonunda. “Başka kimsenin yaralanmasını istemiyorum.”

“Onlarda birisinin bile mi?”

Başını yavaşça salladı, ardından daha kendine güvenli bir şekilde salladı. “Bunların hepsi bir yanlış anlama yüzünden oldu, değil mi? Yapmadığımız bir şeyi yaptığımızı düşünüyorlar ve birisi incindi diye bizi cezalandırmaya çalışıyorlar. Bizim de Ethan için yapacağımız gibi.” İsmi söylediğinde gözleri yaşardı. Ben de kendi yaşlarıma karşı direndim. “Haksız mıyım?”

“Evet, sanırım bu bir yanlış anlamaya benziyor.” Birini başkası sanma konusunda yapılmış büyük, korkunç bir hata. “Ve sana katılıyorum. Ben de bu olanları konuşarak halletmeyi tercih ederim.” Geçtiğimiz birkaç ay içinde gereğinden fazla ölümlle uğraşmak zorunda kalmıştık ve daha fazlası hâlâ ufukta beklemekteydi. “Ama liderleri olmadığını ve sürülerinin geri kalanıyla temasa geçemeyeceğimizi düşünecek olursak bunu yapmak güç.”

Kaci bir şey söyleyecekti ama Michael’ın sesi koridordan bize ulaşınca durdu.

“Hayır. Holly, buraya *gelme*.” Durdu ama ofisten yükselen seslerden nasıl cevap verdiğini duyamadım. “Evet, başka bir aile krizi. Üzgünüm ama bu gece burada kalmak zorundayım. Owen... traktörün arkasından düştü.” Bir daha durdu. “Evet, iyi olacak ama onun için yapabileceğin bir şey yok.”

Michael kristal bir mumlukta kırmızı, ince bir mum taşıyarak geniş kapı girişinin önünden karşıya geçti, ardından neredeyse anında yeniden ortaya çıktı. Başparmağını cep telefonunun ahizesine koydu ve Holly itirazlarımı kulağına sıralarken bakışlarımla buluştu. “Faythe, odanı kullanabilir miyim? Biraz mahremiyete ihtiyacım var.”

Ben cevap veremedim annem konuştu. “Manx, Faythe’in banyosunu kullanıyor. Bizim odamıza geç.”

Ağabeyim ona minnet dolu bir bakış attı, ardından koridorun sonunda kayboldu.

“Zavalı Michael.” Kaci arkasından kaşlarını çattı. “Gerçeği anlamasına nasıl engel olduğunu bilmiyorum.”

Michael bir insanla evlendiğini bildiğim tek kedi adamdı. Etrafta herkese yetecek kadar dişi kedi olmadığından, çoğu erkek kedi insan kadınlarla gönül eğlendirmeye razı oluyordu. Ama en büyük ağabeyim daha fazlasını –birkaç aydan daha uzun süreliğine sevebileceğini birisini– istemişti ve Holly mükemmel bir seçenek gibi görünmüştü. Michael’ı seviyordu ve işi sayesinde –gerçek bir modeldi– seyahatlerde neredeyse evde geçirdiği kadar zaman geçiriyordu. Bu da iyi bir şeydi. Çünkü Michael avukatlık yapmadığı zamanlarda çiftlikteydi.

Ama evde olduğunda Holly kocasıyla birlikte olmak istiyordu ve Michael peşi sıra gelen felaketlerle başa çıkmamızda bize yardım ederek son birkaç aydır çoğunlukla müsait olmuyordu.

“Hiçbir fikrim yok. Ama Holly’nin, Michael’ın boş zamanında siyah, dev bir kediye dönüşmesi yerine kendisini aldattığını düşünmesi daha olası.” Bardağımdan bir yudum daha aldım ve annemle babamın yatak odalarının kapısı kapandığında, babamın sesi koridorun karşısındaki açık ofis kapısından bana ulaştı.

“Yaptığımız şey onlara ve kendimize –geleneksel olmayan yöntemlerle olsa da– dövüşebildiğimizi göstermek.”

“Evet, bu harika olurdu,” diye başladı Taylor ve duraksadığı sırada bardağın bardağa vurması sesini duydum. “Tabii eğer elimizde yarım kutu cephaneden ve bir silahtan fazlası olsaydı.”

En azından artık bizi ciddiye alıyorlar, diye düşündüm ve dikkatimi tekrar Kaci’ye çevirdim.

“... sence ölecek mi?” diye soruyordu, dikkatimi tekrar ona verdiğim sırada. “Şu kız kuş?”

“Hayır.” Kaci *brownie*’sinden ısırıldığı sırada başımı kararlı bir şekilde iki yana salladım. “Kurşunların bir taraftan girip öteki taraftan çıktığına bahse girerim. Ve gökgürültüsü kuşlarının ne kadar hızlı

dönüşüm geçirebildiğini düşünürsek, muhtemelen bizden bile hızlı bir şekilde iyileşir.”

Bu daha önce düşünmediğim bir problemdi. Birkaç saat içinde sağlıklı, tekrar uçabilen ve kızgın bir Neve’le karşılaşmak berbat olacaktı.

“... Lucas’ı fazla uzağa ya da çok yukarı taşıyamadı...” diyordu Di Carlo koridorun karşısından.

“Evet ama Luke yaklaşık yüz otuz beş kilo,” diye yanıtladı amcam. “Bu da buradaki en iri adamdan en az yirmi kilo ve çoğumuzdan neredeyse otuz kilo ağır demek.”

Evet ve silahla dikkatleri dağılmasaydı, kuşlar Charlie’yle yaptıkları gibi iki kuşu yanına gönderirlerdi...

“... silahı nasıl aldı ki?” diye sordu Kaci. Aynı anda iki konuşmayı takip etmeye çalışmaktan başım dönüyordu. “Şekil değiştirenlerin silah kullanmadıklarını düşünüyordum.”

“Bu Manx’in, Jace’i vurduğu silah.” Ama annem tezgâhın üstünü silerken donakalıp bana kaşlarını çatana kadar gerçekten ne söylediğimin farkına varmamıştım.

Kaci’nin ela gözleri korkuyla kocaman açıldı. “Manx, Jace’i mi vurdu?”

Tüm dikkatimi ona vermediğim için kendime lanet okudum. Bu muhtemelen on üç yaşındaki birisinin duymasına gerek olmayan şeylerden birisiydi. En azından hikâyenin tamamı olmadan. “Bir kazaydı. Manx arkamdaki... kötü adama nişan almıştı ama Jace onun bana nişan aldığını düşündü. Bu yüzden benim önüme geçti ve vuruldu.”

Gözleri daha da açıldı ve hayranlıkla parladı. “Jace sana gelecek kurşunun önüne mi atladı?”

“Hımm, evet.” Esasında Luiz’e gelecek kurşunun önüne atlamıştı ama kahramanlığını önemsiz gibi göstermeyecektim; bana gelecek

RACHEL VINCENT

kurşunu göğüslemek istemişti. Ve hâlâ istiyordu. Jace benim için her şeyi yapardı ve evdeki herkes bunu biliyordu.

Ama bunu Marc da istiyordu.

Kendi düşüncelerimin içinde kaybolduğumda *brownie*'sine gözlerimi dikmişim ve Kaci duygusal karışıklığımı açlıkla karıştırdı. "Al." Sos tabağını ve kekinin yarısını bana verdi. "Bu sonuncusu."

Zorla gülümsedim. "Teşekkürler." Ama çiğnediğim sırada, Marc'ın sesi ofisten olduğum tarafa doğru süzüldü.

"... bundan hoşlanmayacak."

"Bunun kararı ona düşmez," diye yanıtladı babam ve *brownie*'nin kalanını küçük tabağa bıraktım.

"Bir dakika lütfen..." diye mırıldandım, ardından taburemden kaydım ve karanlık koridorda koşup mumla aydınlatılmış ofise gittim. Jace'in yanından geçip odaya girdiğimde Manx ya da Kaci hakkında konuştuklarını düşündüm. Ama bu doğru değildi. Herkesin bana bakış tarzından bunu anlayabiliyordum, gözleri can sıkıntısıyla birbirine benzer şekilde gölgelenmişti.

Elimden geldiğince saygılı bir tonda, "Neyin kararı bana düşmez?" diye sordum.

Babam iç geçirdi ve tekli koltuğundan kalktı. "Onlarla dövüşebiliriz ama hoş bir şey olmayacak. Bu yüzden Kaci, Manx ve Des'i bunlar bitene kadar güvenli bir yere götürmeni istiyorum.

Hayır! Ama liderime –özellikle de diğerlerinin önünde– bağırarak işleri sadece daha kötü yapardı. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve herkes bana bakıp havai fişeklerin patlamasını beklerken yeniden toparlandım. "Kalıp dövüşmeyi gerçekten tercih ederdim. Onları başkası götüremez mi?"

"Teo seninle gitmeye gönüllü oldu," dedi Di Carlo. "Ama burada dövüşmesi için herkese ihtiyacımız olacak."

Mateo'ya baktım ama görünürde bütün dikkatini turnaklarının altını temizlemeye vermişti. Mateo Di Carlo'nun bir dövüşten çekildiğini hiç görmemiştim; Vic ve kardeşi bu açıdan birbirlerine çok benziyordu. Ama Manx'le neredeyse yalnız başına bu kadar uzun bir zaman geçirme şansını bir daha asla bulamayabilirdi. Owen yerine kendisiyle birlikte daha iyi olacağı konusunda onu ikna etme fırsatı için aksiyonu kaçırmaya hevesliydi.

Pek çok erkek kedi duygusal yakınlıklarında gizli olmayı öğrenme şansını yakalayamazdı.

“Baba...” diye başladım ama gözleri sessizce bana yalvardığında durdum.

“Faythe, açıkçası kırık kolla dövüşemezsin ve dişi kedileri güvendikleri birisiyle göndermek istiyoruz. Bu sensin. Senden kurtulmaya, hatta korumaya çalışmıyoruz. *Onları* koruman için sana güveniyoruz.”

Gerçek buydu; bu kadarını görebiliyordum. Ama bu gerçeğin yalnızca yarısıydı. Beni korumaya çalışıyordu.

“Hiç tehlikede olmayacaklar ki,” diye ısrar ettim. “Kuşların zaten bizi uzaklaştırmaları gerekiyor, bu yüzden bizi rahat bırakıp çiftlikten yürüyerek çıkmamıza izin vereceklerdir.”

Babam başıyla yavaşça onayladı. “Biz de bunu umuyoruz. Ama her ihtimale karşı, onları savunmak için sen ve Teo'nun en hazırlıklı kişiler olduğunu düşünüyoruz.”

Pekâlâ, haklılık payı vardı. Mateo, Manx'e âşıktı –en azından öyle olduğunu düşünüyordu– ve ben de Kaci'yi güvende tutmak için hayatımı verirdim. “Seni bundan vazgeçiremeyeceğim, değil mi?”

“Denemeyeceğini umarım,” dedi babam sakince. Bu yüzden başımı bir defa sallayıp onayladım. Kararlı bir şekilde.

“Pekâlâ. Gideceğim.” Odadaki bütün kaşların hızla havaya kalktığına ve birkaç kişinin ağzının açık kaldığına yemin edebilirdim. Bu

kadar şaşırmış görünmeleri gerekmezdi. *O kadar* da cadaloz biri değildim, değil mi? “Nereye gidiyoruz?”

“Eğer yol o kadar uzun olmasaydı –ve serbest bölgenin içinden geçmek zorunda kalınmasaydı– seni Bert’in yerine gönderirdik.” Umberto Di Carlo bölgesini Atlanta’nın kuzeyindeki bir kasabadan yönetiyordu. Fakat Manx yasal bir vatandaş olmadığından ve kimliği de bulunmadığından uçamazdık. “Şimdilik kuzeye, Henderson’a giden ve bir oda tutun. Daha somut planlarla yakında temasa geçeriz.” Neyse ki hepimiz her ihtimale karşı tamamen şarj edilmiş yedek cep telefonu pili taşıyorduk. Bu zor yoldan öğrendiğimiz bir dersti.

“Pekâlâ,” dedim ve babam rahatlayarak nefesini bıraktı. Koridora döndüğümde Kaci’nin kapı eşiğinde elinde mumunu tutarak durduğunu gördüm. “Çantamı hazırla, Bıyıklı. Bir yolculuğa çıkıyoruz.”

On Üç

Odama vardığım sırada Manx duştan çıkıyordu. O yüzden gölgeler yüzünü kaplarken ve odanın ortasında saçlarından bornozuna sular damlarken onu bilgilendirdim. Kara kaşlarını çatıp dudakları tatsız, düz bir çizgi halini aldığı sırada beni dinledi. Gözlerindeki öfke parıltıları burada kalıp dövüşmeyi tercih ettiğini söylüyordu ama kolundaki seğirme –sanki bebeğini tutmak istiyormuş gibiydi– oğlunu artık kendi başına koruyamayacağını söylüyordu.

Onu bu kadar... güçsüz görmeye dayanamıyordum. Bağımlı. Ve bir ara kaderini paylaşmaya ne kadar yaklaştığımı çok iyi biliyordum. Ya da daha kötüsünü.

Manx boğazını temizledi ve kendimi onun sessiz can çekişmesiyle karşılaşmaya zorladım. “Yirmi dakika. Çantamı hazırlayacağım.” Ardından gitmişti.

Gerekli eşyaları çantama tıktım, ardından mumumu kaptım ve Kaci’yi kontrol etmek için eski misafir odamıza ilerledim. Yolda Lucas’ın mutfaktan getirilmiş olan bir bar taburesine oturduğu misafir banyosunun kapısında durdum. Annem birkaç mumun ışığında, Lucas’ın klozetin kapalı kapağının üzerine dayadığı bileğini sararken, Brian Taylor da saydam ve yapışkan bir merhemi kuzenimin omuzlarına sürüyordu.

Pençelerin onu tuttuğu yerde, her iki köprücük kemiğinin aşağısında üç derin yara vardı ve dördüncüsü görünür bir şekilde kürek kemiklerinin içine işlemiştir.

“Lanet olsun, Lucas!” Çantamı koridora bıraktım ve daha yakından bakmak için banyoya girdim. Annem kaba konuşmama kaşlarını çattı ama bakışlarını işinden kaldırmadı.

“Evet.” Lucas aynadaki yansımasına, ardından bana baktı. Taburenin üzerinde otururken bile benden en az on beş santim uzundu. “Kötü görünüyor, değil mi?” Brian sol omzunun üzerinde çalışırken irkildi.

Kesik cilde bir pamukla daha fazla merhem sürerken, “Kaci’yi senden çok daha yukarı ve uzağa taşıdılar. O nasıl oluyor da böyle görünmüyor?” diye sordu Brian.

“Çünkü Kaci, Lucas’ın neredeyse üçte biri.” Annem sargıyı sardı ve metal bir klipsle sabitledi. “Bu yüzden daha hafif.”

“Ayrıca onu omuzları yerine kollarından yakaladılar,” diye ekledim. “Ve ona zarar vermemeye çalışıyorlardı, oysa Lucas’ı muhtemelen on iki metre yükseklikten atmayı planlıyorlardı.”

Annem kalktı ve Lucas’ın ayağını dikkatli bir şekilde yere indirdi. “Dışarı... çıkmadan önce birkaç defa dönüşüm geçirmen gerekecek.” Yaklaşan dövüşün düşüncesiyle yüzü bembeyaz kesilmişti ama ifadesi bozulmadan kaldı. “Ama önce bunu doktorla konuş. O omuzlar ağırlığını bir süre desteklemek istemeyebilir.”

Kuzenime içten bir ifadeyle baktım, ardından koridorda ilerledim.

Ama Mateo’nun sesi dikkatimi çekmeden ve Manx’in yatak odasının önünde durmadan önce yalnızca üç metre ilerleyebildim. Dinlememem gerekirdi. Kapalı kapı mahremiyet istediklerini söylüyordu ve kaygılı fısıltılar bu gerçeği vurguluyordu. Ama Owen son aldığı ağrı kesicilerin etkisiyle koridorun karşısında uyuyordu ve

Manx ile Teo beni ilgilendirmese de ağabeyimi ilgilendiriyordu. Bu yüzden kendime onları ağabeyim için dinlediğimi söyledim.

“... artık güvenli değil ve kapımız sana her zaman açık. Seçeneklerin var, Mercedes. Sadece buraya denk geldiğin ya da onlara kendini borçlu hissettiğin için burada kalmak zorunda değilsin.”

Bir şifonyer çekmecesini kapandı. “Buradan hoşlanıyorum,” dedi Manx kararlı ve melodik konuşma tonuyla.

“Biliyorum. Sadece bizde kalırsan mutlu olacağımızı bilmeni istiyorum. Benimle kalırsan mutlu olurum. Sana bakabilirim, Manx. Sana *ve* Des’e.”

Adımları duraksadı ve elinde giysilerle, kalbine karşın oğlu için en iyisinin ne olduğunu değerlendirirken gözlerini yere diktiğini hayal ettim. “Evet,” dedi sonunda. “Bakabileceğine inanıyorum.”

Ancak bu kadarına dayanabildim.

Evet, Manx’ın seçenekleri vardı ama bazen kendin için karar vermek, başkasının senin adına yaptığı seçimi kabul etmek kadar zordu.

Yirmi dört dakika sonra arka kapının yanında duruyorduk, kadınlar çemberin merkezindeydi. Kaci içi dolu bir sırt çantası ve onu götürdüğümüz tehlikeden habersiz mutlu bir şekilde uyuyan Des’i taşıyordu. Bende ise üniversitedeyken kitap taşımak için kullandığım eski çantam vardı ve tam arkamızda Mateo Di Carlo, Manx’ın büyük çantasını bir omzunda, kendisine ait daha küçük bir çantayı diğerinde taşıyordu.

Anneme sarıldığım sırada hüznümlendim. Çocuk sahibi olma yaşını geçtiğinden ve çoktan evli olduğundan, Malone’un kadınların canını bağışlama emirlerinin onu kapsayıp kapsamadığından emin değildik. Babam onu her ihtimale karşı bizimle gitmeye ikna etmeye çalıştı ama annem inatçı bir şekilde reddetti.

Ona sarıldığım sırada, “Gelmeyeceğinden emin misin?” diye fısıldadım. “Ne kadar fevri hareket ettiğimi ve inatçı olduğumu biliyorsun. Beni doğru yolda tutacak birisi çok işime yarardı.”

Annem güldü ve yüzünü görebileceği şekilde geri çekildi. “Fevri hareketlerinden vazgeçeceksin ve inatçılığını da benden alıyorsun. Baban ne derse desin.” Omzumun üzerinden ona sevgi dolu bir bakış attı. “Ama burada kalmam gerekiyor.”

Bana dikkatli, anlamlı bir şekilde bakışı –ve sonraki cümlesini söyleyiş şekli– omurgamdan yukarı bir ürperti gönderdi. “Şimdi, gidip babana veda et.”

Hâlâ gözlerinin içine bakarak başımla onayladım. Gönderdiği mesajı anlamamaya çalışarak. Ama çok açıktı.

Silahlı adam ilk ve en bariz hedef olacaktı. Annem, babamın son dövüşü olma ihtimalinin yüksek olması yüzünden kalıyordu.

Ağlamamaya çalıştım, ardından bunun şimdiye kadar paylaştığımız vedalara benzemediğinin farkında olarak babama sarılmak üzere döndüm. Kokusunu –deri, kahve ve boyundurukları altında bazen rahatsızlık duysam da her zaman mutlak güvenlik ve otoriteyle ilişkilendirdiğim tıraş kolonyasının kokusunu– içime çekerek, “Dikkatli ol,” diye fısıldadım.

“Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim.”

“Eğer yeterince gürültü çıkarırsanız, bize bir şey olmaz.” Bundan kesinlikle emin değildim ama ses tonum öyle çıkmamıştı.

“Ah, gürültü çıkaracağız,” diye söz verdi Jace. Onu da kucaklamak için döndüm ve yapmam gerekenden bir saniye uzun süre sarıldım. Ardından Michael, Vic, Parker ve Brian’a sarılarak devam ettim. Hayal kırıklığının gözlerinde yaş gibi parladığı Owen’a zaten odasında veda etmişim. Dövüşü kaçırmaktan en az benim kadar nefret ediyordu. Ama o darbesini zaten yapmış ve bize mahkûmunuzu

getirmişti. Ve Kai olmasaydı, bu kuş sürüsü üyeleriyle dövüşmeyi hayal bile edemezdik.

Bu yüzden kovboyla öpüşüp vedalaşmış ve ona kahramanım demiştim. Ardından yatakta kalmasını ve iyileşmesini emretmiştim.

Marc'a döndüğümde, "Faythe..." diye başladı. Son olarak ona veda edecektim. Ama daha fazla şey söylemesine gerek yoktu. Geçtiğimiz birkaç ay içinde çok büyük bir sıklıkla veda etmiştik ve onu tekrar bırakmak yapmak istediğim en son şeydi.

"Kendine dikkat et." Onu öpmek için parmak ucumda yükseldim ve bu temasın normalde bizi izleyecek birilerinin önünde yapacağımdan biraz daha uzamasına izin verdim. "Babama da dikkat et."

"Edeceğimi biliyorsun."

Biliyordum. Yaklaşan kavgada Marc'ın rolü liderini korumaktı: silahlı adamı. Ve işin doğrusu yanlarında olmazsam, ikisinin de endişelenmemesi daha kolay olurdu. Eğitimimde ne kadar ilerlemiş olursam olayım, ne kadar iyi dövüşürsem dövüşeyim, her zaman beni korumaya çalışan birileri vardı. Bu yüzden de kendisini ve diğerlerini gereksiz yere tehlikeye sokan birileri oluyordu.

"Yakında görüşürüz." Ona daha sıkı sarıldım.

Gülümsedi. "Bunun için hayatımın üzerine bahse girerim."

Babam boğazını temizledi. "Herkes hazır mı?"

"Manx nerede?" Küçük kalabalığı taradım ve Owen'ın odasından çıktığını gördüm. Bizim onu izlediğimizi görünce kızardı, ardından adımları hızlandı ve kendine daha güvenli hale geldi.

"Hazır mıyız?" Kaci kendisine Des'i uzattığında herkesin –Mateo dâhil– kendisine odaklandığını açık bir şekilde fark ederek onu aldı.

"Hazırız." Elimizden geldiğince hazırlanmıştık en azından.

Babam elinde tabancayla öne çıktı ve soluna işaret etti. Erkekler –Mateo hariç hepsi– ön kapıya doğru ilerledi. Babam son bir defa

bana döndü. "Carey Dodd buluşma yerinde ve sizi bekliyor. Numarası sende var, değil mi?"

"Evet." Her ihtimale karşılık numarasını telefonuma kaydetmiştim.

"İyi. Farkına varsalar bile kuşların sizi ormanın içine kadar takip edeceğini sanmıyorum ama her ihtimale karşılık kulaklarınızı açık tutun."

Kaci küçük fenerini kavrayarak, "Tutacağız," dedi ve babam kısa bir an ona gülümsedi.

"Arabaya vardığınız anda beni arayın," dedi. Bir elim arka kapı kolunun üzerindeyken başımla onayladım. "Annenin işaretini bekle," diye uyardı, ardından erkeklerin kalanına katılmak için karanlık koridorda koştu.

"Pekâlâ, haydi gidelim." Babam ön kapıyı açtı.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Kuşların kalp atışlarını duyup duyamayacağımı merak ettim.

Liderim verandaya adım attı, silahını hazır tutuyordu. Marc ve Vic her iki yanına geçti, Jace ve Parker da onların önüne. Her bir lider adamı ilkel bir silah taşıyordu ve hepimiz Lucas'ın "onları havadayken kazıkla" yaklaşımından etkilendiğimiz için bütün silahların en az bir keskin ucu vardı.

Plan basitti: Erkekler kuşların elektriğimizi açmalarını isteyerek biraz gürültü çıkaracaklardı. Bunun olması mümkün değildi ama kuşlar fark etmeden, bizim arka kapıdan sıvışıp ormanın içine kaçmamıza izin verecek kadar dikkatlerini dağıtacağını umuyorduk.

Çok büyük bir riskti ama başka seçeneğimiz kalmamıştı.

"Beck!" diye seslendi babam ön verandadan ve bir fener ışığının gökyüzüne doğru bir spot ışığı gibi gittiğini pencerelerden gördüm. "Konuşmamız lazım!"

Bir an için bekleyiş içindeki bizlerin hızla atan nabızları dışında sadece sessizlik vardı ve küçük kurnazlığımızın başarısızlığa uğrayacağını düşündüm. Manx, Des ve Kaci gerçek dövüş başladığında tehlike içinde, burada bizimle kalmaya mahkûm olacaktı.

Ama ardından evin ön tarafından fazlasıyla aşınası olduğumuz kanat sesleri yükseldi ve rahatlayarak hafifçe nefesimi bıraktım. Geliyorlardı.

Yaklaşmalarının sesi, bizim ayrılma seslerimizi örtecekti ama hepsi inene kadar ormana kaçmayı göze alamazdık. Çünkü görme yetenekleri –karanlıkta bizimki kadar iyi olmasa da– duyma yeteneklerinden çok daha iyiydi ve arka bahçedeki en ufak bir hareketi havadan rahatlıkla yakalayabilirlerdi.

Bu yüzden bekledik ve annem ön pencereden tedirgin bir şekilde dışarı bakarken ben de kedi gözlerimle izledim. Kanatlarla havayı dövmelerinin oluşturduğu gürültü nihayet azaldığında ve kuşların sonuncusu da yere indiğinde, babam konuşmaya başladı. Ve annem bir elini çılgınca arkasından sallamaya başladı.

Bu bizim için verilen işaretti.

Kaci'nin nabızı hızlandı. Destek verecek şekilde bir elimi omzuna koydum ve ışığını kapaması için işaret ettim. Feneri kapadı, ben yavaş ve dikkatli bir şekilde arka kapıyı açtığım sırada, sırt çantasındaki bir bölmeye koydu.

Kapı hiç gıcırdamadı; buraya kadar her şey çok iyiydi.

Sırada tel kapı vardı ve kapı daha yarısında gıcırdadığında donup kaldım. Annem kaskatı kesildi, ardından kimsenin fark edip etmediğini görmek için tekrar pencereden bakmak üzere eğildi. Bütün kedilerin duyduğundan emindim ama kuşlar duyduysa bile annem buna dair bir işaret görmedi. Bize tekrar elini salladı ve kapıyı açmaya devam ettim, ses çıkmadığında rahatladım.

Peşinde Manx ve bebekle önce Mateo çıktı. Beton basamaklardan sessizce indiler, ardından ormana doğru kuru çimenlerin üzerinde yürüdüler. Kaci, Manx'in hemen arkasındaydı ve daha güvenli bir yere ulaşmadan önce kapanan kapının gıcirtısı bizi ele vermesin diye, ormana vardıktan sonra kapaması için açık tel kapıyı anneme tutturduktan sonra hemen peşinden gittim.

Kaci'nin birkaç adım arkasında kalmaya dikkat ederek koşarken nabzım kulaklarımda uğulduyordu.

Ağaçlara ilk Teo ulaştı, ardından durup Manx'e kendine doğru gelmesini işaret etti. O sıralarda Des gürültü çıkarmaya başlamıştı ama sarsıntılı gidişten feryat edemeyecek kadar şaşkındı. Ve Manx ormana adımını attığı anda onu sessiz tutmak için emziğini hazır etmişti.

Kaci ormana vardığında durdum ve bizi kimsenin fark etmediğinden emin olmak için döndüm. Babamı hâlâ duyabiliyordum ve bir kuşun ara sıra gelen yanıtının tiz sesini de yakalıyordum ama görünürde kimse yoktu. Başarmıştık, en azından buraya kadar.

Anneme el salladım. Başıyla onaylayıp tel kapıyı kapadı. Kapı gıcırdayıp kapanırken ormana girdim ve rahatlayarak nefesimi hızlıca bırakmak için kendime izin verdim. Ardından döndüm ve diğerlerine yetişmek için koştum.

Yanına vardığımda, "Carey Dodd kim?" diye fısıldadı Kaci. Des, Manx ile Teo'nun yan yana yürüdükleri yerde huzurlu bir şekilde emziğini emiyordu.

Kısık sesle konuşmaya dikkat ederek, "Gurur üyelerinden birisi," diye yanıtladım. Henüz ormandan çıkmamıştık. "Lider adamı olma-yan, bize en yakın erkek kedi." Babam çiftlikten üç kilometre uzakta, kuşların arabayı göremeyecekleri ya da motorun sesini duyamayacakları kadar uzak olduğunu umduğumuz, mülkümüzün arkasındaki ormanın içinden kesen bir yoldan bizi alması için onu ayarlamıştı.

Dodd bizi Henderson'a götürecekti, Manx ve Kaci için koruma olarak bizimle kalacaktı. İşimizi şansa bırakmıyorduk.

İnsan formunda olduğumuz --ve yalnızca gözlerimi dönüştürebildiğim-- için yürüyüşümüz neredeyse bir saat sürdü ve ilk yarısı açık ara farkla en zor kısmıydı. Kaci ve Manx sık sık tökezledi. Manx uyuyan bebeği ormanda karanlıkta yürümeye daha fazla alışık olan erkek kediye verene kadar Teo'yla onları tutmak için mücadele verip durduk.

Evden yeterince uzaklaştığımızda biraz fener yakma riskine girmenin güvenli olduğuna karar verdim. Yolu aydınlatan iki fener ışığıyla yürüyüş biraz daha kolaylaşmıştı.

Ağaçlar seyrekleşmeye başladığında Dodd'un cep telefonunu aradım ve motorunu çalıştırmasını istedim. Son on iki kilometrede bize yol göstermesi için motorun sesini kullandık. Bekleyen araçtan en fazla altı metre ötede ormandan dışarı çıktığımızda rahatladık.

Dodd cipinin sürücü koltuğundan atladı ve Manx ile Kaci için arka kapıyı açmak üzere acele etti. İçeri önce Kaci girip Manx orta koltuğa yerleşirken bebeği tuttu. Bir araba koltuğu almak için durana kadar, bebeği kucağında tutmak zorunda kalacaktı.

Teo, Manx'in yanına oturdu ve kapıyı kapadı. Ben de Dodd'la birlikte oturdum. Emniyet kemerini takarken, "Bizi götürdüğün için teşekkürler," dedim.

"Sorun değil." Arabayı vitese geçirdi, ardından hiç sarsmadan yola çıktı. "Bu gece devriye gezmediğim için şanslıyız sadece."

Evet, şanslıydık. Aksi takdirde çok daha uzun süre yürümek zorunda kalırdık.

Sekiz yüz metre sonra gözlerimi eski haline dönüştürdüm, ardından otomatik arama tuşuna basarak babamı aradım. Telefonunu açtığında, "Selam," dedim. "Kurtulduk."

“Güzel. Henderson’a ulaştığınızda tekrar ara. Mevcut silahları toparlıyoruz, ilk saldırıyı yaklaşık bir saat içinde yapacağız.”

Bir kez olsun ne söyleyeceğime dair bir fikrim yoktu. Aklıma gelen her şey –dikkatli ol, annemi koru– biraz bariz görünüyordu. Bir liderin duymaya ihtiyacı olan şeyler değildi. Bu yüzden boğazımdaki greyfurt büyüklüğündeki yumruğu yutkundum ve ona gerçeği söyledim. “Seni seviyorum, babacığım.”

“Ben de seni seviyorum, kedicik. Onlara göz kulak ol.”

“Olurum. Marc’a onu sevdiğimi söyler misin?”

Güldü. Tam da gerçekten duymaya ihtiyaç duyduğum sırada çıkan bu ses samimi bir neşenin sesiydi. “Zaten biliyor.”

Yeniden veda ettik ve cep telefonumu cebime koyup Manx’ın bana uzattığı demir levyeyi almak için döndüm. Kaci elinde bir çekiçle orta koltukta oturuyordu. “Hey, dikkatli ol...”

“Ah, kahretsin!” Dodd frene asıldı. Araç savrulmaya başladı. Teo bir elini Manx ile Des’i korumak için öne uzattı. Kaci şoför koltuğunun arkasına çarptı. Bense öne doğru uçtum, ardından emniyet kemerim beni kalçamdan sıkıca tuttu.

Sersemi dönmüş bir halde tekrar koltuğuma çarptım... ve çılgık attım. On beş metre ötede –her saniyeyle birlikte bu mesafe kapanıyordu– farların ışığıyla aydınlanan ve gördüğüm en iri gökgürültüsü kuşu gökyüzünden dosdoğru bize doğru süzüldü. Pençelerinde büyük, karanlık ve belli ki ağır bir şey tutuyordu.

Dodd güvenli bir şekilde yolumuzu değiştirmeden önce, kuş tam üzerimizde pençelerini açtı. Her ne taşıyorsa arabanın kaputuna hızla çarptı.

Hepimiz çılgık attık. Araç yoldan saptı. Dodd aracı kontrol etmeye çalıştığı sırada şiddetli bir şekilde sağa sola savruldu. İçinde

taşındığı kalın brandayı hapsederek kaputa gömülmüş olan devasa kayaya gözlerimi dikip bakabiliyordum yalnızca.

Araç sola saptı. Dodd fazlasıyla sağa kırdı. Sağa döndük, ben de sağlam kolumu torpido gözüyle destekledim. Dodd tekrar saptı. Araba sarsılarak yoldan çıktı ve burnunu ağaç sırasının ucundaki bir ağaç gövdesine çok şiddetli bir şekilde çarptı.

Bir an için ürkütücü, şaşkın bir sessizlik yaşandı. Ardından Des çığlık atmaya başladı.

Yaralarımı –başımın yan tarafında hızlı bir şekilde oluşan, tek bir şişlik vardı– belirlemek için bir saniye ayırdım, ardından diğerlerini kontrol etmek için döndüm. “İyi misiniz, millet?”

Manx başıyla sersem bir şekilde onayladı, çığlık atan bebeği bir eliyle okşuyordu. Kaci kucağındaki sırt çantasının arkasından baktı ve bir anlık değerlendirmeden sonra o da başıyla onayladı. “Sanırım öyle...”

İşte o anda Teo’nun kapısı arabadan tümüyle kopartıldı.

On Dört

Bir saniye önce kapının bulunduğu yerde korkunç bir yarı insan yarı kuş başı belirince Kaci çığlık attı. Uzun, kaslı kolları olan insan elleri Teo'yu arabadan dışarı çekip yere fırlattı. Manx çığlık attı ve avaz avaz bağırarak bebeği sol eliyle tutarken, sağ yumruğuyla kuşa vurdu.

Gökgürültüsü kuşu Manx'in kolunu çekerken, bir insana aitmiş gibi görünen boğazının derinliklerinden garip çığlıklar attı. Ama Manx'in emniyet kemeri hâlâ takılıydı ve kuş mandalına ulaşamıyordu.

Emniyet kemerimi açtım, ardından sağlam elimle davetsiz misafire yumruk atmak için koltuğumda döndüm. Dodd, Manx'e uzandı ama sürücü koltuğundayken fazla uzak kalıyordu. Arabadan çıktığını kapısı kapandıktan sonra fark edebildim.

Bir saniye sonra Teo kükredi ve gökgürültüsü kuşu geriye doğru, görüş alanımın dışına çekildi. Dodd bir levye kullandı ve Teo tarafından tutulmakta olan yaratık hızlı bir şekilde yarı yarıya dönüşüm geçirerek insan dişlerini gösterdi. Üçü birden soğuk çimenlerin üzerine hırlayan, ısırmağa çalışan, vahşi bir yumak halinde düştüler.

Koltuğumun arkasından Manx'e bakarak çürük sol elimle kapı kolunu yokladım. "İyi misin?"

Manx cevap vermedi. Bebeğın üzerine kapanmıştı, bebeğini koruyordu. Sırtı yükseldi. Hıçkırıklarını duydum ve gözyaşlarını gördüm ama hiç kan kokusu almadım, Manx'e ait bir koku yoktu en azından. Bu yüzden onu bırakıp genç dişi kedinin araba kapısını

açtığı görmek için tam zamanında Kaci'ye baktım. Paniğinin kousunu alabiliyordum.

“Kaci, hayır!” Ben de kendi kapımı açtım ama beni dinlemedi. Manx'in ağılamalarının, Des'in çığlıklarının ve Teo ile kuş adamdan gelen tuhaf hırlamalar ve acı feryatlarının arasından beni duyabileceğinden bile emin değildim. Ama beni duymuş olsa da muhtemelen fark etmezdi. Kaci yeniden yakalanmaktan korkuyordu ve kendisini koruyacak kadar güçlü değildi.

Bu benim işimdi.

“Burada kal ve sakın kalkma,” diye bağırdım Manx'e, ardından kavga edenlerin yanından sıyrılıp var gücümle Kaci'nin peşinden gittim.

Ne yazık ki koşarken gözlerimi dönüştürmeye yetecek kadar konsantre olamadım, bu yüzden arabanın stop lambalarının loş kırmızı ışığının ötesine geçtiğimizde, genç dişi kedinin koyu renk saçları ve kot pantolonu gecenin içine karıştı. Bembeyaz kar montu, betona çarpan ayakkabı sesleri ve rüzgârla bana taşman korku dolu hıçkırıklarının sesi olmasaydı, onu tamamen kaybettiğimi düşünecektim.

Kaci adımlarını delirmiş gibi birbirinin önüne atarken, *ormana git*, diye düşündüm ümitsizce. Gökğürültüsü kuşları bizi orada takip edemezdi. En azından bütünüyle kuş formundayken. Ama zaten anlaşılma olasılığına sahip bir şey yüzünden bağırarak enerjimi harcayamazdım. Eğer net bir şekilde düşünüyor olsaydı, gökyüzünden saldıracak her şeye kolay yem olacak şekilde, banket boyunca koşmak yerine en başta ormana doğru koşardı.

Ardından sanki kendi düşüncelerim bunun gerçekleşmesini sağlamış gibi arkamdan bir kanat çırpma sesi yükseldi.

Ah, kahretsin. Ya Mateo ve Dodd dövüşü kaybetmişti ya da bir kuş daha peşimizden gelmişti. Muhtemelen her ikisi de.

İyice hızlandım ve ne kadar enerjim kaldıysa hepsini koşuma yönlendirdim. Dikkatim Kaci'nin sırtına yapışık kaldı, gece manzarası içinde bir gölge. İleri atıldım. Şimdi sadece alt metre önümdeydi.

Rüzgârı dövme sesi düzenli bir şekilde yaklaştı. Eşlik eden hava akımı saçlarımı önüme attı. Kaci ileride tökezledi ve çığlık attı. Ağaç sırasına sadece metreler kala yere düştü.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ama ona yetişiyordum. *Beş metre*. Ciğerlerim yanıyordu. Tekrar koşmaya başladı ama daha yavaş bir şekilde, artık topallıyordu.

Dört metre. Dalağım şişmişti ama neredeyse ona ulaşmıştım.

Üç metre. Varmak üzereydim, birkaç saniye uzaktaydı.

Sonra o kanat çırpma sesi birden ürkütücü bir uğultu haline geldi. Nefes aldığımı duyamıyordum; sadece tehlikeli rüzgârın sesini duyabiliyordum. Kalp atışlarımı ya da hızlı atan nabzımı hissedemiyordum; yalnızca beni geriye doğru, Kaci'den uzağa iten hava dalgasını hissedebiliyordum.

O korkunç rüzgârın üzerime savurduğu toz yüzünden gözlerimi kıstım. Devasa, karanlık bir gölge yalnızca birkaç metre önümde alçaldı. Kaci çığlık attı. Beyaz montu yerden kesildi ve kanatların her bir güçlü çırpışıyla daha da yukarı sallanarak havaya yükseldi. Kaci tekme attı, ayakkabılarındaki ipler ay ışığından gelen loş ışığı yansıtıyordu.

Bir o yana bir bu yana dönmesinin kuşun onu düşürmesine sebep olacağından korkarak, "Kıpırdama!" diye bağırdım tökezleyip altında dururken. Ama beni duyamıyordu. Gözlerimi korkuyla Kaci'ye diktim. Göğsümdeki taze acı beni yok edecekti. Onu kaybetmiştim.

Kaci'yi korumam gerekiyordu ve onu kaybetmiştim. Başarısız olmuşum ve bunun bedelini şimdi o ödeyecekti.

Bacaklarımı yeniden hareket etmeye zorladığım sırada, gece görebildiğim azıcık şey de gözlerime dolan yaşlarla bulanıklaştı. Kendi kanatlarım olmadan onu yakalayamazdım; bunu biliyordum. Ama denemem gerekiyordu.

Ceketimin koluyla gözlerimdeki yaşları silerek yürümeye başladım, düşerek kolumu daha fazla incitmeyeceğimi umuyordum. Teo ile Dodd'un dövüşlerini kazandıklarını da. Manx ve bebeği güvenli bir yere götürebileceklerini de. Kacı'yi gözden kaybetmeden bunların gerçekleşip gerçekleşmediğine bakamazdım. Ayrıca arkamdan gelen kanat çırpışların uğultusu yüzünden hiçbir şey –çığlık atan Des'i bile– duyamıyordum.

Bir saniye, *arkamdan* gelen mi?

Yüreğim ağzımda, arkamı döndüm. Onu gördüğüm anda pike yaptı, hilal şeklindeki gümüş ayın önüne geçen iri yarı bir kuştı. Tek görebildiğim kuştı, korkunç görünüyordu. Pençeler. Kancalı gaga. Ve on iki metrelik olası bir düşüş.

Ondan kaçamazdım, bu yüzden kendimi önce dizlerimin üzerine, sonra sağlam dirseğimin üzerine attım. Üzerime konup beni ezebileceğine ikna olmuştum. Ya da üzerime başka bir büyük kaya atacağına. Ama dev, kıvrımlı pençeleri boştu.

Başımı dizlerimin arasına sıkıştırdım ve çığlık attım ama kendi sesimi neredeyse duyamıyordum. Bir an sonra bir şey kollarımm üstünden beni yakaladı, ardından acımasızca çekti. Omuzlarım acıyla feryat ediyordu. Dünya etrafımda yan yatmıştı. Ve zemin ansızın yok olmuştu.

Kaybolmuştu...

Gözlerimi sınıksıkı kapayıp çırpınırsam düşeceğimden korkarak kendimi gevşek durmaya zorladım. Ve uçmaktan daha fazla nefret edeceğimden emin olduğum tek şey düşmektir.

Kulak parçalayan başka bir çığlık arkamdan geldiğinde, havada olmaya ayak uyduralı birkaç saniye geçmişti sadece. Havadayken bir şey sağ ayak bileğimi yakaladı. Dünya yeniden etrafımda eğildi, hâlâ çığlık atarak gözlerimi daha da kısıtım. Sonra yatay durmaya başladım, göğsüm yere dönüktü, sol bacağım ve kollarım tuhaf bir şekilde sallanıyordu.

Birkaç kez derin nefes aldıktan sonra, ki bu nefesler sadece korkuma daha keskin şekilde odaklanmama yetecek kadar beni sakinleştirmişti, gözlerimi açmak için kendimi zorladım. Hemen ardından tekrar sımsıkı kapadım.

Araba altımda, toprağın üzerinde iki tonlu bir noktadan ibaretti; farlardan beyaz ve stop lambalarından kırmızı yayılıyordu. İçindekileri –eğer hâlâ oradalarsa– seçmek için fazlasıyla yüksekteydim.

Arabanın sağında orman kilometrelerce uzanıyordu ve biz üstünden uçuyorduk. Yeni ürkütücü görüş açımıyla, kışın yapraklarını döken iskelet gibi dallar ay ışığı altında bir çelik tel yumağı kadar ince ve karışık, her dem yeşil kalan bitkiler ise karanlığın yoğun noktaları gibi görünüyordu. Ve o anda sevgili ormanımı –insanlara ve yapaylığa ait her şeyden kaçıp sığındığım yeri– bir kâbusa çevirdiği için beni kaçırın kişiden nefret ediyordum.

Hâlâ çığlık atıyordum. Sesim kısılana kadar çığlık attım. Kollarım ve bir bacağım çok sıkı bir şekilde tutulmaktan dolayı uyuşmuştu. Uzuvarım her an kopacakmış gibi hissediyordum. Dişlerim kontrolsüzce birbirine vuruyordu. Hava yerdeyken soğuktu ama havadayken âdeta dondurucuydu ve ayak parmaklarım acı verecek şekilde karıncalanıyordu. Ellerimi hissedemiyordum. Parmaklarımı oynatamıyordum.

Birkaç dakika sonra delirecek gibi oldum. Sahip olduğum azıcık soğukkanlılık, yerden altmış metre yukarıda ve altımda beni tutacak hiçbir şey yokken kaybolup gitti. Düşüşümü kesecek toprak dışında

hiçbir şey yoktu. Kendimi kurtarmak için hiçbir yol yoktu. Zihnimin gerisindeki sakinliği görebiliyordum ama işleri panik duygusunun yönetmesine izin vererek küçük bir köpek gibi korkudan köşeye sinmişti.

Boşta kalan bacağımla kontrolsüz bir şekilde havayı dövüyordum. Lanet olası kuşun tutuşundan kurtulmak için kollarımı kıvırmaya çalışmama rağmen, bir yanım bunun ölümüne sebep olabileceğini biliyordu. Ağzımı açtım ve tekrar çığlık attım fakat hiç ses çıkmadı.

Sağ çıkamayacaktım. Böylesi bir işkenceden kimse sağ çıkamazdı. Kediler uçaklar olmadan uçmazlardı. Bundan da sağ çıkamazdık; ne fiziksel ne de psikolojik olarak. Ve altmış metre havada sallanmak akıl sağlığımı zedelemeye yeterliyse, kimbilir bu Kaci'ye neler yapıyordu.

Kaci. Nedense uyuşmuş el ve ayaklarımdan yükselen, tuhaf bir şekilde sıcak bir panik duygusu içimi kapladı. Başımı kaldırdım ve bu defa hırpalanmış boğazımın teslim olmak istediği sessiz çığlığa direnerek gözlerimi tekrar açmak için kendimi zorladım. Onu göremiyordum; çok karanlıktı ve rüzgâr fazla sertti. Onu duyamıyordum; dev kanatların sesi fazla yüksekti. Ardından tam gözlerim kapanmaya başlarken bir bulut yer değiştirip bana cılız bir ay ışığı hüzmeleri sundu.

Daha iyi bir görebilmek için dikkatli bir şekilde sola kıvrıldım. Kaci'nin beyaz montu ve ışığı yansıtan ayakkabıları, dev bir kanat başının yanına çarpmadan önce gördüğüm son şeylerdi.

Kaci, "Faythe, uyan!" diye fısıldadı ve bir şey sol kolumu sert bir şekilde salladı. "Faythe!"

"Ne?" diye inledim ve pürüzlü yatağın üzerinde döndüm. Ağrıyan sol kolum yan tarafa düştü ama gözlerimi kapalı tuttum.

Bir saniye, pürüzlü yatak mı? Kendi yatağım gayet iyiydi ve kolumun kenarından sallanmayacağı kadar büyüktü. Panikle nabzım hızlandı. Tanımadığım kokular burnuma sel gibi akarken gözlerimi

açtım. Çiğ et, tamamı taze de değildi. Yün ve çelik. İnsanlar. Ve kümes hayvanları. Bir sürü kümes hayvanı.

Kahretsin!

Doğrudum ve küçük, kirli odaya her şeyi bir anda görecektir şekilde baktım. Ahşap duvarlar. Çizikli parke zemin. Sert yün battaniyeli ve yastıksız bir çift kişilik yatak. Odayı ancak ikindi vaktinde düşebilecek kadar güçsüz bir ışıkla aydınlatan tek camlı pencere.

Ve yatağın diğer ucunda, ayaklarımın dibine kıvrılıp oturmuş olan Kaci.

İçinde bulunduğumuz binadan sesler süzölmeye başladığında, “Neredeyiz?” diye fısıldadım. Cırtlak sesler, tiz sesler ve insan konuşmaları. Ağır adımlar ile ahşabı hafif ve keskince sıyrma sesleri. Ve bir televizyon. Bir yerlerde birisi *Looney Tunes* izliyordu. Bugs Bunny’nin operayı yönettiği bölüm. En sevdiğim bölümdü.

“Bilmiyorum.” Kaci’nin ela gözleri korkuyla büyümüştü. Kıvrılmış yün battaniye üzerinde, elleri kucığında kenetlenmiş bir şekilde bağdaş kurmuş oturuyordu.

“Ne zamandır buradayız?” Bacaklarımı yatağın kenarından aşağı kaydurdum, sonra ne yatağın ne de parkenin gıcırdayarak uyandığımızı açığa çıkarmayacağını umarak dikkatli bir şekilde ayağa kalktım.

“Şimdi uyandım,” diye fısıldadı. Kaci benimle birlikte ayağa kalkmaya başladı ama metal yay altında gıcırdaydı. Ben de elimi sallayarak ona sessizce durmasını işaret ettim. Ardından cep telefonumu almak için elimi ön cebime daldırdım. Ama tabii ki yerinde yoktu.

“Telefonun yanında mı?”

Başını iki yana salladı. “Sırt çantamdaydı.” Çantasını koştugu sırada arabada bırakmıştı.

DÖNÜŞÜM

Harika. “Sen iyi misin?” Olabildiğince kısık sesle konuşuyordum; beni duyacağını biliyordum ama gökgürültüsü kuşlarından pek emin değildim.

Kaci duvara yaslandı ve kolunun dirsekten omuza kadar olan kısmını ortaya çıkarmak için kıyafetinin kolunu yukarı sıyırdı. Kolunun bu kısmında koyu bir morluk vardı, ön taraftaki morluk arka taraftakinden daha kalındı. “Sadece çürükler.” Pençe izleri. Bariz bir şekilde eskimiş ahşap zeminin gıcırdamasına engel olmaya çalışarak yavaşça pencereye doğru ilerlerken, kıyafetimin sol kolunu yukarı sıyırdım.

Sol kolumda da benzer izler vardı ve sağ kolumdaki hassasiyetten o kolumun durumunun da aynı olduğunu biliyordum. Sağ ayak bileğim gibi. “Başka bir şey?”

“Üşüyorum ve açım.”

“Ben de.” Yer gıcırdamadan pencereye ulaştım ve anında iki şey fark ettim. İlk olarak, pencere açılacak gibi değildi. Bu evle birlikte –ya da ne tarz bir binanın içindeyse– yerine monte edilmiş tek parça bir camdı.

İkincisi, dikkat çekmeden pencereyi kırabilsek bile dışarı çıkamazdık. Yerden yaklaşık yüz metre yukarıda, bir uçurumun üzerinde duruyorduk. Ve hiç balkon yoktu.

“Lanet olsun!” Bu cümle hedeflediğimden daha yüksek bir sesle çıktı fakat yine de bir fısıltıydı. Alnımı cama dayadım ve anında pişman oldum. En son uçuşumdan sonra, yeryüzünü bir daha asla yüksekten görmeye istekli değildim.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Kaci ve öne doğru eğildiğinde yatak tekrar gıcırdadı.

“Yuvalarındayız. Ve yuvaları tam olarak ağaç tepelerinde sayılmaz.” Pencere tek kapının tam karşısındaydı, bu yüzden duvar boyunca yürüyüp köşeye gittim, ardından ahşap duvara sokulmuş bir halde

köşeyi döndüm. Zeminin orta kısma göre kenarlarda gıcırdaması daha düşük bir ihtimaldi.

“Ne istiyorlar?”

“İşin tuhaf yanı, sanırım bizi korumaya çalışıyorlardı.” *Kendi yarattıkları şiddetten.*

Kaci pencereden sonra yine yüzüme baktı. “Pek güvende hissetmiyorum.”

“Ben de.” Kapıya ulaştığımda, kapı kolunu incelemek için eğildim. Basit, eski model, ortasında küçük bir deliği olan pirinç bir küreydi. Bu da öteki tarafta sadece basit bir itmeli kilit olduğu anlamına geliyordu. Yavaşça çevirdim ve kapı kolu direndi. Kilitliydi.

Hızla çevirerek kilidi zorlayabilirdim ama çıkan ses duyulabilirdi ve bizi ele geçirenlerin, etrafımız hakkında biraz daha bilgi edinene kadar uyandığımızı bilmelerini istemiyordum.

“Bizi buraya nasıl getirdiler ki?” diye şaşkınlığımı fısıltıyla seslendirdim. “Bizi buraya kadar uçurmuş olmalarının imkânı yok.” Tam olarak “burasının” neresi olduğunu bilmiyordum ama çiftliğe birkaç yüz kilometre uzaklıkta bulunan tek bir uçurum dahi aklıma gelmiyordu.

“Uçurmadılar,” dedi Kaci ve dönüp kalm lacivert battaniyenin ucunu bir elinin içinde kıvırdığını gördüm. “Bizi taşırlarken bayılmış olmalıyım ama daha sonra bir arabanın arkasında uyandım. Arka tarafında valizler filan için büyük bir alanı da olan, Jace’inkine benzer bir şeydi. Hepimiz bağlydık ve sen hâlâ baygındın.”

“Bizi iple mi bağladılar?”

Kaci başıyla onayladı. “İnce ve sarı olanlarla.”

Naylon. Sol bileğime baktım ama hiç iz göremedim. Ayak bileklerime bakınca orada da hiç iz bulamadım, bu da bizi çok sıkı bir şekilde bağlamadıkları anlamına geliyordu. Bağlamış olsalardı ipler

kiyafetlerimizin üzerinden bile iz bırakırdı. Üstelik bağh olmadan, sadece bir odaya kilitlenmiş halde uyanmıştık. Birlikte.

Bunların hepsi iyi işaretlerdi. Calvin Malone'a bir söz verdikleri için bizi öldürmemişlerdi ve belli ki bizi incitmek istemiyorlardı. En azından biz onlardan birisini incitene kadar. Ya da kızdırana.

Öyleyse şimdi ne olacaktı? Gurur sürümüzü katletmeyi, ardından bizi öylece bırakmayı mı planlıyorlardı? Yoksa Gurur sürümüzü çoktan katletmişler miydi?

Kalbim hızlandı ve bunu durduramadım. Soğuk odaya rağmen alnımdan ter boşaldı.

"Faythe? Sorun nedir?" Kacı aceleyle yatağın kenarına doğru kayd ve eski yataktan uzun, tiz bir gıcırta çıktı. Kacı olduğu yerde kaldı ama olan olmuştu. Gözleri kocaman açıldı, panikledi ve dudakları titremeye başladı.

"Sorun değil..." Odanın içinde ona doğru ilerledim, artık adımlarıma aldırış etmiyordum; görünen o ki yuvanın kendisi eski eşyalardan çok daha iyi durumdaydı. "Onlarla zaten konuşmamız gerekiyor. Burada böyle oturmak bir işimize yaramıyor."

Kacı dudaklarını ısırıldı ve ağlamamaya çalıştı. "Emin misin?"

"Kesinlikle." Emin değilsem bile bununla ilgili yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Koridordan ışık geldi ama duyulan ses bariz bir şekilde insan adımlarından çıkıyordu. Kacı'nın eli sağlam elimi tuttu ve vücudundaki bütün kaslar gerildi. "Dönüşüm geçirmeli miyiz?"

"Sanırım bunun için biraz geç. Ayrıca bunu bir saldırı olarak görebilirler." Adım sesleri kapının dışında durdu ve kapı kolu çevrildi. "Ben sana bir şey sormadan ya da bir işaret vermeden hiçbir şey söyleme, tamam mı?"

Kacı kapı açıldığı sırada başıyla onayladı.

Kapıda duran kadın kısa boyluydu, belinden yukarısı kash ve aşığıı incecikti. Uzun, ince bir burnu, neredeyse görünmeyen dudakları ve uzun, pürüzsüz siyah saçları vardı; bu muhtemelen sahip olduğı en güzel şeydi. Ayrıca tamamen çıplaktı.

Kacı kızardı ve bakışlarını kaçırdı --insanlar arasında büyümüşü-- ve kuş kadın bana odaklanmadan önce ona doğru başını eğerek meraklı bir bakış attı. "Ben Brynn. Beni takip edin." Bu kadardı. Ne bir *lütten*, ne bir gülümseme ne de ona itaat ettiğimizden emin olmak için omzumun üzerinden bir bakış.

Ama yapacak başka şey yoktu. Pencereden dışarı çıkamıyorduk ve gökgürültüsü kuşlarıyla dolu bir odada muhtemelen daha iyi bir fırsat yakalayamayacakken, kesinlikle daha kötü bir şey olması da mümkün değildi.

Odamız sol tarafta sadece ahşap bir tirabzanı olan ve ikinci kattaki uzun koridorun en sonunda yer alıyordu. Nesiller boyunca üzerinde ellerin dolaşmasından olacak, tirabzan pürüzsüzleşmişti. Tirabzanın ötesindeyse kat sona eriyor, dönüşümün çeşitli aşamalarındaki her cins ve boydaki gökgürültüsü kuşunun kaynaşp tembel tembel dolaştığı birinci kattaki devasa bir odaya bağlanıyordu. Elli tane gökgürültüsü kuşu olmalıydı. Ve daha fazlasının, bir yağın kapalı kapının ardında dolaştığını da duyabiliyordum.

Bulunduğumuz koridor binanın üç tarafını dolanıyordu. Yukarıdaki iki kat da bizimkinin aynısıydı; geniş açıklıktan, birbirinin benzeri olan üçüncü ve dördüncü katların tirabzanlarını görebiliyorduk. Binanın ön tarafında, duvarın içine yerleştirilmiş olan ve pencerelerden dev bir ızgara oluşturan, bir dizi küçük cam levha vardı. Sonuç baş döndürücüydü; ormanlık bir dağ yamacının yamalı bir görüntüsü. Ve en altta, ortaya yakın bir yerde tek bir kapı duruyordu... gördüğümüz tek giriş ya da çıkış.

Kaci nefesini tuttu ve ona baktım, ardından bakışlarını yukarı doğru takip ettim. Çok yukarı.

Ardından ben de nefesimi tuttum.

Bina mağara gibiydi ve dördüncü kattan sonra başka kat olmasına rağmen en azından üç kat daha rahatlıkla sığdırılabilirdi. Fakat boş alanda açıkta duran kirişler, çıkıntılar ve kuytu köşeler vardı. Pek çok çıkıntının üzerindeki yastık ve battaniyelerden oluşan küçük yuvalarda dinlenenler daha insansı görünürken –bazılarının ellerinde isimlerini tam olarak seçemediğim eski, yıpranmış kitaplar bile vardı– kirişlerin üzerindeki kiler çoğunlukla kuş formundaydı ve karatavuklar gibi tünemişlerdi.

Bu gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Burası sadece bir yuva değildi. Gerçek bir kuş kafesiydi.

Brynn genzinden sabırsızlandığını belirten bir ses çıkardı ve dikkatimi tepedeki sıradışı manzaradan zorla uzaklaştırıp Kaci'yi dürttü. Ardından aşağıdaki devasa odaya inmek üzere merdivenlerde peşinden ilerledik.

Üst katlar gibi, ilk kat da bir dizi kapıyla üç taraftan çevrelenmişti. Fakat zemin kattakiler birbirinden daha uzaktaydı. İlk kattaki odaların kuş sürüsünün ortak kullanım alanları olduğunu tahmin ediyordum, mutfak, yemek odası ve belki de daha fazla yaşama alanı gibi.

Açık alanın ortasından geçerken birkaç açık kapıdan içeri baktım. Çoğu az eşyalı yatak odalarıydı, içinde uyandığımızdan biraz daha geniştiler. Ama bir köşedeki odanın girişinden eski tarz oyuncaklarla dolu –birçoğu el yapımı oyuncak bebek ve ahşap Lego benzerleriydi– geniş, parlak bir alan ve bir televizyonun belirgin titrek ışığı görülüyordu.

Looney Tunes'un kaynağını bulmuştuk. Ve cızırtılı, düşük kaliteli sese bakınca DVD'lerden ziyade ellerinde sadece eskimiş video kasetleri olduğunu tahmin ediyordum.

Merakım gitgide artarken adımlarım yavaşladı ve yürürken bir oda daha gördüm. Ve içindekileri. Bir bakışta yarım düzine kadar küçük çocuk saydım, hiçbirini okula gidecek kadar büyük değildi.

Ama yaş bu çocukları insanların eğitim sisteminden uzak tutan tek şey değildi.

Ben bakarken, tahminen dört yaşındaki çıplak bir çocuk –odadaki en iri çocuktu– tombul yumruğunu parlak renklerle boyalı ahşap küplerden oluşmuş bir kuleye geçirdi. Onları dizen küçük kız –o da üstündeki kumaş bez dışında çıplaktı– o kadar düşmanca baktı ki kızın içinden alevler çıkmasını bekledim.

Bunun yerine tüyler çıktı.

Neredeyse anlayamayacağım kadar hızlı, tek ve akışkan bir hareketle kolları uzadı ve üzerlerinde tüyler çıktı. Kısa saçları başının içine çekildi ve çıplak kafatası bir akbabanınki gibi sertleşmeye, kırmaya ve kırışmaya başladı. İnce bacakları uçlarında minik, keskin pençeleri olan çubuklar haline gelene kadar pörsüdü. Ve elleri küçük ama bariz bir şekilde ölümcül kanat pençelerine dönüştü.

Bütün bu olanlar iki saniyeden uzun sürmemiş ve tamamen anlık bir olay gibi görünmüştü. Gözlerimi ayıramadım.

Kuş kız kendisinden daha iri olan çocuğu sıkıca yakaladı. Yeni oluşan gagasını ona doğru açıp kapıyor ve pençelerini savuruyordu. Düşüklerinde arkalarında duran daha küçük çocuklara bir göz attım. Dördü de diğerlerinden biraz daha küçüktü. Boylarından yeni yürümeye başlayan çocuklar olduğu anlaşıyordu. Ve sürekli olarak dönüşüm geçiriyorlardı.

İkisinin kolu tüyllüydü, ikisinde eller, bir tanesinde pençeler vardı. İkisinin başı çıplak ve kırışık, bir tanesinin karman çorman olmuş siyah saçları vardı ve dördüncüsü neredeyse çıplak kuş kafatasından çıkan sarı tüylerle arada bir yerdeydi. Çocuklar devamlı değişip duruyorlardı ve küçük bedenlerini kontrol edemedikleri ortadaydı.

DÖNÜŞÜM

Gökgürültüsü kuşlarının kendilerini insan toplumundan böyle bütünüyle uzaklaştırmaları şaşırtıcı değildi.

Brynn boğazından başka bir sinirli ses daha çıkarana kadar donakalmış bir halde gözlerimi dikip baktım ve sonra Kaci ile ona yetişmek için hafifçe koştum fakat tuhaf görüntüler renkli bir şekilde zihninde yer etmişti.

Ama Brynn durduğunda kafamı kaldırdım ve dönüşüm geçirip duran garip çocuklara ait bütün düşünceler zihnimden uçtu. Geniş odamn arkada kalan kısmında oturan ya da ayakta duran otuz farklı gökgürültüsü kuşu olmahydı. Ve hepsi bize bakıyordu.

On Beş

Kaci soğuk eliyle benimkini tuttu. Dudaklarını ince, sıkı bir çizgi haline gelinceye kadar sıkıydı ve kızgınlıkla değil, kaygılandığında bazen olduğu gibi dişlerinin birbirine vurmasına engel olmak için çenesindeki kasları şişiriyordu. Dehşete düşmüş, kocaman açılmış gözleri, arkadaşça bir yüz arıyormuş gibi kuşların üzerinde tek tek gidip geliyordu.

Ama benimki dışında arkadaşça bakan kimse bulamayacaktı. Bu işte beraberdik... “Bu” şey her neyse.

“İsmin ne?”

Hızla başımı kaldırdım ve birisinin öne çıkması ya da sorusunu sahiplenmesi için etrafa bakındım. Ama hemen hemen bir dakika boyunca sessiz kaldığımda bile kimse böyle bir şey yapmadı. Doğrusu, konuşan kişinin soruyu bana yönelttiğini bilmemin tek nedeni kimsenin Kaci'ye bakmamasıydı.

Soruyu yanıtlamadığımda, başka birisi yukarıdan seslendi ve bakışlarımı kaldırdım ama konuşanı belirlemede yine başarısız oldum. “Sen Mercedes Carreño musun, yoksa Faythe Sanders mı?”

Demek öyle. Yetişkinlerden biri olduğumu biliyorlardı ama hangisi olduğumu bilmiyorlardı.

“Ben Faythe. Kim konuşuyor? Yerinizi belirlemeye çalışırken başım dönüyor.” Ve açıkçası nereye bakmam gerektiğinden de emin

değildim. Dikkatimi yanlış yere yönlendirerek birisini bilmeden aşağılamak istemiyordum.

“Kuş sürümüzle konuşuyorsun.”

Elbette. Az kalsın çete –yani kuş sürüsü– mantığını unutuyordum. Neyse ki önceki sorulardan hiçbirisini sormamış olsa da bu defa konuşan kişiyi gördüm.

Sol tarafımdan başka birisi konuştu. “Yavru kediyle birlikte yarın Calvin Malone’a teslim edileceksiniz...”

“Ne? Hayır!” diye bağırdım ve Kaci korkarak bana tutundu. “Bunu yapamazsınız. Bizimle ne yapmak istediğine dair hiçbir fikriniz yok!”

“Sizi tehlikeden çıkaracağımıza ve ona teslim edeceğimize dair söz verdik. Sözümüzden geri dönmeyeceğiz. Yaşamınıza izin vermemizin tek sebebi, senin ve yavru kedinin pilicimizin ölümüyle hiçbir alakamızın olmadığına dair bize güvence verilmesi.”

Döndüm ve güçlü yüz hatları, üst kısmı daha kalın olan yaşlıca bir erkek gökgürültüsü kuşunun yerini belirledim. Piliç kelimesinin peşinden az kalsın kakhaha atacaktım.

Hiç komik değil, diye ısrar etti korkmuş yanımda zihnimin derinliklerinden.

Ama komikti, uygunsuz şakaların en uygunsuz anlarda karşı konulamaz olduğu bir tarzda komikti. Kuş sürüsünden birisi ölmüştü, bizi kaçırmışlardı ve Gurur sürümüzün geri kalanını öldürmeye çalışıyorlardı ve bu pislik piliç deyip duruyordu.

Bir an kakhahaya boğulmaktan korkarak konuşamadım ve dudaklarımdaki gülümsemeyi yok etmek için bütün iradem kullanmam gerekti. Ama ardından Kaci yine elimi sıktı ve yüzündeki saf korku dolu bakış beni anında kendime getirdi.

Boğazımı temizledim. “Bu doğru. Sizinle hiçbir alakamız yok. Ama Gurur sürümüzdeki hiç kimsenin de yok. Malone size bunu sadece...”

“Finn’in ölümünü seninle tartışmakla ilgilenmiyoruz...”

“İlgilenmelisiniz!” diye bağırdım; bir dizi yumuşak kanat sesi ve ağır çarpma sesleri tepedeki tünekten daha fazla kuşun arkama indiğini anlattığında bu yaptığımdan hemen pişman oldum.

Nabzım başımı döndürecek kadar hızlı atmaya başladı ve dönüp yeni savaşçılara bakmamak için kendime zor hâkim oldum. Düşman tarafından etrafım sarılmıştı ve “dövüş ya da kaç” içgüdüm bana bir seçim yapmam gerektiğini söylüyordu. Ama bu seçeneklerin hiçbirisi beni kurtuluşa götürmüyordu; bundan emindim.

“Bakın, üzgünüm. Ama bu hem gerçek, hem de önemli. Calvin Malone kendi kazancı için size yalan söyledi. Gurur sürüm sizin... Finn’in ölümünden sorumlu değil. Malone’un adamlarından birisi sorumlu.”

Lafımın kesilmesini beklemiştim ama sıkıntıyla kımıldamalarından dikkatlerini *yalan* kelimesiyle çektiğimi anlayabiliyordum.

“Calvin Malone onuruna neden bir yalanla gölge düşürsün ki?” Konuşan kişi hâlâ kuşkucu görünüyordu ama belli ki dinlemeye istekliydi.

Ruh halim anında düzeldi. Konuşmama izin vereceklerdi.

“Birincisi, o onurlu değildir. Ama fazlasıyla açgözlüdür ve güce sahip olabilme konusunda büyük bir iştahı vardır.” İfademe pek çok kafası karışmış yüz ifadesi ve tuhaf bir şekilde eğilmiş baş karşılık verdi ama lafımı kimse kesmeden önce sol kolumla Kaci’ye sarılarak hızla devam ettim. “Ve ikincisini de demin söyledim: işin içinde kendi kişisel kazancı var.”

Kuşlar birbirlerine hızlı, keskin hareketlerle bakarken garip bir sessizlik oluştu. Belli ki anlayamadığım yüz ifadeleriyle sessizce birbirlerine danışıyorlardı. Bakışlarımı Kaci’ye indirdiğimde, bizi yakalayanları hem hayranlık hem de korkuyla izlediğini gördüm ve ikincisinin galip çıktığını görünce rahatladım.

DÖNÜŞÜM

Korkusunu –diğer bilinen adıyla sağduyusunu– bastırarak kadar meraklı bir dişi kedi bana benzerdi ve hayatım, Kaci için istediğim türde bir hayat değildi. En azından ağzımı biraz bilgelikle dengeleyecek kadar olgunlaşana kadar. Ya da en azından deneyimle. Aldığım dersleri zor yoldan öğrenmişim ve elimden gelse bunu yaşamamasını sağlardım.

Nihayet bakışlarımı kaldırdığımda bütün kuşların beni izlediğini gördüm ve sonraki ses arkamdan geldi, bu yüzden döndüm. “Bu konuda konuşmanı dinleyeceğiz. Ama entrikaya tahammülümüz yok. Eğer değişim geçirirsen, seni etkisiz hale getirmek zorunda kalırız.”

“Sorun değil.” Zaten kendimi “değişim geçirmeye” yetecek kadar onların insafına bırakmazdım. En hızlı dönüşümüm neredeyse bir dakikayı buluyordu ve bunu tekrar yapabilecek olsam bile, ne kadar olağanüstü bir hızla form değiştirebildiklerini düşününce uzuvlarımı tek tek koparmaları için fazlasıyla zamanları olurdu.

Ah. İşte o anda anladım. Kedi adamların da kendileri gibi dönüşüm geçirebildiklerini düşünüyorlardı. Bir anda. Mucizevi bir şekilde.

Kendimi daha az tehditkâr göstermek ve onları rahatlatmak için doğruyu açıklamayı kısa bir an düşündüm. Ama sonunda biraz tehdit hissedерlerse bana saygı duymalarının daha olası olacağına karar verdim. Haksız mıydım? Bu yaklaşım erkek kediler üzerinde genelde işe yarardı...

Yaşlı bir dişi kuş solumdaki pencerenin yanından, “Konuş,” diye emretti. Böylece bütün Gurur sürümün güvenliğinin o anda bana bağlı olduğunun bilincinde olarak konuştum. Tabii onlara yardım etmek için çok geç kalmadığımı farz ediyordum. Ve geç kaldıysam kuşların bunu bana söyleyeceklerine inanmak için hiçbir nedenim yoktu.

“Bölge konseyimizdeki liderlik pozisyonu için Malone babamın yerine geçmeye çalışıyor. Ama Malone adil dövüşmez.” Herkesin dinlemesini sağlamaya çalışarak etrafıma baktım ama yüzler farklı –ve

dönüşümün farklı basamaklarında– olmasına rağmen ifadelerinin hepsi aynıydı. Sinirli, öfkeli ve sabırsız görünüyorlardı. “Her neyse, bir kaynağıma –yani Malone’un Gurur sürüsündeki bir kedi adama– göre Malone’un adamlarından biri geçen hafta bir avın üstünde hak iddia ederken sizin... piliçlerinizden birini öldürmüş.”

Birçok yüz ifadesi sertleşti ve kalbim küt küt atarken daha hızlı konuştum; birisi lafımı kesmeden önce bitirmek için yanıp tutuşuyordum. “Suçlu tarafın kuşunuz olduğunu söylemiyorum. İki türün farklı kanunları var ve bu konuyu çözümlemek için yeterli vasıflara sahip değilim. Ama Finn’in katilinin Gurur sürüme ait olmadığına eminim.”

Başka bir kuş arkamdan, “Calvin Malone bizi yanlış yönlendirerek ne elde edecek ki?” diye sordu ve bu defa dönmedim. Hangisinin yüzüne baktığım önemliymiş gibi görünmüyordu; bu kavram ne kadar sinir bozucu olsa da hepsiyle konuşuyordum.

Aşınası olduğum bir şeye tutunmak için *mahkeme gibi*, dedim kendi kendime. *Orada da herkesin oyu eşit*. Ne yazık ki bu her şeyin biraz fazla tanıdık gelmesine neden oldu; mahkemedekilerin çoğunluğu benim ölmemi istemişti.

Kendine güven ve otorite yansıtmaya uğraşarak, “Üç şey elde ediyor,” dedim. “Birincisi, ben ve Kaci. Bizi oradan çıkarmanız ve kendisine vermeniz için sizi ikna etti çünkü bizim dünyamızda dişi kedileri kontrol eden kişi erkek kedileri de kontrol eder. Bütün ülkede çocuk doğuracak yaşta olan sadece birkaç tane dişi kedi var ve Malone ikimizi de kendi oğullarıyla evlendirmek istiyor, böylece bütün gücü ailesinde yani kendi kontrolünde tutabilecek. Birkaç ay önce politik araçlarla beni istemediğim bir evliliğe zorladı. Bu işe yaramadığındaysa Kaci’ye karşı kaba kuvvete başvurdu.”

İsimsiz, yüzü olmayan bir kuş arkamızdan, “Nasıl yani?” diye seslendi ve bütün gözler ilk defa kendisine çevrildiğinde Kaci korkuyla yanıma sindi.

“Arazimize gizlice girdi ve onu kaçırmaya çalıştı.”

Eğer yarın kuş ifadelerini doğru bir şekilde okuyorsam, birkaç kuş –çoğunlukla kadınlar– allak bullak olmuş görünüyordu. Ama çoğunun sadece kafası karışmış gibiydi. Malone’un muhtemel bir gelin için neden şiddete başvuracağını anlayacak kadar kültürümüzü tanımıyorlardı. Bu yüzden sıradaki konuyu vurgulamak üzere devam ettim.

“İkincisi, artık elinde kendi yerine savaşıacak olan siz varsınız. Malone’a karşı yürütmek üzere olduğumuz haklı savaşın kıyısında-yken, siz saldırı kapasitemizi güçsüzleştiriyorsunuz.”

Sağ arkamdan cinsiyeti belli olmayan bir ses, “Savaşınız nasıl haklı oluyor ki?” diye sordu. Dönüp konuşanı yine aramamak için kendime direndiğim sırada, sinirle inlememek için dişlerimi gıcırdattım.

“Yaklaşık iki hafta önce Kaci için geldiklerinde onlarından kedilerinden birisi ağabeyimi öldürdü. Malone onlara saldırmamızın an meselesi olduğunu biliyor. Ama şu anki durum yüzünden savaşa daha az ve daha zayıf güçler götürebileceğiz. Sizin yüzünüzden.”

Birkaç kuş, başını sadece anladığından değil, hayranlıkla salladığında dehşete kapıldım. Malone’un hileli taktiğini onaylıyorlardı! Aşağılık herifler!

Ama bunun insafsızca olsa da etkili olduğunu ben bile kabul etmek zorundaydım.

“Ve üçüncü olarak Finn’in ölümüne ilişkin suçu ve sonuçları kendisinden başka yöne çevirdi. Bu da sizin gazabınıza uğramadan güvende ve el değmeden kaldığı anlamına geliyor. Finn’in hak ettiği adaleti yerine getirmiyorsunuz çünkü siz bizimle savaşırken, gerçek katil cinayetten paçasını kurtarıyor. Malone’un Gurur sürüsünde.”

Artık kaşlarını çatmaya başlamışlardı...

Sağ tarafımda birisi boğazını temizledi. Başımı o kadar hızlı ve sert bir şekilde çevirdim ki omzumdan ses çıktığını duydum. Siyah bir gaga neredeyse anında buruşuk dudaklara ve gördüğüm en yaşlı gökgürültüsü kuşuna ait çeneye dönüşürken dikkatim buraya takıldı kaldı. Dişi kuşun sırtının yarısına kadar gelen gür, beyaz saçları vardı ve elleri yüzünden bile daha kırıktı ama gözleri keskin bir zekâyla parlıyordu.

“Calvin Malone’un savaşta başarılı olmak adına onurunu feda etmeye istekli olduğu konusunda ısrar ediyorsun. Senin aslında tam olarak bu şeyi yapmadığına dair bize nasıl bir kanıt verebilirsin?”

Neden tam ismini kullanıyorlardı ki? İnsanların birbirlerine böyle hitap ettiklerini mi düşünüyorlardı? Ad ve soyadlarıyla. Yoksa bunu zihinlerinde tek bir kelimeymiş gibi birleştiriyorlar mıydı? Kendi isimleri gibi...

“Onun yerine neden bana inanmanız gerektiğini mi soruyorsunuz?” Başıyla onayladığında kalbim kulaklarımda atmaya başladı. Yapmak üzere olduğumdan daha önemli bir görüş daha önce hiç bildirmemiştim. Ağzımdan çıkacak kelimeye daha önce hiç bu kadar hayat bağlı olmamıştı.

Baskı yok, Faythe...

“Bana inanmalısınız çünkü bu olanlardan, Malone araya girmeden önce sahip olduklarımız dışında hiçbir şey elde etmek niyetinde değilim; mahremiyet içinde birliklerimizi oluşturmak ve ağabeyimin cinayetinin intikamını almak için barış ilan etmenizi istiyorum. Gurur sürümün düşmanlarına bizim için saldırmanızı istemiyorum. Ya da bize politik bir üstünlük sağlamak için Malone’un Gurur sürüsünün herhangi bir üyesini kaçırıp getirmenizi de istemiyorum. Ya da yanlış insanlara saldırı başlatarak kendi kaybınız konusunda adaletin ye-

DÖNÜŞÜM

rini bulmasından vazgeçmenizi de. Bunları asıl Malone istedi. Sizi kullandı. Kahretsin, büyük ihtimalle şu anda sizinle alay ediyordur.”

Muhtemelen kuş sürüsünü kandırmasıyla ilgili gülemeyecek kadar yıkınımızı planlamakla meşguldü ama demek istediğim şey ortadaydı. Oyuna getirilmişlerdi.

Ve nihayet deliye dönmüş gibi görünmeye başladılar.

Sahipsiz bir ses, “Eğer doğruyu söylüyorsan, Calvin Malone bizi kandırmasının cezasını çekmek zorunda,” dedi yukarıdan.

Kaşlarım kalktı ama yukarı bakma zahmetine girmedim. “Doğruyu söylüyorsam mı?”

“Bir kedi adamın ispatlanmamış bilgisine artık güvenemeyiz.” Bu ifade sol tarafımdan, kara kaşlarıyla kaş çatışı gerçekten korkutucu görünen genç bir dişi kuştan gelmişti. “Bize kanıt getireceksin.”

Kanıt. Kahretsin. Kanıtım olsaydı, bütün problemlerimiz bitecekti! “Malone’dan kanıt istemediniz...”

“Hatamızı tekrarlamak istemiyoruz.”

Kulak tırmalayıcı başka bir ses konuştu ama konuşanı yakalamak için fazla geç dönmüştüm. “İki gün içinde bize kanıt getireceksin.”

İki gün! Bakışlarını tek tek kayıtsız yüzlerin üzerinde çaresizce gezdirdim. “Bütün Gurur sürüm o zamana kadar ölmüş olabilir!” Fakat umarım gökgürültüsü kuşlarından oluşan birliği de kendileriyle birlikte öldürürlerdi. “Ateşkes ilan etmelisiniz.”

“Hayır.” Kısa ve basitti ve bu tuhaf sorgulamayı başlatan kuş tarafından söylenmişti. “Halkının masum olduğuna dair kanıt olmadan saldırıyı durdurmayacağız.”

Boğazımın derinliklerinden bir hırıltı yükseldi ve bunu bastırabilmem için uzun bir süre gerekti. “Eğer ateşkes ilan etmezseniz, gidip kanıt aramak için bir nedenim olmaz. Dönecek bir evim olmayacak ki.”

Kuşlar görüşüp başlarını bir başkasına dikerek tek tek birbirlerine bakarken, bir an için etrafa sessizlik hâkim oldu. Ve nihayet sessiz bir fikir birliğine ulaşmış gibi görünüyorlardı. “Kanıtınla dönene kadar Gurur sürüne olan saldırıyı durduracağız. İki gün.”

İçimi bir rahatlık kapladı, kalbime değen korku ve öfke alevleriyle karşılaştırdınca bu rahatlık serindi. Gurur sürümün kalanı için vakit kazanmıştım... saldırılarına hâlâ başlamadıklarını farz ediyordum. Ama rahatlamam kısa sürdü.

“Ne çeşit bir kanıt? Ve bunu nasıl elde etmemi bekliyorsunuz? Ödünç alabileceğim bir arabanız olduğunu sanmıyorum.” Aksi takdirde, lanet olası dağlarından aşağı inmem ve bir toplu taşıma aracı bulmam bile iki günümü alabilirdi.

“Hayır. Bu kanıtı nasıl alacağın bizi ilgilendirmez ve çürütülmez olduğu sürece hangi şekilde olduğu umurumuzda değil.”

Harika. Ve sarsıcı şekilde belirsiz. “Pekâlâ o zaman, sanırım yola koyulmamız gerekiyor. Zamanımızı tüketiyoruz.”

Kararlı ve derin bir ses arkamdan, “Çocuk kalıyor,” dedi ve bu defa yalnızca ben dönmekle kalmadım ama Kaci’yi de beraberimde döndürdüm.

“Hayır. Benimle birlikte geliyor yoksa gitmem.”

Yeni bir ses, yine tepeden tartışmaya katıldı. “Tek başına gideceksin ve iki gün içinde geri döneceksin, yoksa çocuğu öldürürüz.”

On Altı

Kaci hafifçe inledi ve koluma yapıştı.

Taze öfke ve korku sinir uçlarımı yakarak içime mızrak gibi saplandı. Sabrımı yok etmişti. “Hayır!” diye bağırdım ve vücudumdaki bütün kaslar birden o kadar gerildi ki kımlıdayamadım. “Kaci’nin olanlarla bir ilgisi yok. Onur, masum bir genç kıızı katletmenin neresinde?”

“Onur, bizim için önemli olanı korumakta ve ölmüş olanımızın intikamını almakta yatıyor,” diye duyurdu yüzü olmayan bir ses. Konuşanları aramaktan vazgeçmiştim. “Kız sana motivasyon sağlayacak.”

“Ama o yalnızca bir çocuk!” Ve Kaci ilk kez neredeyse bir yetişkin olduğu konusunda ısrar edemeyecek kadar korkuyordu.

“Bizim çocuğumuz değil.”

Kanım buz kesti, içeriden dışarıya kadar beni soğuttu. Ciddi miydiler? Kendi halkları dışında bir şeyi umursamıyorlar mıydı? Peki ya doğru ile yanlış? İyi ve kötü? Bir de Malone’un ahlaki pusulasının saptığını düşünmüştüm! Belli ki gökgürültüsü kuşlarında ahlak kavramı diye bir şey bile yoktu!

Ama Kai sayesinde benimkiyle –ya da başkasıyla– uyuşmasa da, kendi onur kurallarını takıntılı bir şekilde yerine getirdiklerini biliyordum. Bir defa söz verdiklerinde buna bağlı kalıyorlardı. Ve Orta Güney Gurur sürüsünün dışı kedilerini korumaya çalışacaklarına dair yemin etmişlerdi...

“Onu öldüremezsiniz,” diye ısrar ettin. Yanıltıcı bir sakinlik içime yerleştiğinden artık daha kısık sesle konuşuyordum. Babamın davranışların ve sesimdeki etkisini tanıdım ve bu beni omurgamı dikleştiren, sinirlerimi güçlendiren kararlılık kadar şaşırttı. Kaci’nin hayatı bana bağlıydı. Bütün Gurur sürüsünün hayatı bana bağlıydı fakat onlar henüz bunu bilmiyordu. Onları hayal kırıklığına uğratamazdım. “Dişi kedilerimizi güvende tutmaya çalışacağınıza dair Malone’a yemin ettiniz. Sanırım Kaci’yi öldürmek bu sözünüzü korkunç bir şekilde ihlal etmek olur.”

Gökgürültüsü kuşları sözsüz bir şekilde birbirlerine danışırken uzun bir sessizlik daha oldu. Tepedeki tüneklerinden daha fazla kuş aşağı inerken arkamda çırpılan kanatların ve kabartılan tüylerin sesini duydum. Ve nihayet son konuşan kişinin bakışlarıyla buluşmak için tekrar Kaci’yle birlikte dönmek zorunda kaldık.

“Senin ve Calvin Malone’un ifadesi birbirini dışlıyor... ikisi de doğru olamaz. Bu yüzden kanıt olmadan bir kedi adamın söylediklerinin kabul edilemeyeceği sonucuna vardık. Calvin Malone kanıt sunmadı, böylece ona olan yeminimizin bir değeri yok. Sen ve çocuk insafımıza kaldınız.”

Pekâlâ, bu geri tepmişti.

Bütün vücudum ürperdi ve Kaci bana daha fazla yaklaştı. Son kuşun duyurusuna itiraz etmek üzere ağzımı açtım ama ben konuşmadan başka bir kuş söz aldı.

“İkinizi de sebepsiz yere öldürmeyiz. Söylendiği üzere iki gün içinde kanıtla dönersen, çocuğu sana zarar görmemiş bir halde vereceğiz. Zamanında dönmezsen ya da kabul edilemez bir kanıtla dönersen, çocuk ölür ve intikam savaşımız kaldığı yerden insanlarına karşı devam eder.”

İçimde öfkeden kudurmama rağmen, gökgürültüsü kuşu mantığını özümsemeye çalışırken, derin ve sessiz bir nefes aldım.

"Git şimdi, Faythe Sanders. Senin, bizim ve... onun vaktini harcıyorsun." Yaşlı kadının kuş bakışları kollarımda gözle görülür şekilde titreyen Kaci'ye kaydı.

Pazarlığın kendime düşen kısmını gerçekleştirsem ona zarar vermeyeceklerdi. Sorun yoktu.

Tabii bir şey ters gitmezse.

Peki ya yaralanırsam ve geri dönmeyi başaramazsam? Ya Brett öldüğü için kanıt bulamazsam? Ya Malone'un bölgesinde gizlice gezinirken yakalanırsam? Başka kimse hayatı için pazarlık yapmaya –tabii bu mümkünse– fırsat bile bulamadan Kaci ölürdü.

Ve çürütülmez bir kanıtla zamanında dönmeyi başarabilsem bile, Kaci beklerken neler yaşayacaktı? Fiziki bir tehlikede değildi –kuşlar ben aksi yönünde davranmaları için onlara bir neden vermediğim sürece sözlerinin arkasında dururdu– ama duygusal olarak zaten kırılmıştı. İdamı için resmen saat sayan, yabancı ve düşman bir türün tutsağı olarak iki gün geçirmek akıl sağlığı için hiç faydalı olmazdı. Charlie ve Owen'a neler yaptıklarını görmüştü ve muazzam bir hayal gücü vardı. Başaramazsam kendisine neler olacağını biliyordu.

"Hayır." Kararımı vermiştim.

"Ne dedin?" diye sordu sol tarafımdan bir ses ama bakışlarımı yaşlı kadından ayırmadım.

"Onu terk etmiyorum. Bizi Malone'a verin." En azından o bizi öldürmezdi ve Malone'un sadece yerde yaşaması sebebiyle bile ondan kaçma şansımız, kuşlardan kaçma şansımızdan daha yüksekti.

"Artık böyle bir seçenek yok. Finn'in intikamını almak istiyoruz ve gerçek suçluyu bulmadaki en iyi umudumuz sensin. Çocuğu hayatta tutmak için her ne gerekiyorsa yapacağımıza inanıyoruz. İster kalırsın ister gidersin ama iki gün içinde elinize kanıt geçmezse, çocuk ölür."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

DÖNÜŞÜM

Bir dakika... “Bir takasa ne dersiniz? Kai’a karşı Kaci. Esir alındığını biliyor muydunuz?”

Birkaç yarı kuşun yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve birkaçı, belli ki sadece bu ifadeyi takınabilmek için insan formuna dönüşüm geçirdi. Ama hiçbirisi çok üzgün görünmüyordu. “Çocuk bir rehine değil. Salınması tartışmaya açık değil.”

“Neden ki?” Tamamen şaşkına dönmüş bir şekilde tek tek yüzlerine baktım. “Hayatı Finn’in hayatından daha mı değersiz?”

Bütününüyle şekillenmiş kanatları olan genç bir adam, “Tabii ki değil,” dedi. Ardından tüyleri ilerleyen yaşıyla grileşmeye başlayan bir adam devam etti.

“Ama Kai dövüşmek için gönüllü oldu ve riskleri biliyordu. Savaşta ölmek onurlu ölmektir. Finn öldürüldü. Ölümünün intikamı alınmak zorunda.”

Kaci’yi yanımda tutarak bir an sadece gözlerimi dikip bakabildim. Ciddiydiler. Malone’un suçluluğuna dair kanıt olmadan Kaci’nin gitmesine izin vermeyeceklerdi.

Bu gerçeğin altını çizmek istermişçesine, şimdiye kadar gördüğüm tek çıkış olan ön kapıyı kapamak üzere en iri gökgürültüsü kuşlarından dördünün kımıldaması dikkatimi çekti. Kuşların hiçbirisi bir metre altmış santimden uzun değildi ama hepsi pençesiz ve kanat pençesiz halleriyle bile yapıldı.

Eğer gelemesem Kaci ölecekti. Ya da destek güçleriyle gelirim.

Sırtımı dikleştirdim. “Ne kadar yakın zamanda ateşkes ilan edersiniz?”

“Anında bir haberci göndereceğiz.”

“Bizzat mı?” Ciddi olamazlardı. “Cep telefonum nerede? Birisi bana telefonumu geri versin.” Bir hareket dikkatimi çoğunlukla insan olan bir kadına çekene kadar bir kolumla Kaci’yi sarıp odada

bakındım; bu kadın benimle Kaci dışında odadaki tamamen giyinik tek kişiydi. Hamileydi ve doğurmak üzereydi.

Lütfen karnında bir bebek olsun, dev bir yumurta değil...

Kadın elini pantolonunun cebine soktu ve telefonumu çıkardı, ardından bana vermek için ileri yürüdü.

“Bunun nasıl çalıştığını bilen var mı?” Alçılı kolum Kaci’ye dolanırken, sol elimle telefonumu kaldırdım. Genç kuşlardan birkaçı başlarıyla onayladı; muhtemelen bunlar kuş sürüsünün insan toplumuyla iletişimini sağlayanlardı.

“İyi. Babamı arayacağım –kendisi liderimizdir, sorumlu kişidir– ve onu bilgilendireceğim. Ardından babam telefonunu kuşlarınızdan birisine atacak ve ben de benimkini sizlerden birisine vereceğim. Ateşkes ilan edeceksiniz, sonra da telefonumu bana geri vereceksiniz.” Bu kısım üzerinde pazarlık yapmaya istekli değildim. Gurur sürümle iletişime geçecek bir yol olmaksızın, bırakın gerekli kanıtı bulmayı ve kuş sürüsü her nerede yaşıyorsa oraya geri getirmeyi, Appalachia bölgesine iki gün içinde ulaşamazdım bile.

“Ardından yola koyulacağım.”

“Hayır!” Göz ucuyla Kaci’nin başının hızla yukarı kalktığını gördüm, yanakları koluma sürünüyordu. Hareketlerimle sessiz kalmasını anlatarak sırtına hafif hafif vurup kolunu sıktım. Yalnız kaldığımızda ona her şeyi açıklayacaktım. Böyle bir şansımız olacağımı farz ediyordum.

“Arama yap,” diye emretti arkamdan bir ses.

Otomatik aramayla babamı aradım ve ilk çalışta cevap verdi.

“Faythe?”

Sesini duyduğumda hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğim için rahatlayarak az kalsın ağlayacaktım. Saldırıda kimi kaybetmiş olursak olalım, ölenlerden biri babam değildi.

DÖNÜŞÜM

“Evet, benim. Kaci benimle birlikte ve ikimiz de iyiyiz,” diye ekledim sormasına fırsat vermeden. “Şimdilik.”

Babamın belli belirsiz duraksaması detayları olmasa da durumumuzun ciddiliğini anladığına dair tek işaretetti. “Neredesiniz?”

“Bilmiyorum. Kuş sürüsünün yuvasındayız ama adres konusunda pek konuşkan değillerdi.” Her ne kadar gözlerimi bizi ele geçirenlerden ayırmak istemesem de onları kısa bir an için kapadım. “Herkes... iyi mi?”

Babam ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. “Her iki tarafta da yeni kayıp yok.”

Rahatlamayla bıraktığım nefesim o kadar sesliydi ki kulağa daha çok bir hıçkırık gibi gelmişti. “Manx ve Des?”

“Başarıyla bir...”

Araya giren, kulak tırmalayıcı bir ses, “Hiçbir kedi için zaman beklemes, Faythe Sanders,” diye uyardı ve babamın boğazından kısık sesli, derin bir hırlama yükseldi. “Saatin çoktan işlemeye başladı.”

“O kim?”

“Hımm... etrafımız gökgürültüsü kuşlarıyla sarılmış durumda. Gerçekten.”

“Ne istiyorlar?” Hattın diğer ucunda deri gıcırdadı, ardından babam volta atmaya başladığı sırada parkeler ses çıkardı. Bu babamın bir şeyler planladığına dair kesin bir işaretetti.

“Fırsat bulduğumda daha detaylı açıklamam ama kısa versiyonu şöyle: Finn’in ölümünden Malone’un Gurur sürüsünün sorumlu olduğuna dair kanıt bulmam için bana iki gün veriyorlar ve kanıtları geri döndüğümde Kaci’yi bırakacaklar.”

Düzenli ve ağır ayak sesleri dışında sessizlik içinde bir saniye geçti. “Peki zamanında geri dönemezsen?”

Bunu söyleyemedim ama babam ızdıraplı sessizliğimi kolaylıkla tercüme etti. “Olamaz...” diye fısıldadı ve ayak sesleri durdu. Babam ahizeyi kapıyormuş gibi bir şey telefona süründü. Sonra son derece soğukkanlı bir şekilde geri döndü. “Pazarlık yapmaya niyetliler mi?”

“Bu konuda değil.” İfadesiz yüzlerden oluşan çember bu gerçeğin değişmediğini söylüyordu.

“Diğer seçenekleri inceledin mi?” Yani dövüşmek ya da kaçmak.

“Başka bir seçenek yok.” Hem benim hem de Kaci’nin ölmesiyle bitmeyen bir seçenek yoktu.

Babam iç geçirdi. “Neye ihtiyacın var?”

“Henüz bilmiyorum ama yola koyulduğumda seni ararım. Fakat şimdilik Beck’i tekrar ön bahçeye çağırmanı istiyorum. Sonra telefonunu ona fırlat. Önümüzdeki iki gün için bir ateşkes ayarladım.”

“İyi iş.” Babamın sesinde korku ve öfkenin arasından parlayan gerçek bir gurur belirtisi duydum.

Bir şey tekrar telefona değdi. Babamın fısıltılı emrini hiçbir kuşun duymadığından neredeyse emindim. “Silahları alın ve ön kapının yanında durun. Dışarı çıkıyoruz.” Ardından yine hattaydı ve ofisindeki parkeden koridordaki fayansların üzerine çıktığında ağır adım sesleri değişti. Başka ayak sesleri de kendisine katıldı. Annemin ayakkabılarının çıkardığı belirgin sesle birlikte, Michael’ın babamın temposunun aynısı olan ama kauçuk tabanlı mokasen ayakkabıları sayesinde daha hafif olan adımlarını tanıdım.

Ama eğer Marc oradaysa bile yürümüyordu; yoksa onun ayak seslerini de tanırdım.

Marc’ın eksikliğinin içimde uyandırdığı derin korku sızısını zorla bir kenara bıraktım ve yokluğunda kendisine her kim yardımcı oluyorsa babamın o kişiye talimatlar vermesini dinlemeye odaklandım.

DÖNÜŞÜM

Ardından ön kapı yavaşça gıcırdadı ve babam beton verandaya adım attı. “Beck!” diye bağırdı. Telefondan bile ön taraftaki çimenliğin üzerinde bir yere en azından yarım düzine kuşun konarken çıkardığı hışırtıyı ve rüzgârı andıran kanat çırpışlarının sesini duydubildim. Kimbilir kaç kilometre ötedeydiler. “Beck, kuş sürün seninle konuşmak istiyor.

“Tamam, Faythe, telefonu ona atacağım.”

Beni göremese de başımla onayladım. “Ben de benimkini veriyorum.” Telefon kullanabildiğini iddia eden genç kuşlardan birine –şu anda insan elleri bulunan iki kuştan birisine– baktım ve anlasın diye bir defa telefonu atar gibi yaptım, ardından telefonu gerçekten fırlattım.

Yakaladıktan sonra daha sıkı tutup kulağına götürmeden önce nefesim boğazımda düğümlendi. “Beck?” diye sordu. Beck’in telefonun hangi ucuyla konuşması gerektiğini bilemeyeceğini düşünerek bir an panik oldum.

Ama ardından hafifçe tanıdık, kulak tırmalayıcı bir ses hattın diğer ucundan cevap verdi. “İke?”

“Evet.” Genç kuş etrafa baktı ve grup üyeleri kendisine küçük hareketlerle başlarını salladı, ardından derin bir nefes alıp devam etti. “Kırk sekiz saatlik bir ateşkes ilan ediyoruz; Faythe Sanders’ın Gurur sürüsünün, Finn’in cinayetindeki masumiyetine ilişkin kanıt araması için. Eğer bizden şu andan itibaren iki gün içinde haber almazsan...”

Araya girmek için boğazımı temizledim ve saatime baktım. “Salı günü 17:23’ten itibaren.”

Başlar bir tur daha sallandıktan sonra, “Salı günü 17:23’ten itibaren,” diye tekrarladı Ike, “saldırıya devam edin.”

“Anlıyorum.” Beck’in tek cevabı buydu. Ike telefonu tekrar bana attı ve babamın rahatlatarak –ya da şaşkınlıkla– verdiği nefesin aşınası olduğum sesi hattın diğer ucundan fısıltı şeklinde duyuldu.

Bundan birkaç saniye sonra, bir grup ayak sesinin ardından ön kapı kapandı ve rüzgâr sesi kulaklarımdan silindi.

Ve bununla birlikte barış sağlandı. En azından geçici bir süreliğine.

“Tamam, babacığımı, gitmek zorundayım. Ama seni yoldan arayacağım.” Arabasız bir şekilde Malone’un bölgesine tek başıma gidip henüz sahip olmadığım kanıtla nasıl zamanında dönmem gerektiği konusunda tavsiye almak için.

Tek söylediği, “Oyalanma,” oldu ama bu bana fazlasıyla “seni seviyorum” gibi gelmişti.

Telefonu kapadım ve kuşlardan biri isteyemeden önce ön cebime soktum, ardından Kaci’yi daha sıkı tuttum ve yaşlı kadına baktım. “Sizde başka bir televizyon ya da video oyunu ya da bunun gibi bir şeyler yoktur sanırım?”

Bir düzine kafası karışmış bakış ve en azından beş tane olumsuz anlamda sallanan başla karşılaştım.

“Evet, tahmin etmiştim. Kitap o zaman. Kitabınız var mı?” Birkaç kuşun yukarıdaki tüneklerinde kitap okuduğunu görmüştüm, bu yüzden en azından birkaç tane kitapları olduğunu biliyordum.

“Yüzlerce kitabımız var,” dedi sahibini bulmamaya karar verdiğim bir erkek sesi.

“Güzel.” Klasikler mi? Bu onların kültürel farkındalıklarını ve belki de resmî konuşma yapılarını açıklayabilirdi. “Kaci’nin odasına kitap getirebilir misiniz, lütfen? Ben yokken zihnini meşgul edecek bir şeylere ihtiyaç duyacak.” Bu konuda savaşılmaya niyetliydim. Dikkatini yaklaşan ölüm ihtimalinden uzaklaştıracak hiçbir şey vermezlerse Kaci buna ve onu terk ettiğim gerçeği konusuna kafa patlatırdı. Ve bu da işkence olurdu. Gerçek anlamda işkence hem de.

Talebimi onaylamak için birkaç kişi başını sallayınca şaşırdım.

İkinci kattaki odaya çıkarken Brynn'in peşinden gittik ve yoldayken yararlı olabilecek bir şeyler bulmak amacıyla yuvayı inceledim. Başka bir çıkış. Muhtemel bir silah. Lanet olsun, pazarlıkta kullanmak için gerçekten değer verdikleri herhangi bir parça. Ama ufaklıklarından birisini kaçırıp Kaci karşılığında onu salmaya söz vermekten başka bir seçenek bulamamıştım. Bir çocuğu asla incitmezdim ve eğer blöf yaparsam, bütün güvenilirliğimi kaybederdim ki bu da onların gözünde sahip olduğum tek değerli nitelikti.

Ayrıca ben çocuk odasına ulaşmadan çok önce beni öldürürlerdi. Tabii kaçırdığım çocuğun bunu kendisinin yapmayacağını varsayıyordum. Küçüklerin bile nasıl ateşli bir şekilde dövüştüğünü görmüştüm.

Hem Brynn hem de bir kucak dolusu yıpranmış kitap getiren genç piliç çıkana kadar bekledik. Ardından kapıyı kapadım ve yatağın üzerinde karşısına oturdum. Ama ben daha bir şey söyleyemeden önce, Kaci gözyaşlarına boğuldu. Bir saattir hıçkırıklarını tutuyormuş gibi göğsü inip kalkıyordu.

Sarılmak için öne eğilerek, "Kaci..." diye başladım ama başını iki yana salladı ve avuç içleriyle gözyaşlarını sertçe yanaklarından sildi.

"Özür dilerim." Hıçkırdı ve nefesi tılandı ama gözleri hâlâ yaşlı olmasına rağmen artık gözyaşı akıyordu. "Gitmen gerektiğini biliyorum ve nedenini anlıyorum. Ve benim için geri döneceğini biliyorum. Sadece... burada yalnız kalmak istemiyorum."

Kendi kalbimin kırılma sesini duyabiliyordum neredeyse. "Seni de yanımda götürmek için herhangi bir yol olsaydı, götürürdüm. Eğer ikimizin de ölümüne sebep olmayacağını bilseydim, onlarla dövüştürdüm. Ama ölümümüze sebep olur."

Gözlerindeki dökülmemiş yaşları tişörtünün ucuyla kurulayarak başıyla onayladı.

"İki gün," diye yemin ettim. "İki gün içinde döneceğim, ya istedikleri kanıtla birlikte ya da burayı muazzam bir kuş katliam alanına

çevirmeye yetecek kadar kediyle. Hayatım üzerine yemin ederim.” Bana kuşkuyla baktı. “Tamam, Marc’ın hayatı üzerine.”

Gülümsemedi ama tek bir ciddi hareketle başını salladı.

“O kadar kötü olmayacak. Sadece burada kal ve kitap oku, diğer her şeyi unutmaya çalış. Sana yemeği burada vereceklerinden eminim, bu yüzden sadece banyoya gitmek için dışarı çıkman gerekecek.”

“Tıpkı geçen sefer gibi.”

Anlamam için biraz süre geçmesi gerekti ama ardından tanıştığımızda da benzer bir ev hapsinde olduğunun farkına vardım. “Evet. Tıpkı geçen sefer gibi. Fakat ‘hayatın pahasına ormanda koş’ final sahnesi olmadan.” Umarım.

“Tamam.” Gözlerini kırptı ve tekrar gözyaşlarını sildi.

“Pekâlâ, başka...” Ona verebileceğim muhtemel ipuçları ve uyarıları düşünerek gözlerimi kapadım. “Hımm... dönüşüm geçirme. Bunu saldırganlık olarak görürler. Ve eğer bu odadan ayrılmam gerekirse, çocuklarıma yanına gitme. Eğer bize benzedikleri bir yönleri varsa, bu da fanatik bir şekilde korumacı olmaları. Bunun dışında, kendi başına kal ve gevşemeye çalış.”

Ama çenemdeki gerginlik ve şakaklarımdaki acı dolu zonklamalar kendi tavsiyeme benim de uymam gerektiğini söylüyordu.

“Sana güveniyorum, Faythe.” Bana bakarak gözlerini kırptı, kırılganlığı neredeyse inancı kadar aşikârdı.

Kalbimden başka bir parça kayıp düştü ve bu seferki gerçekten acıttı. “Teşekkür ederim, Kaci.”

Odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapadığım sırada, bana güvenmekle feci bir şekilde hata ediyor olmaması için dua ettim. Çünkü hayatımdaki diğer herkes gibi, Kaci de verebileceklerimden daha iyisini hak ediyordu.

On Yedi

“Pekâlâ, öyleyse nasıl yapacağız?” Sesim net ve güçlü çıkmıştı; kuş sürüsü yuvasının verandasından aşağıdaki dünyaya bakarken sesimin öfke, korku ve paniğe yakın bir şey sakladığını düşünecek olursak bu bir mucizeydi.

Verandanın ötesinde altmış metrelik bir uçurum vardı. Dibinden, batan güneşten gelen ışıkla kızıla boyanmış, iri kaya parçalarının saçıldığı, çakıl taşlı bozuk bir yol bulunuyordu.

Evet, verandanın bitiminde boşluktan başka bir şey yoktu. Yere düşmeden önce kalbimi durdurması kesin, dimdik bir uçurum vardı. Bu düşünce beni o kadar korkuttu ki sağlam elimle tuttuğum kolonu bırakamadım. Ellerimin rengi cilasız ve hava şartlarıyla eskimiş ahşabın üzerinde kemik beyazı gibi görünüyordu.

“Buraya çıktığın gibi ineceksin,” dedi Brynn sol tarafımdan. Bir gökgürültüsü kuşunun espri anlayışı olabileceğinden şüphe duymasaydım, neredeyse gülümsediğini söyleyebilirdim.

“Evet, pekâlâ, o kısımda uyumuştum. Bana ayrıntılı olarak açıklamak ister misin?” Kenardan bir kez daha bakmak midemi ayağa kaldırdı. “Bir asansör var, değil mi? Ya da dağın ortasına oyulmuş katrilyonlarca basamağı olan bir tünel. Belki de mutfak zeminindeki bir kapının altındadır.” Uzun, karanlık ve böcek istilasına uğramış bir tüneli, gökgürültüsü kuşlarıyla uçmaya tercih ederdim.

Brynn'in gülümsemesini bastırıldığından bu defa emindim. Bana içinden gülüyordu. Bunu biliyordum.

"Asansör yok. Tünel yok. Sadece Cade ve Coyt var." Brynn iki yanına gelen devasa horozların korkunç derecede büyük olan kol kaslarına eliyle vurdu.

Bu düşünce yüzünden kahrkahrımı bastırırken az kalsın boğuluyordum.

"Yani sen Cade'sin ve sen de Coyt, öyle mi?" Önce birisinin sonra diğerinin umursamaz, sert yüzüne baktım ve ikisi de cevap veremeyince omuzlarımı silktilim. "Sanırım fark etmez." Ardından Brynn'e gülümsedim. "Yanında duranlar büyük... kuşlar."

Kaşlarını çatı. Ama Brynn cevap vermeye fırsat bulamadan –ya da ben kulağa içten gelecek bir özür dilemeden– önce içeriden hafif ayak sesleri geldi ve küçük bir şekil, çoğunluğu bir kuşa ait ayaklarla kapı eşiğinden koşarak çıktı.

Bu gelen, çocuk odasındaki altında bez olan küçük kızdı. Uzun kahverengi saçları şimdi sırtına dökülüyordu. "Anne, yakala beni!" diye bağırdı neşeli bir şekilde ve kolları hızla minicik bir çift kanat haline dönüştü. Hızla kanat çırpı ve inmeye başlamadan önce minik ayakları ile yer arasında neredeyse otuz santimetrelik bir mesafe bıraktı. Brynn'in gözleri panikle açıldı. Hemen kollarını uzattı ve verandanın kenarına fazla yaklaşmadan önce çocuğu havada kapı, ardından kalçasının üzerine oturttu. Küçük kanatlar yeniden insan kollarına dönüşünce de soğukkanlılığını korudu.

Brynn bir anneydi! Ve birdenbire onu tamamen farklı bir gözle görmeye başladım.

"Dinle..." Sütunu bırakıp –Cade ya da Coyt'un beni verandadan itecekleri konusundaki korkumu göze alarak– Brynn'e bakabilmek için döndüm. "Bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum ama kanıt bulacağım ve Finn'in intikamını almanıza yardım

edeceğim. Ve Kaci için geri geleceğim. Ama ben dönene kadar güvende olduğunu bilmem lazım. Bunu anlayabiliyorsun, değil mi?” Kalçasının üzerindeki kıza işaret edercesine gülümsedim ve artık insan –ve tombul– olan yanağının pürüzsüz tenine dokunmamak için direndim. İnsan anneler bile bu tarz konularda asabi olabiliyordu.

“Kediciğin annesi sen misin?” diye sordu Brynn. Bariz bir şekilde şaşırmıştı.

“Hayır.” Lanet olsun, kaç yaşında olduğumu sanıyordu? “Annesi... öldü. Artık onun için bir tek ben varım. Burada güvende mi? Seninle birlikte?”

Brynn tereddüt etti, ardından kızını bir kalçasının üzerinde sallayarak başıyla onayladı. Çocuğun gagası bir ağız haline geldi ve başparmağını ağzına soktu. “Elbette. Kıza bir zarar gelsin istemiyoruz. Ama başarısız olursan, sözümüzün arkasında dururuz.”

Kararsız bir şekilde başımla onayladım; muhtemelen elde edebileceğim en iyi söz buydu. “Teşekkür ederim.” Derin bir nefes aldıktan ve kendimi toplamak için bir dakika bekledikten sonra, Cade’e baktım. Ya da Coyt’a. “Hazırım, çocuklar.” Fakat aslında hiç hazır değildim.

Birbirlerine bile bakmadan, neredeyse aynı anda dönüşüm geçirdiler ve havaya yükseldiler. Neyse ki verandanın çatısı muhtemelen böyle kalkışlara olanak tanıyabilmesi amacıyla çok yüksekti.

Valizinizin olmamasının iyi yanı, dev bir kuş üzerinize gelip sizi iki kolunuzdan yakaladığında ve herhangi bir kedinin tecrübe etmesi asla planlanmamış bir yükseklikten yeryüzünün üzerinde sarkıtığında kazara düşecek bir şeyinizin olmamasıdır.

Altmış metre yukarıdan, dört ayak üzerine mi düşerdim?

“Ah, kahretsiiiiin!” diye bağırdım, ne gözlerimi ne de ağzımı kapatmayı başarak. Yer hızla bana doğru geliyordu, ardından ikinci kuş havada bileklerimi yakalayıp dik düşüşümüzü yavaşlattı. Birlik

DÖNÜŞÜM

içinde kanat çırpıldılar, bir defa daha aşağı yukarı sallandık –bütün vücudum sallandı– ve sonra korkutucu derecede keskin bir açıyla tekrar aşağıya indik. Üç defa daha kanat çırpıldıktan sonra kollarımı bıraktılar. Son bir metrelik mesafede sertçe ayaklarımın üzerine inecek şekilde düştüm.

Dizlerime gelecek darbeyi hafifletmek ve yüzüstü düşmekten kaçınmak için çömeldim; kendimi yaralı kolumla tutup durumunu daha da kötüleştirmeyi kaldıracak durumda değildim.

Kuşlar önümde peş peşe yere kondukları sırada doğruldum ve bariz bir ilgisizlikle –belki de tiksinierek– beni izlemelerine rağmen, ikisi de tek kelime etmedi.

“Tanrım, biraz durun. O kadar çok şakalaştınız ki başıma ağır girdi.”

Sadece gözlerini kırptılar.

İki küçük dağın –tahminimce bayırların– arasında, dar bir vadede duruyorduk. Döndüğümde, kuş yuvasının bir vadinin ucunda olduğunu, iki tepenin birleşim yerindeki bir çıkıntının üzerine inşa edildiğini gördüm. Cade ve Coyt’un arkasındaki çakıl taşlı yol belli ki tepelerden düşmüş dev bir kaya yığınının içinde sona eriyordu. Muhtemelen oraya kasıtlı olarak devrilmişlerdi; yuvaya giden patikayı insanlar için ulaşılmaz yapmak amacıyla. Bu da istikamet seçim işini gerçekten çok kolaylaştırıyordu.

“Öyleyse... bu yol nereye gidiyor?” Yuvadın uzağa götüren çakıl taşlı yolu işaret ettim ve nihayet kuşlardan biri konuştu.

“Kuzey.”

“Vay canına. Teşekkürler.” Batan güneş yüzünden gözlerimi kısarak onlara baktım ve her iki gökgürültüsü kuşuyla da neredeyse göz göze olduğumuzu fark ettim; şimdiye kadar gördüğüm en uzun kuşlardı. “En azından nerede olduğumuzu söyleyebilir misiniz? Hangi yoldan yürüyeceğimi bile bilmezken Appalachia’ya nasıl gidebilirim ki?”

“New Mexico’dayız,” dedi soldaki kuş. Diğer gagasını dönüştürmek zahmetine bile girmemişti. “Alamogordo’nun doğusu.”

İşte bu işime yarayabilirdi. “Teşekkür ederim.”

Konuşan kuş, “İki gün,” diye uyardı. Ardından ikisi de güçlü kanatlarıyla saçlarını yüzüme savurarak yerden yükseldiler.

Gözlerimi tekrar güneşten koruyarak onları verandanın üzerine rahat bir şekilde konana kadar izlemek için döndüm. Geriye bakmadılar, gitmemi izlemek için kimse dışarı çıkmadı. Bütün hayatım boyunca ilk kez, gerçekten kendi başıyındım.

Bir saniye, bu doğru mu? Üniversitedeyken her zaman babamın beni izleyecek adamları olurdu. Miguel tarafından kaçırıldığım da bile yanımda Abby ve manipüle edip casusluk yapacak ağabeyim, Ryan vardı.

Şimdi hiçbir şeyim yoktu. Ne arkadaşım ne planım ne de aracım.

Neyse ki cep telefonum vardı. Dağda çektiğini zaten biliyordum. *Vadinin içinde de bir sinyal yakalama şansım ne acaba?*

İki çubuk. Daha da kötü olabilirdi.

Otomatik aramayla ararken yürüdüm ve babam yine ilk çalıştı açtı. “Faythe?”

“Evet.” Botlarımla çakılları eziyordum ve karnımın gurultusu bana... neredeyse on beş saattir yemek yemediğimi hatırlatıyordu. “New Mexico’da, Alamogordo’nun doğusunda bir yerde, yuvanın önündeki çakıl taşlı, küçük bir patikadayım. Araç kiralayabileceğim en yakın kasabanın ne kadar uzakta olduğuna dair bir fikrin var mı? Ayrıca beni Kentucky’ye, Malone’un mülkünün mümkün olduğu kadar yakınına götürecek bir uçak bileti lazım.”

“Hey, yavaşla biraz...” Babam ofisindeki koltuğuna oturduğunda koltuğun derisi gıcırdadı. Onunla birlikte orada olmak isterdim. En yakındaki araba kiralayan Hertz’i ararken New Mexico’da gezinmek

yerine sahne arkasından işleri planlamak isterdim. Bir restoran-
dan bahsetmeye gerek bile yok. Neyse ki çıkmadan önce kuşların
banyosuna girmiştım.

“Çok fazla zamanım yok, baba.” Ağaçların düşmüş dalları üzerinde
yürürken, kırılan dallar ayaklarımın altında çatırdadı.

“Faythe, Malone’un işlediği suç için kendi bölgesinde kanıt
aramaya gidemezsin.”

Kırk bir dalı tekmeleyerek yolumdan uzaklaştırdım ve yağmur
suyuyla dolu bir çukurun üstünden geçtim. “Gitmezsem, kırk sekiz
saatten kısa bir süre içinde Kaci’yi öldürecekler.”

“Gerçekten bunu yapacaklarını düşünüyor musun?”

“Aklımda en ufak şüphe yok.” Atkuyruğumdan çıkan saçlarımı
yüzümden çektim. “Bizim gibi değiller, baba. Kuş sürüsü üyelerine
fanatik bir şekilde sadıklar ama kendilerine doğrudan fayda sağla-
madığı takdirde kimse umurlarında değil. Kaci’nin yaşaması ya da
ölmesi umurlarında değil ama bizim umurumuzda olduğunu biliyorlar.
Söylediklerinin arkasında duracaklardır.”

Ancak birkaçını tahmin edebildiğim düşüncelerle dolu bir sessizlik
yaşandı. Babam hepimizi düşünmek zorundaydı. Gurur sürüsü için
en iyisinin ne olacağını. Kaci sadece bir üyeydi ama bizden biriydi ve
savunmasızdı. “Pekâlâ, o zaman, onu oradan çıkarmak zorundayız.
Anlaşmazlarsa, zorla girmek zorunda kalırız.”

Göremeyeceğini bilmeme rağmen başımı tekrar salladım. “İşe
yaramaz. Sayıları çok fazla. Ve evlerini –çocuklarının bulunduğu yeri–
işgal edersek daha vahşi bir şekilde dövüşürler. Kendi evlerindeyken
bizim evimizdeki gibi mekânın darlığı onları sınırlamıyor. Yuvaları
mağara gibi, süzülüp dalabilecekleri pek çok oda var. Hem dağın
yamacına insan formunda çıkamayız ve kedi formunda da silah
taşıyamayız.”

Hattın öteki ucundan camın bardağa değme sesi geldi. *Viski*. O anda bir içki gerçekten çok işime yarardı. Babam iç geçirdi. “Kolay olacağımı söylemedim. Ama Malone’la boy ölçüşmekten daha iyidir.”

“Onunla dövüşmekten bahsetmiyorum, baba. Henüz değil. Bu tamamen gizli bir operasyon. Orada olduğumu onlar anlamadan önce içeri girip çıkmış olacağım.” *Ne aradığımı anlar anlamaz...*

“Hayır. Tek başına çok savunmasızsın.”

“O zaman bana destek gücü gönder.” Çakıl taşlı yol boyunca uzanan çürümekte olan bir kütüğün üstünden geçtim ve azalmakta olan gün ışığına içimden küfrettim. İnsan formunda çok iyi ya da çok hızlı bir şekilde seyahat edemeyecektim ama dönüşüm geçirirsem de kıyafetlerimi ya da cep telefonumu taşıyamazdım. Ayrıca şubat ayında dağ eteklerinde hava soğuktu ama beni sıcak tutacak ceketimden başka bir şeyim de yoktu. “Bir uçağa birkaç kişiyi bindir. Onları beklerim.” *Bir havaalanı bulabilirsem...*

“Marc ve Jace zaten yolda.”

Hissettiğim ilk büyük rahatlık dalgası, neredeyse aynı anda yaşadığım bir kafa karışıklığıyla gölgelendi. “Onları nereye göndereceğini nasıl bildin?”

“Seni ve Kaci’yi nereye götürdüklerini bilmiyorduk ama batıda olacağımı tahmin ettik. Bu yüzden Mateo’dan telefon gelir gelmez, onları Dallas üzerinden kuzeye, ardından I20 karayolu üzerinden batıya gönderdim. Bölge sınırının hemen kenarında bekliyorlar.”

“Yeni rotalarımı verdim bile,” dedi Michael muhtemelen babamın masasının arkasından. “Üç saat içinde orada olurlar ama o zamana kadar bulunduğun yeri iyice netleştirmelisin, böylece onlara yolu daha iyi tarif edebilirsin.”

“Sorun değil.” O zamana kadar yer gösteren herhangi bir tabela, yol işareti ya da benzeri bir şey bulurdum. Eğer şu çakıl taşlı yoldan

DÖNÜŞÜM

çıkıp daha çok kullanılan bir yola geçmeyi başarabilirsem. “Peki ya Teo ve Manx? Ve Des? Onlar iyi mi?”

Lütfen, lütfen, lütfen iyi olsunlar...

“Oldukça sarsıldılar. Ayrıca Carey Dodd ve Mateo’da bazı derin sıyrıklar var ama kalıcı bir hasar yok. Teo senin peşinden sadece dört tane gökgürültüsü kuşu gönderdiklerini söylüyor. Bir tanesi Kaci’yi yakalamış ve sen Kaci’nin arkasından gittiğinde ikinci ve üçüncü kuşlar da seni yakalamış. O ve Dodd bir levyeyle dördüncüsünü dövmüşler. Manx kavgaya katılamadığı için üzgündü.”

“Eminim.” Manx’in dövuştüğünü hiç görmemiştim çünkü biz onu... bulduğumuzda hamileydi. Ama kavgayı kaçırmaktan ötürü hissettiği hayal kırıklığını anlıyordum. Ne yazık ki dönüşüm geçirmeye vakti ve bebeğini bırakabileceği birisi olsaydı bile, silahı ya da pençeleri olmadan kendisini korumak için yoluna çıkanları ısırmaktan başka bir şey yapamazdı.

“Geride kalan kuşu öldürdüler.” Babamın sesinde hem gurur hem neşe vardı. “Teo neler olduğunu anlatmak için bizi aradı ve Dodd onları alması için bir çekici çağırdı. Teo ve Manx’i güvenli bir yere götürür götürmez, onu Marc ve Jace’i alması için gönderdim.”

“Manx ve Teo şimdi nerede?”

“Dodd onları arabasıyla Henderson’a götürdü. Otelde Teo’nun temizlenmesine ve bandajla sarılmasına yardım etti. Şu anda iyiler.”

Tanrı’ya şükürler olsun. Eğer Des’e –ya da Manx’e– bir şey olsaydı bunun altından kalkıp kalmayacağımdan emin değildim.

“Otelden bahsetmişken...” diye devam etti babam. “Yakınlarda herhangi bir otel yoktur sanırım.”

Burnumdan soludum ve loş ışıktaki gözlerimi kıstım. “Kötü cadı, zencefilli kurabiyeden yapılmış kulübesindeki odaları kiraya vermi-

yorsa yok. Ormanın ortasındaki bir çakıl taşlı yolda, küçük bir dağlık alanın eteklerindeyim.”

Babamın sesi sanki boğazını temizlemeye ihtiyacı varmış gibi endişe ve öfkeyle kalınlaştı. “Pekâlâ, durumun nedir? Sana herhangi bir malzeme verdiler mi?”

Gözlerimi devirdim. “Bana içten bir şekilde veda bile etmediler. Üzerimde siyah deri ceketim, yürüyüş botlarım, cep telefonum ve cüzdanım var. Bu da, doğru hatırlıyorsam kimliğim ve yaklaşık otuz dolar nakit param var demek oluyor.”

“Su yok mu? Yemek?”

“Yediğim son yemeğin anılarından başka bir şey yok.” Evvelki akşam annemin hazırladığı *chili* yemeği.

“Çocuklara durup yiyecek bir şeyler almalarını söyleyeceğim,” dedi Michael arkadan.

“Susuzluk çekiyor musun? Yaralı mısın?” Babamın sözleri bu defa öfkeden kısa kesilmişti ama öfkesi bana yönelik değildi. Sağlığını düşünmeden beni hiçliğin ortasına bırakan gökgürültüsü kuşlarına yönelikti. Ayrıca muhtemelen en başta bu toplu kaostan sorumlu olan Malone’a da.

“Susadım ama sapsağlamım.” Üzerimdeki tek iz –kırk kolum dışında– gökgürültüsü kuşlarının pençelerinin oluşturduğu derin çürüklerdi. “Benim için gelen birilerinin olduğunu bildiğim sürece yürüyüşün üstesinden gelebilirim.”

Bu bilgi öfke ve hayal kırıklığının, çaresizlik ile panik hislerine dönüşmesini engelliyordu. Marc ve Jace’in bir arabaya birlikte binmiş olduğu düşüncesi karnımı korkuyla altüst etse bile. “Öyleyse kanıtın peşine düşüyor muyuz?”

Babamın verdiği nefes, iç geçirme denemeyecek kadar ağırdı, alnını ovuşturduğunu hayal ettim. “Evet. Ama hepinizin işe odaklanmasını istiyorum. Saçma sapan tartışmalar yapmayacaksınız.”

İçim korkuyla sızlarken gözlerimi kapadım. Marc ve Jace arasındaki gerginliği fark etmiş miydi? Marc fark etmiş miydi?

“Yakalanırsanız işlerin ne kadar kötü bir hal alacağını sana anlatmama gerek yoktur umarım.”

“Elbette yok.” Kalbim sadece bu düşünceyle bile canımı acıtacak şekilde atmaya başladı. Brett’in ölümünden sonra, Malone bizi arazisinde bulursa, hem Marc’ı hem de Jace’i –muhtemelen bana zorla seyrettirerek– infaz edeceğinden ve sonra bana nasıl işbirliği yaptıracağını çözene kadar beni kilit altına alacağından hiç kuşku yoktu. Bu da hiçbir zaman olmayacaktı. Önce beni öldürmek zorunda kalacaktı.

“İyi. Geri kalanlar gerçek dövüş için alıştırma yapmaya devam edecek ve eğer yakalanırsanız, planlarımızı değiştirir ve peşinizden geliriz.”

Ama ihtiyacımız olması durumunda, süvariler ulaştığı sırada kurtarılmak üzere bir tek benim kalmış olabileceğimi ikimiz de biliyorduk. “Sanırım kapatmalıyım.” Telefonuma baktım, ardından tekrar kulağıma götürdüm. “Şarjım yarıdan az ve çocuklarla konuşabilmem gerek.”

Babam tereddüt etti ve o sessizlikte, bana söylemek istediği her şeyi ve benim ona söylemek istediğim her şeyi duydum. “Faythe, dikkatli ol.”

“Olurum. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapadığımda güneş batmış ve kızıl ışıltısı neredeyse gökyüzünden tamamen silinmişti. Telefonumu cebime koydum ve

gözlerini kedi formuna dönüştürdüm. Ardından ceketimin fermuarını boynuma kadar çektim ve ellerimi ceplerine sokum; eldivenlerimi bulduğumda şaşırdım ve rahatladım. Eğer sıcaklık daha fazla düşerse donma ile basit bir uyuşukluk arasındaki farkı bunlar belirleyebilirdi.

Çakıl taşlı yoldan yürümeye devam ettim ama giderken uzun zaman önce bozulmuş ve paslanmış iki araç dâhil olmak üzere daha büyük engeller yüzünden yolumu değiştirmem gerekti. Eğer gök-gürültüsü kuşları yola bilerek engel koymadıysa bile, kullanılabilir kalması için kesinlikle hiçbir çaba da göstermemişti.

Sonraki iki buçuk saat yavaş ve berbat bir şekilde geçti. İlk başta bir yol bulmaya ya da bir sokak tabelasıyla birlikte kesişen bir yol, hatta bir baz istasyonu bulmaya kararlı bir şekilde iyi bir hızla hareket ettim. Aradıkları zaman çocukları yönlendirebileceğim herhangi bir şey. Ama iki tarafı ağaçlı, çakıl taşlı şu aptal yol dışında bir şey görene kadar tahminen on iki uzun kilometre boyunca gittim.

Sağ tarafımda, ağaçların üzerinden görünen, projektör ışıklarına boğulmuş su kulesini gördüğüm sırada kontrol edilemez bir şekilde titriyordum. Dişlerim birbirine vuruyordu. Ayak parmaklarım, burnum ve parmak uçlarım uyuşmuştu. Âdeta emekliyordum ve vahşi doğada hayatta kalma konusunda doğuştan bir yeteneğim olduğu ortaya çıkar belki diye iki dalı birbirine sürterek ateş yakmaya çalışmama ramak kalmıştı.

Ana su kulesini görünce azim kazandım ve kulenin yanındaki hartleri okumak için can havliyle devam ettim. Çocukların beni bulabileceklerini varsayarak proteinli gofret ve kola almam daha büyük bir ihtimal olmasına rağmen, kendimi sıcak çikolata ve ev yapımı yahni vaatleriyle kandırarak bacaklarımı daha bızlı hareket etmeye zorladım. Cep telefonum çaldığında gerçekten de yerimde zıpladım ve parmaklarımı o kadar uyuşmuştu ki telefonu cebimden çıkardığım sırada neredeyse hiç hissetmedim.

DÖNÜŞÜM

“Alo?”

“Faythe?” dedi Marc ve rahatlama duygusu güneş ışığı gibi içime yayılıp beni içeriden ısıttı. “İyi misin?”

Dişlerimin takırdamasına engel olmaya çalışarak, “Şimdi daha iyiyim,” diye fısıldadım.

“Yaklaşıyor olmalıyız. Nerede olduğuna dair herhangi bir işaret var mı?”

“Hımm, evet. Bir dakika.” Uyuşmuş parmaklarımdan düşürmeyeceğinden emin olmak için telefonu sıkıca tuttum, ardından alt kısımdaki harfler ağaç tepelerinin üzerinden görüş alanıma girene kadar su kulesinden gözlerimi ayırmadan koştum. “Kuzeye doğru... Cloud... bir şey yazan bir su kulesi görüyorum.”

“Cloudcroft,” dedi Jace arkadan ve Marc bir haritayı açtığı sırada telefonun yakınında bir kâğıt hışırtısı duydum. “Bak, tam orada,” diye devam etti Jace ve GPS cihazından elektronik bir bip sesi geldi. “Sadece birkaç kilometre uzaktayız.”

Marc burnundan soludu ve haritasını katlarken daha fazla kâğıt hışırtısı sesi duyuldu. “Kuleye doğru ilerle. Oradan güneye gidip seni bulacağız.”

“Acele edin...” dedim ama kelimenin sonu dişlerimin takırdamasıyla boğuldu.

“Dayan. Neredeyse geldik.”

On Sekiz

Jace'in Pathfinder'ı çakıllı yolun ortasında durdu. Jace daha motoru kapamaya fırsat bulamadan Marc dışarı çıkmıştı. Bana o kadar sıkı sarıldı ki kollarımdaki pençe çürükleri acıdı ama nefesimi Marc'ın sıcaklığıyla takas etmekten mutluydum. Arkadaşlığından bahsetmeye gerek bile yoktu.

Jace bir eli şoför tarafındaki kapının üzerinde, rahatlama ve hayal kırıklığı karışımıyla bizi izleyerek durdu. Uyuşmuş dudaklarımla ona acı tatlı bir şekilde gülümsedim, ardından Marc beni yere indirip ceketimin üzerine deri ceketini örttüğünde başını çevirdi.

"Haydi, seni ısıtalım." Marc bir eliyle beni arazi aracına yönlendirdi ve benim için arka kapıyı açtı.

Ben daha binemedem, "Burası daha sıcak," dedi Jace. Ona imalı bir bakış attım ama Marc adına beni görmezden geldi. "Bütün havalandırma delikleri önde."

"İyi dedin." Marc ön kapıyı açtı ve ben daha neler olduğunu anlamaya bile fırsat bulamadan, kendimi Marc'ın ceketine sarılmış bir halde, Jace'in yanında otururken buldum. Jace motoru tekrar çalıştırıp kaloriferi açtı ve bütün havalandırma kapaklarını bana çevirdi.

Marc içeri girdi ve öne eğilirken, Jace geri döndürmek için arabayı dar yolun kenarına çekti. "Kuş yuvası geride mi?" Geldiğim yöne bakarak penceresine hafifçe vurdu. Başımınla onayladım. "Ne kadar uzakta?"

DÖNÜŞÜM

“Emin değilim. Belki on iki kilometre.” Birbirine çarpan dişlerimin arasından çıkan kelimeler kesik kesikti ama ikisi de beni anlamışa benziyordu.

Jace kaşlarını çattı ve arabayı vites taktı. “GPS’e göre, bu yol çıkmaz yol.”

Eldivenlerimi çıkardım ve kucağıma bıraktım, ardından ellerimi havalandırma deliklerinin önüne tuttum. “Evet. Ama yol gökgürültüsü kuşlarının yuvalarının tam önünde çıkmaz yol haline geliyor.”

Jace bir eli vites kolundayken duraksadı. “Kaci sadece birkaç kilometre uzakta. Onu orada bırakamayız.”

“Daha iyi bir fikrin var mı?” Marc’ın sesi düşmanca çıkmamıştı ama kesinlikle sabırsızdı. Yolun ilk yarısını kaçırdığım için memnundum; ayazı ve uçaksız uçuşu göz önünde tuttuğumda bile.

Jace omuzlarını silkti. “Kendi başına çok korkuyordur.”

“Korkuyor.” Bir ayağımı diğer ayakkabımı çıkarmak için kullandım, ardından donmuş parmak uçlarımı zemindeki havalandırma deliğine doğru tuttum. “Ama elimizde bir kanıt yokken ya da dövüşmeden onu geri almamız mümkün değil ve üçümüzün düzinelerce gökgürültüsü kuşuna karşı hiçbir şansı yok. Özellikle de kendi evlerinde olmanın avantajına sahiplerken.”

Jace’in çenesi kasıldı ve eli direksiyonu sıkıca tuttu ama ayağı kararlı bir şekilde fren pedalının üzerinde kaldı.

“Haydi gidelim,” diye ısrar etti Marc. “Malone’un suçlu olduğuna dair kanıtımız olmadan Kaci için yapabileceğimiz hiçbir şey yok ve uçağı kaçırsak, Kaci şimdiden ölmüş demektir.”

Marc’ın emri Jace üzerinde hiçbir etki yapmadığında, “Lütfen,” dedim. Bu gerçek hafifçe midemi bulandırdı. “Yapabileceğimiz başka bir şey olsaydı, bunu ilk benim önereceğimi biliyorsun.”

Eli direksiyonun üzerinde seğirdi, ardından başıyla bir defa hızlıca onayladı ve gaza o kadar sert bastı ki arabanın altından çakıllar fıskırdı. Emniyet kemerim takılı olmasaydı, geri doğru uçardım. Marc kafasını baş koyma yerine çarpıtı ve anlayamayacağım kadar hızlı şekilde bir dizi İspanyolca küfür savurdu.

Dikiz aynasından Jace'e kızgınlıkla bakarak, "Dikkat etsene, aptal," diye bitirdi en sonunda. "Bizi bir hendeğe sokarsan ona hiç faydamız olmaz."

Jace kaşlarını çatı ama bizi bir başka boyuta savurma olasılığı daha az olan bir hıza indi. "Isınıyor musun?" Kısaca bana bakıp gökgürültüsü kuşlarının uzun çakıllı yolunu dik kesen ve gördüğüm ilk asfalt yola saptı.

"Evet." Ama dişlerim hâlâ birbirine çarpıyordu. "En yakın benzin istasyonu ne kadar uzaklıkta? Açlıktan ölüyorum."

"Onu hallettik. Marc, paketi..."

Ama Marc şişkin ve beyaz naylon poşeti çoktan ön koltuğa doğru kaldırmaktaydı.

"Muhtemelen soğumuştur ama şekerli gofretlerden ve koladan daha iyi. Ayrıca ayaklarının dibinde birkaç şişe Gatorade var."

"Teşekkürler, çocuklar." Sonraki yirmi dakika boyunca, marketten alınan tavuk ve patates dilimlerinin, kızarmış mozerellaların ve mısır unlu sosislinin tadını çıkardım. Haftalardır hiçbir şey yememiş gibi hissediyordum. Bir şekil değiştirenin metabolizması bir insanınkinden çok daha hızlıydı ve eğer dönüşüm geçirmek zorunda kalsaydım, muhtemelen açlıktan bayılırdım.

Poşet boşaldığında top haline getirip yere attım, ardından mor renkli Gatorade'i içmeye başladım. "O halde, nereye gidiyoruz?"

DÖNÜŞÜM

“Roswell.” Marc koltuğunda dönünce yüzü benim tarafımdaki yanyanın odağına girdi. “Birkaç saat içinde orada olmamız gerekiyor. Uçağımız dokuz çeyrekte kalkıyor.”

“Ciddi misin? Roswell’de bir havaalanı mı var?”

“Hayır.” Jace sırttı. “Müsait ilk UFO’da kendimize yer ayırttık. Umarım seni uzay tutmaz.”

Kendi gülümsememi bastıramadım; o kadar korku ve acının ardından nihayet tekrar gülüyor olmak iyi gelmişti... Şakalar aptalca olsa da ve gülümsemeler sadece geçici olsa da ve ikisi de hepimizi içten tüketen, dolup taşmakta olan öfke ve artmakta olan kana susamışlığı gerçekten gizleyemese de. “Bunu komik bulmanın tek sebebi son uçuşumu görmemiş olman. Her neyle havalanıyorsak jet motorları olsa iyi olur. Ya da en azından birkaç pervanesi.”

Dikiz aynasındaki bir hareket dikkatimi çekti ve başımı kaldırdığımda Marc’ın Jace’e kaşlarını çatıldığını gördüm. Marc’a bakmak için döndüm. “Sorun nedir?” Sorum bir şekilde fazla basmakalıp fakat yine de gerçek bir cevap almak için fazla karışık görünüyordu.

“Kaci’nin onlarla ne kadar güvende olduğunu düşünüyorsun? Kuşlarla.”

“Onu terk etmekle ilgili şüphelerin mi var?” Jace’in gülümsemesi silinmişti.

“Hayır,” diye homurdandı Marc. “Başka seçeneğimiz yoktu. Oraya vardığımızda ne kadar kötü bir durumda olacağını bilmek istiyorum sadece. Konuşacak birisi var mı? Yapacak bir şeyi? Ona yiyecek olarak ne vermeleri gerektiğini biliyorlar mı?”

“Zamanında ulaşabilirsek, Kaci’ye bir şey olmayacaktır.” Brynn’i kızıyla birlikte gördükten sonra bunun hakkında pek kuşku yoktu. “Ben benimkini bozana kadar sözlerinin arkasında duracaklardır. Okuyacak çok fazla kitabı olmasını sağladım ama arkadaş konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Neyse ki onu yalnız bırakmaya meyilli

görünüyorlardı. Yabancılardan hoşlanmıyorlar ve kulağa ne kadar garip gelse de bizim hemen hemen insan olduğumuzu düşünüyorlar.”

“Nasıl yani?” diye sordu Jace.

“Bize tepeden bakıyor ve güvenmiyorlar. Kaci dâhil. Ama ona zarar vermek de istemiyorlar. İki gün içinde kesin kanıtla geri döndüğümüz müddetçe Kaci iyi olacaktır.”

“Peki ya yemek?”

“O genç bir kız, bebek değil.” Jace çakıl taşlı yoldan ayrıldığımızdan beri gördüğümüz ilk arabayı geçmek için yön değiştirdi. “Diğerlerinin yedikleriyle aynı şeyleri yiyor.”

Ama Marc’ın ne demek istediğini biliyordum; Kai yemek için leş istemişti. “Onlara yemeğinin taze ve iyi pişmiş olduğundan emin olmalarını söyledim.” Hayvan formundayken midelerimiz çiğ eti kaldırabilirdi ama bir kedi bile çürümüş et yemezdi. İnsan formundayken Kaci ikisini de yiyemezdi.

Marc başıyla onayladı, belli ki yatışmıştı. Beni daha iyi görebilmek için arka koltukta sol tarafa kaydı. Pencereye yaslandı ve gözlerini kırptığında gözleri biraz fazla kapalı kaldı. Bitkin görünüyordu. O zaman Marc ve Jace’in Kaci ile benim kaçmamızdan beri muhtemelen hiç uyumadığını fark ettim. Babam bizden haber aldığı sırada yardım etmeye yetecek kadar yakın olacaklarını umarak onları anında batıya göndermişti.

“Siz nasıl dışarı çıktınız?” diye sordum.

“Nasıl?” Jace bana kaşlarını çattı ve Marc anlamayarak yavaşça gözlerini kırptı. Gerçekten uykuya ihtiyaçları vardı.

“Çiftlikten. Nasıl dışarı çıktınız? Ateşkesten önceydi.”

“Ah.” Marc iki eliyle yüzünü ovuşturup tekrar gözlerini kırptı. “Baban tekrar büyük bir hışımla dışarı çıktı. Bütün kuşlar etrafına

toplanırken, birer sırt çantası taşıyarak kedi formunda arka kapıdan gizlice dışarı çıktık ve ormana gittik.”

“Neden buna tekrar kandılar ki? Bizi zaten gizlice dışarı çıkarken yakalamışlardı!”

“Kanmadılar.” Jace yamuk ağızla sırıttı. “Korkunç bir yarıştı ama bizi ormanın içinde takip etmediler. Sanırım yerdeyken tamamen acizler.”

“Pekâlâ, en azından artık birileri yemek ve malzeme için dışarı çıkabilir. Peki, arabanı nasıl aldın?” Parmaklarımla kapı kolunu tuttum, sonra durup tekrar Jace’e baktım. “Bir saniye, bu senin araban değil.” Artık ısındığım ve yemek yediğim için döşemenin siyah olması gerekirken koyu gri olduğunu fark etmiştim.

Jace etkilenererek tekrar sırıttı. “Doğru. Dodd bizi araba kiralama dükkânına götürdü, ardından Teo, Manx ve Des’i şirket arabasıyla Henderson’a götürdü.”

Hiç adil değildi. Dodd’un iki arabası vardı ama benim bir tane bile yoktu. Fakat yine de Carey Dodd’un iyi bir işi vardı ve –çoğu erkek kedi gibi– bakacak bir ailesi yoktu. Bense birkaç ay önce eski erkek arkadaşıma enfeksiyon bulaştırmaktan beni suçlu bulan konsey yüzünden maaş bile alamıyordum. Resmî olarak ücret almadan bir lider adamı olarak çalışmak “kamu hizmetim” olarak değerlendiriliyordu. Eğer hoşuma gitmeyen bir iş olsaydı, buna sözleşmeli kölelik derdim.

Marc tekrar esnediğinde elini sıkamak için geriye uzanarak, “Neden biraz kestirmiyorsun?” diye teklif yaptım. “Havaalanına vardığımızda seni uyandırırız.”

Marc itiraz etmeye başladı, kaşlarının çatılmaya başladığını görebiliyordum. Ama ardından vazgeçip iç geçirdi. “Ukalanın bizi yolda ve ışık hızının altında bir hızda tutmasını sağlayabilir misin?”

Jace’in aslında daha iyi bir şoför olduğunu Marc’a söylemekten kaçınarak başımla onaylayıp gülümsedim. Marc direksiyon

başındayken *Hızlı ve Öfkeli* filminin *Bayan Daisy ve Şoförü* gibi görünmesini sağlardı.

İkna olmamış gibi görünüyordu ama on dakika sonra horlamaya başladı ve geriye baktığımda boş bir sırt çantasını yastık olarak kullanarak pencereye dayanıp kendinden geçtiğini gördüm.

Marc'ı uyandırmamak için, "Öyleyse, nasıl oluyor da sen direk-siyonda uyuyakalmıyorsun?" diye fısıldadım. Marc normalde çok derin uyurdu ama fark ettirmeden uyanacaksa bunun Jace'le aramda geçecek özel bir konuşma sırasında olacağından hiç kuşkum yoktu.

"Buraya gelene kadar yolun çoğunda arabayı o kullandı." Jace'in bakışları dikiz aynasına kaydı.

"Ve bu süre boyunca uyuyabildin mi?"

Jace omuzlarını silkti. "Beni öldürmeyi planlıyorsa, ölüm cezasından kaçınmak için yeterince mazereti olana kadar bekleyeceğini düşündüm." Hâlâ gülümsüyordu ama gözlerinde hiç neşe yoktu. "Sence bu ne kadar sürer?"

Son gücüyle üfleyen kalorifere rağmen ellerim buz kesti ve Marc'ın gerçekten uyuduğundan emin olmak için tekrar dönüp baktım. "Jace, bunu şu anda yapamam." Kelimeler o kadar kısık sesle çıktı ki onları güçlükle duyabildim. Fakat yine de dilimin üzerinde acı bir tat bıraktılar.

Tuhaf bir şekilde... gergin bir sesle, "Bana yalnızca bir tarih ver," diye fısıldadı. "O zamana kadar bundan bir daha bahsetmeyeceğim."

"Ona ne zaman söyleyeceğimi mi bilmek istiyorsun? Bana bunu ciddinden şimdi mi soruyorsun?" Çok dikkatli bir şekilde fısıldasa bile bu sinirimi yumuşatamazdı. Marc arka koltuktaydı!

"Bunu konuşmak için asla uygun bir zaman olmayacak, Faythe." Jace yola bakarak sakın bir şekilde döndü. "Düşman bölgesine sızmak üzereyiz ve bir zamanlar babama ait olan her şeye," toprağı

kadar karısına da, "Calvin Malone'un sahip olması beni ne kadar çıldırtıyorsa, bunlara önceden babamın sahip olduğunu bilmek Cal'i daha da çok delirtiyor. Bu yüzden benden nefret ediyor ve bizi fark ederse beni öldürür. Ve belki ufak hesaplar peşinde koşuyorum ama eğer kaderimde bu varsa, ölmeden önce durumumuzun ne olduğunu bilmek istiyorum."

Derin bir nefes alıp tuttum ve bu yeterli gelmediğinde, nefesimi yavaş yavaş bırakıp bir defa daha nefes aldım. Jace bana bakmıyordu. Bakamıyordu. Ya da belki de bakmak istemiyordu. İkisine de adil davranmıyordum ve bunu çok iyi biliyordum. Bilmediğim şey, kimseyi veya –büyük olasılıkla– hepimizi incitmeden bunu nasıl düzelteceğimdi.

Marc'ın arkamızda hafifçe horladığı ve cevabımı bekleyen Jace'in sanki dünyada başka bir şey yokmuş gibi yola baktığı o anda, beni öpmesine asla izin vermemiş olmayı diledim. Öpüşüne hiç karşılık vermemiş olmayı. Ethan'ın ölümüyle, birbirimizin kollarına düşmeden baş edebilecek kadar güçlü olmamızı diledim. Böylesi ilkel ve duygusal bir seviyede bir bağ kurmadan.

Ne kaçırdığımı öğrenmemiş olsaydı bu, kesinlikle o kadar zor olmazdı.

Ama bu nafile bir istekti, çocukken çeşmelere attığım bütün paralardan daha değersizdi. Hem yaptığım şeyi geri alabilsem bile, bunun herhangi bir fark yaratacağından emin değildim.

Jace'e karşı olan hislerimi sırf onunla yattığım için hissetmiyordum. İşin doğrusu ona karşı bir şeyler hissettiğim için onunla yatmıştım. Eğer duygusal olarak narin bir durumda fiziksel teselliye direnecek irademiz olsaydı bile, Jace'e karşı hâlâ bir şeyler hissedirdim. Ve eninde sonunda irademizi zayıflatacak bir şeyler yaşanırdı. Sonuç yine aynı olurdu.

Yalnız bu Marc'la evlendikten sonra yaşansaydı çok ama çok daha kötü olurdu.

"Faythe?" Jace ismimi neredeyse fısıltıyla söyledi ama ben sesindeki panik tınısını duydum. Sessizliğimi çözemiyordu ve en kötü durum senaryosunu düşünüyordu. "Ne düşünüyorsun?"

İç geçirdim, dudaklarımın arasından çıkan basit bir havadan biraz daha kırılgan bir sestti. "Ne yaptığıma dair bir fikrim olmadığını düşünüyorum."

"Benim de ne yaptığıma dair bir fikrim yok."

Ona şaşkınlıkla baktım ve neredeyse... ürkek olabilecek bir tebessümle bana gülümsedi. "Ne, yoksa bunu planladığımı mı düşünüyorsun?" Çaresiz bir şekilde omuzlarımı silktilim ve tekrar yola döndü. "Pekâlâ, belki siz ayrıken bunu ara sıra düşünmüş olabilirim. Ya da sık sık. Ama şimdi? Dişlerimin ağzımda kalmasını ve yüzümün olduğu gibi durmasını seviyorum. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyorum ve Marc için de ne anlama geldiğini biliyorum. Ayrıca bunun Gurur sürümüz için de ne anlama geldiğini biliyorum."

"Jace..." diye başladım ama başını iki yana salladı.

"Bitirmeme izin ver."

Bir saniyelik tereddütten sonra, çekinerek başımla onayladım.

"Eğer seni, senin beni sevdiğinden daha çok seviyorsam ölmüşüm demektir. Fakat yine de bunu geri alamıyorum. Senden uzaklaşamıyorum çünkü gülümsemeden, elime dokunmadan ya da en azından göz teması kurmadan yanımdan geçtiğin her sefer, içten içe ölüyormuşum gibi hissediyorum. Ve bunun beni, Marc'ın yapacaklarından çok daha kötü bir şekilde inciteceğinden son derece eminim. Babanın yapacaklarından da.

"Lanet olsun, Faythe, sana tekrar dokunmamak beni Calvin'in benim için tasarlayacağı en iğrenç ölümden bile çok yaralayacak."

On Dokuz

Roswell'deki havaalanına bir saat erken vardık ve verecek valizimiz olmadığından, benim için fazladan bir tişört ve kişisel temizlik malzemeleri almak için –çocukların ihtiyaç duydukları eşyalar sırt çantalarında- çabucak bir hediyelik dükkânına uğradık. Ardından bir mağazadan Jace için yeni bir cep telefonu aldık. Uçak zamanında kalktı ve Dallas'ta kısa bir aradan sonra, Lexington'a yapılacak daha uzun uçuş için yerlerimizi aldık.

Uçağın bir tarafında üçlü, diğerinde de ikili koltuk sıraları vardı. Jace ve benim oturacağımız yer ikili taraftaki bitişik koltuklarda, Marc'inki de hemen önümüzdeydi. Ama uçağa bindiğimizde Marc, Jace'in pencere kenarındaki koltuğuna oturup kendi koltuğuna doğru elini salladı.

Jace somurttu ama hiç yorum yapmadan önündeki koltuğa geçti. Bunun için son derece minnettardım.

Havalandığımızda bir çift kabin görevlisi uçağın ön tarafından içecek servisine başladığı sırada, "Öyleyse, buradan sonraki planımız nedir?" diye sordu Marc. "Ne çeşit bir kanıt arıyoruz?"

Gökgürültüsü kuşlarının yuvasından çıktıktan sonra yaptığım uzun yürüyüş sırasında bunu düşünmüştüm ama aklıma parlak bir fikir gelmemişti. "Hımm... Brett'in getireceği tüyleri bulabileceğimizi düşünüyordum."

"Malone onları neden saklasın ki?"

“Onları hiç bulamadığımı umuyorum. Brett tüyleri sakladığını söylemişti ve şimdi Kaci’nin hayatı, Brett’in onları yerinden çıkarmaya fırsat bulamadan ölmüş olmasına bağlı.”

Marc düşünürken yüzünden güvensizlik, kuşku ve korku ifadeleri geçti. Büyük ihtimalle Kaci için. Kendisi için korktuğunu hiç görmemiştim. Çünkü Marc gerçekten fedakârdı. İlişkimiz dışındaki konularda.

En sonunda şakağını koltuğuna yaslayarak bana baktı. “Onları nereye sakladığına dair bir fikrin var mı?”

“Jace’in bizimle paylaşacak küçük bir sezgisi olabileceğini umuyordum.”

“Ne dersin, Hammond?” Marc, Jace’in koltuğunun arkasını tekmeledi. Jace koltuğunu yatırabildiği kadar geriye yatırıp Marc’m dizlerine dayadı. “Lanet olsun!” Marc, Jace’in koltuk başını itti ama Jace koltuğuyla yanındaki koltuk arasında oluşan geniş boşluktan bana gülümsedi.

“Bilmiyorum. Yatağının altında olabilir mi? Annemin bulmasını istemediği eşyaları eskiden oraya saklardı. Eğer bundan daha yaratıcı bir şey istiyorsanız biraz düşünmem lazım. Uyuduktan sonra.” Sonra bana gözlerini kırpı ve koltuğunu kaldırmadan pencereye yaslanarak gözden kayboldu.

“Ne derdi var bunun?” Marc, Jace’in koltuğunu bir defa daha itti, ardından bana doğru dönmek için yerinde kıvrıldı. Sıkışık alanından bariz bir şekilde rahatsızdı. “Yemin ederim, eğer çok iyi bir dövüşçü olmasaydı onu eve gönderir ve yerine Vic’i isterdim.”

Kabin görevlileri bir tur daha attıktan birkaç dakika sonra Marc’a doğru eğildim.

“Jace’in Vic’ten daha iyi dövüştüğünü mü düşünüyorsun?” Sormaya çekinmişim çünkü Jace henüz uyumuyordu. Bunu nefes alıp verme ritminden anlayabiliyordum. Ama merakım ağır basmıştı.

Marc omuzlarını silkti. “Dün oldukça iyi efor sergiledi.”

“Dün Jace’le dövüştünüz mü?” Neden biri bunu bana anlatmamıştı ki?

“Sadece ağız dalaşı yapıyorduk. Senden ve Kaci’dan haber alana kadar bir şeyler yapmamız gerekiyordu ve ikimizin de harcayacak enerjisi vardı. Moteldeki televizyon kumandası için ya ağız dalaşı yapacak ya da dövülecektik.”

Duraksayıp koltukların arasındaki boşluktan görebildiğim kadarıyla tekrar Jace’e baktım. Tamamen hareketsizleşmişti. Dinliyordu. “Ve iyi miydi?”

Marc başıyla onayladı. “Beni iki kere yere yapıştırdı. Ethan öldüğünden beri farklı. Her şeyi daha ciddiye alıyor. Malone’un kanının peşinde ve sivri dişlerim üzerine bahse girerim ki istediğini elde edecek.”

Düşünceli bir şekilde başımla onayladım, Jace de gevşedi. Marc’ın her açıdan haklı olduğuna şüphe yoktu; bariz değişimleri Ethan’ın ölümüne ve Malone’un güç oyununa dayandırıyordu. Jace’in başına gelen şeyle ilgili olarak bulmacanın yalnızca bir parçasını kaçıyordu: ben.

“Öyleyse, neden babam Vic yerine Jace’i gönderdi?” Vic ve Marc yıllardır ortaktı ve Marc detayları bilmese bile Jace’in bana karşı hissettiği duyguların arkadaşlıktan öteye gittiğini biliyordu.

“Çünkü Kaci en iyi ona tepki veriyor. Sanırım Jace’e âşık.”

“Evet.” Buna hafifçe gülümsedim ve bir masum bir aşkın, kişisel hayatımm gelebildiği en karmaşık hal olduğu günleri –sadece bir an için– özlemeden edemedim. “Ama şu anda gerçekten o şekilde düşünmüyor. Ethan yüzünden.” Ve yanlış giden diğer her şey yüzünden.

O sırada Jace’in nefes alıp verşi düzenli bir hal almış ve eli baldırının üzerinde gevşemişti. Nihayet kimsenin bize kulak misa-

DÖNÜŞÜM

firi olmayacağını –en azından Jace’in olmayacağını– rahatlığıyla sakinleşebilirdim.

Marc’m omzuna yaslandım. Alçımından çıkan parmaklarımı kendi parmaklarıyla sardı. Sol elime bakıyordu ve yüzüğünü orada hayal ettiğini biliyordum. Aslında yüzüğü hiç parmağıma takmamıştım. Şifonyerimin üst çekmecesindeki bir zarfın içinde, gümüş bir zincire takılıydı.

Başımı benimkine dayayarak, “İkinizi dosdoğru Malone’a götürceklerinden korkuyordum,” diye fısıldadı Marc. “Tam gaz bir kurtarma operasyonu başlatmak zorunda kalacağımızı düşünmüştüm.”

“Bunun o kadar kolay olacağını mı düşünüyorsun?”

Kabin görevlileri arabayı yakınıma ittiği sırada Marc düşündü. Metalden gelen ve gazozların açılırken çıkardıkları sesler sözcüklerini bastırdı. “Sanırım seni almak şimdiye kadar yapacağı en büyük hata olurdu. Muhtemelen ilk taktik hatası.”

Geri çekilip kızgın bakışlarıyla karşılaşmak için döndüm. “Neden ki?”

“Çünkü seni ve Kaci’yi ondan kurtarmaktan başka hiçbir şey bizim daha güçlü savaşmamızı sağlayamazdı. Ben. Baban. Lanet olsun, hatta Jace. Seni kaçırmak, Malone’un yapacağı son hata olurdu.”

Uçak yere indiği anda izinsiz giriş yapmış sayılıyorduk. Orta Güney Gurur bölgesinde, böylesi bir suçun cezası anında yakalanmak ve sürgün edilmektir. Ne yazık ki izinsiz giriş, idam cezası gerektiren bir suç olmadığından bu, her liderin kendi inisiyatifine bırakılmıştı. Ve içimden bir şey Malone’un babam kadar affedici olmayacağını söylüyordu.

Aslında Jace ve Marc’ı gördüğü yerde öldüreceğinden ve sonrasında –karısı veya kızı itiraz etmek için orada değilse– bir suçlama

uyduracağından hiç kuşku yoktu. Ve içimden bir şey, kalıcı bir zarar verilmediği sürece beni kontrol altına almak için biraz yumuşaması gerekirse Malone'un bunu umursamayacağını söylüyordu. Çünkü benim için planları vardı; en azından yüzük parmağım ve rahmim için.

Bu da beni, hakkımdaki hükmü yerine getirmek hakkında hiç niyetim olmadığından, takımımızın kaybedecek en az şeyi olan üyesi yapıyordu.

Resmî olarak işe geri alınmadığından Marc'm iş kredi kartı yoktu, bu yüzden Jace kiralık araba için kendi ismiyle başvurdu. Bunun için biraz fazla hevesli görünüyordu ta ki otoparka varıp Marc benim için arka kapıyı tutana kadar. Jace kendisine bir şoför gibi davranıldığından bahsederek söylendi, bu yüzden Marc'ı onunla birlikte öne oturttum, böylece arkada uzanabilecektim.

Kısa bir uyku harika olurdu ama içimde önümüzdeki iki saatlik yolun her bir dakikasını sonraki hareketlerimizi planlamak için ihtiyaç duyacağımıza dair bir his vardı.

Appalachia Gurur bölgesinin merkezi Clay County, Kentucky'nin güneyinde, Lexington'ın yaklaşık yüz yetmiş kilometre güneydoğusundaydı. Havaalanından ayrıldığımızda saat neredeyse gece ikiydi. Bize verilen kırk sekiz saatin hemen hemen dokuzunu harcamıştık ve dönüş yolculuğu da en az bu kadar sürecekti. Bu da Kaci'yi zamanında kurtarabilmemiz adına kanıt bulmak ve Appalachia bölgesinden çıkmak için bize kabaca otuz saat bırakıyordu. Ve bu da ucu ucuna yetiyeceğimiz anlamına geliyordu.

Kaci ile ölüm arasında otuz dokuz saat vardı. Tam olarak çökmemle aramda otuz dokuz saat ve bir dakika vardı.

İlk bulduğumuz bütün gece açık olan *fast food* restoranında hamburger yemek için durduk. Kapı kollarında ve koltuklarda, hatta havada kokumuzu bırakmamak için arabaya servis hizmetini kullandık. Son ihtiyacımız olan şey, biz daha arazisine bile ulaşmadan Malone'un

DÖNÜŞÜM

erkek kedilerinden birisinin ona haber vermesiydi. Adamlarından herhangi birisinin kuş uçmaz kervan geçmez Kentucky'de yaşama ihtimali neredeyse yoktu ama riskleri düşünecek olursak Murphy Kanunları pek bir garanti görünüyordu.

Birkaç kilometre sonra, hamburgerinin kâğıdını geri katlayarak, “Pekâlâ, Appalachia dağ eteklerinde koşarak mı büyüdün?” dedi Marc.

Jace başıyla onayladı ve kendi lokmasını yuttu, bir eliyle direksiyonun tepesini hafifçe tutuyordu. “Teknik olarak burası Cumberland Platosu.”

“Her neyse.” Kemerimi gevşettim ve hiçbir şeyi kaçırmamak için öne eğildim. Marc gibi Jace de geçmişi hakkında neredeyse hiç konuşmazdı. Onlar benim çocukluğum hakkında her şeyi biliyorlardı ama ben Marc'ın çocukluğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve sadece Jace'in babasının, o daha yeni yürümeye başlamışken ve henüz çocukken öldüğünü biliyordum. “Kardeşlerinle koşar mıydın?” Elbette üvey kardeşlerinin olması hiç kardeşinin olmamasından iyiydi... “Malone, Melody'nin sizinle koşmasına izin veriyor muydu?”

“Bazen ve neredeyse hiçbir zaman.” Kaşlarını çattı ve hamburgerinden büyük bir lokma daha aldığında konuşmayı bitirdiğini düşündüm. Ama sonra lokmasını yuttu ve dikiz aynasından gözlerinin yoldan çok geçmişine odaklandığını görebildim. “Cal, Melody'nin fazla bir şey yapmasına izin vermezdi. Ama ne de olsa ben ayrıldığımda o daha yedi yaşındaydı. Dönüşüm geçirmek ya da insanın sinirine dokunmak dışında bir şey yapmak için yeterince büyümemişti.”

“Vay canına, harika bir ağabey olmuş olmalısın.” Başına vurdum.

Jace dikiz aynasından bana alaycı bir şekilde baktı. “O Calvin'in kızı. *Omen 666* filmini seyrettin, değil mi?”

Son patatesi ağzındayken, “O kadar kötü olamaz,” dedi Marc. “Annenin de çocuğu.”

Jace kaşlarını çattı. “Keşke daha çok anneme benzeseydi. Lanet olsun, keşke *annem* şu anda anneme benzeseydi.”

Takip eden rahatsız sessizlik boyunca onun adına üzüldüm ve Marc da kendi düşüncelerinde kaybolarak penceresinden dışarı baktı. Annesinden veya annesinin katilinden hiç bahsetmezdi ve konuya ince bir şekilde nasıl yaklaşacağımı hiçbir zaman bilememiştim.

Jace hamburger kâğıdını top yapıp Marc’ın ayaklarının dibine attığında, “Peki ya erkek kardeşlerin?” diye sordum sonunda. Marc hırladı ama kâğıdı boş torbaya koymak için hiçbir harekette bulunmadı. “Alex’in pek değerli olmadığını biliyorum ama Brett...”

Eyvah. Fakat öldürülmüş kardeşinin ismini geri almak için artık çok geçti, bu yüzden lafımı hem doğru hem de uygun görünen tek şeyle bitirdim. “Brett’ten hoşlanmaya başlıyordum.”

“Evet. Ben de.” Jace kolasından yudumladı, ardından bardağını arabanın içecek tutucusuna koydu ve karanlık yoldaki tek aracı da geçerken selektör yaptı. “Brett doğduğunda neredeyse dört yaşındaydım, bu yüzden ona, Cal’in diğer çocuklarından daha yakındım.”

İfadesi aklıma takıldı; kendisini onlardan birisi olarak görmüyordu. Bunu her zaman biliyordum ama onun bunu söylediğini duymak kalbimde ona karşı bir sempati duygusunu açığa çıkardı.

“Brett ve ben küçükken çok sık beraber gezerdik. Ama diğerleri benden çok daha küçüktü. Cal’le daha çok zaman geçirirlerdi ve çoğu konuşabileceği zamana geldiğinde, benimle tıpkı Cal’in yaptığı gibi konuşmaya başladılar. Pislik herif onlara babam hakkında konuşmayı öğretmişti...” Jace tıkanı ve arabanın ön camından sessizce dışarıyı seyretti. Hız göstergesi ise yüz kırka çıktı.

Ardından tekrar konuştu. Bu o kadar ani oldu ki arka koltukta yerimde sıçradım. “O tepeler, Ethan beni oradan çıkarana kadar uzun süre hayatta kalabilmemin tek nedeni. Baban beni işe alana kadar.” Jace nefesini bıraktı ve Marc penceresinden ancak sempati olabilecek

bir duyguyla Jace'i seyretmek için döndü. "Dağın yamacında büyüdüm denebilir. Cal'in üstüme geldiği ve yumruk savurmadan ağzından çıkacak tek kelimeyi daha kaldıramayacağım her seferde dönüşüm geçirip tepelere koşardım. Hareket edemeyecek kadar yorulana kadar tırmanırdım. O tepeler hayatımı kurtardı."

Artık Jace'in dövüş yeteneği hakkında bildiklerime göre bu muhtemelen Cal'in de hayatını kurtarmıştı.

"Yani bölgeyi hâlâ biliyor musun?" diye sordu Marc. Her zaman önümüzdeki işe odaklıydı.

"Burada yaşayan herkes kadar. Belki daha çok." Jace böbürlenmiyordu; yalnızca bir gerçeği dile getiriyordu.

Onu gönderdiği için babama içimden sessizce teşekkür ettim. Marc ve ben onsuz muhtemelen ciddi bir belanın ortasına düşerdik.

"Peki ya Brett?" Ön koltukların ikisine de dirseklerimi koyarak öne eğildim. "O tüyleri saklayabileceğini düşündüğün bir yer var mı? Yatağının altından başka."

Jace duraksadı ama benden hızla aynaya kaçırıldığı bakışlarındaki kurnazlıkta aklına bir fikir geldiğini gördüm. Emin değildi. Aslında o kadar emin değildi ki bundan bahsetmek bile istemiyordu. Ama ne kadar küçük olursa olsun bu fikir sahip olduğumuz tek şeydi.

"Jace?" diye teşvik ettim ve hızımız yüz otuza inerken isteksizce bana baktı.

"Orada olmayacaktır. Karanlıkta ormanın içinde yürüyeceğiz ve sürekli yokuş yukarı çıkacağız, sonra da orada olmayacak."

Benim sormamdan yarım saniye önce, "Nerede?" diye sordu Marc.

Jace gözlerini yoldan ayırmadan iç geçirdi. "Eski bir avcı kulübesi var. Sadece bir platformu ve sallanan üç tane korkuluk gibi duvarı var. Tabii hâlâ ayakta duruyorsa. Mülk sınırının ötesine geçmememiz gerekiyordu çünkü öteki taraf halka açık avlanma alanıydı ama o eski

avcı kulübesi vazgeçilmeyecek bir şeydi. Brett beş yaşlarındayken onunla birlikte bütün hafta sonu boyunca kalenin kulesine baskın yapar ve hisara taarruz ederdik.”

“Annen beş ve dokuz yaşlarındaki iki çocuğun ormanda yalnız gezmesine izin mi veriyordu?”

Jace omuzlarını silkti. “Bilmiyordu. Daha küçük çocuklarıyla meşguldü ve akşam yemeği için geldiğimiz sürece, ağaç sırasının yakınında oynadığımızı farz ediyordu. Şimdi aptalca ve tehlikeli görünüyor ama o zamanlar...”

“Kulağa eğlenceli geliyor,” dedi Marc ve gerektiğinde ikisinin de medeni olabildiğini görmekten memnun bir şekilde gülümsedim.

“Evet. Öyleydi.” Jace sanki ifadesindeki gerçekliği o zaman fark etmiş gibi dalgın bir şekilde gülümsedi. “Eski, ahşap bir sandık vardı. Orayı bir silah deposu olarak kullanırdık. Brett’in birkaç tane oyuncak tabancası –mantar tabancalarını hatırlar mısınız?– vardı ve benim de plastik açılır kapanır bir çakım...” Jace’in sesi yine kısıldı ve onu teşvik etmek için konuştum.

“Ve tüyleri oraya saklamış olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır.” Jace kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. “Eski kulübenin artık orada olduğunu sanmıyorum ve yerinde olsa da Brett muhtemelen orayı on yıldır düşünmemiştir bile.” Kullandığı geniş zaman kipi dikkatimden kaçmadı ve Marc’ın bana attığı bakıştan, onun da dikkatinden kaçmadığını anladım. “Ben de düşünmemiştim. Ama aklıma gelen tek yer orası.” Tekrar başını iki yana salladı. “Tam bir vakit kaybı. Orada olmayacak.”

“Denemeye değer,” diye ısrar ettim ve tam olarak ikna olmamış görünmesine rağmen, Marc da başıyla onayladı. “Özellikle de bu zamana kadar sahip olduğumuz tek fikir olduğunu göz önüne alırsak. Ve eğer tüyler oradaysa, Malone’un ya da adamlarının yakınına gitmemize gerek kalmaz.”

“Çok ufak ihtimal, Faythe,” dedi Jace yavaşça.

Omuzlarımı silktilim. “Yaptığımız her şey ufak ihtimal zaten.”

Marc kaşlarını çattı ve benden Jace’e döndü. “Orayı bulabilir misin?”

“Hâlâ oradaysa, bulabilirim.”

Bir buçuk saat sonra, arazi aracının yanında durmuş, bakışlarımı önümdeki ağaçla kaplı tepeye kaldırmıştım. Bölge konseyinin davama baktığı Montana’daki dağ kadar yüksek değildi ve onun kadar da sert bir eğime sahip değildi ama çiftliğimizin arkasındaki göreceli olarak düz sayılabilecek ormanlık bölgeyle karşılaştırdınca bu tam bir antrenman olacaktı.

Sabahın üç buçuğunda güneşten hiçbir iz yoktu ama şafak çabuk sökecekti –bundan hiç şüphem yoktu– ve o zamana kadar gitmemiz gerekiyordu.

“Hazır mısın?” Jace arkamdan şoför kapısını kapadı. Marc sırt çantasını bir omzuna atarken başıyla onayladım. Malone’un mülkünden yaklaşık bir saatlik mesafede su ve abur cubur almak için durmuştuk. Bu saatte orada oturan kedilerden hiçbirinin gelmeyeceğini umarak bütün gece açık olan benzin istasyonuna kokumuzu bırakma riskine girmekten başka şansımız yoktu.

Marc’a kaşlarını çatarak, “Hâlâ senin dönüşüm geçirmen gerektiğini düşünüyorum,” dedim. “Bir dövüşe girersek bu şekilde fazla yardımcı olamayacağım.” Alçılı kolumu kaldırdım. Dönüşüm geçiremediğim için hâlâ kızgındım. Kedi formunda dağın yamacından yukarı çıkmak pratikte kulağa spor yapmış gibi geliyordu. Yarı egzersiz, yarı oyun. Ama yukarı iki bacak üzerinde çıkmak feci bir sıkıntı yaratacaktı.

“Seninle olmayı tercih ederim.” Marc yaklaştı ve vücudundan yükselen sıcaklık, daha yükseklerde daha da sert olan şubatin dondurucu soğuşuna karşı harika bir tezat oluşturunuyordu. Başını eğdi ve dudakları çenemin sağ altından boynumu buldu.

Gecenin soğuşundan ziyade zevkten titredim ve dudakları aşağıya inerken, kollarımı sırtına doladım.

Ardından Jace’in adımları gevşek çakıl taşlarını sesli bir şekilde ezmeye başladı ve Marc sinirle gerildiğinde isteksizce ondan ayrılarak iç geçirdim. Jace’in tişörtü arkasında yere düşerken, “Ayrıca,” dedi Marc. “Yardıma ihtiyacın olabilir. Bunun üzerine düşmeyi göze alamazsın.” Parmaklarını alçımın tepesinden aşağı doğru gezdirdi ve bir milyonuncu defa dokunuşunu hissedebilmeyi diledim.

Kolumu kırdığı için Kevin Mitchell’a lanet okuyordum. Ama Kevin çoktan lanetlenmişti. Ya da ölmüştü, en azından. Marc o işin icabına bakmıştı.

“Belki de ben burada kalmalıyım. Kedi formunda çok daha hızlı ulaşabilirsiniz. Sizi yavaşlatırım.”

“Kendi başına kalamazsın...” diye başladı Marc ama kaşlarını çattığımda Jace lafını kesti.

“Bizi yavaşlatmazsın.” Gülümsedi ve pantolonunu indirdi. İç çamaşırını giymiyordu. “Ve *ikimizin* de arkadaşlığından keyif alacağını düşünüyorum.”

Yüzümü ateş bastı, hem öfkeden hem de utançtan. Jace ne yapıyordu ki?

Marc, Jace’e döndü, imadan dolayı sinirlenmişti. Elleri yumruk olmuştu ve çenesindeki kaslar ya bağracakmış ya da kendi dişlerinin tamamını kırmak istiyormuş gibi kasılmıştı. Ama hiç ses çıkarmadı. Ve o anda Jace’e daha fazla dikkat çekmeden söyleyebileceği çok az şey olduğunu anladım. Bu da istediği son şeydi.

Teknik olarak Jace yanlış bir şey yapmamıştı. Dönüşüm geçirmek için soyunmak zorundaydı ve görünürde her ikisi adına da bana iltifat etmişti. Ama Marc aptal değildi. Benimle Jace arasında işlerin ne kadar ileri gittiğini bilmiyor olabilirdi ama Jace'in açık bir şekilde flört edip kendisine bakmanı sağladığını biliyordu. Ve bu cesur eylemin suçu son günlerdeki trajedilerimize atılamazdı.

“Dikkat et...” diye homurdandı Marc en sonunda. Jace, Marc'ın omzunun üzerinden sessiz, kocaman gözlerle yaptığım yalvarışa aldırmadan yalnızca daha fazla sırttı ve kıyafetlerini arkaya koltuğa attı.

Öfkeyle kapıyı çarptım ve Jace araya kısılmasını diye elini çekmek zorunda kaldı. Sırt çantasını tekrar omzuna yerleştirdiği sırada Marc'ı ağaçlara doğru çektim. Arkamızdan kaşlarını çatdığı sırada, “Güneye doğru gidiyoruz, değil mi?” diye sordum Jace'e. Başıyla onayladı ve diz üstü çöktü. Yanımda Marc'la ormana doğru önden gittim. Jace'in dönüşümüne ilişkin sesler kendi ayak seslerim yüzünden neredeyse duyulmayacak seviyedeydi. “Dönüşüm geçirdiğinde bize yetişirsin.”

Yirmi

Jace sekiz dakika sonra bize yetişti. Pençeleri ve dişleri “yaklaşırsanız sorumluluk sizin” derken, duruşundan da kızgın olduğu anlaşıyordu.

Jace hızla yanımızdan geçip bizi çıkardığı sesleri takip etmek üzere yalnız bırakırken, “Sorunu ne böyle?” diye söylendi Marc.

“Sadece görmezden gel.” Jace’in Ethan sonrası yaşadığı dönüşümünün Malone’un cezasını bulmasını istemesinden de fazla bir şeyler içerdiğini söylemeyi düşündüm. Ama bu açıklama fazla gerçekçi olacaktı ve Marc’a düpedüz yalan söylemek istemiyordum. Ona sadece gerçekleri anlatmaktan kaçınıyordum çünkü ne yaptığımı anlatacak uygun bir vakit henüz bulamamıştım. Jace’in kilometrelerce uzakta olduğu –Marc’m onu öldürmesine engel olmak için– ve kimsenin hayatının önümüzdeki işe odaklanma kabiliyetimize dayanmadığı bir vakit.

Böylesi anlar son zamanlarda çok ender yaşıyorduk ve gerçeği saklamak iç organlarımı –kalbimden başlayarak– kademeli olarak çürüten, yavaş işleyen bir zehir içmişim gibi hissettiriyordu.

Jace dört yüz metre sonra kendisine yetişmemize izin verdi ve ondan sonra, yürüyüş can sıkıcı olsa bile sükunet içinde ilerledi. Marc’la birlikte gözlerimizi dönüştürmemize rağmen zorlu bir yürüyüştü. Birkaç defa tökezledim –insan bedenim kedi bedenimden daha az zarif ve daha az koordineliydi– ve her seferinde daha ben kendimi tutmak için kolumu bile uzatmadan Marc beni yakaladı.

Yardıma minnettar olmak dışında hiçbir şey hissedemeyecek kadar yorgundum, üşüyor ve kolumu daha çok incitmek konusunda endişe duyuyordum.

Neyse ki Jace'e, babam onu işe aldığından beri yani yedi yıldır doğduğu yere bir defa bile geri dönmemiş olsa da nereye gittiğine dair hiçbir zaman kararsız görünmedi. Bana göre, o avcı kulübesi çocukluğunun belli ettiğinden çok daha önemli bir kısmını oluştuyordu ve eğer aynı şey Brett için de geçerliyse... şansımız yaver gidebilirdi.

Kendi oğlunun bize verdiği kanıtı kullanarak Malone'dan intikam alma düşüncesiyle kalp atışlarım hızlandı. Öldürdüğü oğlunun. Malone'un çöküşü an meselesiydi. Bunu hissedebiliyordum.

Ormanın içinde bir buçuk saat yürüdükten sonra Jace durdu ve dikkatimizi çekmek için kuyruğunu salladı. Duruşunda hiçbir gerginlik ya da uyarı yoktu; bize vardığımızı söylüyordu sadece.

Bir dakika sonra, ormanlık alanda sanki birisi biraz açıklık alan yaratabilmek için birkaç ağacı kesmiş gibi düzensiz, belirsiz küçük bir açıklık ortaya çıktı. Avcı kulübesi oradaydı.

Kulübe açıklığın karşısındaki geniş, sağlam ağaç dallarının içine inşa edilmişti, yerden yaklaşık yedi metre yukarıdaydı. Ahşabı yıpranmış ve pürüzlüydü. Kedi görüşümün sahip olduğu donuk renklerle bile kararmış görünüyordu. Bir merdiven yerden yükselip tepedeki platformun ucuna çıkıyordu. Tahta basamakları beş santim kalınlığında, on santim genişliğinde olan birbirinden farklı uzunluklardaki tahtalardan yapılmıştı ve birçoğu bir ucundan gevşeyip sarkmıştı.

"Pekâlâ, en azından hâlâ ayakta duruyor." Marc'ın sesi, ayaklarımızın altında kırılan dalların ve kışın gevrekleşmiş çahların içindeki küçük yaratıkların ara sıra çıkardığı hisşırıltılar dışında bir şey duymadan geçen bir saatin sonrasında kulağa garip gelmişti. "Ama ağırlığımızı taşıyıp taşımayacağı belli değil."

"Ben çıkarım. En hafif benim."

“Hayır.” Kaşlarımı çatmaya başladığımda Marc kolumu tuttu ama pençe şekilli çürüklerimin acısıyla irkildiğimde ve kızgın bir kaş çatışıyla ona döndüğümde kolumu bıraktı. “Ya çökerse?”

Omuzlarımı silktim. “Beni yakalarsın.”

“Ve yakalayamazsam diğer kolunu ya da bir bacağı kırarsın ve gerçekten kavgaya başladığımızda da dövüşemezsin.”

“Marc, düştüğüm herhangi bir seferde, beni yakalama konusunda başarısız olmadın.” Kolumu nazikçe çektim ve parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. Jace’in izlediğinin gayet farkındaydım. Ardından ikisine de arkamı döndüm ve avcı kulübesine baktım.

Bütün ağırlığımı vermeden önce ilk basamağı bir ayağımla test ettim. Basamak dayandığında, tırmanmaya başladım. Dördüncü basamak bir çividen sallanmaktaydı, beşincisi zaten yoktu ve sağ elim alçım yüzünden güçsüzleştiği için ona fazla dayanmak istemiyordum. Marc’a baktım. “Yardım alabilir miyim?”

Hareket ettiğini bile göremeden arkama gelmişti ve çanak haline getirdiği ellerinin üzerinde oturmaya başlamıştım bir anda. Beni rahatsızlıkla kaldırıp beşinci ve altıncı tahtaları geçirdi. Yerden iki buçuk metre yukarıda, yedinci basamağa adımımı attım. “Teşekkürler,” diye mırıldandım ve tırmanmaya devam ettim. Marc her ihtimale karşı merdivenin başında durmaya devam etti.

Onuncu basamak ayağımın altında gıcırdayıp ani bir adrenalin artışının yarattığı panik duygusuyla içimi doldurdu ve on üçüncüsü tamamen çürüktü. On yedinci yüzünden sol avucuma dev bir kıymık battı. Ama ondan iki basamak sonra, başım kulübenin zemininde yükseldi ve kedi gözlerim artık bir bulutun arkasından görünmeye başlamış yıldızların son ışıkları sayesinde bir köşedeki küçük sandığa kolaylıkla odaklandı.

Günün ilk ışıkları sabah yediden hemen sonra görünmeye başlayacaktı, bu da bize geldiğimiz şeyi almak, arabaya geri dönmek ve

DÖNÜŞÜM

buradan kurtulabilmek için iki saatten az zaman bırakıyordu. *Baskı yok...*

Dikkatli bir şekilde kendimi çektim. Acımamasına rağmen, alçım zemini çizdiğinde yüzümü buruşturdum. Kedi formunda olsaydım Brett'in ahşabın üzerinde kalan kokusunu alıp alamayacağımı merak ettim. Tabii birkaç gün önce gerçekten de benim şimdi oturduğum yerde bulunduğunu farz ediyordum.

Jace inledi ve Marc her ikisi adına sordu. "Bir şey görüyor musun?"

"Evet. Eski, ahşap bir sandık var."

İkisi de hissettikleri rahatlıktan altı metre aşağıda nefeslerini bıraktı.

Zemindeki pek çok tahta şüpheli bir şekilde yumuşamış ve karar-mış görünüyordu, bu yüzden sağ taraftaki korkuluğa yakın durarak dizlerim ve dirseklerim üzerinde bu parçaların etrafından geçtim. Sürünmek ağırlığımı daha geniş bir alana dağıtıyor ve dirseklerim kırık bileğimdeki baskıya engel oluyordu.

Kutu sert, ahşap bir küp gibiydi ama iki küçük çocuğun bunu bir hazine sandığı olarak adlandırmasını anlayabiliyordum. Kendi değerli eşyalarını bile içinde saklayabilirlerdi.

Kapak basit bir çam kapaktı, paslı, açılırken gıcırdayan, birkaç menteşeyle kutunun arkasına bağlanmıştı. Kapağı, Brett'in bu kulü-beyi hatırlamış olması için içimden ettiğim sessiz bir duayla gözlerim kapalı bir şekilde yavaşça açtım. Babasının kaderini mühürleyebilecek ve pek çok kişiyi kurtarabilecek kanıtı saklamak için güvenli bir yere ihtiyaç duyduğunda burayı hatırlamış olması için.

Gözlerimi açtım. Ve kahkaha attım.

Rahatlama içimde tıpkı bir neşe pınarı gibi fokurdadı. En fazla iki saat sonra sökecek şafağa rağmen bunu bastıramamıştım. Düşman

bölgesinin içinde olmamıza rağmen. Yakalanırsak Kaci'nin ölecek ve Gurur sürümün katledilecek olmasına rağmen.

Jace bir şeyler öğrenebilmek için yalvararak hafifçe inlemeyi sürdürdüğü sırada, "Orada mı?" diye sordu Marc.

"Evet. Onları naylona bile koymuş." Büyük boy buzdolabı poşetini kaldırıp havada tuttum. Poşetin içinde kedi görüşümle bile daha fazla ışık olmadan seçemediğim, kendine özgü renkleri ve deseni olan çizgili, iki adet dev tüy vardı. Ama kanın karanlık izlerini de gördüm ve neredeyse bir haftalık olmasına ve naylon poşetin içinde durmasına rağmen kokusunu aldım.

Poşetin önünde beyaz bir şerit vardı ve Brett açık, siyah harflerle üzerine yazı yazmıştı: "Gökgürültüsü kuşu tüyleri. Lance Pierce'ın kanı."

Brett, her neredeysen, umarım öbür dünyada fena halde şımartılıyorsundur. "Jace, kardeşin bir aziz."

Jace sanki ekleyecek farklı bir fikri varmış gibi burnundan üfledi ama ben sadece güldüm. Ve tekrar kutunun içine baktığımda, daha fazla güldüm. "Hâlâ buradalar!" diye seslendim. "Brett'in mantar tabancası ve senin çakın. Hâlâ buradalar! Onları aşağı getirmemi ister misin?"

Bir süre sessizlik oldu. Ardından Jace tekrar burnundan üfledi ama farkı anlamak için vücut diline bakmadan bunu çeviremezdim, bu yüzden Marc çeviri yaparak seslendi. "Sanırım onları orada bırakmanı istiyor. Brett için."

Doğru anlamış olmalıydı, çünkü Jace ona karşı çıkmadı. Bu yüzden kutuyu kapadım ve oyuncakları Brett ile Jace'in bir zamanlar sahip olduğu arkadaşlıklarının anısına orada bıraktım. Ardından naylon poşeti sol elimle tutarak zeminin üzerinde dönüştürdüm.

Kot pantolonum bir şeye takıldığında ve sağ bacağım ileri kaymayı reddettiğinde kenardan yaklaşık otuz santim uzaktaydım. Poşeti bıraktım ve daha iyi bakmak için dönmek üzere sağlam elimi

DÖNÜŞÜM

üzerinde doğruldum. Kot pantolonumun paçası yerden çıkan bir çiviye takılmıştı.

“Kahretsin!”

Jace soru sorarcasına daha yüksek sesle inlediği sırada Marc, “Sorun nedir?” diye sordu.

“Bir çiviye takıldım. Bekleyin. Sanırım kurtulabilirim.” Kendimi yavaşça geriye ittim ve çviden kurtulmak için ayağımı salladım. Bu işe yaramadığında ağırlığımı sol elime verdim ve sağ elimle çiviye doğru geri uzandım.

Avcı kulübesi gıcırdadı ve korkudan nabzım hızlandı. Elim zemini delip geçti. Parçalanan ahşabın sivri uçları bileğimden dirseğime kadar tenimi yardı, giysimin kolunu da yukarı itmişlerdi. Çığlık attım. Yüzüm yere çarptı ve dudağımı ısırdım. Ağzıma kan doldu.

“Faythe!” diye bağırdı Marc. Jace derin ve vahşi bir sesle hırladı. Marc’ın sonraki sözleri ona yöneltilmişti. “Bırak beni!” Ama Jace sadece daha yüksek sesle hırladı.

“Ben iyiyim,” dedim ama sol yanağım hâlâ ahşaba dayalıyken sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı. Yine de çocuklar beni duydu.

“Yukarı geliyorum!” diye seslendi Marc ve Jace’in hırıltısı daha da vahşi bir hal aldı.

Ne demek istediği nihayet netleşmeye başlayınca, “Hayır!” dedim. “Seni taşımaz. Ben iyiyim. Sadece kendimi buradan kurtarmama izin ver.”

“Beni bırak yoksa yüzünü çökertirim,” dedi Marc. Sesi yumuşak ve tehlikeliydi. Jace biraz daha hırladı, ardından Marc’ı bırakmış olmalıydı çünkü daha fazla şikâyet etmedi. Marc, “Ayağa kalkabilir misin?” diye seslendi.

“Evet.” *Umarım.* “Bir dakika.” Sol kolum omzumdan itibaren zeminin altına doğru sallanıyordu ve işe yaramıyordu. Alt yarısı ateş

gibiymi, acı o kadar şiddetliydi ki tam olarak neresinin acıdığını bile anlamıyordum.

“Kanaman var. Hem de çok fazla,” dedi Marc ve adım attığı sırada çizmelerinin altında dallar çatırdadı.

“Fark ettim. Bana sadece bir dakika ver, lütfen.” İsteğimi sessizlik takip ettiğinde, nefesimi bıraktım ve daha fazla acı için kendimi hazırladım. *Bunu çabucak yap.* Şafak sökmeden önce ormandan ve gözlerden uzaklaşmamız gerekiyordu ve şimdiden gecikiyorduk.

Gözlerimi kapadım ve mantığa aykırı olmasına rağmen zeminin geri kalanının beni taşıyacağını umarak derin bir nefes aldım. Ardından ağırlığımı sağ kolumun üzerinde destekleyemeyeceğimden, başımın üzerinde, dümdüz yerde gerindim ve sol tarafıma yuvarlandım.

Kolum deliğin içinden kayarken, ahşap parçaları koluma hançer gibi saplandı. Tekrar çılgılık attım. Buna engel olamadım.

“Faythe!”

Neredeyse hiç güç harcamama rağmen hızlı hızlı nefes alarak sırtüstü uzandım. Zemin altımda çöker diye hareket etmeye korkuyordum. Marc’ın ayak sesleri yaklaştı ve ahşap boğuk ve ağır bir sesle çatırdadı. “Lanet olsun!” diye fısıldadı şiddetli bir şekilde ve gözlerim birden açıldı.

“Sakın!” Merdivenin ilk basamağını kırmıştı. Avcı kulübesi daha fazla hasar alırsa çökecekti ve bu olduğunda içinde olmayı hiç ama hiç istemiyordum.

“Üzgünüm.” Marc’ın çizmeleri birkaç adım geriledi. Kendimi yeni yaralanmış koluma kısa bir an bile bakmaktan kaçınarak dik-katli bir şekilde dönmeye zorladım. Aynı anda hem yanıyordu hem de üşüyordu. Ceketimin kolunun sürtünmesine zorlukla dayanabiliyordum. “İyi misin?”

DÖNÜŞÜM

“Kolum oldukça kötü gibi ama aşağı inene kadar bakmayacağım.” Çünkü hissettirdiği kadar kötü görünüyorsa beynimin bana aşağı inemeyeceğimi söyleyeceğinden fazlasıyla emindim.

“Dikkatli ol.”

“Olurum. Bak, sadece... birkaç dakika konuşma, konsantre olabileyim, tamam mı? Ve bunu yakala.” Cevabını beklemeden poşeti platformun kenarından aşağı ittim.

Marc’ın ayak sesleri öne doğru yürüdüğünü gösteriyordu. “Yakaladım.” Ardından Marc sessiz kaldı.

Gözlerimi kırptım ve derin bir nefes aldım. Kazara yeni yarama bakmayayım diye ahşapta daha fazla zayıf nokta arayıp gözlerimi meşgul ederek kendimi dizlerimin ve dirseklerimin üzerine ittim.

Ama kötüydü. Kendi kanımın kokusunun yoğunluğundan ve şimdi içinden emeklediğim kan havuzundan bunu anlayabiliyordum. Yakında başım dönecekti ve bu gerçekleşmeden önce güvenli bir şekilde yere inmek istiyordum.

Merdivene doğru yavaşça ilerledim ve birkaç gergin dakikadan sonra kendimi kulübenin kenarında otururken buldum. Marc merdivenin önünde duruyordu, yanında da dört patisi üzerinde Jace. Kedi gözlerim ve şafak yaklaştıkça gökyüzünde beliren hafif ışık sayesinde onları net bir şekilde görebiliyordum.

Lanet olsun! Çoktan arabaya doğru yola çıkmış olmamız gerekiyordu.

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve ağızımdan derin bir nefes daha aldım. Ardından yüzüstü uzanmak için döndüm ve bir ayağımı üstten üçüncü basamağa koydum. Sonraki basamağın beni taşıyacağından emin olmama rağmen çok zordu. Çünkü alçılı sağ elimle merdiveni yeterince tutamıyordum ve parmaklarımı oynatmak sol elimi acıdan patlayacak hale getiriyordu.

Bir acı iniltisi kendime engel olamadan ağzımdan kaçtı ve Jace de aynı sesi aşağıda çıkardı.

Bir basamak daha indim ve bu defa hâlâ kanayan dudaklarımı çığlık atmamak için ısırarak tahtayı tekrar kavradım. Şimdiye kadar oldukça iyiydi.

Sonraki basamak ayağımın altında kırıldı.

Marc soluğunu tuttu. Ayağım altımdan kayarken çığlık attım ve sol kolumdaki acıdan neredeyse bayılıyordum. Sol kolumla asılı kaldım, hayatım parçalanmış derim ile güçsüzleşmiş bir tutuşa dayanıyordu.

“Kendini bırak,” dedi Marc. “Bırak, ben seni yakalarım.”

“Hayır.” Çok yukarıdaydım. Vücudumu kıvırdım ve ayaklarımla en yakındaki basamağa ulaşmak için çabaladım ama basamak çoktan kırılmıştı, sonraki basamak ise ayaklarımın tam otuz santim aşağısındaydı.

“Faythe. Kendini bırak.”

Marc’a baktım ve eğer gözlerinde korku görseydim bunu yapamazdım. Ama yalnızca güven gördüm. Beni yakalayabileceğini söylediyse yakalayabilirdi. Bu o kadar basitti.

O yüzden gözlerimi kapadım ve kendimi bıraktım.

Düşerken saçlarım yüzümden geriye doğru savruldu. Alçım iki basamağı daha yarıp geçti, her çarpmanın etkisi kırık bileğime yansıdı. Sağ ayağım merdivenin yanına çarptı ve darbe bacağımdan yukarıya yayıldı. Ardından Marc’ın kollarına sertçe düştüm.

Çarpışmanın etkisiyle sendeledi ama düşmedi.

Ona sıkı sıkı tutundum ve gözyaşlarımı durdurmaya bile çalışmadım... Güçlü olmaya lanet olsun. Aynı anda hem güçlü hem de yaralı olabilirdim, değil mi?

Çünkü *lanet olsun*, canım yanıyordu.

Marc beni yere bıraktı. Doğuya doğru hızlı bir bakış attığını gördüm. Güneş bir saat içinde doğacaktı ve herhangi biri sabahın erken saatlerinde koşuya çıkmışsa, çığlıklarım muhtemelen duyulmuştu.

Jace'in bakışlarıyla buluştu ve başını Malone'un mülküne doğru salladı. Jace başını sallarken, kulakları her türlü şüpheli ses için alarma geçirerek o yöne döndü.

"Dur koluna bir bakayım." Marc yanıma diz çöktü. Kısmi dönüşüm geçirebildiği için tekrar memnun oldum. Yoksa fazla bir şey göremezdi çünkü her zamanki acil durum kitimiz yanımızda olmadığı için bir fenerimiz de yoktu.

Kolumu uzattım, Marc dikkatli bir şekilde ceketimi çıkarırken hıçkırıklarımı içime çektim. Kolumu onunla aynı anda ilk defa gördüm.

"Ah, *kahretsin*," diye fısıldadı Marc ve Jace de bakmak için döndü. Ya anlayıştan ya da korkudan inledi ama benim nutkum tutulmuştu. Bu benim kolum olamazdı. Dirseğimden sallanan bu et parçası birkaç dakika önce sahip olduğumla hiçbir benzerlik taşımıyordu. Kırık tahta bu kadar zarar veremezdi. Bu mümkün değildi.

Avcı kulübesinin kırık zemininin pürüzlü bir kısmı sol kolumu bilekten dirseğe kadar açıp parçalamıştı. Ceketimin kolu toplanarak derimin geri kalanını korumuştu. Kas ortaya çıkmış ve her şey kanla kayganlaşmıştı.

Eğer tahta alt kısma geçseydi, kan kaybından ölebilirdim.

Marc ayağa kalktı ve ceketini yere düşürdü. Uzun kollu tişörtünün bir kolunu yırttı, ardından tekrar diz çöküp gözlerimin içine baktı. "Bu canını acıtacak ama sessiz kalmalısın, tamam mı?"

Başımla onayladım. Jace teselli etmek için başıyla omzumu dürttü ardından tekrar tetiğe geçti.

Ben sadece irademle çığlığımı bastırırken Marc kolumu hızlı ve sıkı bir şekilde sardı. Acı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemi-

yordu ve sessiz gözyaşlarımı durduramıyordum. İşi bittiğinde Marc tişörtünün diğer koluyla yüzümü sildi. Ardından ceketimi tekrar giymeme yardım etti.

“Yürüyebilir misin?”

“Bacaklarımda bir şey yok.”

Beni yukarı çekti. Ben de izin verdim. Çünkü iki koluma da ağırlığı veremiyordum. “Başın dönmeye filan başlarsa söyle. Bayılacak gibi olursan da öyle.”

Bu konuda itiraz edecek değildim.

İndiğimiz tepe eğim kazanmaya başlamadan önce yarım kilometre kadar gidebildim. “Marc...” Sesim neredeyse bir fısıltı gibiydi ama o beni duymuştu. Hemen ardından beni kaldırıp bir bebek gibi kollarına aldığı sırada bütün orman dönmeye başladı.

Öne doğru iki adım attı. Sonra her şey karardı.

Yirmi Bir

Tanıdık bir uğultu, trafik sesi ve deri kokusu bana bir arabada olduğumu söylüyordu. Kiralık araba. Kentucky’de, Malone’un bölgesinde izinsiz geziyorduk. İki kolum berbat bir haldeydi ve hedef tahtası gibiydik. Acıyı ifade edebilecek yeterince güçlü kelimeler yoktu. Derim resmen yüzülmüştü ve kaslarıma zarar gelmiş olmalıydı çünkü parmaklarımı kıvrırmaya çalıştığımda düzgün bir şekilde yanıt vermiyorlardı.

Gözlerimi açtım ve arabanın tavanı netleşmeye başladı. Sonra Marc’ın bana bakan, endişeyle kırışmış yüzü. Uykumda gözlerim normal haline mi dönmüştü? Marc yerini değiştirdi. Başım kucağında, arka koltukta uzandığımı fark ettim. “Selam. Kolun nasıl?”

“Traktöre kaptırmışım gibi.” Sol kolum batarak, zonklayarak, sürekli yanarak karnımın üzerinde uzanıyor ve kalbimin her atışıyla birlikte acı da artıyordu.

“Evet, öyle görünüyor zaten.”

Harika. En azından süslemeye meyilli değildi. “Parmaklarım çalışmıyor. Dövüşemem.” Bunun farkına varmamla gözlerim sulandı ve yüzü bulanıklaştı.

“Bunun hakkında daha sonra endişeleneceğiz.”

Araba sağa döndü –muhtemelen direksiyonda Jace vardı– ve pencerelerinden güneş ışığının parladığı geniş bir tuğla binayı geçtik. “Ne kadardır baygınım?”

“Yaklaşık kırk dakikadır.”

“Bütün yol boyunca beni taşıdın mı?” diye sordum ve Marc sadece gülümsedi. Elbette taşımıştı. “Nereye gidiyoruz?”

“Bir oda tutuyoruz. Dinlenmen gerek.”

“Hayır.” Doğrulamaya çalıştım ama dünya dönmeye başladı, bu yüzden başımı tekrar Marc’ın kucağına indirdim. “Gidip Kaci’yi almalıyız.”

“Alacağız,” dedi Jace ön koltuktan, görüş alanımın ötesinden. “Ama seni temizlemeden uçağa binemeyiz ve bunun için de yalnız kalabileceğimiz bir yere ihtiyacımız var.” Tekrar sağa saptı ve araba sert kaldırımın üzerinde sarsıldı. “Hoş bir yer değil ama soru sormazlar.” Tekrar döndü ve hafifçe frene bastı, ardından park vitesine geçti. “Bir anahtar alacağım.”

Jace arabanın kapısını kapadıktan sonra, “Kanımın kokusunu alacaklar,” dedim. “Çılgılık attığımı muhtemelen duymuşlardır. Bizi arayacaklar. İşi berbat ettim, Marc.”

“Hayır.” Saçlarımı yüzümden geri itti ve bacağına dökülmesine izin verdi. “Seni duymadılar. Duysalardı peşimizden geldiklerini duyardık. Evden en azından üç kilometre uzaktaydık. Kulübenin çok yakınına gelmedikleri sürece kanının kokusunu almazlar.”

Ya da arabaya geri dönerken yolda kan damlattığım herhangi bir yerin yakınına. Ama ikimiz de bunu söylemedik. Bunu bilmek bile yeterince korkutucuydu.

Marc saçlarımı okşadı ve hafif bir zonklamaya dönüşmeyi reddeden kolumdaki acıya aldırış etmemeye çalışarak gözlerimi kapadım.

Jace eski moda bir metal anahtarla birkaç dakika sonra geri geldi. Bizi arabayla motelin arkasına götürdü ve giriş kattaki odamızın önüne park etti. Yürüyeblirdim ama Marc beni taşıma konusunda ısrar etti. Ben de ona izin verdim çünkü bu ikimizin de daha iyi hissetmesini sağlıyordu. İlk yatağın ucuna oturduğumda Marc dikkatli bir şekilde kolumu açarken Jace etrafımızda gezindi, sonra da kanlı.

kopmuş tişört kolunu banyodaki çöp kutusundan aldığı naylon çöp torbasına attı.

Gözlerimi duvara diktim. Kolumu gün ışığında görmek istemiyordum. Hatta yatağın yanındaki lambadan gelen kasvetli ışıktaki bile.

Jace ıslık çaldı. Yine bakmadım.

“Pekâlâ, en azından çoğu yerde kanama durmuş,” dedi Marc. Bunun üstüne bakmak zorunda kaldım.

Ve anında pişman oldum. Kolum büyük bir yaradan ibaretti. Kesik rahatlıkla on iki santim uzunluktaydı, pürüzlüydü ve kurumuş kanla kabuk tutmuştu. Bakmak bile canımı acıtiyordu. Hareket ettirmek dayanılmazdı.

“Bu şekilde seyahat edemez,” dedi Jace.

“Eğer güzelce sararsak edebilir. Fakat antibiyotiğe ihtiyacı var. Ve dikişe; çok fazla dikişe.” Marc doğruldu ve Jace araba anahtarlarını cebinden çıkararak hızla ayağa kalktı.

“Ben giderim. Faythe, ben dışarıdayken yiyecek bir şey ister misin? Ve birkaç yeni kıyafete de ihtiyacın olacak.”

Marc hırladı ve Jace’le kapı arasına adım attı. “Ben giderim. Bedenini biliyorum.”

Kimin gittiğini umursayabilecek durumda değildim. Acının sona ermesinden başka bir şey istemiyordum. Tüyleri verip Kaci’yi eve götürebilmemiz için bütün bu karışıklığı bitirecek bir son.

Marc komodinin üzerinden oda anahtarını aldı ve bana bakarak yatağın yanına diz çöktü. “Elimden geldiğince erken döneceğimi ve seni iyileştireceğiz. Faythe?”

Odaklanmaya çalıştım ve Marc alçımından çıkan parmaklarını sıktı. Sonra ayağa kalkıp Jace’in uzattığı araba anahtarlarını aldı. “Greg’i ara ve ona son bilgileri ver. Ve kolunu oynatmasına izin verme.”

“Tamamdır.”

Jace'in rahatlıkla boyun eğdiğini fark edince şaşırarak gözlerimi kaldırıncı Marc'a itaatkâr, "işimin başındayım" diyen bir yüz ifadeyle baktığını gördüm. Marc kaşlarını çatarak duraksadı, ardından kapı koluna uzandı.

"Hey, acı için Tylenol'dan daha güçlü bir şeye ihtiyaç duyacaktır. Tekila?" Jace sırtı Marc'a dönük bir halde imalı bir şekilde bana gülümsedi ve Jace'le son içtiğim seferde yaşananların anısıyla kalbim tekledi.

Kızardım. "Tekila olmaz!" Marc'm kaşları havaya kalktı. Kendi kelimelerim bana sıkıntı yaşattı. "Advil yeter. Net bir şekilde düşünebilmeliyim."

Marc başıyla onayladı, ardından kapıdan çıktı ve Jace, arabanın motoru çalışırken kapıyı arkasından kilitledi.

"Bunu bilerek yaptın!" Jace'e dikkatle baktım ve mavi gözleri yaramaz bir şekilde parlarken masum bir tebessümle güldü.

"Tekilanın sana olan etkisinden hoşlanıyorum. Ve benim için yaptıklarından..."

"Onu değil." Başımı iki yana salladım ve acı sisi biraz daha aralandı. "Alınacaklar için gitmeye gönüllü oldun çünkü bunun Marc'ı gitmeye iteceğini biliyordun." Beni Jace'le yalnız bırakacağını...

Jace omuzlarını silkti ve bana doğru yavaş yavaş gelirken gülümsemesi büyüdü. "Daha net düşünüyor gibi görünüyorsun. Daha iyi hissediyorsundur."

"Hiç de..."

"Her neyse, Marc bir şeyler alma konusunda daha iyi. Bedenini filan bildiğinden."

"Sen ne zaman bu kadar..." Akıllı? "Manipülatör oldun?"

“Uygun bir motivasyon kaynağı harikalar yaratır.” Ayakkabılarını çıkardı ve kollarını başının altında birleştirerek yastıklara dayanıp yatağın öteki ucuna oturdu.

Ona bakmak için döndüm; bu iki elimi de tam olarak kullanmadan yaptığım garip bir hareketti. “Dövüşmek istiyorum.”

Omuzlarını silkti. “Pekâlâ ama beni yere yapıştırdığın ilk seferde yerde kalırım.”

“Ciddiyim.” Kaşlarımı çattım ve iki kolumu da uzattım. Sol kolumdan yükselen ani acıyla irkildim. “Bu şekilde dövüşemem. Lanet olsun, kendi saçımı bile tarayamam.”

Jace doğrulup yakınımı kaydı, yüzündeki bütün neşe silinmişti. “Marc haklı; bununla ilgili daha sonra endişelenebiliriz. Şimdilik seni iyileştireceğiz ve eve –Kaci’yle birlikte– vardığımızda doktor daha iyi bir iş çıkaracaktır. Şu anda hatırlamamız gereken en önemli şey buraya almak için geldiğimiz şeyi almış olmamız ve Kaci’nin iyi olacağı.”

“Biliyorum.” Gerçi onu kuşlardan kurtardığımızda çok daha iyi hissedecektim.

“Ve açıkçası, ne kadar kızgın olduklarını düşünecek olursak, gökgürültüsü kuşlarının kana susamışlığı kan kokusuyla tetiklenmediği için şanslıyız.” Elini vurgu yapmak için yaralanmış koluma doğru salladı.

Jace hâlâ konuşuyordu ama kulaklarımdaki tehlike çanlarının gürültüsü yüzünden onu duyamıyordum.

“*Lanet olsun!*” Yumruklarımı yorgana vuracaktım ama tam zamanında kendimi durdurdum. Öfkemi boşaltmak için hiçbir çıkış noktam olmamasından ötürü daha da öfkelenmiştim.

“Ne?” Jace’in kaşları kobalt mavisi gözlerinin üzerine indi ve bakışları hiç kuşkusuz davetsiz misafirler olup olmadığını duyabilmek

için içgüdüsel bir şekilde kapıya doğru kaydı. Ama yoktu. Davetsiz misafir bizdik.

“Tüyler yeterli değil. Hiçbir zaman da olmadı.” Tüm o uğraşlar –ve kolumun *tamamen* mahvolması– bir hiç içindi. Pekâlâ, en azından çok az şey içindi.

Ellerimi kullanmadan yatağın kenarına kaydım ve yürümek için ayağa kalktım. “Gerçek kanıt Brett’ti. Onun ifadesiydi.” Ucuz, iki kişilik masayı geçtim ve beyaz duvarın önünde döndüm. “Gökgürültüsü kuşları, kedi adamları kokularıyla ayırt edemiyor. Tüyler konseyin, Malone’un kuyusunu kazmasına yarayacak belki ama kuşlar için hiçbir lanet faydası olmayacak. Malone’a karşı kendi oğlunun vereceği ifadeye güveniyorduk ve artık elimizde bu yok.”

Jace’in yüz ifadesi bir saniye içinde kafa karışıklığından mutlak öfkeye geçti. “Aşağılık herif!”

Volta atmayı kestim ve gözlerimi kapadım. “Geri gitmek zorundayız.”

“Ne? Nereye?”

“Geri, Jace.” Gözlerimi açıp beni birbiriyle çelişen dehşet ve beklenti duygularıyla izlediğini gördüm. “Lance Pierce’ı ifade vermeye ikna etmek zorundayız.”

“Dur bir saniye, sence Lance kendisini ele verecek mi? Gökgürültüsü kuşlarına iyi niyetle gerçeği söyleyeceğini mi düşünüyorsun?”

Omuzlarımı silktim ve volta atmaya devam ettim. “Yapabilir... Kaci’yi öldüreceklerini duyduğunda. Ne tür bir lider adamı kendi yaptığı bir şey için on üç yaşındaki bir dişi kedinin ölmesine izin verir ki?”

Jace masadan bir sandalye çekti ve oturdu. “Gökgürültüsü kuşlarının bütün bir Gurur sürüsünü aynı sebepten öldürmesine izin verecek türden biri. Bir korkak.”

Pekâlâ buna karşı çıkamazdım. “Öyleyse onu ifade vermeye zorlayacağız. Başka ne seçeneğimiz var?”

“Faythe.” Sanki mantıklı konuşmuyormuşum gibi gözlerini kırıp bana baktı. “Kuşlar onu öldürür.”

“Biliyorum.” Adımlarım hızlandı. “O kısmı henüz çözemedim. Belki pazarlık edebiliriz. Dokunulmazlık karşılığında onun ifadesi.”

“Tabii.” Ağır adımlarla yanından geçerken Jace gözlerini devirdi. “Bunu kabul edeceklerdir. Biliyorsun, zaten çok yardımcı ve affediciler.” Odanın diğer ucuna doğru tekrar yürümek için duvara döndüm ama Jace sağ elimin parmaklarını yakaladı ve beni nazikçe kendisine doğru çekti. “Faythe, bunu yapmak istemezsin.” Beni dizlerinin arasına çekti ve kanlı kolumu tuttuğum sırada elleriyle beni belimden tuttu. “Bu nefsi müdafaa değil ve sen de bir katil değilsin.”

“Bu Kaci-müdafaa. Ya Lance’i ya Kaci’yi öldürecekler. Bu kırılgılığı başlatan erkek kediyi korumak için Kaci’nin ölmesine izin vermeye gerçekten istekli misin?”

“Elbette hayır.” Ellerini koyu renkli çürüklerime dikkat ederek kollarımın üstünde yavaşça gezdirdi. “Ama başka bir yol olmalı.”

Başımı iki yana salladım ve dişlerimi sıktım, hassas vicdanım ne yapılması gerektiğini tam olarak anlayan mantıklı ve duygusuz kısmımla savaşıyordu. “Başka bir yol yok. Eğer gökgürültüsü kuşlarının anlayabileceği bir kanıtla ortaya çıkmaz ve bunu önümüzdeki otuz dört saat içinde kuş yuvasına geri götürmezsek Kaci’yi öldürecekler. Ardından da hepimizin peşine düşecekler.”

Derin bir nefes aldım ve dosdoğru gözlerine baktım. “Hepinizin. Beni ise senin erkek kardeşlerinden birisine peşkeş çekecek olan Malone’a verecekler.” Ellerini kollarımdan indirdi, bu düşünceyle dudakları öfkeden kıvrılırken sandalyesinde geriye yaslandı. “Buna izin vermeyeceğimi biliyorsun. Ellerini üzerime değdiren bütün pislikleri öldürmem gerekecek, ardından da onlar beni öldürmek

zorunda kalacak. O yüzden... ya Lance ya biz. Ayrıca onun suçlu olduğunu ve bizim yanlış bir şey yapmadığımızı aklından çıkarma.” En azından gökgürültüsü kuşlarına karşı.

Jace iç geçirdi ve ağzını açtı ama o konuşmaya fırsat bulamadan ben devam ettim.

“Hem onu öldüreceklerini kesin olarak bilmiyoruz. Bunun hakkında düşünmek için bir buçuk günümüz var. Ama ne olursa olsun, Lance’e ihtiyacımız var.”

Kollarım göğsünde kavuşturdu. “Peki onu nasıl yakalamamızı bekliyorsun?”

Omuzlarımı silktim. “Peşinden gideriz. Bu gece. Karanlık çöktükten sonra.”

“Faythe, bu intihar.”

Biliyorum. “Sadece yakalanırsak.”

İkna olmamış bir halde başını iki yana salladı. “Sadece üç kişiyiz ve yaralarımı diktığımızda bile bir kolun parçalanmış ve diğeri alçıdayken dövüşemezsin.”

“Biliyorum.” *Tabii eğer...* El ve ayak parmaklarım heyecanla karıncalandı; ihtimaller sayesinde bir anda keyfim yerine geldi. “Sanırım bir banyo yapmaya ihtiyacım var. Uzun, sıcak bir banyo.”

Jace’in gülümsemesi geri dönmüştü ve bakışları yüzümden aşağılara kaydı. “Bak doğru söyledin...”

Aceleyle banyoya gittim ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladım... sol kolumla yaptığım ilk hareket bütün koluma yeni bir acı gönderene kadar. “Hey, giysilerim konusunda yardımcı olabilir misin?” *Lanet olsun, bu cümle doğru bir şekilde çıkmadı!*

Çok geç... Lafımı incelikle geri alabilmenin bir yolunu düşünmeye fırsat bulamadan kapıya gelmişti bile.

“Jace, bunun tuhaf olduğunu biliyorum ama...”

“Tuhaf değil, Faythe.” Önüme, küvetin bir kenarına oturdu. Yüzündeki gülümseme kaybolmuş, yerine gözlerine öyle yoğun bir ateş gelmişti ki için için yanarak nefesimi tuttum.

Yutkundum ve ağzımdan doğru kelimeleri çıkarmaya zorladım. “Demek istediğim... pantolonunu çıkarmaya filan çalışmıyorum.”

“Çalışmana gerek yok...” Elleri yavaşça bluzumdaki düğmelere doğru çıktı. İçine çektiği sonraki nefes düzensizdi. Bakışları gömleğimin önünden aşağı inerken parmakları takip etti. Eli çıplak karnıma değdi ve nefesimi tuttum. Gömleğimi omuzlarımdan ve alçımın üzerinden çıkardı, ardından sol kolu yırttı ve yarama değmeden kumaşın düşmesini sağladı.

Ardından sütyenimin ön kopçasına uzandı. Hissettiğim acıya rağmen nabzım hızlandı ve onunki de buna karşılık verdi.

Bu böyle yürümeyecek.

“Jace.” Bakışları benimkilerle buluşana ve ellerini çekene kadar alçılı sağ kolumla çenesini kaldırdım. “Kolumu oynatmak canımı acıtıyor ve parmaklarım çok iyi değil. Yalnızca yardıma ihtiyacım var. Hepsi bu. Tamam mı?”

“Evet. Sorun değil.” Ama rahatsız bir şekilde yerinde kıvıldandı. Aşağıya bakınca kot pantolonunun önünde belirgin bir kabartı gördüm.

Eyvah. “Emin misin?”

“Tamam, belki küçük bir sorun.” Gülümsedi. “Ama o kadar da küçük değil.”

Sıkıntıyla içimi çektim. Elleri ne kadar iyi hissettirse de, şu an ne zamanı ne de yeri ydi. “Jace...”

“Buna engel olamam.” Omuzlarını silkti, ben rahatlıkla yerin dibine geçebileceken o hiç de utanmamıştı. “Yarı çıplaksın.”

“Beni milyonlarca defa çıplak gördün.” Sesim kısıldı. Lanet olsun.

“Artık eskisi gibi değil.”

Ve birdenbire soyunan o olmadığı için mutlu oldum. Çünkü haklıydı.

“Tamam. Boş ver. Bunu kendim de yapabilirim. Üzgünüm.” Yanaklarım kızardı ve döndüm. Ardından kotumdaki düğmelere uzandığım sırada irkildim.

“Hayır, bekle.” Derin bir nefes aldı ve sağ dirseğimden, tam alçımın üzerinden tutup beni nazıkçe kendisine doğru çekti. “Ben iyiyim.”

“Emin misin?” diye sordum tekrar ve bu defa kendinden emin bir şekilde başıyla onayladı. Şüphelerim vardı ama o yapabilirse ben de numara yapabilirdim. “Pekâlâ. Haydi şu işi bitirelim artık.”

“Bu bir kadını soyarken duymak’tan hoşlandığım bir şey değil...” Ama yine gülümsüyordu ve rahatlayarak nefesimi bıraktım. Şakalaşan bir Jace’le başa çıkabilirdim.

Pantolonumun düğmelerini kayıtsızca açtı. Mümkün olduğu kadar az dokunarak pantolonu yavaşça kalçamdan indirirken inlememek için dudakımı ısırardım. Erdemli bir şekilde yardımcı olma çabası daha çok beni baştan çıkarma çabası gibiydi.

Pantolonum ayaklarımın dibine düştü. İçinden çıktım ve Jace bir eli musluğun üzerindeyken geri yaslandı. “Ne kadar sıcak olsun istersin?”

Gözlerimi devirdim ve gerginliği kırmak için gülümsedim. “Söylediğin hiçbir şey kulağa masumca gelmez mi?”

Gülümsememe karşılık verdi. “Elimden geliyorsa, hayır.”

“Sıcağa yakın olsun.”

Suyu açtı, bir eliyle kontrol etti, ardından ısıyı ayarladı ve tıpayı taktı. “Öyleyse... tam olarak ne yapıyoruz? Her yerinin kanla kaplandığını biliyorum ama sanırım bu hijyenden öte bir şey.”

“Evet.” Alçımı kaldırdım. “Kesip çıkarabilelim diye bu lanet olası şeyi iyice ıslatacağız.”

"Faythe..."

Kollarımı sütyenimin altında kavuşturmanın canımı acıtınayacağı umarak lafını böldüm. "Zaten bunu iyileştirmek için dönüşüm geçirmem gerekecek." Zonklayan, sızlayan sol kolumu kaldırdım. "O yüzden ikisini aynı anda iyileştirmek çok mantıklı, öyle değil mi?" Tekrar konuşmaya başladı ve lafını kesmek için tekrar acele ettim. "Ve hiç dönüşüm geçirmemem gerektiğini söyleme. Geride kalmayacağım ve Lance'in peşinden gittiğimizde kendi başımın çaresine bakabileceğimi bilmeniz gerek. Yoksa dikkatinizi dağıtıp size köstek olurum. Sen ne söylersen söyle, bunu yapacağım."

Gülümsemesi geri geldi. "Sana sadece çok zeki olduğunu söyleyecektim."

"Ben..." Gözlerimi kırptım. "Öyle mi?"

"Evet. Şu lanet şeyi nasıl çıkaracağımızı bilseydim; kulübeye çıkmadan ve kendini neredeyse öldürtmeden önce bunu teklif ederdim."

"Ah." Pekâlâ, bu hoş bir sürprizdi.

"Ama birkaç defa dönüşüm geçirmen gerektiğini biliyorsun, değil mi? Bir düzine veya daha fazla sefer. Ve çok feci acıyacak, tabii bunun kırk bir kol üzerinde işe yarayacağını varsayarsak."

Tecrübe konuşuyordu. Ama eğer o acıyla baş edebiliyorsa, ben de baş edebilirdim. "Biliyorum. Haydi şu işi bitirelim. Ve hey... Marc'ın çığına döneceğini biliyorsun, değil mi?"

Jace omuzlarını silkti. "Bana zaten hep kırgın."

Güldüm. "Evet, ben de. Bana yardım etsene." Sırtımı ona döndüm ve sağ elimle sütyenimin ön kopçasını açıp kollarımdan dikkatli bir şekilde çıkarmasına izin verdim. Ardından aynı elimle siyah iç çamaşırımı yere inene kadar önce bir yanını, sonra diğer yanını aşağı ittim.

Küvet sadece birkaç santim dolmuştu ama yine de içine girdim. Çünkü Jace bana bakmamaya çalışırken –ve bunda başarısız olurken– çıplak bir şekilde ayakta durmaktan daha iyiydi.

Sıcak suyun bacaklarıma değmesi harikaydı ama su akarken alçımı suyun altına sokmak zorundaydım. Sol kolumu dikkatle küvetin kenarına koydum ve Jace erkek stiliyle, ayak bileğini öteki dizine koymuş bir halde klozetin üzerine yerleştiği sırada ona baktım.

“Marc ne kadardır yok?” Alçımı suyun içinde ses çıkararak kımıldattım ve musluktan gelen suda ayak parmaklarımı oynattım.

Jace saatine baktı. “Yaklaşık yirmi dakika. Ne zaman gelir dersin?”

“Normalde yaklaşık bir saat derdim ama bu defa acele edecektir. Belki yarım saatimiz daha olabilir.” Kolumu daha hızlı kımıldatıp küvetin dolmasını diledim. “Sanırım o gelmeden önce bu alçının –ve küvetin– içinden çıkarsam hepimiz çok daha mutlu oluruz.”

“Buna hiç itirazım yok.” Jace kaşlarını çatı. “Onu alt edemeyeceğimden değil. Bu yalnızca gerçekten...”

“Biliyorum. Ve onu alt etmeni *istemiyorum*. Ya da tersini. O yüzden bunun çabuk işe yaramasına ihtiyacım var.” İşlemi hızlandırmak için suyu alçının bir ucundan içeri sokmaya çalışarak parmaklarımı oynattım. “Yeni telefonunda internet var, değil mi?”

“Evet, neden?”

“Buradan New Mexico’ya arabayla ne kadar sürede gidileceğini bulabilir misin?” Çünkü Lance’i bayılıp uçağa sürükleyemezdik.

Jace telefonunu cebinden çıkardı ve sonraki beş dakikayı parmaklarıyla telefonu tuşlayarak geçirdi. “Kahretsin.” Bakışlarını kaldırdı. Kötü haberler suratından net bir şekilde okunabiliyordu. “Yirmi üç saat, eğer hiç durmadan gidersek. Arabayı dönüşümlü olarak kullanırsak bunu yapabiliriz ama...”

“Ama bu Lance’in peşinden gitmek için karanlığın çökmesini bekleyemeyeceğimiz anlamına geliyor.”

Başını iki yana salladı. “Kaci hâlâ nefes alıyorken oraya varmak istiyorsak, bekleyemeyiz.”

Gözlerimi kapadım ve su karnıma çarparken başımı küvetin kenarına yasladım. “Pekâlâ, öyleyse ben iyileşir iyileşmez yola çıkıyoruz.” Ya da en azından *yeterince* iyileşince. “Ama Lance’i yalnızken yakalamamız gerekiyor. Hepsiyle bir anda baş edemeyiz.”

“Evet. Bir şeyler düşünüyoruz.” Telefonunu kaldıracaktı ama başımı iki yana salladım.

“Babamı aramalıyız. İstersen onunla konuşurum. Muhtemelen o da çılgına dönecektir ama seni bunun dışında tutabilirim. Bana yardım ettiğini söylemem.”

Jace başını iki yana salladı ve bana ciddi bir tavırla baktı. Neredeyse onda hiç görmedim bir kararlılıkla. “Bu işte senin yanıdayım, Faythe. Başından sonuna kadar. Bu sahip olduğumuz tek seçenek. Bunu anlayacaktır. Ve eğer anlamazsa...” Jace omuzlarını silkti ve tekrar sırttı. “İkimizin de başı belaya girer.”

Kalbim o kadar hızlı attı ki canım acıdı. Jace’in böyle olmaması gerekiyordu. Bu kadar... harika olmaması gerekiyordu. Kendimi ondan uzak tutmamın bu kadar zor olmaması gerekiyordu...

Ondan vazgeçmenin havadan vazgeçmek gibi olacağını düşünmeye başlıyordum ve şimdiden nefes alamadığımı hissediyordum.

“Pekâlâ. Ara onu.”

Yirmi İki

Jace otomatik aramayla babamı aradı ve ben de alçımın suyu karıstırdım. Babam yanıt verdiğinde, musluğu ayağımla kapadım. Su istediğim kadar derin değildi ama kolumu örtüyordu ve konuşmamın her iki tarafını da duyabilmek istiyordum.

“Hey, Greg, benim.”

“Jace? Yeni gelişmeleri mi bildireceksin?”

“Evet. Cal’in evinden,” ki burası bir zamanlar Jace’in eviydi, “yaklaşık yirmi dakika uzaktaki bir moteldeyiz. Tüyleri bulduk, bu konuda hiç sorunumuz yok ve kanıtla birlikte konseyin itiraz edebilmesi mümkün değil. Ama... bunun gökgürültüsü kuşlarını ikna etmek için yeterli olacağını düşünmüyoruz. Kedi adamları kokularından ayırt edemiyorlar.”

Babam iç geçirdi, belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. “Ben de benzer şeyler düşünüyordum.” Ardından daha uzaktan, “Michael, bunu duydun mu?” diye sordu.

“Evet. İzin ver bir dakika düşüneyim. Bir şeyler bulurum.”

“Bizim bir fikrimiz var.” Jace bana baktı ve güven verecek şekilde gülümsedi. “Lance’in peşinden gitmek istiyoruz.”

“Peşinden gitmek mi?” Babamın adım sesleri durdu. Kuşkuyla kaşlarını çatıldığını rahatlıkla hayal edebiliyordum.

“Onu yakalamak. Gökgürültüsü kuşlarına vermek.”

“Anlıyorum.” Bir dakika boyunca suyun alçımın etrafında –ve umarım içinde– hareket ederken çıkardığı sesler dışında neredeyse tam bir sessizlik oldu. “Telefonu Marc’a ver.”

Jace küvetin kenarına oturdu ve sol elim kalçasına değdi. “İlk yardım malzemesi almak için çıktı.”

“Kim yaralandı?” Babamın sesi yükseldi ve Michael’ın kâğıda bir şeyler yazan kalemı durdu.

Beni duyacağını bilerek, “Sadece bir sıyrık, babacığım,” dedim. “Kolum, tüyleri bulduğumuz avcı kulübesindeki çürümüş bir tahtanın içine girdi.”

Babamın aldığı uzun nefes daha çok sabır diliyormuş gibi çıkmıştı. “Jace, sadece bir sıyrık mı?”

Jace omuzlarını silktiler ve ağızla sessizce benden özür dileyip cevap verdi. “Aslında daha çok bir kesik. Bileğinden dirseğine kadar.”

Orta parmağımı göstermek için sağ kolumu sudan kaldırdım ama bunu yapacağını tahmin etmiştim. Liderimize yalan söyleseydi, ona olan saygımı yitirirdim.

“Telefonu Faythe’e ver.”

“Bir dakika.” Jace ahizeyi kapadı ve küvetin yanına diz çöktü. “Telefonu tutabilir misin?”

Rahat bir şekilde değil. Ama telefonu Jace’e tuttursaydım, babam iyileştiğimde neler başarabileceğimden ziyade ne kadar kötü bir şekilde yaralandığıma odaklanacaktı. “Sesi hoparlöre ver.”

Jace tek kaşını kaldırdı ama telefonu banyonun minik tezgâhına koyarak itaat etti.

“Seni duyabiliyorum, baba. Devam et.”

“Neden telefonu eline almıyorsun?”

“Çünkü küvetteyim. Jace’in telefonunu suya düşürmek istemiyorum.” Gerçek buydu. Yalnızca bütün gerçek değildi.

“Ve sen de küvettesin çünkü...”

“İnsanın kendisini temiz tutmasında faydalı olduğunu keşfettim.”
Teknik olarak yalan değildi...

Michael güldü ama babam pek eğlenmiyordu. “Faythe...”

“Pekâlâ. Sol kolumdaki keşiği iyileştirmek için dönüşüm geçirmem gerek ve diğer kolumda alçı varken bunu yapamam. Bu yüzden tek dönüşümle iki kolu birden iyileştireceğim.” Veya belki bir düzineden fazla dönüşümle. “Kesip çıkarabilelim diye alçımı ıslatıyorum.”

“Her nedense Dr. Carver’ın senin yöntemlerinin zamanlamasını onaylamayacağını düşünüyorum.” Sesi bıkkın çıkmıştı ama iyi bir ruh halindeydi. Büyük ihtimalle bu da kamikaze dalışı yapan gökgürültüsü kuşlarının kendilerine artık saldırmadığı gerçeğine bağlıydı.

“Biliyorum ve keşke doktor burada olsaydı.” Böylece telefonda babam ve ağabeyim varken Jace’in önünde çıplak bir şekilde banyo yapıyor olmazdım. Konuşmamız tuhaf kelimesine yepyeni bir anlam katmıştı ve daha zor kısıma gelmemiştik bile. “Ama Carver burada değil ve zamanımız çok dar. Ayrıca üçümüzün çok iyi bir şekilde çalışabilmesine ihtiyacımız var. O yüzden yapılması gerekeni yapıyorum.” Duraksadım ve derin bir nefes aldım. “Bunda bir sorun var mı?”

Babam tekrar iç geçirdi. Verebileceği cevapların üzerinde düşündüğü sırada kaşlarını çatıldığını gözümün önünde neredeyse canlandırabiliyordum. “Buradaki her şey büyük bir sorun, Faythe. Düşman bölgesinin içindesin, yaralısın ve sana yardım edemeyeceğim kadar uzaktasın. Yakalanman için ufak bir talihsizlik yeter de artar bile ve eğer bu olursa, önümüzdeki bir buçuk gün içinde Malone’a bütün gücümüzle saldırmamız gerekecek. Çünkü gökgürültüsü kuşları geri dönmediğini anladıklarında, yeniden saldırıya başlayacaklar ve seni kurtarmaya yetecek gücümüz olmayacak. Herhangi bir şeyi atlıyor muyum?”

"Hımm... eğer yakalanırsak, Marc ve Jace araziye izinsiz girdiği için idam edilecektir. Ve gökgürültüsü kuşları da Kaci'yi öldürecektir."

"Bir de o var..." dedi Michael. Sesinde neşeden eser kalmamıştı.

Derin bir nefes alıp birden beşe sayana kadar bekledim. "Anlıyorum, baba. İmkânsız bir göreve giriştik ve daha iyi bir fikrin varsa, seni hevesle dinliyorum. Ama durduğum," *ya da ılık bir banyonun içinde uzandığım*, "yerden seçeneklerimizin oldukça kısıtlı olduğunu görüyorum ve zamanımız da daralıyor."

Babam en sevdiği koltuğuna otururken deri gıcırdadı. "Bunların yapılabileceği daha kolay bir yol var mı? Alçın ya da daha iyi bir kanıt bulmak konusunda."

"Bildiğim kadarıyla yok. İster inan ister inanma işleri zor yoldan yapmaya çalışmıyorum." Sadece işler çoğu zaman bu şekilde sonuçlanıyordu. "Kanıt olarak Malone'u yaptıkları konusunda itiraf etmesini sağlamak ya da başka bir adamının daha gerçekleri söylemek için öne çıkmasını sağlamak dışında ne yapılabilir bilmiyorum. Fakat bunların ikisi de, bırak önümüzdeki birkaç saati, on yıl içinde bile gerçekleşmeyebilir."

"Hâlâ neredeyse bir buçuk günün var." Babamın sesindeki hoşnutsuzluğu resmen duyabiliyordum.

"Arabayla gideceklerse yok." Michael planımın geri kalanını tahmin etmişti. "Lance'i bir valize koyup uçağa bindirmeyeceklerse."

"Yapmak isterdik tabii..." Jace küvetin kenarından bana gülümsedi.

"Pekâlâ, o halde hızlı hareket etmeniz gerekecek. Lance'in gönüllü bir şekilde yardım etmesini beklemediğinizi tahmin ediyorum."

Kendimi zorlayıp bir kakhaha attım. "Bundan biraz daha fazla sorun bekliyoruz."

"Ve sert bir şekilde ikna etmeye hazırlıksınız, öyle mi?"

Yavaşça nefesimi bıraktım ve operasyonu kendim teklif etmiş olsam bile bir kedi adamı idam edilmesi için teslim etmekten duyduğum rahatsızlığımı sakladığımı umarak dikkatli bir şekilde cevap verdim. “Senin de izninle, işin yapılması için gereken en az şiddeti kullanacağız.”

Babamın duraksaması bu defa kısa sürdü. “Başka bir seçenek görmediğimden izin veriyorum. Faythe, bunu iyice düşündün mü? Bir Gurur sürüsü kedisini, kendi iradesi dışında evinden almaktan bahsediyorsun. Kimseye fark ettirmeden bunu yapmanızın bir yolu yok ve sorunsuz bir şekilde oradan uzaklaşabilseniz bile, neler olduğunu anladıkları anda Appalachia bölgesindeki bütün erkek kediler içinüzün peşine düşecek. Oraya zamanında destek kuvveti gönderebilmemin imkânı da yok.”

“Biliyorum.” Başımı küvete yasladım ve rengi solmuş, köpük tavan fayanslarına baktım. “Her şeyi henüz çözmedik.”

“Ve bir de politik yan etkisi var,” dedi Michael. Telefonun diğer ucunda bir kapı daha önce neredeyse hiç fark etmediğim arka plan seslerini keserek kapandı. Ofis şimdi kulak misafiri olanlara kapalıydı. Odada kalan kişiler büyük ihtimalle sadece babam ve ağabeyimdi. “Parker’ın ağabeyinden bahsediyoruz. Jerold Pierce’m oğlundan. Blackwell tarafsız kaldığından,” iyi ki Brett babası hakkındaki bütün bilgileri verdiği o da oradaydı, “artık karar oyu Pierce’in. Eğer oğlunu kuş sürüsüne verirsek, konsey başkanlığında Malone’a karşı babamın yanında yer alması olasılığını unutabilirsin.”

“Ama bu önemli mi ki?” Banyo suyu soğuyordu ve suyu feci bir şekilde ısıtmak istiyordum ama herkesin birbirini çok iyi duyması gerekiyordu. İşin iyi tarafı, üşüdüğüm için diken diken olmuştum ve bu, dikkatimi sol kolumdaki ağrıdan uzaklaştırmada bana yardımcı oluyordu. “İç savaştan bahsediyoruz, Michael. Oylama bu noktada önemsiz. Savaşı kim kazanırsa konseyin başına o geçecek. Sonrasında

yöneterek bir konsey kalırsa tabii.” Tabii toprak kanla sulandığında, kültürümüze ait bir şeyler kalacağını varsayarak konuşuyordum.

Michael sabırsızlıkla inledi. “İyi de bir tarafın diğerinden daha çok müttefiki varsa savaşı kimin kazanacağını düşünüyorsun?”

Kahretsin. Demek istediğini anladığımda gözlerim kapandı. “Pekâlâ, Lance’i ele verirsek Pierce, adamlarını Malone’un gücüne katabilir, bu da onun bizim sahip olacağımızdan daha büyük bir askerî birliği olacağı anlamına gelir.”

“Bunda ‘ihtimal’ yok,” diye ısrar etti Michael.

“Elbette var.” Gözlerimi devirdim. Michael her zaman felaket habercisi olmuştu ama gerçeklerin yalnızca yarısını görüyordu. “Lance, Malone’un bütün suçu bizim üstümüze atmasına izin vererek bütün Gurur sürümüzü –savunmasız bir dişi kedi ve kendi kardeşi de dâhil olmak üzere– ölüme mahkûm etmişken, Pierce neden Lance’i teslim ettiğimiz için bizim karşımıza geçsin ki? Parker ile bize karşı neden Lance ile Malone’un tarafını tutsun ki? Özellikle de gökgürültüsü kuşları, Finn’i aslında kimin öldürdüğünü bilirse ne kadar az kişinin öleceğini düşünecek olursak.”

Michael cevap vermeye başladı ama Jace yavaşça konuştu. “Gerçekten de Calvin’in Lance’i kuş sürüsüne neden verdiğimiz hakkında Pierce’a gerçeği söyleyeceğini mi düşünüyorsun?”

Kahretsin! Başım detaylarla –veya belki de kan kaybıyla– dönüyordu ve bütün gerçekleri zihnimde tutmak gitgide zorlaşıyordu.

“Elbette hayır. Malone bizi gökgürültüsü kuşlarını üstüne çevirerek kendimizi kurtarmaya çalışmakla suçlayacak. Ki o bize tam olarak *bunu* yaptı.” Başımı tekrar küvete dayadım ve dişlerim birbirine o kadar sert kenetlendi ki çenem ağrıdı. “Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Lance’i teslim edersek, Pierce bize karşı Malone’la birlikte dövüşecektir. Ama teslim etmezsek, Malone’la dövüşmek için yeteri kadar adamımız kalmayacak. Ayrıca Kaci’yi de kaybedeceğiz.”

Doğrudum ve gözlerimi açtım. Jace'in bakışlarının hâlâ istikrarlı bir şekilde benimkilerin üzerinde olduğunu görünce memnun oldum.

"Ve babacığım, Kaci'yi kaybetmek istemiyorum."

"Ben de bunu duymayı bekliyordum," dedi babam ve ifadesinde bir sona ulaşmış olmanın ağırlığı vardı. Ses tonu endişeli olduğu kadar rahatlanmış gibiydi. "Bu zor bir karar, Faythe ama senin kararın –senin, Marc'ın ve Jace'in– ve hepinizin bundan emin olmasını istiyorum. Bence doğru şeyi yapıyorsunuz ama bu karara katılmıyorsanız, bir Gurur kedisini kaçırp onu ölümüne götürmenizi istemeyeceğim."

Tereddüt ettim ve Jace'in eli sol elimin parmaklarını sardı. Hafifçe sıkıp gülümsedi. Her ne olursa olsun arkamdaydı. "Pekâlâ. Bunu yapacağız. Marc da bizimleyse tabii."

"Olaaktır," dedi babam. "O her zaman senin yanında durur, Faythe."

"Biliyorum." Bakışlarımı Jace'in bakışlarından çektim. Eli hâlâ benimkinin içinde sıcakık olmasına rağmen buna engel olamadım.

"Pekâlâ, uçak biletlerinizi iptal edecek ve Lance'i ele geçirdiğinizde bölgeden çıkmanız için size yardımcı olmak adına yapabileceğim bir şey var mı diye bakacağım."

"Teşekkürler, baba."

"Dikkatli ol ve beni gelişmelerden haberdar et."

"Tamam."

Jace konuşmayı sonlandırdı, suyu ısıtmak için musluğu açtım.

On beş dakika sonra, alçım çıplak elle eğilebilecek kadar yumuşamıştı. Bu yüzden Jace salondaki masadan bir makas getirdi. Eski bir makastı ve ne steril ne de keskindi ama ya bunu kullanacaktık ya da lanet şeyi dişlerimle kemirip çıkaracaktım.

Jace tişörtünü çıkarıp ıslanmasın diye yatak odasına fırlattı, ardından küvetin yanına doğru dönmem için yardım etti. Alçımı

DÖNÜŞÜM

pıhtılaşmış sol kolumla yumruk yumruğa bakacak şekilde kenara dayadım. “Kolunu kımıldatmamaya çalışacağım ama kemiğin henüz tam olarak iyileşmedi, bu yüzden acıyabilir,” dedi.

“Umurumda değil.” Diğerinden daha fazla acıyamazdı. Ve acıyabilirse de bunu önceden bilmek istemiyordum. “Sadece yap şunu.”

Kaşları havaya kalktı ve dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Bunlar çıplak bir kadından duymaktan hoşlandığım favori sözcüklerim değil, yine.”

Jace’in gerginliği kırma konusundaki yeteneğine minnettar olarak güldüm. Gerçi bu yeteneği her zaman beni mutlu etmek için kullanmıyordu... “Pekâlâ, başlıyoruz.” Alçımın dirsek tarafından başladı. Alttaki çelik bıçak sıcak, ıslak dolgu malzemesi ve katı ama bükülebilir hale gelmiş alçının altından tenime değerken soğuktu. Jace makası sıkı ve zorla alçıdan geçirirken çıplak kolundaki kaslar kasıldı. Acımasını bekleyerek nefesimi tuttum ama Jace çok dikkatliydi ve hiçbir şey hissetmedim.

Sonsuzmuş gibi gelen birkaç dakikadan sonra, makas bileğimin hemen altındaki son santimi kesti. “Neredeyse bitti.” Jace makasla son kez baş parmağımın yanına kesik attı ve bir saniye sonra her şey bitmişti. Ortadaki yarıktan alçıyı dikkatle çekip açarken baş parmağımı oynattım. “Pekâlâ, kolunu kaldır.”

Kendimi yine hiç başlamayan acıya hazırlayarak kolumu kaldırdım ve Jace ikiye ayrıldığı yerden alçıyı nazikçe çıkardı. “Vay canına. Buruş buruş görünüyorum.” Su yüzündendi. Ellerim ve ayaklarım da buruş buruştu. Onun dışında yeni açığa çıkan kolum vücudumun gerisinden pek de farklı görünmüyordu. Beyaz kalmasına sebep olacak kadar –şubatta pek güneşlenmezdik– uzun bir süre alçıyı takmamıştım ve görünüşüne bakarak kolumun bir zamanlar kırık olduğunu söylemek mümkün değildi. Ya da hâlâ kırık olduğunu.

“Acıyor mu?” diye sordu Jace.

Gülümsedim. “Bunlar ben çıplakken bir erkekten duymaktan hoşlandığım kelimeler değil.” Kendime engel olamamıştım. On dört yaşından beri masumca flörtleşirdik ve “masum” kısmının artık tam manasıyla geçerli olmaması, alışkanlığın yok olduğu anlamına gelmiyordu.

Mavi gözleri, ıslak alçıyı yere koyarken parladı. “Bunu hayır olarak alıyorum o zaman.”

“Bunu çıplak kadınlardan duymaya alışsın belli ki...”

“Ah, edepsizleşiyorsun.”

Daha fazla gülümsedim ve makası tezgâhın üzerine koymak için geriye yaslandığı sırada bakışlarımla onu takip ettim. “Deniyorum...”

Jace’in parmakları sırtımdan aşağı ve oradan da suyun içine doğru bir saç telini takip etti. “Dikkat et yoksa benim de bir banyoya ihtiyacım olduğuna karar verebilirim.”

“Seni temizlemek için bundan çok daha fazlası gerekir.”

“Ah, öyle mi? Ne önerirsin?”

“Ağzın için bir kalıp sabun ve geri kalanın içinse üç metrelik bir çubuğun üzerinde bir sünger.”

“Üç metre mi?” Jace gözlerinde yaramaz bir parlaklıkla bana baktı. “Gururumu okşuyorsun... o kadar uzun değil.”

Otelin kapısı gıcırdayıp açıldığında hâlâ gülüyorduk.

“Kahretsin!” diye fısıldadım. Jace o kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı ki ıslak zeminde kayacağını düşündüm. Kalbim o kadar güçlü bir şekilde atıyordu ki her bir atışla banyo suyunun dalgalandığına yemin edebilirdim. Arabanın yanaştığını duymamıştım. Veya belki de duymuştum. Marc gittiğinden beri pek çok araba gelip gitmişti ve dikkat etmeyi bırakmıştım.

Marc kapı kapanırken, “Faythe?” diye seslendi ve mağazadan her ne aldıysa yere koyarken naylon poşet hışırdadı.

Jace banyonun ortasında kararlı bir şekilde, salona bakarak duruyordu ama kalbi neredeyse benimki kadar hızlı bir şekilde atıyordu. Küvetin içinde döndüm ve etrafımda sular çalkalandı. Tepedeki raftan bir havlu kapıp üzerimi örtmek için küvete çekerken hâlâ kırık olan bileğime acı yayıldı. Fakat bunu neden yaptığımı mantıklı bir şekilde açıklayamazdım.

Marc beni çıplak görmüştü. Jace beni çıplak görmüştü. Orta Güney Gurur sürüsünün yarısı beni çıplak görmüştü. Ayrıca yanlış bir şey de yapmıyorduk. Ama Marc'ın beni Jace'le çıplak bir halde görmesini istemiyordum. Çünkü bir defasında yanlış bir şey yapmıştık ve bundan kalan suçluluk duygusu bu tuhaf anı, televizyondaki gündüz programlarında bile görülmemiş türden bir drama dönüştürmeye yetiyordu.

Çünkü yanlış bir şey yapmamış gibi görünmüyorduk.

Marc'ın ayak sesi yavaşça banyoya ilerledi, kuşkusunun kokusunu resmen alabiliyordum. İkimiz de ona cevap vermemiştik –özellikle ben; ne söyleyeceğime dair bir fikrim yoktu– ve hem küfretmemi hem de suyun çalkalanma sesini duymuştu. Ve muhtemelen ikimizin hızla atan nabızlarını da.

Yırtık ve bir kenara atılmış tişörtüm bir elinde, Jace'inki diğer elinde kapıdan girdi ve açıklamak için kurabileceğim cümleden daha hızlı bir şekilde öfkелendi. Jace'in hâlâ pantolon giydiğini fark etmedi. Yerdeki parçalanmış alçıyı ya da tezgâhın üzerindeki makası görmedi.

Marc bize bir defa baktı –küvetin içinden bakabilmek için Jace'in arkasından yana doğru uzanmış, çıplak ve ıslaktım; her ikimiz de muhtemelen son derece suçlu görünüyorduk– ve kahverengi gözlerindeki altın benekler öfke ve ihanete uğramışlığın acısıyla parladı.

“Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

Yirmi Üç

“Marc...” dedim ve bakışları bana çevrildi. Sol kolumdaki acıya rağmen göğsüme yapıştırdığım ıslak havluya baktı ve yüz ifadesindeki karanlık, ben bu karanlığın âdeta dışarı yayıldığını görene kadar artı.

“Konuşmaya başla, Faythe,” diye hırladı kapının eşiğinden.

Jace dikleşti. “Onu rahat bırak. Yanlış bir şey yapmadı.”

Marc tişörtümü bıraktı ve kumaş yere bile düşmeden yumruğunu Jace’in çenesine geçirdi. Jace geriye, tezgâha doğru tökezledi ve telefonu lavaboya düştü.

“Yapma!” Sol elimle kendimi yukarı itmeye çalıştığım sırada etrafımda sular çalkalandı. Ama acı çok fazlaydı ve küvete düştüm. Yere daha fazla su sıçradı.

Marc öfke gözlerinde alev gibi gürlerken Jace’in yanından geçti ve bana uzandı.

“Ona dokunma!” Jace kaşları aşağıya çekilmiş bir halde çenesini ovaladı ve bize doğru kasıtlı bir adım attı. Hırlaması Marc’inkini durdurmak için kusursuz bir engeldi. “Sakinleşene kadar ona elini sürmeyeceksin.”

Marc donup kaldı. Ardından yavaşça doğruldu ve hem şaşkın hem de sinirli görünerek Jace’e baktı. “Onu asla incitmem. Bunu biliyorsun.” Kalkmama yardım etmek için tekrar eğildi ve Jace hırladı.

Uyarı insan gırtlğından gelemeyecek kadar fazla gerçekçiydi. Ürkmüş bir halde Jace'e baktım, gözlerinin ve dişlerinin –ve belli ki gırtlğının bir kısmının– dönüşüm geçirdiğini fark ettim.

Ah, kahretsin. Marc'ın uyguladığı şiddet ve Jace'in beni korumak için duyduğu aşırı ihtiyaçla tetiklenmiş olması muhtemel olan kana susamışlığın tadını resmen alabiliyordum. Biz onu sakinleştirene kadar Marc'a saldırmak için bir neden arayacaktı.

"Geri çekil, Jace," diye emretti Marc. Sesini sakın ve ellerini görüş alanında tuttu. Jace kontrolünü kaybetmeye bu kadar yakın olduğundan –ve dişleri zaten dönüşüm geçirmişken– bariz ve tehlikeli bir avantaja sahipti. Saldırırsa Marc kendisini savunurdu ve iki taraftan da kan akardı.

"Jace..." dedim hafifçe ve kedi gözlü bakışları bana çevrildi. "Dizginle kendini. Bana yardım edecek sadece. Yardıma ihtiyacım var."

"Eğer elini koluna yaklaştırırsa," diye hırladı Jace, "onu öldürürüm."

Kahretsin. Gerçek panik duygusunun ilk esintileri vücudumdaki bütün tüyleri diken diken etti.

Kaşları kafa karışıklığıyla çatılırken bile Marc'ın gözleri kocaman açıldı. Bana bakmak için yavaşça döndü, çünkü ani hareket yapmak çok kötü bir fikirdi. "Faythe..."

Ama bakışlarımı Jace'ten çekemezdim. Konuşarak onu sakinleştirene kadar olmazdı. "Hayır. Jace, durmalısın. Beni korumaya çalıştığını biliyorum ama şu anda ihtiyacım olan şey bu değil. İhtiyacım olan şey küvetten çıkmak. Lütfen. Dur. Hemen dönüşüm geçir."

Jace benden Marc'a baktı ve hâlâ benimle konuşmasına rağmen bakışları orada kaldı. "O uzaklaşmadan olmaz."

Lanet olsun! "Jace, dinle beni. Marc beni incitmeyecek. Ayağa kalkmama yardım ediyor. Dönüşümünü geri çevirmeni istiyorum. Hemen."

Jace'in yüzünde kararsızlık dolaştı. "Emin misin?"

"Evet." Kararlılığımı vurgulamak için başımla onayladım. Derin bir nefes aldı, ardından gözlerini kapadı; bu kendi adına büyük bir güven gösterisiydi. Marc ve ben kımıldamadık. Bir dakika sonra Jace gözlerini açtı ve dişleri kadar gözleri de eski haline dönmüştü. "Teşekkürler." Sesimin bu kadar sakin çıkmasından ötürü kendimle gurur duydum.

Erkek kediler birbirlerine temkinli bir şekilde baktı. Son üç dakikada aralarındaki *her şey* değişmişti. Jace daha önce Marc'a hiç karşı gelmemişti. Marc onu daha önce ciddi bir tehdit olarak hiç düşünmemişti. Artık bütün bunlar farklıydı ve bu noktadan geriye dönüş olmadığını anlıyordum. Sonsuza kadar değişmiştik, üçümüz de.

Daha önce hiç yapmayacağı şekilde açıklamaya girişerek, "Kalkmasına yardım edeceğim," dedi Marc.

Jace ne yanıt verdi ne de geri çekilmek üzere bir harekette bulundu ama bakışları bana kaydı, kaşları soru sorarcasına kalktı. Başımla onayladım, kaşlarımı çattı ama geri çekildi.

Marc yavaş bir şekilde nefesini bıraktı. Belli ki fazla rahatlamış görünmemeye çalışıyordu. Kollarımdaki pençe şekilli çürüklere dikkat ederek beni kaldırmak için eğildi. Gözleri soru doluydu ama yanıt olarak sadece kirpiklerimi kırptırabiliyordum. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Marc etrafıma kuru bir havlu sarabilsin diye kollarımı kaldırdığım sırada başkasına bağımlı ve kırılgan olduğum için aşağılanmış bir halde kızardım. Ardından suyun tekrar soğuduğu küvetten beni çıkarmasına izin verdim. Tıkacı çekmek için eğildi, her hareketinde hâlâ bariz bir şekilde ihtiyathydı. "Pekâlâ. Herkes bunu mantıklı bir şekilde tartışmaya hazır mı?"

Jace sessiz kalmaya devam etti, yumrukları iki yanında kenetlenmişti. Bu yüzden ikimiz adına ben cevap verdim. “Evet. Bunu sen kolum üzerinde çalışırken yapabilir miyiz? Çok vaktimiz yok.”

Marc’ın gözleri kısıldı. “Neden?”

İç geçirdim ve omzunun üzerinden Jace’e baktım. “Bize birkaç dakika verebilir misin? Belki bir otomat bulabilirsin. Kafein gerçekten işime yarardı.”

“Kola aldım,” dedi Marc. Her zaman yardımseverdi.

Onu duymazdan geldim. “O halde biraz buz. Lütfen.”

Jace’in normalde kobalt mavisi olan gözleri neredeyse kapkaranlık oldu. “Seni onunla yalnız bırakmamı mı istiyorsun?”

“Neden bırakmayasın ki?” diye dikleştirdi Marc ve sesinde tehlikeli bir tını belirdi.

“Çünkü buraya yumruk savurarak girdin.”

“Sana savurdum, ona değil.”

Gözlerimi devirdim. “Burada testosterondan boğuluyorum. çocuklar.” Ayrıca donuyordum da. “Marc şimdi iyi. Değil mi?” Beklentiyle ona baktım ve o da başıyla onayladı.

Kasıtlı bir şekilde bana bakarak, “Ama bir dakika sonra olmayabilir,” diye ısrar etti Jace. Mesajı almıştım: İtirafımızı yapmak ve her şeyi açığa çıkarmak için iyi bir zamandı.

Ama kendisine katılmıyordum. Hem de hiç. Asla beni incitmezlerdi fakat Marc’a neler olduğunu anlattığımda ikisi de aynı odadaysa birbirlerini incitmeleri kaçınılmazdı.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu Marc.

“Hiçbir şey.” Marc’ın omzunun üzerinden Jace’e kızgınlıkla baktım. “Senin kolayca kızdığını düşünüyorum. Çünkü içeri yumruk atarak girdin.” Marc –hararetli bir şekilde– itiraz etmeye başladı ama lafını kestim. “Jace, lütfen gidip biraz buz getir. Ve biraz tekila işime

yarayabilir.” Kollarımdaki acıyı hafifletmek ve gelecek dönüşümleri kolaylaştırmak için. Ayrıca kısa devre yapmak üzere olan ve beynimi de beraberinde götürecekmış gibi görünen sinirlerimi yatıştırmak için.

“Pekâlâ. On beş dakika içinde geri dönerim.” Jace tişörtünü Marc’ın attığı yerden aldı, bir dizi sinirli hareketle başının üzerinden geçirdi ve ayaklarını yere vura vura kapıdan çıktı. Araba anahtarları olmadan. Görünen o ki otelin yürüyüş mesafesinde içki satan bir dükkân vardı; etrafı ne kadar az gördüğümü düşünecek olursak, bu büyük bir sürpriz değildi.

Jace’in adım sesleri uzaklaştığında, Marc odada ilerledi ve kapıyı zincirledi.

Kollarımdaki acıyı şiddetlendirmeden havluyu göğsümde tutabilmeyi –ya da saçlarımı kurulayabilmeyi– dileyerek en yakın yatağın ucuna oturdum. “Bu onu yalnızca kızdıracaktır.”

“Ne kadar umurumda olduğunu görebilirsin,” diye çıkıştı Marc. Artık Jace’in kana susamışlığını tetikleme tehlikesinde olmadığımız için medeni olma ihtiyacı hissetmediği belliydi.

İç geçirdim. “Marc, lütfen. Bunun için vaktimiz yok. Gerçekten aşırı tepki veriyorsun.” *Bu defa...* Kollarım beni öldürüyordu ama acıyı konudan kaçınmak için bir mazeret olarak kullanmayacaktım. Bu bir trafik cezasından kurtulmak için biraz göğüs dekoltesi göstermek gibi olurdu.

“İyi. Ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Gözlerimi ondan ayırmamak için kendimi zorladım. “Tanet olası ellerini kullanamıyorum, o yüzden bana yardım ediyordu.” *Kes sesini. Küfrettiğinde kulağa suçluymuşsun gibi geliyor...*

“Bu bana pek yardım etmek gibi gelmedi, Faythe. Bana yalan söyleme. Orada neler oldu?”

Derin bir nefes aldım ve küfredmediği için sessizce teşekkür ettim. “Sadece flörtleşiyorduk. Hep yaptığımız gibi şakalaşıyorduk. Bir şey olmadı, Marc.”

“Ah, öyle mi?” Masadan üç naylon poşeti de kaptı. “Öyleyse neden... senin *sevgilin* gibi davranıyor?” İşaret edecek Jace olmadığından boş eliyle sinirli bir şekilde kilitli kapıyı gösterdi. “Bu bir arkadaşın tepkisi değildi. Âşık, zavallı bir aptalın tepkisi de değildi. Seni sahipleniyor...”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. *Hayır*. “Sahiplenmiyor, *korumacı* davranıyor. Çünkü içeriye yumruk savurarak girdin. O bir lider adamı. İşinin bir kısmı beni korumak ve bana zarar vereceğini düşündü.”

“Çünkü mantıklı bir şekilde düşünmüyor. Çünkü senin kendisine ait olduğunu düşünüyor. Burada değilse...” Parmaklarıyla hafifçe şakağına vurdu. “O zaman burada.” Göğsünü çürütmeye yetecek kadar sert bir şekilde dürttü. İrkildim.

“Bana karşı her zaman korumacıydı. Hepiniz öyleydiniz. Lanet olsun, benim için bir *kurşunun* önüne atladı, Marc. Onun bundan bir farkı yok.” Bu doğrudu ama yoğun ve ağır suçluluk duygusunu hafifletmede hiçbir faydası olmuyordu. Zorlukla nefes alabiliyordum.

“Nasıl yok?” Poşetleri yatak örtüsünün üzerine bıraktı ama oturmadı. “Asla seni benden korumaya çalışmamıştı.”

“Belki daha önce koruması gerektiğini hiç düşünmemişti.”

Marc sanki ona yumruk atmışım gibi geri çekildi ve içimi utanç kapladı. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim.”

İkimiz de bir an konuşmadık. Marc malzemeleri poşetlerin içinden çıkarmaya başladı. İki şişe oksijenli su, bir dikiş seti, gazlı bez, bant, yeni bir kot pantolon, uzun kollu bir tişört ve iç çamaşırı. Ve işe yaramaz ellerim kucağımda oturduğum sırada pantolonu katlayarak nihayet yatağa oturdu.

“İyi değil, Faythe. Ethan öldüğünden beri iyi değil. Sürünün dişi kedisini sahipleniyor...” İtiraz etmek için ağzımı açtım –böyle adlandırılmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu– ama fıkırını açıkça ifade etmek için konuşmaya devam etti. “Emirlere direniyor, amirlerine meydan okuyor, otorite altında öfkeleniyor...”

Yalnızca senin emirlerine, amir olarak sana ve senin otoritene. Jace bu tepkilerin hiçbirini babama göstermemişti. Ama geri kalanını söylemeye hazır olana kadar bunu söyleyemezdim.

“O tıpkı bir...” Marc o zaman bakışlarını kaldırdı ve bütün dikkatimin onda olmasını sağlamak için bir elini bacağıma koydu. “Faythe, o bir rakip gibi davranıyor.” Duraksadı, ne söyleyeceğini biliyordum. Coşkulu bir şekilde başımı iki yana salladım ama yine de söyledi. “Kalamaz. Bunların hepsi bittiğinde, Jace gitmek zorunda.”

“Hayır. *Hayır*, Marc. Gidecek bir yeri yok.” *Tıpkı senin gibi.*

“Faythe, bu artık yürümez. Her gün,” korkunç karşılaşmayı göstermek için kollarım iki yana açtı, “böyle olacak. Bunu biliyorsun. Ve eninde sonunda meydan okuyacak.”

İnatçı bir şekilde tekrar başımı iki yana salladım. “Jace babama asla meydan okumaz.”

Marc omuzlarını silkti. “Elbette okumaz. Bunun için bir neden yok. Baban artık ihtiyacımız olan şeyin kendisi olmadığını hissettiğinde kenara çekilecek. Çünkü Malone’un aksine kalbinde gerçekten de Gurur sürüsünün iyiliği yatıyor.

“Ama Jace, lider adamları arasındaki en yüksek rütbe için bana meydan okuyacak. Kalbinde, kendisini bir rakip olarak görüyor ve buna engel olamıyor. Artık kendisini benim otoriteme boyun eğineye zorlayamıyor ve bu şekilde uzun süre çalışamayız. Beni düelloya davet edecek. Ve onu öldürmek zorunda kalacağım.”

Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki gözlerim karardı. Nefes alamıyordum.

“Bu çok saçma.” Ayağa kalktım ve ondan uzaklaştım. Odanın içinde volta atarken üzüntümü gizlemeye çalışıyordum. Acıya rağmen kollarım gergin bir şekilde iki yanımda sallanıyordu. Burası Amazon değil. Fark etmemiş olabilirsin ama biz burada biraz daha medeniyiz.”

Marc ucuz şifonyerin üzerindeki kirli aynadan görebildiğim kadarıyla omuz silkti. “Bu da tüm bunların kısa süre içinde olmayacağı anlamına geliyor. Yapabildiği kadar direnecektir ama o artık ciddi bir rakip ve bir gün meydan okuyacak.” Duraksadı ve kafa karışıklığıyla yere baktı. Veya belki de kendisini suçlayarak. “Bunun olacağını önceden göremediğime inanamıyorum. Greg de görmedi yoksa bana söylerdi. Onu hiç ciddiye almadık.”

“Pekâlâ, artık ciddi.” Sırtım Marc’a dönükken, şifonyerin üstüne ellerimi dümdüz koyup yaslanmaya başladım ama en ufak baskı iki kolumda da yeni bir acı dalgasıyla beni durdurdu. “Ama haklıysan bile, onu öldürmek zorunda değilsin.”

“Faythe.” Marc ayağa kalktı ve aynada bakışlarıyla buluştuğumda gözlerinin anlayışla dolduğunu gördüm. Benim ve Jace için üzülmesindeki ironi beni neredeyse ağlatıyordu. “Onu orada gördün.” Banyoyu belli belirsiz işaret etti. “Geri çekilmeyecek ve ben de çekilemem. Başka bir lider adamı bana meydan okuyup kazanırsa, seninle evlenip de Gurur sürüsünün liderliğini seninle paylaşamam. Bu bana garezi olan her lidere benim liderlik özelliği taşımadığımı iddia etme sebebi verecektir.”

Kahretsin. Gözlerimi kapadım ve beynimin panik içinde çalışmasına izin verdim. Haklıydı. Eğer o ve Jace dövüşürse –herhangi bir zaman, *herhangi* bir neden için– sadece birisi sağ çıkardı. Ve açıkçası hangisinin kazanacağına dair bir fikrim yoktu.

Ellerimi kullanabilmeyi çaresizce dileyerek döndüm. “Bunu şimdi yapabilir miyiz?” Sol kolumu kaldırdım.

Marc gözlerini kırttı, ani konu değişikliğime şaşırırıştı. “Bir dakikaya döner ve ona bir şey sylemek zorunda kalacağız.”

“Henüz değil, Marc.” Kapının zincirini açtı, ardındannnden geçip banyoya girdim. “nce babamla konuşmak zorundayız ve Kaci güvende olana kadar bunları açıklamak için zamanımız yok. şimdi, bana yardım edecek misin yoksa kanları pıhtılaşmış koluma oksijenli suyu kırık bileğimle dökmek zorunda mı kalacağım?”

Marc kaşlarını çattı ve kucak dolusu ilk yardım malzemesi alıp arkamdan banyoya geldi. “İyi. Ama bunun hakkındaki konuşmamız bitmedi.”

“Dikerken konuş.” Kapalı klozetinzerine oturdum ve sol kolum lavabonunzerinde, kırık sağ kolum kucağımdane eğildim.

Malzemeleri bir koluna aktardı ve tuvalet rezervuarınınzerine temiz bir havlu serip her şeyizerine yerleştirdi. “Hem sen neden alını kesip çıkardın ki?”

“nk alçım varken dönüşüm geçiremem ve ikiniz benimstme titrerken düzgün bir şekilde dvşemezsiniz. Kendi başımın çaresine bakabilmem gerek ve bu şekilde iki kolumu bir defada iyileştirebilirim.” Yüzündeki sitem dolu ifade, kelimelerin yapabileceğinden çok daha iyi bir şekilde memnuniyetsizliğini belli ediyordu. “Hiç başlama. Babam zaten biliyor ve bununla ilgili bir sıkıntısı yok.” Fakat bunun en büyük sebebi ortada başka bir seçeneğin olmamasıydı.

Marc kaşlarını çattı. “Bunun canını ne kadar acıtacağına dair bir fikrin var mı?”

Gözlerimi devirdim ve ona baktım. “Narin mi oldum şimdi? Bunu kaldıracabilirim. Yap şunu.” Marc omuzlarını silkti ve ne olduğunu anlamadığım bir şişe çıkardı. “O ne?”

“Steril solüsyon, yaraya püskürtmek için. Yani bu durumda kolunun yarısına.” Kapağı açtı ve açık yaramınzerine sıvıyı pskrtrken daha iyi görmek iinne eğildi.

Tıslayarak nefes aldım ve dişlerimi gıcırdattım. “Konuş benimle. Lütfen.”

Marc bakışlarım kaldırmadan kaşlarını çatı. “Açıkçası söylemek zorunda olduğum şeyleri şu anda duymak istemezsin, Faythe.”

Aynen. Sıkıntıyla nefesimi bıraktım. “Bunların hiçbirini bilmediğini biliyorsun, değil mi?” İnememi bastırdım ve gözlerimi kolumdan çektim. “Yemin ederim, Jace bunları bilmiyor. Sana bilinçli olarak meydan okumak istemiyor.” Rütbe için en azından. Ya da benim için... fakat beni paylaşabileceğine dair söylediklerinden ciddi bir şekilde kuşkulananmaya başlıyordum. “Hissettiklerini anlamlandıramıyor. Bunu detaylı bir şekilde düşünmedi.”

Ben de düşünmemiştim.

Ben kıpırdanmamaya çalışırken Marc sıvıyı püskürtmeye devam etti. “Pekâlâ, bu olayların ortaya çıkışını neden hiçbirimizin öngöremediğini açıklıyor. Ama Jace’in anlaması fazla sürmeyecektir. Onu neyin bu hale getirdiğini bilmek isterdim. Ethan’ın ölümü büyük bir darbe ama yine de...”

Kalbim acınacak bir halde küt küt atarken omuzlarımı silktim. “Beş yaşından beri en iyi arkadaşlardı. Her şeyi birlikte yaptılar. Ethan ölene kadar Jace onun istediği her şeyi yapmaktan mutluluk duyuyordu. Kötü adamları dövmek, kız tavlama ve parti yapmak. Ama şimdi hepsi gitti. Şimdi bütün hayatı Gurur sürüsü ve sahip olduğu her şeyi buraya vermek istiyor. Ne yaptığını bilmesee bile. Ayrıca senin kayıp olduğun süre içinde gerçekten yükseldi ve muhtemelen kendisini bile şaşırttı. O noktadan geri dönmek istememesi şaşırtıcı değil.”

Marc homurdandı. “Sence baban ondaki değişikliği fark etti mi?”

“Bir kısmını, evet. Onu buraya gönderdi neticede. Eğer Jace bu iş için en iyisi olmasaydı babam, o ve Kaci ne kadar yakın olursa olsun bir başkasını gönderirdi.”

“Biliyorum.” Ama yaranın sonuna gelene ve solüsyonla kaplayana kadar bakışlarını kolumdan ayırmadı. “Pekâlâ, bu kısım işimiz bitti. Şimdi sırada oksijenli su var.”

“Oley.”

“Bu kısım tercihe bağlı değil. Tabii enfeksiyondan ölmek istemiyorsan.”

“Biliyorum. Haydi bitirelim şu işi.”

Yuvarlak, kahverengi bir şişenin mührünü açtı ve kapağı çevirdi, ardından kolumu sabit tutmak için bir elini sol kolumdan, dirseğimin hemen yukarısından sıkıca sardı.

Gözlerimi kapadım. Oksijenli suyu döktü. Kolumu ateş kapladı.

“Aşağılık!” diye bağırdım. Ardından dişlerimi o kadar sert kenetledim ki çenemi açmak canımı acıttı. Tuvaletin üzerindeki çiçekleri saymaya çalışarak duvar kâğıdına baktım. Ama alevler düşünmeyi imkânsız hale getirene kadar yalnızca dört tane sayabilmişim. “Çoktan bayılmış olmam gerekmez miydi?”

Marc güldü ve açık yarama biraz daha sıvı ateşten döktü. Uzak-tan ön kapının açıldığını duydum. Kapı kapandığında, “Jace!” diye seslendim. “Tekila! Ve getirdiysen bir tane de balyoz.”

Kâğıt bir poşet hışırdadı ve Jace güldü. Neyse ki acım yüzünden neşelenmişti ve belli ki daha iyi bir ruh hali içindeydi. Jace bir şişe Cuervo tutarak kapıdan içeri girdi. Bakışları kendisine bakmayan Marc’a kaydı ve yüzünde öfke dolaştı. Ardından tekrar beni buldu ve soru sorarcasına tek kaşını kaldırdı.

Ona söyledin mi?

Başımı kısa ve sert bir şekilde salladım, ardından hareketi gizlemek için saçlarımı bir omzumun üzerinden savurdum. *Söyleseydim sence burada dikiliyor olur muydun?* İtirafılar için doğru zaman değildi. Önümüzdeki işten başka bir şeye odaklanmamızı Kaci kaldıramazdı.

Jace kaşlarını çatı. “Bir dakika.” Şişeyi koydu ve yatak odasına daldı, ardından buzdolabının üzerindeki tepside duran plastik bir bardakla geri geldi. Yarısına kadar votka doldurdu. Daha sonra bardağı bana uzattı... ta ki bardağı tutamayacağımı fark edene kadar. “Üzgünüm. İşte.”

Jace bardağı dudaklarıma tuttu ve boğazımdaki alevler kolumdakilerle bir olana kadar yudumladım.

“İşimiz bitmedi mi?”

Marc başını iki yana salladı ve ilk –artık boş– şişenin kapağını kapadı. “Hâlâ kabarcıklar çıkıyor. Şanslıysak, seni doktora götürmeden önce kolunun çürümesine engel olur.”

İki bardak daha tekila içmiştim ve bir kutu kolayı yuvarlamıştım ama sonraki şişe hâlâ etkisini göstermemişti. Fakat Marc dikiş setini çıkardığı sıralarda oldukça iyi hissediyordum... kolum hariç.

Marc ipi korkunç görünen, kıvrık iğneye geçirdi ve Jace biraz daha tekila koydu. Plastik bardağa bir bakış atarak, “Bu kadarı yeterli, *zurramato!*” diye çıkıştı Marc. “Odaklanamazsa dönüşüm geçiremez.”

Jace ona aldırış etmedi ve bardağı dudağıma eğdi. Ben yutkunurken, “İğneyle işin bittiğinde bir şeyi kalmaz,” dedi. Marc ters ters baktı ama ağzını kapalı tuttu.

Dikişler için yatak odasına gitmemiz gerekti ve ikisi de birer kolumdan tuttular. Çünkü o sıralarda oda etrafımda dönmekteydi. Yatak da. İnce yatak örtüsünün üzerine uzandım. Havlum sol kalçamın ve uyluğumun üzerinden açıldı. Kapamak için davrandım, ardından kollarımı henüz kullanamadığımı hatırladım. O yüzden açık bıraktım.

Kimse umursamışa benzemiyordu.

Marc sol kolumu başka bir temiz havlunun üzerine koydu. O sıralarda kolumu hissedemiyor ve lanet şeyi komple kesip kesmediğini merak etmeye başlıyordum. “Faythe, sabit durman gerek.”

Hareket mi ediyordum? “Ve senin de onu öldürmemen gerek.” Başım yatağın üzerinde yıvarlandı ve Jace öteki tarafımdan görünüye girdi. Yatağın üzerinde yanımda oturmasına rağmen tuhaf bir şekilde eğik duruyordu. “Ve senin de onu.”

“*Lanet olsun...*” diye fısıldadı Marc. “Faythe, sarhoşsun. Çeneni kapa ve sabit dur yeter.”

Bana yaklaşıarak, “Onunla böyle konuşma,” diye çıktı Jace.

“Ona ne kadar verdin?”

“Bunun çoğunu hissetmemesine yetecek kadar.”

Marc’a bakmak için başımı kaldırarak, “Ciddiyimmm,” diye ısrar ettim. “Arkadaş olmalısınız. *Ortak* çok fazla şeyiniz var.”

Bu defa Jace bir küfür savurdu ve Marc sert bir şekilde ona baktı. “O haklı, Faythe.” Jace yataktan kayarak dizlerinin üzerine inip birkaç santim öteden bana baktı. Bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama bakışları kelimeleriyle uyuşmuyordu. “Sen sadece uyu. Uyandığın zaman dikişlerin bitmiş olacak ve sen de dönüşüm geçirmeye hazır olacaksın.”

Uyumaya çalıştım ama kolum düşündüğüm kadar uyuşmamıştı ve iğne acıyordu. Marc’a tekrar bakmak için başımı çevirerek, “İşin bittiğinde dövüşebilecek miyim?” diye sordum.

“Muhtemelen. Dönüşüm geçirdikten sonra bile dinlenmek ve iyileşebilmek için zamana ihtiyacın olacak, o kadar.”

Jace genzinden mutsuz olduğunu belli eden bir ses çıkardı. “Sadece üç saati var.”

Marc kaşlarını çattı ve bakışlarını kolumdan aşağı, tırtıklı bir çizgi halinde diktiği dikişlerden kaldırdı. “Neden?”

“Eyvah.” Güldüm ve Marc sabit durmam için bir eliyle kolumdan tuttu. “Ona bu kısmı anlatmayı unuttum.”

Yirmi Dört

Üzerimden Jace'e bakarak, "Neden bahsediyor?" diye sordu Marc.

"Bağırırken dikmeye devam et," diye ısrar ettim ve Marc itaat etmek için hiçbir harekette bulunmadığında, boşta kalan elimle onu dürtmeye çalıştım. Ama Jace o kolu nazıkçe yatağın üzerine indirdi ve hâlâ kırık bileğime acı vurunca mücadele etmeyi bıraktım.

"Canını acıtacaksın, Faythe. Sadece sabit dur." Omzumu okşadı ve Marc dikleşti.

"Eğer onu sarhoş etmeseydin ikna etmesi daha kolay olurdu," diye tersledi.

"*Hiçbir zaman* ikna etmesi kolay değil." Jace bana sırttı. Ardından Marc'ın bakışlarıyla karşılaştı ve kaşlarını Marc gibi çatı. "Onu acı çekerken görmekten nefret ediyorum."

"Sence ben bundan hoşlanıyor muyum?"

"*Nelerden* hoşlandığını bilmiyorum."

"Kesin sesinizi!" Güldüm ve onlara tek tek bakmak için başımı çevirdim. "İkinizin de hoşlandığı şeyleri biliyorum."

"*Kahretsin!*" Jace kollarını havaya kaldırdı, ardından Marc çenemi tutup yüzümü kendisine çevirene kadar çaresizce bana baktı.

"Bu ne anlama geliyor?"

Tekrar güldüm ama sonra birden ağlamaya başladım ve bunun nasıl olduğunu bilmiyordum.

DÖNÜŞÜM

“Rahat bırak onu,” diye homurdandı Jace. “Ne söylediğini bilmiyor.”

“Evet, biliyorum.” Çenemi Marc’ın elinden çektim ve yüzümün iki yanından aşağı akan aptal gözyaşlarını silebilmeyi dileyerek ona baktım. “Nedenini şu anda çözememe rağmen, *ikiniz* de benden hoşlanıyorsunuz.”

Marc gevşedi ve Jace rahatlayarak yavaşça nefesini bıraktı. Ne söyleyeceğimi düşünmüştü ki? Sarhoştum, *aptal* değil! “Pekâlâ, artık bunu açıklığa kavuşturduğuna göre, lütfen konuşma ve Marc’ın yaralarını dikmeyi bitirmesine izin ver.”

Sonraki dikişle birlikte kolumu başka bir keskin acı deldi ve dudağımı ısırıldım.

İp derimi çekştirirken, “Bu hiçbir zaman çok gizli bir bilgi olmadı ki,” dedi Marc. “Herkes Jace’in küçük aşkını bilir.”

Jace sağ tarafımda gerildi.

“*Herkes* değil...” Kendi konuşmamı duyduğumda dehşete düştüm. Jace bana tekila mı yoksa lanet olası bir doğruluk serumu mu vermişti? Beni susturmak için çaresiz bir şekilde dirseğimi sıktı ve ona anlayışla gülümsedim. “Biliyorum. Tekiladan.” Marc önce bana, ardından kafası karışmış halde Jace’e baktı. Sanki anlamlı konuşmuyormuşum gibi. “Tekilayı çok kaçırdığım son seferi hatırlamıyor musun?”

Lanet olsun! Pekâlâ, belki hem sarhoş hem de aptaldım...

Marc güldü ve iğneye dönene kadar Jace donup kaldı. “Ah o ne geceydi ama!”

Jace bana kaşlarını çattı ve birden tekilanın ikisine de benim hayatıma girmek için bir fırsat verdiğini hatırladım. Ve bunu hatırlayınca, alkol sistemimden çıkana kadar ağzımı kapalı tutmaya içimden yemin ettim.

Neyse ki beni uyanık tutacak bir ses olmadan, sol kolumdaki tekrar edip batan acıya rağmen uykuya daldım. Bir süre sonra hâlâ havluya sarılı bir halde otel yatağında uyandım. Sol kolum tanımadığım bir kimyasal koku yayan gazlı bir bezle sarılmıştı. Sağ kolum çıplaktı ve yatağın üzerinde duruyordu. Huysuzdum, acı içindeydim ve ne yazık ki ayıktım.

Ve tek başımaydım. Daha doğrusu pencerenin hemen dışında, iki tanıdık silüetin yan yana durduğu yerden gelen erkek seslerinin hafif gürültüsünü duyana kadar öyle düşünmüştüm. “Lanet olsun, Jace, bu intihar demek. Bölgeden Lance’le birlikte çıkabilmemizin bir yolu yok.”

“Denemezsek, ölürüz. Kaci de ölür. Ve Calvin, Faythe’i ele geçirir.”

“Eğer bu plan ters giderse zaten ele geçirecek,” diye homurdandı.

Jace’in gölgesi ince perdelerin arkasında omuzlarını silkti. “Kaci için bu riske girmeye istekli. Hepimiz için.”

“Elbette öyle. Kendi hayatını hiç düşünmez ki.”

Yuvarlandım ve elimin ya da bileğimin yatağa sürünmemesine dikkat ederek sağ dirseğimin üzerinde doğruldum. Havlu göğsümün yarısına kadar kaydı.

“Evet, düşünür.” Jace’in sesi kızgın çıkıyordu ama öfkesine hâkimdi. “Faythe umursamaz değil, cesur. Herkesin hayatına kendi hayatından daha çok değer veriyor sadece. Bu bir lider özelliği.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Marc duraksadı. İçinden birden ona kadar sayışını resmen duyabiliyordum. “*Maldito sea!*” Bu işler bittiğinde, *ciddi* bir konuşma yapmamız gerekiyor...”

Beni duyacaklarını ve Marc’ın çenesini kapayacağını bilerek, “Hey!” diye seslendim. Hayatımı aralarında durarak nı geçirecektim? Kapı açıldı ve Jace içeriye önce girebilmek için Marc’ı geçti. Ona

kızgın bir bakış attın. Jace neler yaptığımı anlasın ya da anlamasın, Marc buna çok katlanmazdı.

“Ne zamandır uyuyorum?” Çalar saatte 9:34 yazıyordu –sabah 9:34’tü herhalde– ama ne zaman kendimden geçtiğimden haberim yoktu.

“Bir saatten az,” dedi Marc ve rahatlayarak derin bir nefes aldım.

“İyi. Jace sana plan hakkında bilgi verdi mi?”

Kaşlarını çattı ve yatağımın diğer tarafına oturdu. “Şu yavaş çekimli intihar girişiminden mi bahsediyorsun? Evet. Temel bilgileri aldım. Malone’un mülküne sızıyor, konukevine giriyor ve kimsenin haberi olmadan bir yolunu bulup Lance’i dışarı sürüklüyoruz. Ardından canımız pahasına kaçıyoruz.”

Kaşlarımı çattım. “Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Ne yazık ki hayır.”

“O halde, haydi koluma bir bakalım. Dönüşüm geçirmeye başlamam gerekiyor.”

“Yemeğe ihtiyacı olacak.” Sarılı kolumu ona uzatırken Marc biraz daha yaklaştı. “Ve muhtemelen biz de yemek yemeliyiz.” Kendisinden ne beklediğini bariz bir şekilde bilen Jace’e baktı. Ama Jace gönüllü olmaya yanaşmıyordu.

Gözlerimi kapadım, beşe kadar saydım, ardından Jace’in kızgın bakışlarıyla buluştum. “Jace, *lütfen* yemek alışverişi yapar mısın?”

Gergin bir şekilde başıyla onayladı. “Ne istiyorsun?”

“Hamburger iyi olur. Bana üç hamburger ve biraz da patates. Ve siz ne yemek istiyorsanız.”

“Ona dört tane al.” Ben itiraz etmeye başladığımda Marc başını iki yana salladı. “İhtiyacın olacak. Ve büyük olasılıkla daha fazlasına da. Önümüzdeki birkaç saat içinde en azından altı kere dönüşüm geçirmen gerekecek –muhtemelen bunun iki katı– ve dönüşüm

aralarında yemek yemen ve dinlenmen gerekecek, yoksa bayılırsın. Tekrar. Ayrıca iyileşmiş görünsen bile, muhtemelen yüzde yüz iyileşmeyeceksin. Bu da yalnızca son çare olarak dövüyeceğin anlamına geliyor. Anlıyor musun?”

İtiraz etmeye başladım, ardından gözümün önüne ilk yumruğumu attığım sırada bileğimin yeniden kırılışının canlı bir görüntüsü geldi. Bu hepimizin yakalanmasına ve ikisinin de öldürülmesine sebep olurdu. “Anladım. Şimdi, şunu çıkarabilir miyiz? Kendimi mumya gibi hissediyorum.”

“Hemen döneceğim,” dedi Jace ve bu defa kapıdan çıkmadan önce araba anahtarlarını aldı.

Marc gazlı bezi kolumdan nazikçe çıkardı ve kolum çıplak kalana kadar bakmaya cesaret edemedim.

“Ah, lanet olsun!” diye fısıldadım. Mumyadan daha çok Frankenstein’in canavarına benziyordum. Şimdi tek ihtiyacım olan şey boynumdan geçen bir cıvata...

Marc sırtımı ovaladı ve ona doğru yaslandım. “Dikişleri daha... temiz yapamadığım için özür dilerim. Kalıcı bir kas hasarı olmaya-çağını umut ediyorum ama iz kalacak.”

Evet, kalacaktı. Sol kolumda, neredeyse bileğimden dirseğime kadar uzanan, tırtıklı bir kesik vardı. Şişmiş tenimi dikiş ipi ve dua bir arada tutuyordu. Kolumu yere paralel şekilde tuttuğumda, yeni yara bir hastane monitöründe görünen düzensiz kalp atışlarına benziyordu. Ya da kanlı kabukları olan küçük bir dağ sırasına.

Omuzlarımı silktim ve gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. Lider adamlarının pürüzsüz ciltleri olması beklenmiyordu zaten, değil mi? “Endişelenme. Dr. Carver’ın daha iyi iş çıkarabileceğini sanmam. Ayrıca karizmatik görünüyor, değil mi?” Kendimi zorlayarak ağlamaklı bir şekilde gülümsedim ve Marc da buna karşılık verdi.

“Hiç kuşkunuz.”

DÖNÜŞÜM

“En bariz yaram gaddar bir düşmanla dövüşmek yerine, lanet olası bir avcı kulübesinden düştüğüm için oldu.”

Marc güldü. “Öyleyse bir hikâye uydururuz. Masum öksüzlerden oluşan bir grubu elinde kırk bir çelik boru tutan bir psikopata karşı savunuyordun. Seni kolundan yakaladı ama hemen ardından sen kıcını tekmeleyip onu tımarhanedeki odasına geri gönderdin.” Gözlerinin içinde altın benekler parlayarak gülümsedi.

Kalbim eridi. “Seni seviyorum.” Öne eğilip onu öptüm.

Gülümsedi. “Biliyorum.”

“Jace dönmeden önce en azından bir defa dönüşüm geçirmek istiyorum. Yardım edebilir misin?”

“Elbette.” Ben dizlerimin üzerinde sert halıya çökerken Marc beni sabit tutmak için dirseğimden tuttu. Nefesimi tutarak dikişli sol kolumu göğsüme kaldırdım ve havluyu çektim. Halıya düştü ve Marc ayak altından kaldırdı. Kolum acıyordu ama daha önce acıdığı gibi değildi. Yarayı kapamak işe yaramıştı, en azından biraz.

Kırık bileğime dikkat ederek sağ elimin parmaklarını hafifçe yeni dikişlerin üzerinde gezdirdim. Sol kolum hafifçe sızlıyordu fakat genel olarak garip bir biçimde hissizdi. Ve kimyasal, yakından daha güçlü kokuyordu.

“Kolumdaki ne?”

“Benzocaine,” dedi Marc. “Lokal anestezi ilacı. Normalde böylesi geniş bir alana ya da açık bir yaraya kullanmaman gerekiyor. Ama teknik bakımdan seninki artık kapalı ve dönüşüm geçirmenin bu şekilde daha kolay olacağını düşündüm. Tenindeki acıyı hafifletiyor ama kaslarını ya da hareketlerini hiç etkilemiyor.”

“Teşekkürler.”

“Jace’e teşekkür et. Yandaki dükkândan aldı.”

Ah.

“Pekâlâ, hazırım.” Ağırılığımı kırık bileğimin üzerinde destekleyememem dışında. “Kahretsin. Önerin var mı?”

“Yan yat.” Marc omuzlarını silkti. “Tuhaf oluyor ama işe yarayacaktır. Birkaç yıl önce kolumu kırdıktan sonra böyle yapmak zorunda kalmıştım. Tabii öncesinde alçıyı üç hafta takmıştım...”

Ona şaşkınlıkla baktım. “Kolunu mu kırdın?”

“Vic ve ben birinin etrafını çevirmeye çalıştığımız sırada pislik herif köşeden bir kalas savurdu. Sen okuldaydın.”

Beş sene okuldaydım ve evi neredeyse hiç aramamıştım. Ve aradığımdaysa Marc’ı cesaretlendirmek istemediğim için onun hakkında bir şey sormamıştım. Gurur sürüsüyle işimin bittiğini düşünüyordum; mezun olacağımı, ardından insanların dünyasında bir iş edinip normal bir hayat yaşayacağımı.

Normalin pek çok farklı tanımı olduğu ortaya çıkmıştı ve artık günlük koşturmacanın içinde biraz tekmelemenin ve birkaç kişinin yüzüne vurmanın bulunmadığı bir dünyada yaşamayı düşünemiyordum.

“Sen de ona vurdun mu?” diye sordum ve Marc gülümsedi.

“Diğer yumruğumla. Çenesini kırdım.”

“Elbette.” Gülümsedim ve elini tekrar dirseğime getirerek yere inmeme yardım etti. Sağ tarafımın üzerinde uzandım ve Marc bana yer açıp geri çekilirken gözlerimi banyo kapısına diktim.

Kevin Mitchell’ın yaklaşık iki hafta önce kolumu kırdığı gecedan beri dönüşüm geçirmemişim. Neyse ki dönüşüm geçirmemenin sağlığıma zarar vereceği noktaya henüz gelmemiştim.

Gözlerimi kapadım ve başımı yere yasladım, ardından burnumdan nefes aldım... ve anında bundan pişman oldum. Kapalı alanlarda dönüşüm geçirmekten, özellikle de otellerde dönüşüm geçirmekten nefret ediyordum. Burnuma çam iğneleri, eğrelti otları ve temiz dere suyu yerine –bunlar vücuduma, dönüşüm sürecini başlatmak

için işaret olarak algılamasını öğrettiğim, alışkanlıktan kaynaklanan şeylerdi- kimyasal temizlik ürünlerinin ve bunların yok edemediği mide bulandırıcı şeylerin kokuları geldi. Sigara dumanı, bayatlamış yemek ve hayal bile etmek istemeyeceğim vücut sıvıları.

Marc yataklardan birine oturduğunda yaylar gıcırdadı ve ona bakma isteğime direndim. Kendimi bildim bileli ilk kez dönüşüm geçirmek istemiyordum. Çünkü acıtacağını biliyordum. Ve bunu tekrar tekrar yapmam gerektiğini.

Dönüşüm geçirme isteğinin dönüşüm geçirme süreci için ne kadar gerekli olduğunu, bunun eksikliğiyle karşı karşıya kalana kadar hiç düşünmemiştim. Hayal kırıklığına uğramış bir halde iç geçirdim.

“Sorun ne?” diye sordu Marc ve dikkat dağıtıcıları minimumda tutmaya çalışarak ona bakmadan cevap verdim.

“Acıdan çok korkuyorum. Bu benim tam bir pısırik olduğumu mu gösterir?”

Güldü. “Bu senin bir lider adamı gibi konuştuğunu gösterir. Başka kimse kırık bir bilek ve diğer kolundaki büyük bir kesikte yer alan otuz yedi dikişle dönüşüm geçirmeyi düşünmezdi bile.”

“Keşke ben de düşünmüyör olsaydım.”

“Pekâlâ, bunu şöyle düşün...” Marc yataktan kaydı ve yanıma, yere oturdu. Sırtını ovalamaya başladı ve neredeyse anında gevsemeye başladım. Üzerimde her zaman bu etkiyi yaratıyordu... birbirimize bağırmadığımız zamanlarda. “Dönüşüm geçirmezsen Lance’e ulaşamayız ve Kaci ölür.”

Ona espri yapmasını bekleyerek korkuyla baktım. Fakat şaka yapmıyordu. “Evet. Baskı yok gerçekten.”

Marc yüzünü buruşturdu. “Hatalı yaklaşımı mı?”

Başımı iki yana salladım, başım halıda süründü. “Hayır, tam on ikiden vurdun.”

"İyi. Bir şey daha söyleyeyim." Artık gülümsüyordu. "Eğer dönüşüm geçirmezsen, hiçbir Appalachia Gurur kedisinin kığını tekmeleyemezsin. Bu nasıl?"

"Daha iyi..." Gülümsedim. "Bir daha söyle."

"Dönüşüm geçir ve yoluna Malone'un çocuklarından kim çıkarsa onların canına okuma hakkı kazan."

Gülümsemem acıyla yüz buruşturmaya dönüştü. Dönüşüm başlamıştı.

Marc ilk acı dalgası omurgamdan, kollarımın üstünden ve bacaklarımdan yayılırken geri çekildi. Kollarım ve bacaklarım sarsıldı. Yerde konuşamadan, bir acı krizi içinde uzanıyordum. Neredeyse hiç düşünemiyordum. Daha önce yan yatarak hiç dönüşüm geçirmemiş-tim ve değişen kısımlarımın üzerine ağırlık binmediğinde sürecin ne kadar farklılık gösterdiğine şaşırdım.

Bacaklarım karıma doğru geri çekildi. Kollarım göğsüme doğru yukarı çıktı ve boğazımdan anlaşılmaz, boğuk, acı dolu bir ses çıktı.

Bu sadece dönüşüm geçirmenin acısı değildi. Yeniden yapılanmanın acısıydı.

Vücudum eklem eklem, kırış kırış kendisini parçalıyordu ve kendisini birleştirme sürecinde -yeni bir forma rağmen- çok daha hızlı bir şekilde iyileşecekti. Sürecin tipik acısına ilaveten, kırık ön kol kemiğim geriliyor ve çekiliyordu. Kollarımdaki ve bileklerindeki kemikler yeniden düzenlendikleri sırada daralıyor ve uzuyordu. Acı, diğer kolumdaki kesik de dâhil olmak üzere daha önce hissettiklerime benzemiyordu.

Belli ki alçada geçen on gün kırık bir kemiğin iyileşmesi için yeterli değildi. *Altı defa dönüşüm geçirmek yeterli olacaktı umarım...*

Dişlerim birbirine kenetlendi. Kurabileceğimden korkarak çenemi gevşemeye zorladım. Ouzulu aşkın bir süre içinde yapmayı öğrendi

DÖNÜŞÜM

ğim gibi acının beni teslim almasına izin vermeye, değişimin içimde kendi yolunu seçmesine izin vermeye çalıştım. Ama kollarımdaki –özellikle de sağ kolumdaki– acı dayanılmazdı. Kendimi, diğer her şey her zamanki düzene uygun bir şekilde giderken kırık bileğimdeki dönüşüme direnirken buldum.

Sırtım yay gibi gerildi. Mafsallarımı çatlayıp yuvalarına girip çıktı. Kalça kemiğim dört ayaklı bir hayvan duruşu kazandırmak için eğildi. Dönüşüm yüzümde yeni girinti ve çıktılar yaratarak başımdan geçerken ağzım alışkanlıkla açıldı. Gözlerim bir avcının görme gücüne göre yeniden ayarlandı. Çene kemiğim keskin olmayan insan dişlerimi uzatıp daha uzun, ölümcül bir şekilde kıvrık uçları olan dişler haline dönüştürüp dalgalanırken soluğumu tuttum. Bir dalgayla dilimin üzerinde yüzlerce küçük diken çıktı, boğazıma doğru kavislendi. Böylece artık bir kemiği yalayıp bütün yenilebilir kısımlarını temizleyebilirdim.

Birkaç dakika boyunca vücudum kendisini parçalara ayırdı ve yeni şeklim içinde parçaları birleştirdi ama eklemlerimdeki ve yeniden yapılanan kas sistemimdeki tanıdık acı hissi sağ kolumdaki şiddetli ızdırabı asla gölgede bırakamadı. Sona doğru, ayaklarımdan tabanları ve sol avucum kalınlaşıp pati tabanlarına dönüşmek üzere kabardı. Tırnaklarım uzadı ve keskin pençelere dönüşerek sertleşti.

Ama inatçı sağ bileğimin çoğu insan bileği halinde kalmaya devam etti. Bileğimin dönüşümünde gecikmişim ve kürk çıkmıyordu.

Mesafesini korumaya dikkat ederek, “Bitir şunu, Faythe...” diye mırıldandı Marc. Dönüşümümün başında onun için fazla tehlikeli değildim ama şimdi kedi dişlerim ve ölümcül üç pençem vardı. Kontrolümü kaybedersem ve o da önüme çıkarsa, ortada dövüş diye bir şey pek olmazdı. “Bırak gelsin. Kolunun dönüşüm geçirmesine izin verene kadar bitiremezsin.”

Homurdanarak, *biliyorum*, dedim ama anladıysa bile belli etmedi.

“Bütün yumrukları arka patinle atmak zorunda kalmak mı istiyorsun gerçekten? Direnen bir hergelenin başını sağ yumruğunla geri fırlatmak daha tatmin edici olmaz mı? İyileşene kadar bunu yapamazsın. Bırak iyileşsin, Faythe.”

“Aaaahhhh!” Gözlerimi kapadım, yeni şekillenen çenemi kenetledim ve dönüşümü zihnimde koluma ittim.

Acı bileğimde patladı. Kemiğimin iki yarısı da kendilerini olmaları gereken yere oturtular ve tekrar çılgık attım, katışıksız işkencenin anlaşılabilir bir ifadesiydi.

Uzaktan kapının açıldığını duydum. Bir anlık içeri düşen güneş ışığı hüzmeleri dönüşümün ortasında kalmış formumun üzerine geldi. Kapıyı kapayıp kilitlerken, “Şişşt!” diye fısıldadı Jace. Sosis kokusu her yanıma sardı ve kedi karnım guruldadı. “Faythe, sessiz olmak zorundasın yoksa birisi polisi arayacak. Sesin doğum yapıyormuşsun gibi çıkıyor!”

Duyarsız hergele. Onun canı hiç böyle acımamıştı. Acıyamazdı. Kırk kemiklerini iyileştirmek için birkaç hafta geçene kadar dönüşüm geçirmemişti.

İçimden Jace’in haklı olduğunu biliyordum. Mantıksız davrandığımı biliyordum. Ama o anda umurumda değildi. Sadece acıyı durdurmak istiyordum.

“Az kaldı,” dedi Marc. “Sadece patin. Haydi...”

Derin bir nefes aldım ve dönüşümü bir defa daha sağ elime yönlendirdim. Parmaklarım kıaldı. Avucum uzadı. Yeni şekillenmiş bileğimdeki acı kolumun yarısına doğru yayıldı.

Patim şekillendiği anda, tenim kaşınmaya ve her taraftan yanmaya başladı. Kürküm bir dalga halinde sırtımda filizlendi ve geri kalanını da aceleyle örtmek için dalga dalga yayıldı. Ve en sonunda, dönüşümün son darbesi olarak kürkümün düzensiz çizgisi ön bacaklarıma

geldi. Yeni kürküm, yeni dikişlerimi ve iyileşen yaramı kaplarken sol kolumdaki kesik feci şekilde yandı.

Ardından, nihayet, bitmişti.

Fizyolojik mucizemden nefes nefese kalmış bir halde orada uzandım ve çocukların ikisi de gözlerini dikip bana baktı. Marc otuz santim ötede yere oturdu ve Jace ondan birkaç santim ötede çömeldi. Bana bakarak, “Vay canına,” dedi en sonunda. “Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum.”

“Ben inanabiliyorum.” Marc sırttı. Hiç kuşkusu olmamıştı.

“Altı hafta sonrasında canımın ne kadar yandığını biliyorum sadece.” Jace çiftlikten kaçmam için anahtarlarını kullanayım diye bıraktığından Marc onun canım çıkardığında. “Onunsa iki haftadan az zamanı vardı.” Jace emekleyerek daha yakına geldi, açıkta duran sol yanağımdaki kürkü ve bıyıkları okşadı. “İnanılmazsın, Faythe. Bunu deneyecek kimse tanımıyorum.”

Burnumdan üfledim. Ardından elini yaladım.

“Katılıyorum.” Marc yeni sıkışmış, güçlü gövdem baştan sona okşadı. “Şimdi, tekrar dönüşüm geçir ki yemek yiyebilelim.”

Yirmi Beş

İnsan formuna dönüşüm geçirmek kedi formuna dönüşüm geçirmek kadar canımı acıttı ama biraz daha hızlı ilerledi. Ayağa kalktığımda –çıplak ve tamamen insan olarak– kırık kolumdaki farkı anlayabiliyordum. Hareket ettirmek canımı hâlâ çok acıtıyordu, bu yüzden mümkün olduğu kadar sabit tuttum.

Neyse ki sol kolumdaki kesik kapanmıştı. Kırmızı, kabarık ve hassastı –hâlâ bir yaraydı, yara izi değildi– ama artık kan sızdırmıyor ve eskisi kadar acıımıyordu. Bir kere daha dönüşüm geçirdikten sonra, Marc dikişleri çıkaracaktı.

Ayağa kalktığım anda, havlumu kapıp göğsüme tuttum. Çıplaklık konusunda daha önce hiç endişem olmamıştı –şekil değiştirenlerin, fazla kıyafet parçalamak istemiyorlarsa dönüşüm geçirmek için çıplak olması gerekiyordu– ama çoktan anladığım gibi her şey değişmişti. Bana baktığında Marc’ın gözlerinde her zaman ateş vardı ve onun önünde Jace’in de aynı *tepkiyi* vermesi riskine girmek istemiyordum. Ya da benim.

Ne yazık ki bileğim hâlâ ciddi bir şekilde acıdığından –alçının içinde hareketsiz halde durduğu zamandan çok daha fazla acıyordu– Marc’ın beni havluyla tekrar sarmasına izin vermek zorunda kaldım. Sağ elimle hâlâ yemek yiyemiyordum ama bu sosis, yumurta, peynirli kraker ve iki kutu patates kızartmasını beş dakikadan kısa bir sürede

bitirmeme engel olmadı. Sabah saat ondan önce hamburger bulmanın zor olduğu ortaya çıkmıştı.

Ağzım doluyken başımı yatağın ucunda duran alışveriş torbasına doğru sallayarak, “O nedir?” diye sordum.

Jace bardağından bir yudum aldı. “Lance için koli bandı. Burger King’e giderken aldım. Ayrıca bileğin için, tamamen iyileştirmeye vaktin olmazsa diye destekleyici bir bileklik aldım.” Ve bu büyük bir olasılıktı.

“İkisini de iyi düşünmüşsün.” Gülümsememe engel olamadım.

“O halde haydi detayları konuşalım.” Marc kolasından büyük bir yudum aldı, ardından bardağını koyup patates kızartmamın son lokmasını yediğim sırada bana odaklandı. “Sen düzeldiğinde, gizlice içeri girecek –gün ışığının altında– ve hızlı bir kapkaç mı yapacağız?”

Jace homurdandı. “Edepsiz bir şeymiş gibi söylüyorsun. Bu gizli bir operasyon, halka açık bir tuvalet kabiniinde yapılan bir kaçamak değil.”

İçimden kaçamak ve tuvaleti aynı cümlede kullanmamış olmasını diledim. Marc alçı ıslatma banyomdan dolayı hâlâ kuşkuluyken olmasaydı iyiydi.

Marc patates kızartmasını havada tutarak, “Demek istediğim,” diye devam etti, “içeri girmeden önce genel hatlardan daha fazlasını bilmemiz gerektiği.”

Jace tekrar güldü ve kolası boğazına takıldı. Marc ona dik dik baktı, ben de kaşlarımı çattım. Keşke aptal seks şakalarıyla süslenmiş, eğlenceli bir kahvaltıya zamanımız olsaydı ama her nasılsa, böyle basit zevkler için asla vaktim olamıyordu.

“Pekâlâ, bak.” Jace patates kızartmasını kâğıt ambalajına koydu ve masanın üzerinden bakışlarımla buluştu. Artık ciddiydi ve değişim gerçekten görmeye değerdi. Bir an Ethan’a –tüm o kaygısız şakalarla

ve ukalalıkla, iyi kalpli ve neşeli birine– ardından da Marc’a bu kadar çok benzeyebilmesine hayran kalmıştım. Öyle kendini adanmış, kararlı ve... müthiş birine. “Sanırım Cal’ın konukevine nasıl gireceğimizi biliyorum ve sanırım Lance’i kimseyi şüphelendirmeden dışarı çıkarabilirim. Ya da fazla şüphelendirmeden, en azından.”

Kaşlarını kaldırdım ve Marc devam etmesi için başını salladı.

“Pekâlâ, annem önceki gün eve gelmem için bana yalvarıyordu. Brett öldükten sonra. Bariz sebeplerden ötürü reddettim. Ama ya fikrimi değiştirdiysem?” Mavi gözleri parlıyordu. “Ya annemle huzurlu bir şekilde tekrar bir araya gelmeyi umarak kasabaya geldiysem ama aramadan önce uğramak istemediysem?”

İçimde bir yerlerde bir şeyler gevşedi. Rahatlamıştım. Planımız olmaması yüzünden derin bir şekilde kök salmış endişe kaybolmuştu. “Jace, bu dâhice!” Ambalaj kâğıdını tek elimle top yapıp yarı iyileşmiş kesigimdeki batma ve tuhaf çekme hissine aldırış etmeden şifonyerin yanındaki çöp tenekesine fırlattım.

Marc bir an için sessizce oturdu, fikri tarttığı ortadaydı. “Buna kanacaklarını düşünüyor musun?”

“Cal mı?” Jace kaşlarını çatı; bu üvey babasının ismine verdiği her zamanki tepkiydi. “Büyük olasılıkla kanmayacaklar. Ama annem kanacaktır ve eğer onun davetiyle gidersem bu, izinsiz giriş sayılmaz. Beni öldürmek için hiçbir mazereti kalmaz.”

Bardağımdaki buzları pipetimle karıştırdım. “En azından düzmece bir suçlama uydurabilene kadar.”

“Orada o kadar uzun süre kalmayı düşünmüyorum. Eve giderim, ailemle hızlı ve acı veren bir kavuşma yaşarız, ardından Lance’i bayıltıp Marc’ın bahsettiği kapkaçı yapmaya yetecek kadar onunla baş başa kalmak için bir bahane bulurum.” Jace sırttı ve Marc bu göndermeye aldırış etmedi. “Benimle bir yerlere kendi isteğiyle gitmesi

için onu ikna bile edebilirim. Bu durumda, hepimiz kapkaç yaparız. Grup olunca daha eğlenceli, öyle değil mi?”

Bu defa bütün gülümsemesi benim içindi. Ve ben de ona gülümsemeye direnemedim; sadece planı gerçekten iyi olduğu için. “Ormandan gizlice gir, dikkat dağıtacak bir şey bul, suçluyu kap ve kaç” fikrimden çok daha iyiydi. Ve Jace’in planının bizi yakalatması çok daha küçük bir olasılıktı. Ya da en azından bizi bir adım öne geçirmesi daha olasıydı. Jace ve Lance’in sadece geç kalmaktan ziyade ortadan kaybolduğunu kimse fark etmeden önce, en az bir saatimiz olacağını umuyordum.

En sonunda Marc başıyla onayladı. Sol kaşını takdir edercesine kaldırışını ikimiz de kaçırmadık. “Pekâlâ, iyi bir plana benziyor.”

Jace annesini aramadan önce bir defa daha kedi formuna girip çıkmak için dönüşüm geçirmem gerektiğine karar verdik çünkü sürecin seslerini gizlemenin bir yolu yoktu ve eğer beni duyarsa, oyunumuz daha başlamadan biterdi.

İkinci dönüşüm biraz daha kolaydı ama bunun tek sebebi son yemeğimin bana daha çok enerji vermesiydi. Sağ kolum hâlâ işkenceye maruz bırakılmış gibi acıyordu ama tekrar insan formunda doğrulduğumda sol kolumdaki yara tamamen iyileşip kalın ama derisi soyulmuş pembe bir tene dönüşmüştü. Kendi başına bu kadar iyileşmesi için birkaç gün gerekirdi.

Zaman kazanmak için Jace annesini ararken dikişlerimi sökmesi için Marc’ı ikna ettim.

“Jace?” Patricia Malone’un sesi şaşkınlıkla tizleşmişti. Belli ki oğlu onu çok aramıyordu.

“Evet anne, benim.” Jace banyoya girdi ve kapalı klozetin üzerine oturdu ama kapıyı açık bıraktı. Kulak misafiri olmamıza engel olamazdı ama en azından biraz mahremiyet istiyordu. Muhabbetin onun için ne kadar rahatsızlık verici olduğunu yalnızca hayal edebiliirdim.

“Sen... Sorun ne?”

Marc ilk dikişı kesmek için minik bir makas kullandı, ardından ipi cımbızla derimden çekti. Tuhaf bir histi ama acımadı. Sol kolumu tamamen kullanabileceğimi umuyordum.

“Bir şey yok. Tabii Brett’in ölmüş olması dışında.” Jace dirsekleriyle dizlerinin üzerinde öne eğildi ve banyo duvarına gözlerini dikti. “Eve gelmemi hâlâ istiyor musun? Cenaze için.”

“Elbette. Gelir misin? Bu... Melody için çok şey ifade eder.”

Jace iç geçirdi ve sesindeki isteksizliği duydum. Ne kadar gergin olduğunu hayal bile edemezdim. Benden nefret eden ve yavru bir kedyken beni öldürmediği için açık bir şekilde yas tutan bir baba figürüne sahip olmayı da hayal edemezdim.

“Bu Cal için sorun olur mu? Ona sordun mu?”

“Saçmalama, Jace,” diye tersledi Patricia. “Kendi oğlumun eve gelip gelemeyeceğini ona sormama gerek yok. Buraya her zaman gelebilirsin. Ne zaman gelebilirsin?”

Jace başını kaldırdı ve Marc üçüncü dikişı çekerken bakışlarımla buluştu. Başımı salladım. Bu, isterse sözlerinden geriye dönebileceğini söylemek için yapabildiğimin en iyisiydi. Başka bir yol bulabilirdik. Başını iki yana salladı; Jace kendisini tamamen adamıştı. “Zaten buradayım.”

Patricia Malone hıçkırıklara boğuldu ve Jace görmemizi istemediği gözyaşlarını saklamak için güçlü elini gözlerinin üzerine örttü. Marc dördüncü dikişle kendisini oyalıyordu ama bakınama konusundaki kararlılığından –ve iple birlikte derimi de çimdiklemesinden– onun da dinlediğini anlayabiliyordum. Ve etkilendiğini.

Kendisini kontrol altına alabildiğinde, “Neredesin?” diye sordu Patricia. “Neredesin?”

“Ben... bu civardayım. Sadece... gelmeden önce bunun Cal için sorun olmadığından emin olmak istedim.”

Annesi dilini şaklattı. “Cal için sorun olmadığını sana söyledim.”

“Hayır.” Jace gözlerini kuruladı ve kaşlarını çattı. “Söylemedin. İşleri daha kötü yapmak istemiyorum.”

Gerçeği söylüyordu. Ama aynı zamanda kusursuz bir şekilde tuzak kuruyordu. Jace’in ilk başta gelmeye isteksiz olduğunu bilirse Malone daha az kuşkulanırdı. Ve üvey oğlunun kendisinden korktuğunu düşünmesi çok da fena olmazdı. Malone, Jace’in ne kadar ciddi bir tehdit haline geldiğini bilemezdi yoksa asla Jace’i gözünün önünden ayıracak kadar gardım indirmezdi.

“Böyle bir şey olmayacak. Eve gel, Jace.”

Jace yüzünün çoğunu elinin ve küçük telefonun arkasına saklayarak yere baktı. “Bir saat içinde orada olurum.”

Telefon konuşmasından sonra birkaç dakika banyoda kaldı, ardından kapıyı kapadı ve duştaki suyun aktığını duydum. Emin olamama rağmen, galiba hafifçe ağlıyordu.

Su akarken, “Kendine gelecektir,” diye fısıldadı Marc. “İşini yapacak. Şimdi her zamankinden daha da iyi yapacak.”

“Biliyorum.”

Banyonun kapısı nihayet açıldığında Marc devasa yaramın son kısmı üzerinde çalışıyordu. Jace üstündekileri çantasından aldığı temiz kıyafetlerle değiştirip yüzünde iş maskesiyle ve duygulardan tamamen arınmış bir şekilde çıktı. Bu şekilde onun hem gergin hem de hevesli olduğunu anladım. Ve üstüne aldığı en kişisel görevinin her saniyesinden korktuğunu.

“Oraya varman ne kadar sürer?” Otele giderken yolun büyük kısmında uyumuştum, bu yüzden Malone’un evinden ne kadar uzakta olduğumuza dair bir fikrim yoktu.

“Yaklaşık on beş dakika.”

Bu da kırk dakika içinde ayrılması gerektiği anlamına geliyordu. “Bu süre yeterli değil. Tamamen iyileşmek için o zamana dek yeteri kadar dönüşüm geçiremem.”

“Biliyorum ama öylece ortaya çıkıp Lance’e arabaya binmesini söyleyemem. Bir süre orada kalmak zorundayım. Annemle konuşmalıyım. Cal’le baş etmeliyim. Herkesin gerçekten Brett için orada olduğumu düşünmesini sağlamak zorundayım.”

İtiraz etmeye başladım ama Marc araya girdi. “Jace haklı. Ama yalnızca bir arabamız var.” Jace’e odaklanarak bakışlarını kolumdan çekti. “Başka bir araba bulacaksın –arka koltuğunda Faythe’in kanının bulunmadığı bir araba– ve Faythe gitmeye hazır olduğunda seninle orada buluşacağız.”

“Kuş yuvasına zamanında varmak için kasabadan dört buçuk gibi ayrılmamız gerekiyor,” dedim. “Bu da bize ihtiyaç molaları için bir saatlik bir boşluk bırakıyor ve bu şekilde bile ucu ucuna yetişiyoruz.”

Jace saate baktı. On ikiye beş dakika vardı. “Kaçırma için dördü hedefleriz,” dedi ve gözleri bana odaklanınca endişeyle kısıldı. “O zamana kadar hazır olabilir misin?”

“Umarım olurum.” Önümüzdeki dört saatte kırık bir kolla dönüşüm geçirmekten daha az yapmak istediğim çok şey sıralayamazdım. “Seninle nerede buluşalım?”

“Kulübede.”

Büyük bir risk olduğunu düşündüğümden kaşlarımı çattım. “Ya kokumuzu çoktan almışlarsa?”

“O halde şimdiden işimiz bitti demektir,” diye karşılık verdi Marc ve Jace suratsız bir şekilde başıyla onayladı.

Yutkundum. Boğazımın tıkanıldığını hissettim. “Tamam. O halde tek ihtiyacımız olan şey bir araba.”

DÖNÜŞÜM

“Buranın dört yüz metre kadar doğusunda bir kiralık araç dükkânı gördüm,” dedi Marc. “Otoparkta birkaç tane kamyonet ve cip vardı. Büyük olasılıkla karartılmış pencereleri ve arkasında çokça yeri olan bir şeyler alabilirsin.”

Jace başıyla onayladı. “Yürümek biraz riskli ama artık herkes kasabaya geleceğimi öğrendiği için muhtemelen hepsi evde kalıp Cal’in delirdiğini görmek için bekler. Ya da beni öldürdüğünü görmek için.”

Kaşlarımı çattım ve Jace başını iki yana salladı. “Şaka yapıyorum. Beni öldürmez.” Kaşlarımı kaldırdım ve omuzlarını silkti. “Pekâlâ, beni kesinlikle öldürür. Ama annemin önünde değil. Lance’le çıkmaya hazır olana kadar annemin yanından ayrılmam.”

“Ya Lance gelmezse?”

Jace omuzlarını tekrar silkti. “Gelecektir. Ve ayak diremeye çalışırsa kenara çekip ona Parker’dan özel bir mesajım olduğunu söylerim. Bunu ya hâlâ kardeşine değer verdiği ya da düşman hakkında bilgi toplamanın bir yolu olarak göreceği için duymak isteyecektir.”

Marc kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ya bir şeyler ters giderse?”

Jace’in çenesi kasıldı. “B planı. Sert dövüş ve ardına bakmadan kaç.”

Karnıma sancı girdi. Eğer bir şeyler ters giderse, bu işten sağ çıkamazdık. Bundan hiç kuşku yoktu. Marc ve Jace ölürdü. Kaci ölürdü. Kaçamazsam, en sonunda beni öldürmelerini sağlamak zorunda kalırdım. Eğer seçeneklerim ölüm ya da Calvin Malone olursa ölümü seçeceğim kesindi.

Jace gitmeden önce iki defa daha kedi formuna girip çıktım ve son dönüşümüm sırasında Jace her ihtimale karşın orada kalıp dönüşüm geçirirsem izlerken Marc banyoya gitti ve kiralık araç dükkânını aradı.

Dördüncü dönüşümünden sonra, sağ kolumdaki acı “lanet olsun bileğim yeniden kırılıyor” aşamasından “yalnızca çok kötü acıyor” aşamasına geçti. Yerde çıplak, terli ve nefes nefese, gözlerim kapalı bir şekilde kalbimi yavaşlatma çabasıyla nabzımı yoklayarak uzandım.

“İyi misin?” Jace yanımda diz çöktü ve bir elini hafifçe omzumda gezdirdi. Sıradan bir davranıştı ve dostum olan lider adamlarından herhangi biri de bariz bir acı ve bitkinlikle orada uzanırken onun konumunda aynısını yapardı. Ama dokunuşu aşırı ısınmış tenimin ürpermesine sebep oldu ve sakinleştirmek için giriştiğim büyük çabalara rağmen kalbim yine de hızlandı.

“Fiziksel olarak mı? Evet. Muhtemelen. Kımıldamak istememem gerçeği dışında. Bir daha asla.”

Kıkırdadı ve sesi derinleşip istekli bir hal aldı. “İnanılmazsın, Faythe.”

Başımı yalnızca ona bakmaya yetecek kadar döndürdüm. “Bunu umut dışında bir silah almadan aslanın inine giren adam diyor.”

“Ve inanç³.” Söyleyiş tarzındaki bir şey bu kelimeyi kafasında Y harfiyle kullanıp kullanmadığını merak etmeme sebep oldu. “Sen bütün bir gökgürültüsü sürüsüyle cep telefonun dışında bir şeyin olmadan yüzleşmişken ben Cal’le karşılaşmaktan nasıl korkabilirim ki? Ve Kaci’yi kurtarmak için neler yaşadığına baksana.”

“Hayır.” Başımı salladım. “Onu bu işe ben bulaştırdım. Onu geri almak zorundayım.”

“Onu Calvin’den uzak tutmaya çalışıyordun.”

“Evet, çok başarılı oldum.”

Marc, kiralık araba dükkânındaki adamla pazarlık yaparken minik banyoda sesi yankılandığı sırada Jace, “İyi bir şekilde sonuçlanacak,” diye ısrar etti. “Başaracağız.”

3 İngilizce *faith* kelimesinin telaffuzu, Faythe isminin telaffuzuna benzermektedir. (ç.n.)

Doğruldum ve Jace havluyu etrafıma sardı. Beyaz pamuklu giymekten sıkılmıştım ama sonraki birkaç dönüşümle tekrar baştan sona terleyecekken sahip olduğum tek temiz kıyafeti üzerime geçirmeyi faydalı bulmuyordum.

Marc banyodan çıktığında, buzlu bir su bardağıyla masada oturuyordum. “Sana 2006 model bir Explorer buldum. Karartılmış camlar. Kargo filesini bedavaya ilave ettiler.”

Jace başıyla onayladı. “İşe yarar. Kamyonetten daha hızlı olacaktır.” Bana döndü. “Gitmem gerek. Bana şans dile.”

Sandalyemi geri iterken kalbim onun adına duyduğum korkuyla küt küt atmaya başladı. Hızlı birkaç adımla odayı geçtim ve düşmeden önce havluyu aramıza bastırarak sarılmak için parmaklarımın ucunda yükseldim. Sert yanağı benimkine değdiğinde, “Lütfen dikkatli ol,” diye fısıldadım. “Ethan’ın ölümünden başka bir ölüme dayanamam.”

“Ben de.” Bana o kadar sıkı bir şekilde sarıldı ki canım acıdı ama şikâyet etmedim. Bir yanım Jace’i büyük ihtimalle bir daha asla göremeyeceğimi biliyordu.

Onu bıraktım ve havlumu sıkılaştırdım. Jace başımın üzerinden Marc’a baktı ve ben de bakışlarını takip ettim. Marc’ın çenesi kasılmıştı, duruşu gergindi. Ama elleri iki yanında gevşekçe sallanıyordu. Kucaklaşmadan memnun değildi ama bir vedayı ikimizden de esirgemeyecekti. Bu şartlar altında değil. Zaten buna engel de olamazdı.

Marc, “Dikkatli ol, Hammond,” dedi en sonunda.

Jace başıyla onayladı ve ona bakmaya devam etti. “Ona iyi bak.” İki de bana bakmadı; birbirlerine bakmakla, bir diğerini değerlendirmekle fazlasıyla meşguldüler. Ya da diğerini uyarmakla.

“Bakarımı, biliyorsun. Eğer bana izin verirse.”

Jace kısa bir kahkaha attı, ardından bir eli kapı kolunda bana baktı. “Ona izin ver.”

Başımla onayladım. Ardından gitti.

Yaşlar gözlerimde kaldı ve boğazımda büyük bir yumru oluştu.

“Bir şeyler ye,” dedi Marc ve hâlâ kapıya baktığımın farkına vardım.

İtiraz etmek için ağzımı açtım –harcadığım çabadan dolayı açlık hissetmekten çok midem bulanıyordu– ama sonra Jace’e Marc’ın benimle ilgilenmesi için izin vereceğimi söylediğimi fark ettim. O yüzden Marc diğer patates kızartmasının paketini açtığı sırada masaya oturdum. Mikrodalga yoktu, bu yüzden Marc masanın diğer ucunda bakışlarımdan kaçınırken patates kızartmasını soğuk soğuk yedim.

Bitirdiğimde ambalajını garip bir şekilde bir elimde tutarak, “Marc?” diye seslendim. Sessizliği iyiye alamet değildi.

Nihayet bakışlarını kaldırıp beni eşit oranda korku, kızgınlık ve kederle izledi. “Seni seviyor.”

Gözlerimi kapadım ve beşe kadar saydım, ardından tekrar açmaya zorladım. Bakışlarına karşılık verdim. “Biliyorum.”

Marc başını iki yana salladı, kaşları çatılmıştı. “Yani, seni gerçekten seviyor. Bu artık tam gücüne ulaşmaya başladığı için sürünün dışı kedisini sahiplenmeye ilişkin içgüdüsel bir ihtiyaç değil. Sana âşık.”

“Biliyorum.” Boğazım sıkıştı. “Lütfen bunu söylemeyi keser misin?”

“Bana ne zaman söyleyecektin?”

Yüreğim acıdı. Dökülmemiş yaşlar gözlerime batıyordu. Boğazım söylenmesi gerekenleri tutmaktan yanıyordu. “Ne söylemem gerekiyordu? Zaten biliyordun. Bunun için onu öldüresiye dövdün.”

“Hayır.” Ayağa kalktı ve yürüyüp duvara varana kadar benden uzaklaştı, ardından birdenbire döndü. Şimdi gözlerindeki altın benekelerin gerisinde öfke parlıyordu. “Onu dikkatsiz olduğu için öldüresiye dövdüm. Miguel’in sana ulaşması onun suçu.”

Bu konuda bütün gün tartışabilirdim ama aynı konuyu gerçekten defalarca tartışmıştık. Bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

“Sana âşık olduğumu biliyordum. Küçük, aptal bir çocuğun ulaşılmaza duyduğu aşk. Ama bu farklı, Faythe. Bu *tehlikeli*.” Sanki baş ağrısını gideriyormuş gibi alnını ovaladı. “Baban biliyor mu?” Ardından ben cevap veremedim, “Biliyor,” dedi.

Başımı olumsuz anlamda salladım ama Marc bana aldırış etmedi. “Bu yüzden onu gönderdi. İkimizi gönderdi. Seni korumak için canımızı vereceğimizi biliyor.”

“Bunu istemiyorum.” Gözyaşlarım en sonunda taşı ve yaralı sol kolumla yanaklarımı sildim.

Marc beni izledi ve yüz ifadesinin okunmaz hale geldiği o anı gördüm. Kendisini bana kapamıştı ve sessizliğiyle oda daha da soğumuştü.

Bu şekilde devam edemezdik. Kaci güvende olur olmaz ona söylemek zorundaydım. Elbette ertesi gün yaşadığımızı varsayarsak...

Yirmi Altı

Güneş sıcaklık veriyordu ama kuzey rüzgârı, kiralık araba dükkânına kadarki kısa yürüyüşte bile soğuk ve sertti. Son dönüşümüm sırasında Marc, koku istenmeyen dikkatleri üzerimize çekmesin diye ceketimdeki kanı silmişti ama bu da ceketimi ıslaklığa ve kolumu soğuğa terk etmişti.

Marc araba kullanırken düşüncelerim birbirini kovalayıp aldığımız risklerin etrafında taze bir avın tepesindeki akbabalar gibi daireler çizdi. Birisi bizi görürse ölürdük. Düşman bölgesinin tam göbeğindeydik ve her iki taraf da sahte, kibar politik oyunları çoktan bırakmıştı. Jace'in annesi böyle hassas güvencelere hâlâ tutunan tek kişiymiş gibi görünüyordu ve bunun yalnızca kendi yadsımasının bir ürünü olduğunu düşünüyordum. Oğullarından birisine diğerini öldürmesi için kocasının emir vermiş olabileceğine inanamıyordu ve Brett'in ölümü hakkındaki gerçeğe yüzleşemediğime göre, ziyarete gelmekle Jace'in neleri risk ettiğini anlaması da mümkün değildi.

Gerçekten ziyarete gitmiyor olsa da.

Kalın kumaşın üzerinden Jace'in koli bandına dokunarak Marc'ın sırt çantasını kucağımda tuttum. Bilekliği sağ bileğime takmıştım bile ve paketinden Jace çıkardığı için bileklik, Jace gibi kokuyordu. Arabanın geri kalanıysa Marc ve hâlâ arka koltukta duran kendi kanımın görünmeyen izleri gibi kokuyordu.

İkimiz de konuşmadık. Zaten çok şey söylemiştik ve hâlâ dillendirmediğimi itiraf o kadar berbattı ki bunu seslendirmenin sonuçlarını göze alamıyordum. Fakat yine de sır saklamak dayanılmazdı. İçimi asit gibi yakıyordu ve beni eritip tüketiyordu.

Jace de aynı şeyi mi hissediyordu? Öyle olmalıydı. En başından beri Marc'a söylememi istemiş, doğru yeri ve zamanı bulmam için beklemişti.

Ama doğru zaman ve doğru yer diye bir şey yoktu. Sessiz kalmak ne kadar canımı acıtırsa acıtsın, neler olduğunu Marc'a asla söyleyemeyeceğimize inanmaya başlıyordum. Beni terk edeceği için değil. Muhtemelen benden nefret edeceği için de değil. Bunun Gurur sürüsüne yapacakları için de değil.

Eğer Marc'a söylersem Jace'le kavga edeceklerdi ve ikisinden biri ölecekti.

Zihnim bu gerçekten sonrasını düşünmeyi reddediyordu. "Sonrasını" düşünemiyordum ve sonrası olacağından da emin değildim. Bu yüzden bu itiraf, zihnimin bir kenarında karanlık bir bulut gibi kalmaya devam ediyordu, hiç ulaşamayacağımdan korktuğum uzak bir hedefti.

Önceki gece kullandığımız eski köy yoluna saptığımızda Marc benimle konuşmak yerine radyoyu açtı. Omuzlarımdan ceketimi attım ve bilekliğimi çıkardım, ardından sadece sağ kolumu dönüştürmeye konsantre olurken pencereden dışarı baktım.

Otelde toplamda sekiz kez dönüşüm geçirmiştik, insan formuna dört defa girip çıkmıştım. İlk dördü hayatımda yaşadığım fiziksel olarak en acı verici deneyimlerdi ama ondan sonra dönüşüm sonuncu seferde neredeyse tekrar normal gelene kadar azalmaya başlamıştı.

Sol kolumdaki kesik tamamen iyileşmişti ve uzun, pürüzlü yara bir ay önce olmuş gibi görünüyordu. Artık canım acımıyordu ve bütün kaslarımı kontrol altına almıştım; serçe parmağımdaki sinir bozucu

–ve umarımı önemsiz– güçsüzlük dışında. Bir yumruk yaptığımda artık sadece bir kısmı dışarı çıkıyordu ama normal hareketlerimi engelliyor gibi görünmüyordu. Bu benim en büyük korkumdu –sol elimde olası bir işlev ve esneklik kaybı– ve ilk başta, parmaklarımın beynimden gelen emirlere uymasını sağlayamadığımda bu mümkün görünmüştü. Ama en sonunda, faciadan kurtulduğum için hem memnun olmuş hem de rahatlamıştım.

Sağ kolum başka bir hikâyeydi. Sekiz dönüşümden sonra elimi oynatmak artık canımı acıtmıyordu ve bileğim olabildiğince esneyebilir hale gelmişti ama incindiği yer hâlâ çok hassastı. Aşırı kullanımın –hatta kısa süreyle zorlamanın– daha fazla ve muhtemelen de kalıcı bir zarara yol açmasından korkuyordum.

“Ne yapıyorsun?” Marc koluma baktı ve sorusu konsantrasyonumu bozdu. Avucum kısaldı ve parmaklarım uzadı. Kürkün çıkmak için hiç fırsatı olmadı.

“Sadece hazır olmaya çalışıyorum.” Jace tarafında bir şeylerin ters gideceği hissini üzerimden atamıyordum ve bu olursa hepimizin dövüşebilmesi gerekecekti.

Marc iç geçirdi ve çenesine dokunmak için yoğun bir istek duydum. Birkaç gündür tıraş olmamıştı ve yüzündeki kirli sakal tenini aşındırdığı kısıklık aşamasını geçip yumuşak ve seksi görüldüğü aşamaya gelmişti. “Şimdilik bunu unutahm, tamam mı?” dedi ve yine Jace hakkında konuştuğumuzu fark ettim. Küçük problemimiz ve bir çözüm bulmaya duyduğumuz çaresiz ihtiyaç hakkında. Kimseyi öldürtmeyecek türden bir çözüm. Veya tercihen kimsenin terk edilmemesini sağlayacak türden.

“Tamam,” diye kabul ettim. Çünkü gerçekten başka bir seçenek yoktu.

DÖNÜŞÜM

Marc kararlı bir şekilde başıyla onayladı. “Onun bu duygusal pisliğini her şey bitince temizleriz. Şimdilik, sadece işi halletmeye odaklanalım. Konsantre olabilmemizin tek yolu bu. Haksız mıyım?”

“Haklısın.” Bir papağan olmuşum. Neredeyse bir kraker iste-yecektim.

“Bunun senin için de kolay olmadığını biliyorum,” diye kabullendi Marc ve ciddi ses tonu bende ağlama isteği uyandırdı. “Seni zor bir duruma soktu. Aslında hepimizi zor bir duruma soktu. İstedüğinden değil...”

“Bu konu hakkında konuşmayacağımızı sanıyordum.”

“Evet.” Marc orta konsolun üzerinde parmaklarını benimkilere geçirdi. “Üzgünüm.”

Saat daha üç olmadan Marc kiralık cipi ormanın içine doğru birkaç yüz metre devam eden, ot bürümüş toprak yola park etti. Önceki gece park ettiğimizden yaklaşık dört yüz metre uzaktaydık.

“Belki de dönüşüm geçirmeliyiz.” Ormana adımımı attım ve botlarımla birkaç küçük çam kozalağını ezdim. “Eğer işler sarpa sararsa, pençelere ihtiyacımız olacak.”

Marc başını iki yana salladı ve aracın diğer yanından beni izleyerek kahvesini bitirdi. “Enerjini koruman gerek ve tamamen iyileşene kadar ağırlığını o bileğine vermemeye çalışmalısın. Ayrıca her şey yolunda giderse Jace, Lance konusunda yardıma ihtiyaç duyabilir.”

“Pekâlâ, sen dönüşüm geçir ve ben bu şekilde kalayım. Çifte avantaj.”

Buna itiraz edemedi. Soyunup kıyafetlerini bana verdi ve yerdeki çam iğnelerinin üstüne çöktü. Kiralık aracın anahtarlarını bulmak için elimi pantolonunun cebine soktum, ardından su şişeleri ve atıştırılmalıkları sakladığı sırt çantasına kıyafetlerini tıktım ve arabayı kilitledim.

Marc dönüşüm geçirdiğinde vücudunu boylu boyunca bacağıma sürttü. Elimle kürkünü baştan sona kadar okşadım. Sesli bir şekilde mırladı, ardından takip etmemi bekleyerek ormana doğru ilerledi.

“Bekle. Erken geldik. Kulübeye gitmeden önce tesise bir bakalım.” Gerçi, tesis kelimesi Malone’un binaları için biraz abartılı kaçıyordu.

Marc kararlı bir şekilde başını iki yana salladı ve yürümeye devam etti.

“Yakalanmayacağız. Sadece başının dertte olmadığından emin olacak kadar yaklaşmak istiyorum. Gözlerine ve kulaklarına ihtiyacım var. Haydi.”

Marc dönmeyi reddetti, bu yüzden batıya doğru onsuz ilerledim. İçimden beşe kadar saymayı bitirmeden önce burnundan soludu, dinlemeseydim orada olduğunu asla bilemeyeceğim kadar sessiz bir şekilde peşimden koştu. Çam iğneleri ölü yapraklar kadar ses çıkarmıyordu.

Marc yanıma geldiğinde inledi ve detayları olmasa da ana fikri anladım. “Dikkatli olurum. Ve teşekkür ederim. Onu destek gücü olmadan oraya gönderdiğimiz için kendimi kötü hissediyorum. Çalışma şeklimiz bu değil.”

Bundan sonra sessizlik içinde yürüdük. Bu defa huzursuzluktan çok dikkatten. Her fırsat bulduğumda başını kaşıdım ve parmaklarımı sırtında gezdirdim. O da neredeyse aynı sıklıkta bana sürtündü. Bu arabadakinden çok daha hoş bir sessizlikti.

Marc kuzeye doğru dönen kulakları dışında aniden hareketsiz kaldığında bir buçuk kilometreden az yol gitmiştik. Onu neyin tetiğe geçirdiğini henüz duyamasam da onu taklit ederek olduğum yerde donup kaldım.

Kulaklarının gösterdiği yöne doğru başını salladı ve o yöne doğru, hiçbir ses çıkarmadığımızdan emin olmak için yavaşça ilerledik. Gündüz sessizliği bir küreğin toprağa çarpmasına ait, karıştırılmayacak bir

sesle dağıldığında en fazla yüz metre gidebilmiştik. Hemen peşinden de toprağın yere fırlatılmasının boğuk sesi gelmişti.

Bu sesleri biliyordum. Lanet olsun, bu sesleri ben de çıkarmıştım. Birisi çukur kazıyordu. Bu asla iyiye alamet olmazdı.

Tekrar yürümeye başladım ve Marc yolumu keserek önüme geçti; geride durmam için açık bir emirdi. “Olmaz,” diye fısıldadım ve onu kararlı bir şekilde yoldan ittim. Ama sonraki adımımı atamadan, başka bir toprak parçasının yere çarpmasını takiben ormandan konuşma sesleri geldi.

“Yeterince derin. Herifin kazıp kendisini çıkaracak hali yok ya.”

“Cal iki metre dedi,” diye yanıtladı çok daha derin ikinci bir ses. İki erkek kediye de tanıımıyordum. Malone yeni adamlar kiralamıştı.

“Asla öğrenmeyecek,” dedi birinci ses ve Marc öne doğru dikkatli, sessiz bir adım attı. “Dışarı çıkıp cesedi kendi gömecek değil ki.”

“Eğer buraya gelirse, toprağın altına girecek sonraki kişi sen olursun, Jess,” dedi Derin Gırtlak.

Marc’ın bastığı yerlere basmaya dikkat ederek ve ses çıkarıp bizi ele verecek olan dallar ile çam kozalaklarını gözleyerek peşinden gittim. Kimi gömüyorlardı ki? Brett değildi. Annesi ikinci oğlu için kesinlikle düzgün bir cenaze isterdi.

“Neden kendi oğullarını öldürüp durduğunu anlamıyorum,” dedi Jess ve küreğini bir şeyin tepesine atmış gibi bir metal sesi çıktı.

Malone başka bir oğlunu daha mı öldürmüştü? *Alex olamaz.* Babasına fazla sadıktı. Tıpkı yerine getirdiği emirlerden başka şey düşünmeden yürüyen, bir kurmalı oyuncak asker gibi.

Marc şimdi benden biraz ötedeydi ama dikkatim kulak misafiri olduğum muhabbet ile ayağımın altında ses çıkarma potansiyeli olan şeyler arasında bölünmüş bir halde hâlâ ilerliyordum. Kedi formundayken sessiz olmak çokook daha kolaydı.

“Jace onun çocuğu değil,” dedi Derin Gırtlak ve bir ayağım havadayken donakaldım.

Hayır. Bir acı saplanıp göğsümü daralttı, sanki kalbimin atacak yeri kalmamış gibiydi. Nefes alamıyordum. Tüketici acı ve inkârın ötesini göremiyordum.

Gözlerim kapanıp yaşların akmasını engellerken, “Patti’nin çocuğu, ilk kocasından,” diye devam etti Derin Gırtlak. Ağlamak işe yaramayacaktı. Öfke yarardı. “Jason Hammond’dan.”

“Ona ne oldu? Onu da mı Cal hakladı?”

Marc’m kuyruğu kımıldayınca tekrar odaklandım ve Jace’in ismini duyduğumdan beri kıılmadığımı fark ettim.

Jace’i öldürmüşlerdi.

İçimde beni kinle ısılatan bir öfke dalgası kabardı. Bu olaya dâhil olan bütün pislikleri öldürecektim. Calvin Malone dâhil.

Öfke kandan daha sıcak, adrenalinden daha kuvvetli bir şekilde damarlarımda hızla akarken yavaşça ilerlediğim sırada, “Hayır,” dedi Derin Gırtlak. “Adamlarıyla bir serserinin peşine düşmüş. Cal oradaymış. Patti’ye söylemek zorunda kalmış.”

Malone, Jace’in babasının adamlarından birisi miydi? Eğer bu doğruya, Jason Hammond’m geçirdiği kazanın gerçekten bir kaza olma ihtimali neydi ki?

Jess burnundan üfledi. “Hammond aptal olmalı, tıpkı oğlu gibi. Sanki Jace’in cenaze için burada olduğuna kimse inanıyor da. Cal haklı; o lanet olası bir casus.”

Bir saniye! Jace’in cenaze için *burada* olduğuna mı? Bu, Jace’in hâlâ hayatta olduğu anlamına mı geliyordu?

Marc’in yanına gelene kadar dikkatli adımlar attım, ardından omzunu sıkmak için uzandım. Başıyla onayladı. O da bunu anlamıştı.

DÖNÜŞÜM

“Cal, Patti’ye ne söyleyecek? Kadın aptal değil, sadece üzgün. Başka bir oğlunun daha öldüğünü fark edecek ve tesadüf denerek bunun üstü örtülemeyecek.”

Dalların arasında kısa bir hareketlilik oldu, ardından Derin Gırtlak’ın bir su şişesi açtığını duyduk. “Jace ölmeyecek. Ortadan kaybolacak ve Patti onun diğer Gurur bölgesine döndüğünü düşünecek.” Biraz daha ilerledik ve artık şişesinden yudumlarken çıkardığı sesleri duyacak kadar yakındık. “Haydi gidelim,” dedi Derin Gırtlak. İki kalın çamın arasında başka bir hareket daha yakaladım. Bizi görmediğini umarak eğildim. Derin Gırtlak otuzlarının başında, kash ve kısa boylu bir erkek kedi idi. “Acele edersek hâlâ seyredebiliriz. Onu Patti’den uzaklaştıran kadar bir şey yapamazlar.”

Başka bir şey yere çarptı ve Marc bakışlarını bana kaldırdı. Başım la oyladım ve üç parmağımı havaya kaldırdım, ardından sessiz bir geri sayıma başlayarak üçüncüsünü indirdim.

Jess ve partneri iki ağacın arasında görüş alanımıza girdi. Jess çoğu lider adamı gibi daha uzun ve iri yapıydı ama yürüdükleri sırada su içen Derin Gırtlak kadar değildi.

Marc’ın kuyruğu sessizce kımlıdadı. İkinci parmağımı indirdim.

Kalbim beklentiyle tekledi. Son parmağı da indirdim.

Kalbim bir defa daha attı. Ardından ağaçların arasından fırladım.

Önce Marc yere kondu. Kısa ve kalın erkek kediden yarım metre ötedeydi. İki adam da döndü ve Derin Gırtlak şaşkınlıktan şişesini düşürdü. Marc anında üzerine çıktı.

Ayaklarım yere bastığı anda sol yumruğumu savurdum. Yumruğum Jess’in çenesine kondu. Baş geriye gitti. Daha aşağıya vurarak yumruğumu midesine gömdüm.

Jess inledi ama karşılık olarak attığı yumruk hızlı ve aşağıdan geldi. Yumruğu göğüs kafesimin soluna çarptı. Nefesim boşaldı ve ayaklarım yerden kesildi.

Bir çam iğnesi yığının içine kıcüstü düştüm. Jess üzerime çıktı. Kaburgalarına tekrar sol yumruğumu savurdum. Sonraki darbesi başımın yanına çarptı ve her şey bulanıklaştı. Renkler soldu. Yüzü benimkinin üzerinde bulanıklaştı. Sağlam kolumla göğsünü ittim ama Jess sadece güldü. “Pekâlâ, sen de kimsin?”

Başımı döndürüp yana baktım. Marc oradaydı, kuyruğu birkaç metre ötede öfkeli bir şekilde hareket ediyordu. Ama beni göremiyordu; iri adamı bir ağaca kısırmaktaydı. Kendi başımaydım.

“İsmin nedir, güzel dişicik?” Jess bütün ağırlığını kalçama verip beni yere yapıştırarak ve göğsümü kısıtlayarak bana kötü niyetle baktı.

Hareket et! diye emrettim kollarıma ama yavaşlardı, beynimden gelen mesaj ağır işliyordu.

“Seni aptal, bu Faythe Sanders,” dedi Derin Gırtlak ve Marc’ın hırlaması derinleşti. Çam iğneleri kuyruğunun kızgınca sallanmasıyla hışırdadı. “Başka kim olabilir ki?”

Hah! Bir şöhetim vardı. *Kıçımı yerden kaldırmazsam çok hızlı bir şekilde kaybedeceğim bir şöhet!*

Toplayabildiğim azıcık nefesle, “Kalk,” diye fısıldadım. Jess tekrar güldüğünde, biraz daha nefes aldım. “Kalk üstümden, lanet olası!”

“Böyle güzel bir ağızdan, böyle çirkin sözler.” Jess bir parmağını alt dudağımda gezdirdi ve sol elimle yumruk savurdum. Yumruğum kaburgalarına çarptı ve tekrar inledi. Gülümsemesi kayboldu. Yumruğumu havada yakaladı ve ben asılırken başımın üzerine çekti. Peşinden sağ yumruğum geldi ve bileklik pek yardımcı olmadı. Çekmeye çalıştığımda koluma acı saplandı. Bir saniye sonra her iki bileğim sol yumruğunun içinde yere yapıştırılmıştı.

DÖNÜŞÜM

Marc daha yüksek sesle hırlamaya başladı ama Jess ona aldırış etmedi ve omzunun üzerinden ortağına baktı. “Öteki hayatımda doğru bir şeyler yapmış olmalıyım ki evren şimdi kadınları üzerime atıyor.” Boştaki eli belimden yukarı çıkıp sol göğsümün üzerine geldi.

Adrenalin vücudumdaki bütün sinir uçlarını dağlarken, “Bana bir daha dokunursan, lanet olası yüzünü dağıtırım,” diye tükürdüm.

Sağ tarafımda çam iğneleri hışırdadı ve Derin Gırtlak inledi. “Lanet olsun, Jess. Calvin’in onun hakkında planları var ve bu planlar senin piç yavrularını kapsamıyor. Onu bayılt ve bana yardım et.”

Jess kaşlarını çattı ve başparmağıyla göğüs ucumla oynadı.

“Seni lanet olası pislik,” diye bağırdım. İçimde öfke gürledi, gözümü bir sonraki kırpışımda gözlerim dönüşüm geçirdi. Ormanın renkleri, yeşil ve kahverenginin soluk tonlarına doğru canlılıklarım kaybetti ama Jess bunu fark etmedi. Tekrar güldü ve bir şeye uzanarak sağa eğildi. Kalçamdan kalktığında, yapabildiğim kadar sert bir şekilde sağ dizimi yukarı kaldırdım. Diz kapağımla savurduğum darbe yumuşak dokudan sonra kemiğe kadar işledi.

Jess uludu ve bacaklarının arasını tutup yaratıcı bir küfür seliyle bağırarak yan tarafına düştü.

Dizlerimin üzerinde yuvarlandım, ardından ayağa sıçradım. Sağ bacağımla geriye çektim, ardından savurdum. Ayağım Jess’in şakağına çarptı. Gözleri titreyip kapandı ve başı yana yuvarlandı. Elleri kıvrık ve gevşekçe yerde uzanmadan önce kasığından ayrıldı.

Hâlâ nefes aldığından emin olmak için bir dakika durdum, ardından Marc’a döndüm. Kalın erkek kedi geniş bir çam ağacının dallarına doğru geri çekilmişti. Sessizce ilerledim, kedi gözlerimle insandan çok kedi gibi hissediyordum. “İsmin ne?” diye sordum ve sesimin hırıltılı çıktığını duyunca şaşırdım. Belli ki gözlerimden başka yerlerim de dönüşüm geçirmişti.

Dilimi ön dişlerimin üzerinde gezdirdim ve onların da dönüşüm geçirdiğini keşfettim. *Harika*. Ve bunu neredeyse hiç fark etmemiştim.

Marc'm avı sessizliğini sürdürdü.

Çevik bir şekilde çömeldim ve sol elimle yerden geniş bir dal aldım. Yerde bunlardan bir sürü vardı, muhtemelen son buz fırtınasının zayıatlarıydı. Yerden kalktığımda Derin Gırtlak'ın bakışları beni takip etti. "Son şansın. Lanet olası adın ne?"

Bakışları benden Marc'a kaydı –Marc hırıliyordu–, ardından bana geri döndü. Ama ağzını kapalı tutmaya devam etti.

Omuzlarımı silktim. "Senin kararın." Ağırlığın büyük kısmını sol soluma verecek şekilde dalı iki elimle omzuna savurdum. Derin Gırtlak kendisini savunmak için kolunu kaldırdı. Dalın kalın ucu parçalanmaya yetecek kadar sert bir şekilde koluna çaptı. Ve dirsek kemiğini de kırdı.

Erkek kedi bir kez çılgılık attı, ardından hayran olmadan edemediğim bir iradeyle sesini kesti. Kolu neredeyse anında şişmişti. Dehşet içinde yutkundum ve tarafsızlıkla kendimi koruyarak zararı inceledim. Kolu... bükülmüş görünüyordu. Ama eklem yerinden değil.

Bana giderek artan bir korku ve kızgınlıkla bakarken, "İsmin," dedim sakince.

"Gary Rogers."

Uslu çocuk. Adı ile soyadını bir seferde vermişti.

"Gary, Jace hâlâ yaşıyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi. Kalm bir dal daha almak için diz çöktüm. Hızla devam etti. "Gerçekten. Annesi işitme menziline kadar bekleyecekler. Hâlâ yaşıyor olabilir."

"Nerede?"

Gary omuzlarını silkti. “Her yerde olabilir.” Dalı havaya kaldırdım. “Ama Cal onun evde uyumasına izin vermeyecektir. Muhtemelen arkadaki ek binadadır.”

“Teşekkürler, Gary.” Ağaç dalını kaldırdım ve o daha itiraz etmeden savurdum. Dal başına çarptı. Gary yere devrildi.

Marc’a baktım ve dalı bıraktım. “Önce onları bantlayayım, sonra gideriz.” Uyanıp Gurur sürülerindeki herkesi uyarmalarını kaldıracak gücümüz yoktu ve artık doğrudan bir tehdit olmadıklarından ikisini de öldürmeyecektim.

Marc’ın sırt çantası açıklık alana sıçradığım sırada düşürdüğüm yerde duruyordu ve bandı almak için çantayı karıştırdım. Sağ bileğimi kullanmamak için tuhaf bir şekilde hareket ederek Gary’nin ağzını bantlayıp ayak bileklerini bağlarken Marc da Jess’in başında nöbet tutuyordu. Ardından Gary’yi döndürdüm ve kırık koluna özen göstermeden el bileklerini de arkasından bantladım.

Jess de aynı muameleye maruz kaldı ama bandı çantaya tıkmak için ayağa kalktığımda, Marc baygın erkek kediyi burnuyla dürttü ve inledi.

Çantanın fermuarını çekerek, “Bayıldı,” dedim. “Haydi gidelim.”

Ama Marc, Jess’in sadece ellerini kokladı, ardından bakışlarını kaldırdı ve burnunu göğsüme çevirdi.

Nihayet soruyu anlayarak gözlerimi devirdim. “Evet, aşağılık herif beni elledi. Ama ben de onun hayalarını patlattım. Eşitlendik derim.”

Marc başım iki yana salladı ve erkek kedinin ellerini koklamaya devam etti, ardından bana doğru biraz daha inledi.

Israrcılığından rahatsız olarak nefesimi yavaşça verdim. Ben dile getirene kadar buradan ayrılmayacaktı. “Sağ başparmağıyla sol göğüs ucumu elledi. Ama bunun bedelini ö...”

Marc tekrar başını iki yana salladı, ardından ağzını açıp eğildi. Bir saniye sonra bir şey çatırdadı ve bulunduğumuz alanı taze kan kokusu kapladı. Jess'in vücudu titredi ve gözleri birden açıldı, ardından koli bantlı tıkaçın altında inlemeye ve tepinmeye başladı.

Marc geri çekildi. Çam iğnelerinin üstüne –şu anda kanla sırlıslam olmuşlardı– ağızdan küçük ve kıpkırmızı bir şey düştü. Marc dilini önce ağzının bir yanında, sonra diğer yanında temizlemek için gezdirdi. Sapkınca bir şekilde tatmin olmuş görünüyordu. Jess'in ellerine baktım ve midem bulandı.

Sağ elinde, bir zamanlar başparmağı olan kanlı bir çıkıntıdan kanlar akıyordu.

Yirmi Yedi

Küçük alanı terk etmeden önce, tişörtünden kopardığım bir parçayla ve koli bandıyla Jess'in parmağını sardım. Kullanışlı herhangi bir şey bulmak için iki erkek kedinin de üstünü aradım. Gary'den bir çakı aldım, ardından ikisinin de ceplerinden cep telefonlarını çıkarıp mesajlarını kontrol ettim. Gary'de mesaj yoktu. Eğer herhangi bir mesaj gönderdiyse bile buna ilişkin bir şey bulamamıştım. Telefonunu yere attım ve uyandığında aleyhimize kullanılamasın diye üzerine basıp parçalarına ayırdım.

Öte yandan Jess'in belli ki sınırsız mesajlaşma paketi vardı. Artık tek eliyle mesajlaşacağını düşününce bu ironikti.

Sağ bileğimdeki acıya aldırış etmeden mesaj yazdığım sırada Marc inledi. En azından hâlâ iki başparmağım vardı. "Lance'ten birkaç mesaj almış. Jace'in işini henüz bitirip bitirmediklerini soruyorum."

Yanıt hemen geldi. Henüz değil. Yakında.

Bunu Marc'a okudum, ardından biraz daha yazdım. Hâlâ kazıyoruz. Bizi bekleyin.

Lance'in ikinci yanıtı da bir önceki kadar çabuk geldi. Söz veremem...

"Hâlâ hayatta ama uzun süre için değil. Haydi." Jess'in telefonunu sol arka cebime soktum ve Marc peşimden gelirken ormana doğru ilerledim. Mümkün olduğunca sessiz hareket ettim ama ikimiz de başka bir Appalachia Gurur sürüsü üyesinin ne kokusunu aldık

ne de sesini duyduk. Jace'in vaktinden önce açılan mezarından iki buçuk kilometre sonra, bir araba motorunun sesi eve yaklaştığımız konusunda bizi uyardı.

Yavaşladık ve motor önce rölantiye geçip ardından durduğu sırada gürültüsüne doğru yön değiştirdik. Dakikalar sonra, her dem yeşil yapraklar seyrekleşmeye başladı ve basit, siyah bir çatı görüş alanımıza girdi.

Marc yanıma gelip sessizce dururken çömelerek, "İşte orada," diye fısıldadım. Birkaç adım yürüdükten sonra ağıla benzer bir yapı görüldü. Ve ağıl gerçekten de Malone'un mülkünü tanımlamak için kullanılabilecek tek kelimeydi.

Jace'in çocukluğu hakkında anlattığı çok az şeyden, babası yaşadığı sırada Gurur sürüsünün lider adamlarının ana evin arkasındaki ahır benzeri bir yerde kaldıklarını biliyordum. Ama Malone'un lider konumuna yükselmesinin ardından, ahır tam bir harabeye dönüşmüş ve sekiz yıl sonra yıkılmak zorunda kalmıştı. Bölgede para sıkıntısı olduğundan Malone ahırın yerine kullanılmış iki tane geniş karavan getirmiş, kalıcı olarak yere çaktırmış ve pencerelerin altlarına kadar tuğlayla kaplatmıştı.

Sonuç oldukça garipti ve insanların bu düzenlemenin ne kadar böyle süreceğini açık bir şekilde sorguladıklarını duymuştum. Ama bizim için avantajı ortadaydı. Arkadaki ek bina, ortadaki bina ile evin kendisinden oldukça kopuktu. Eğer Jace sonuncusundaysa, Gurur sürüsünün geri kalanını uyarmadan onu alabilirdik.

Ağaç sırasının yanında durduğumuz yerden, üç binayı da yan taraftan görebiliyorduk. "Dosdoğru arka binanın arkasından yaklaşmalıyız," diye fısıldadım ve bakışlarımı kaldırdığımda Marc'ın çoktan harekete geçtiğini gördüm. Botlarımın altında ezilebilecek şeylerden kaçınmaya dikkat ederek hızla peşinden gittim ve mülkün çevresinden yürüdük.

Ortadaki bina arka taraftaki karavanın ardında neredeyse kaybolmuştu ki birden menteşeler gıcırdadı ve bir kapı kapandı. Marc yanımdayken donup kaldım.

“... sadece bu gece özel bir şeyler pişirmek isteyebileceğini düşünmüştüm. Ne de olsa Jace eve döndü.”

“Bunu düşünmemiştim ama ev yapımı yahniyi hep sevmişti. Belki yanma da biraz patatesli ekmek yaparım.”

Bu tanıdık sesi duyunca yüreğim burkuldu. Patricia Malone. Bir dakika sonra asıl evin yan bahçesine doğru ilerlerken sondaki iki binanın arasında ortaya çıktı. Bizden uzaklaşıyordu ama arkadan bile, hatırladığımdan daha zayıf olduğunu, kahverengi saçlarında artık beyazların bulunduğunu görebiliyordum.

Alex Malone onu nazıkçe ama kararlı bir şekilde tek kolundan yönlendiriyor, Jace’in eve dönüşü için hazırlanacak akşam yemeği için ona tavsiyelerde bulunuyordu.

“Kahretsin. Patti’den kurtuldular,” diye fısıldadım ve Marc inledi. Malone’lar ana evin arka kapısına doğru yön değiştirerek ortadaki binanın çevresinden dönüp gözden kayboldukları sırada onları seyrettik. “Haydi gidelim.”

Mülkün arkasındaki ağaçların kenarından, son binadaki pencere-lerden içeriye görebiliyorduk. Ne yazık ki iki pencere yırtık pırtık ama ışık geçirmeyen perdelerle örtülüydü ve üçüncüsüye basit bir beyaz jaluzi yüzünden hiç görülmüyordu. Ama diğer ikisi kapalı değildi ve şans eseri, birisi mutfağa, diğeri salona bakıyordu.

Yanımızda dürbün getirmiş olmayı dilerken bir hareket dikkatimi iki pencereden daha geniş olana çekti ve Jace’in salondaki kanepeye oturduğunu gördüm. Bitkin, gergin ve sinirli görünüyordu.

Sağ arka cebimden kendi telefonumu çıkardım ve tekrar yazmaya başladım. Marc omzumun üzerinden bakıp ben yazarken okudu.

DÖNÜŞÜM

Senin casus olduğunu düşünüyorlar. Arkadayız. Pencereden seni görebiliyoruz.

Mesajı gönderdim ve hemen sonra Jace oturduğu yerde doğrulup telefonunu arka cebinden çıkarmak için öne eğildi. Telefonunun kapağını açtı ve kaskatı kesildi; Jace'e işte bu yüzden daha önce mesaj atmamıştım. Yardım edecek kadar yakınlaşmadan tepkisinin bizi ele vermesini istememiştim.

Ama ardından Jace'in duruşu gevşedi ve pencereye hiç bakmadan telefonunu kapadı. Sakin davranıyordu. Odanın karşısındaki birisine bir şeyler dedi ve dudaklarını o mesafeden okuyamasam da –zaten büyük olasılıkla dudak okuyamazdım– söylediği her neyse belli ki odadaki kişide hiç kuşku uyandırmamıştı.

Jace öne eğildi ve masadaki kutudan bir şey içti, ardından göremediğimiz kişiye bir şeyler söyledi. İki dakika içinde kimse ona saldırmayınca, dikkatim başka yerlere kaydı. “Bak,” diye işaret ettim ve Marc'm bakışları son binanın bitişiğinde yan yana sıralanmış dört arabayı gösteren parmağını izledi. Jace'inki üçüncüydü ama diğerlerini tanıımıyordum.

Ana evin önünde muhtemelen birkaç tane daha araba vardı ama yakalanmadan onlar hakkında yapabileceğim hiçbir şey olmadığından, belki diğer üçünü en az riskle kullanılmaz hale getirebilirdim.

Gary'nin çıkısını almak için sırt çantasını karıştırdığım sırada Marc'ın burnu kolumu dürttü. Soğuk metali elime aldığım sırada, “Hemen döneceğim,” diye fısıldadım. Çantayı Marc'ın yanına bıraktım ve aptalca bir şey yapmamam için beni uyararak yavaşça hırlamaya başladı. Sırada çakıyı açtım.

“Sadece avantaj sağlamaya çalışıyorum,” diye fısıldadım. “Burada bekle. Hemen döneceğim.”

Ben ilerlerken Marc'm hırlaması arttı, ardından ben ağaç sırasından geçip ilk arabaya doğru çömelerek koştuğum sırada kızgın bir

inlemeye dönuştü. Ama peşimden gelmedi. Benim risk almamdan ne kadar endişe duyarsa duysun, yakalanırsam bana zarar gelmeyeceğini ama beni ve Jace'i kurtarması için ona ihtiyaç duyacağımı biliyordu. Ve eğer Marc da yakalanırsa, hepimiz ayvayı yerdik.

Ormandan ilk arabaya doğru on metrelik bir mesafeyi geçerken, nabzım bacaklarımla birlikte hızlandı. Ağır bir şekilde nefes alıp -efordan ziyade gerginlikten- sırtım ilk arabanın yanına değerek yere kaydım ve görülüp görülmediğini anlamak için birkaç saniye bekledim. Kot pantolonuma değen çakıl taşları keskin ve soğuktu, soğuk rüzgâr yanaklarıma batıyordu. Motor soğurken arkamda ses çıkartıyordu. Bu, motorun çalışma sesini duyduğumuz için buraya gelmemizi sağlayan arabaydı.

Yirmi saniye sonra kimse bağırıp dışarı çıkmayınca, dizlerimin üzerinde yükseldim ve Gary'nin bıçağını sağ ön lastiğe sapladım. Ardından bıçağı çektim ve X şekli oluşturmak için ilki üzerine ikinci bir kesik daha attım. Hava lastikten tıslayarak çıkınca irkildim. Parlak fikrim aşırı sessizlikte çok gürültü yapmama sebep olmuştu.

Damarlarıma adrenalin pompalanırken arabanın arkasına doğru ilerledim ve bir lastiği daha kestim, ardından tekrar hızlı bir şekilde ormana doğru hareket ettim ve diğer arabaya geçerken sol ön lastiğini de kestim. Jace'in kiralık aracını atlardım ve mümkün olduğunca hızlı ve sessiz bir şekilde diğer iki aracı daha kullanılmaz hale getirmek için devam ettim. İşim bittiğinde, sondaki ek binadan yarım metre ötede oturdum. Arka basamaklardan altı metre ötede.

Kalbim küt küt atarken ormana baktım, burnum soğuktan uyuşmuştu ve akıyordu. Marc görünürde yoktu ama beni izlediğini biliyordum. Bekliyordu. Basamaklara baktım, ardından tepedeki pencereyi ve bir buçuk metre ötesini görmek için boynumu uzattım. Jace bana ihtiyaç duyarsa içeri girebilirdim. Yanında kim varsa onu

haklayabilir, Lance'i bayıltır, ardından arka kapıdan taşıyıp ormana götürebilirdik.

Fakat ya Lance içeride değilse? Belki Jace o yüzden henüz hamle yapmamıştı. İçeri girersem ve Lance orada olmazsa, her şey mahvolurdu.

Marc beklememi söylerdi. Ormana onunla geri gitmemi, izleyip dinlememi. Babam da aynı şeyi söylerdi.

O yüzden bekleyecektim.

Yarı donmuş halde, çakıl taşlarının üzerine çöktüm, ardından eğilerek ilk iki arabanın yanından geçtim. Kiralık arabaya gitmek üzereydim ki arkamdan hızlı hızlı ilerleyen ayak sesleri duyuldu. Birisi koşuyor, ana binanın olduğu yönden gelerek ilk ek binanın etrafından dolaşıyordu.

Çakıl taşlarının üstüne çöktüm. Yere çökerken çakılardan çıkan sesin beni ele verdiğinden emindim. Ardından çakılların hâlâ çıtırdadığını fark ettim. Ayak sesleri şimdi çakıl taşlı araç yolundan geliyordu ve kendi çıkardığım sesi örtmüştü.

Kalbim kulaklarımda atarken dikkatli bir şekilde kalktım ve Alex Malone'un araba sırasının arkasından geçip sondaki ek binaya doğru ilerlediğini görmek için tam zamanında ikinci arabanın yanından baktım. Kararlı bir tavrı vardı ve dudakları düz, zalim bir çizgi halindeydi. Görev başındaki bir adam gibi görünüyordu.

Jace'i öldürmek için gelmişti.

Kahretsin. Menteşeler gıcırdadı, ardından karavanın ön kapısı çarpıp kapandı. Sırtım kiralık arabanın ön çamurluğuna dayalı halde Marc'a bakmak için çakıl taşlarının üzerinde döndüm. Pencerelerden hiçbirinin araba sırasına bakmamasından memnun bir şekilde bir elimi çılgınca salladım. Marc'ın beni görüp göremediğini bilemiyordum ama Alex'in yaklaştığını duyduğundan emindim; kedi kulakları benim insan kulaklarımdan çok daha iyiydi.

Hâlâ izlediğini umarak karavanın arka kapısını abartılı bir hareketle gösterdim, ardından binanın köşesine ulaşana kadar ilk iki aracın önünde eğilerek yürüdüm. Evlerin geri kalanının görüş alanından çıktığımdan doğrularak duvara yaslandım. Arkamdan gelen boğuk sesleri dinlediğim sırada, ormana bakıp Marc'a ait bir işaret aradım.

Kış soğuğuna karşı bütün pencereler kapalıydı ve çakıla bastığım sırada bu lehimeyken, kapalı pencereler kulak misafiri olmak için hiç uygun değildi. Bilgi edinmek için yanıp tutuşarak duvar boyunca yavaşça ilerledim. Tuğla çıkıntısı ceketime takıldı. Attığım her adımda belirsiz sesler daha net hale gelmeye başladı. Perdesiz ilk pencerenin yanında durdum; kalbim göğüs kafesimde hızlı, kuvvetli ve kısa bir ritimle atıyordu.

"... bizim ne kadar aptal olduğumuzu düşünüyorsun?" diye sordu Alex ve hızlı atan kalbim vücuduma kanı o kadar hızlı pompaladı ki kedi gözlerim hafifçe kararmaya başladı.

Jace'in yanıtı benim çıkaramayacağım kadar kısık sesli ve sakın çıkmıştı. Ona mesaj attığıma birden memnun oldum. Aksi takdirde üvey kardeşinin suçlamalarına karşı hazırlıksız yakalanırdı.

"Annem buna inanabilir ama ben o kadar... keriz değilim. Buraya gerçekten de Sanders'lar için casusluk yapmak için gelebileceğini, ardından yüzün bile dağılmadan çıkıp gideceğini düşünmedin, değil mi? Ya da canlı."

"Alex..." Jace temkinli konuşuyordu, ardından bir şey duvara çarparken başımın arkasından sağlam bir güm sesi geldi. Jace inledi.

"Kaldır onu," diye emretti Alex.

Adrenalin damalarımnda yükseldi. İşareti almıştım.

Marc tam ormandan çıktığı sırada ağaç sırasına doğru baktım ve beklemesi için sessizce yalvararak avucumu havaya kaldırdım. Marc'm varlığını açığa çıkarmadan Jace'i dışarı çıkarabilirsem daha iyi olacaktı. Ayrıca sürpriz bir destek kuvvetiyle daha fazla şansımız

olurdu; eğer onun burada olduğunu bilmezlerse, kendilerini ona karşı savunamazlardı.

Marc başını iki yana salladı ve duymamama rağmen, hafifçe hırladığından emindim. Israrlı bir şekilde elimle gitmesini işaret ettim ve sonunda başıyla onayladı. Ama karşıma çıkan ilk sorunda –ya da seste– arkamda olacağını biliyordum.

Buna güveniyordum.

Çakıyı elimde tutmaya devam ederek basamaklardan hızla çıktım ve arka kapıyı açıp her tarafı dolaplarla çevrili, küçük bir mutfığa girdim.

Bitişik odadaki Alex bana şaşkınlıkla bakakaldı. Bir çekici havada savurmaya hazır bir şekilde tutuyordu. Jace eskimiş halının üzerinde dizlerinin üzerinde duruyordu, bilekleri arkasından bağlıydı, başının sağ tarafı şişmiş ve morlaşmaya başlamıştı. Gözleriyle bir yere odaklanamıyordu ve orada olduğumu biliyor gibi görünmüyordu. Alex'in şaşkınlıkla geçirdiği saniye içinde Jace devrilen bir ağaç gibi sağa düşmeye başladı. Lance arkasından kolunu tutmasaydı yere düşerdi.

Gördüklerimi anlamam yarım saniyemi aldı. Ardından çakıyı tezgâha bırakıp mutfaktan fırladım. İki elimle kısa tezgâhın ucundan destek alarak atladım ama ağırlığımı daha çok sol koluma verdiğim için yamuk bir şekilde havalandım. Salona girdiğim anda sağ ayağım Lance'in kolu yerine başına çarptı. Lance kanepeye şuursuz bir biçimde yayıldı.

Alex irkilerek geri sıçradı ve çekiç kullanan kolu yanına düştü.

"Jace?" Bir gözüm Alex'teyken yanına diz çöktüm. Aniden çakıyı bırakmamış olmayı diledim. Jace'in başı kulağından alınca kadar şişmişti ve derisi her saniye koyulaşıyordu. Kırık kemiği olup olmadığını anlayamadım ama sersemlemişti. Neredeyse bilinçsizdi.

Tekrar düşmeye başladı ve kendisine çabucak gelmesini umarak onu kalçasının üzerine indirerek tekli bir koltuğa dayadım. Ayak bi-

lekleri bantlıyken kolay iş değildi. Eğer çekiç çarpsaydı, kafası sadece çürümez, içine göçerdi. Demek ki yumruk yemişti. Ya da tekme. Her şekilde de iyi olacaktı.

Olmak zorundaydı.

Yumruklarım dışında bir şey olmaksızın yavaşça ayağa kalkarak Alex ve çekiciyle karşı karşıya geldim. Şuna tek bir yumruk diyelim; tezgâhın üzerinden atlayışım yüzünden sağ bileğim yine acıyordu. “Casusluk yapmıyor, Alex.” Sesimin sakın ve kendinden emin çıkmasına çalıştım ama hem silahsızdım hem de düşman bölgesindeydim.

“Evet ve sen de bunun ispatisın, değil mi?” Alex küçümseyerek güldü. “Baban için casusluk yapmadığına dair yani.”

“Manevi destek için buradayım.” Yana adım atıp tezgâhın üzerinde bıraktığım çakıya yaklaştığım sırada dikkatini Jace’ten uzaklaştırdım. “Buraya tek başına gelmek istemedi. Başına *bunun* gelmesi olasılığına karşı.” Ceketimin, bilekliğimi saklayıp zayıflığımı gizlemesine memnun bir şekilde sağ kolumla bütün odayı gösterdim.

“Ve sen de bagajında mı saklanıyordun?”

Ama ben daha cevap vermeden Jace başını ovalayıp sağ tarafında kıınıldandı. “Faythe? Burada ne yapıyorsun?”

Harika. Yarım yamalak hikâyem mahvolmuştu.

Açık arka kapıdan gelen cereyanla titreyerek, “Seni kurtarıyorum,” dedim tıslarcasına.

Alex güldü ve ellerini çekiciyle birlikte hareket ettirdi. “Ve bunda harika bir iş çıkarıyorsun. Şimdi, ben babamı ararken güzel bir şekilde oturursan, söz veriyorum sana zarar vermeyiz. Babam seni gördüğüne neredeyse benim kadar sevinecek.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Neden sen oturup çeneni kapamıyorsun? Ben de kapıdan çıkarken yüzünü tekmelemeyeceğime söz veririm.”

Alex'in bakışları soluma kaydı. Açık kapıdan bana doğru hareketli bir bulanıklık hızla geldiği sırada döndüm. Nefesimi tutacak vaktim bile olmadı. Boynum kavrandı. Vücudum duvara çarptı. Omurgamdan yukarı acı yayıldı ve başımı kamçıladi. Şiddetli bir saldırıyla ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Beni duvara yapıştırıp boğazımı sıkın el yüzünden nefes alamıyordum. Ayaklarım havada sallanıyor, başım dönüyordu. Önümdeki bulanık yüz netleşmiyordu. Hava olmadan saldırganımın kokusunu belirleyemiyordum.

Elini tırnaklarımla çizerek tırmaladım. Ağzımı faydasız bir şekilde hava almaya çalışarak açmışım. Hedefsizce tekme atıyordum, botlarım bacaklarına tekrar tekrar, faydasız bir şekilde çarpıyordu. Bulanıklaşan görüntü karardı. Boğazım kalın ve işe yaramaz geliyordu. Kulaklarım çınlıyordu. Başımdaki baskı başımı kocaman hissetmeme neden oluyordu.

"Hey, Faythe, seni tekrar görmek hoş." Ses tanıdıktı ve zihnimde bıraktığı ekşi hatıra, acı ve öfke dolu başka bulanık hatıraları çağırdı. Gözlerimi açmaya çalışıp koca eliyle boğazımı sıkın kabarık saçlıya odaklanma zorladım.

Onu taniyordum. Onu *nereden* taniyordum? Daha fazla oksijen olmadan, yüzünü bir yere oturtamıyor ya da ismini hatırlayamıyordum.

"Lanet olsun, Dean, bırak nefes alsın," diye küfretti Alex. "Boğduğun kişi benim müstakbel karım."

Boğazıma sarılan eller gevşeyince biraz nefes alabildim. Ama hâlâ boğazımdan tutularak havada sallanıyordum. Parmaklarını tırmalamaya çalışıyor, boğazımdan çekmeye uğraşıyordum. "Henüz senin olmadı..." Dean sırtarak bana baktı ve bakışları aşağı kaydı. Gömleğimin içini görebiliyordu.

"Hayır. Asla." Tutuşunun çeneme yaptığı baskıya rağmen ağzımı açık tutmaya çalışarak güçlükle soludum.

Göğüslerime bakmaya devam ederek, “Her neyse, bu dışının senin baş edebileceğinden daha fazlası olduğunu düşünüyorum,” dedi Dean. “Feci bir sol kroşesi var.”

Ve birden hatırladım. Uçuk sarı saçlı, beyinden çok kası olan uzun fedai. Colin Dean. Montana’daki duruşmam sırasında Brett Malone’u kurtarmak için bayılttığım Kanadalı salak.

“Onu yere indir,” diye homurdandı Alex. Dean omuzlarını silktilti, ardından eli hâlâ boynumdayken beni yere indirdi. Parmaklarım onunkilere bastırırken beni hâlâ duvara yapıştırmaktaydı.

Sağ dizimi hızla yukarı kaldırdım ama boşta kalan eliyle bunu rahatlıkla bloke etti. “Beni sert davranmaya zorlayacaksın, değil mi?” Gözlerindeki parlaklık istediğinin tam olarak bu olduğunu söylüyordu.

“Sen. Malone. İçin. Mi. Çalışıyorsun?” diye soludum.

Dean sırttı. “Yaklaşık bir aydır.”

Malone ülke dışından işe adam alıyordu. Pislik herif iç savaşımıza tarafsız olanları çekiyordu. Bunun sonu iyi *olamazdı*.

Düştüğü yerden, görüş alanımın alt kısmından, “Bırak onu,” diye emretti Jace. Gözleri odaklanmıştı; aramıza dönmüştü, neyse ki. Ama Marc neredeydi?

Dean arkasını dönmeden güldü ve Jace, Alex kaburgalarına tekme atana kadar hırladı. Jace sızlandı ve yeni yarasını tutmaya çalıştı ama elleri ve ayakları bağlıyken yapabildiği en iyi şey dizlerini gittikleri kadar yukarı çekmekti.

Jace’i yalnız bırakması için ona bağırmaya çalıştım ama çabam boğulurcasına öksürmemle sonlandı. Bağırmaya yetecek kadar hava alamıyordum.

“Bırak, zavalı kız nefes alsın,” diye emretti Alex ve Dean’in elleri biraz daha gevşedi. Kanı tırnaklarımın altında yapış yapıştı, artık düzgün bir şekilde nefes alabildiğim için kokusu hoş geliyordu.

Ama yalnızca Alex'e bakıyordum. Hâlâ Dean'in tutuşundan kurtulmaya çalışarak, "Ona tekrar dokunursan seni öldürürüm," diye yemin ettim.

Alex'in kaşları havaya kalktı. "*Jace* için beni mi öldürürsün?" Bana yaklaştı ve Jace tekrar hırladı. Alex benden ona, ardından tekrar bana baktı ve ben kızarınca gözleri ani bir anlayışla kısıldı. Diz çöktü ve ağabeyinin başını saçlarından tutup çekti, ardından aşağı eğilerek bir oyuncunun sahnede fısıldaması gibi kulağına fısıldadı. "Müstakbel gelinimle mi yatiyorsun?"

Jace'in çenesindeki kaslar öfkeyle kabardı ama ellerini veya ayaklarını kullanamadığından yalnızca faydasız bir şekilde debelelebiliyordu. Tekne atıp tırmalayarak Dean'le daha fazla mücadele ettim ama her şeyin açığa çıkmasından korkarak çenemi kapalı tuttum. Marc muhtemelen hemen dışarıda, açık kapıdan atılmak için en iyi zamanı bekliyordu.

Alex başını kaldırıp bana baktı. "Bunun 'aile içinde' sözüyle anlatılmak istenen şey olduğunu sanmam." Tekrar Jace'e döndü. "Piç yavrunu üzerinde hâlâ kanlar varken öldürürüm, bunu biliyorsun, değil mi? Tıpkı babamın seni öldürmüş olması gerektiği gibi. Sanırım şimdi bu onur tamamen bana kaldı..." Alex çekici iki eliyle başının üzerine kaldırdı.

"Hayır!" Dean'in elini bıraktım ve sol yumruğumu kaburgalarına geçirdim. İnledi ve gözlerini kırptı, ardından boştaki eliyle kolumu başımın üzerinde duvara yapıştırdı. Ona odaklanabileyim diye gözlerimdeki çaresiz yaşlara engel olarak, "Alex, hayır! Lütfen," diye yalvardım.

Alex bana baktı. Bir şey ayaklarının dibinde hareket etti. Aşağı bakınca arkasından birdenbire Jace'in sağ elinin çıktığını gördüm. Kardeşinin ayak bileğini yakalayıp çekti.

Alex yere sert bir şekilde düştü, afallamıştı. Jace dizlerinin üzerinde yuvarlandı ve hâlâ sol tarafında uzanan Lance'in üzerine eğildi. Elinde bir çakıyla anında doğruldu. Alex çekici salladı. Jace kardeşinin kolunu bloke etti. Çekiç gürültüyle yere düştü.

Metalik bir ses çıktı. Jace çöelmeye devam ederek kardeşinin etrafından kıvrıldı. Bıçağı Alex'in boğazına bastırdı ve Alex donup kaldı. "Yavaşça ayağa kalk," diye fısıldadı ve birlikte kalktılar.

Jace'in sol eli şimdi kürk kaplı bir pençeydi. Koli bandını kör tırnağıyla kesmişti; bu benim henüz iki hafta önce keşfettiğim bir teknikti.

Alex'in elleri yanından gevşek bir şekilde sarkıyordu, kocaman açılmış ve sinirli gözlerle ayakta duruyordu. Jace'in bıçağının bir darbesiyle ölürdü. Jace kardeşini kenara çekti. Herkes birbirini görebiliyordu.

"Kızı bırak, yoksa onu öldürürüm," dedi Jace ve nabzım boğazımdaki ele çarparak atmaya başladı. Bunu yapardı. Gözlerinden görebiliyordum.

"Onu bırak," diye karşı koydu Dean. "Yoksa kızı öldürürüm." Kocaman eliyle bir sıkışta boynumu kırabilirdi.

"Onu öldürürsen Cal kemiklerini verandada rüzgâr çanı diye sallandırır. Tabii bunu önce Alex yapmazsa."

"Kızı kes," diye emretti Alex ve ilk başta onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. Ama Dean tereddüt etmedi. Boynumdaki tutuşunu gevşetmeden kolumu bıraktı ve Gary'nin çakısını bıraktığım yerden aldı.

Bir yumruk daha savurdum, bunu pek fark etmedi. Bir saniye sonra çakının ucu çenemin soluna, kulağımın hemen ucuna bastırılmıştı. Panik bir sel gibi üzerime geldi ve donakaldım. "Onu bırak, yoksa yemin ederim kızı ikiye ayırırım." Dean beklentiyle gözleri parlarken bana baktı.

DONUŞUM

“Ona ihtiyacınız var. Onu kesmeyeceksin,” diye ısrar etti Jace aına ben daha iyisini biliyordum. Montana’da Dean’in fiziksel olarak hakkından gelmiş, ardından onun bir korkak ve yalancı olduğunu ispatlamıştım. Utanç içinde eve gönderilmişti ve intikam almak için hevesliydi.

“Yap şunu,” dedi Alex ve kalbim göğsümden çıkmaya çalışırcasına atmaya başladı. “İhtiyacım olan şey yüzü değil.”

Dean bana gülümsedi. Kanımı o kadar hızlı aktı ki başım döndü. Burnum açık olmasına rağmen nefes alamıyordum. “O sol kroşeyi hatırlıyor musun?” Aşağı bastırdı ve çakı tenimden içeri girdi.

Yirmi Sekiz

Çakının ucu yanağıma batarken, “Dürmam için yalvarsana,” diye fısıldadı Dean. “Bana yalvarırsan dururum.”

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. Çığlık atmak istedim. Ona vurmak istedim. Çıplak parmaklarımla gözlerini tırmıklayıp yuvalarından çıkarmak istedim. Ama çakıyı daha derine iteceğinden korkarak kımıldamaktan korkuyordum.

Ayrıca yalvarmayacaktım da. Hayatım için? Belki. Başkasının hayatı için? Kesinlikle. Ama biraz rahatsızlık ve çirkin bir yara izinden kaçınmak için değil. Kinci bir psikopatın güç için duyduğu susuzluğa boyun eğmek için değil.

O yüzden Dean çakıyı derimin içinde sürükledi. Nefesimi tuttum ve gözlerimi kapamamak için savaştım. Güçsüz görünmemek için. Çene kemiğimin hattını izleyerek yavaşça kesti, içimden çığlık atarak hareketsiz bir şekilde durdum. Acı kolumdaki pürüzlü kesikle karşılaştınca küçüktü ama gözlerim anında yaşardı. Yaşlar yeni yarama battı, yüzümden aşağı akarak çenemden damlayan kanı sulandırdı. Kokusunu alabiliyordum. Görüş alanımın sol altında koyu kırmızı bir bulanıklıktı.

“Dur.” Jace’in sesindeki öfke Dean’in geleceği kadar umutsuz, kendi öfkem kadar karanlıktı.

Dean durdu ama çakıyı tenimden ayırmadı. “Alex’i bırak ve dizlerinin üzerine çök. Ne kadar çok beklersen, o kadar çok keserim.”

DÖNÜŞÜM

Dudaklarım dışında bir şeyi kımlıdatmayarak, “Hayır,” diye fısıldadım. Eğer Jace kardeşini bırakırsa Alex onu öldürürdü. Hiç tereddütsüz. Zevk için işkence yapmadan. Kötü adam monoloğu yapmadan. Sadece başına tek ve ölümcül bir darbe. Hem onu hem de Kaci’yi kaybederdim. “Hayır, Jace.”

Marc, nerelerdesin?

Jace’e baktım ve yüzündeki ifadenin öfkem kadar acımı da gerçekten paylaşıyormuş gibi ızdırapla çarpıldığını gördüm. Çakının ucu Alex’in boynuna bir çukur oluşturacak kadar batmıştı ama tenini henüz kesmemişti. Derin, titrek bir nefes aldı ama emrimle konumunu korudu.

O yüzden Dean biraz daha kesti. Yavaşça.

Boğazımdan bir kedi inlemesi çıktı. Yumruklarım daha da kıvrıldı. Yara için endişeli değildim; canımı acıtmaya çalışmıyordu.

İtiraf ediyorum: Yara izi yüzünden kızgındım.

Yaraları hızlı bir şekilde iyileştirebilirdik ama onları silemezdik. Bu yüzden Dean’in yüzüme yaptığı şey kahçı olacaktı. Pislik herif işaretini kazıyordu ve aynaya her baktığımda ya da yanağıma her dokunduğumda iz orada olacaktı. Hayatımın sonuna kadar, yüzümü her gördüğümde Colin Dean’i ve Alex’in ona, bana ne yapmasını söylediğini düşünecektim. Jace beni her gördüğünde hatırlayacaktı.

Marc da.

İnlediğimi duyduğunda Jace yüzünü buruşturdu. “Çakıyı şimdi bırak,” diye hırladı. Onu ve Alex’i görmek için gözlerini sağa çevirdi. “Yoksa yemin ederim onu öldürürüm.”

Dean omuzlarını silkti ve çakı dudaklarımın kenarına doğru yavaşça sürüklediği sırada çakı daha derine battı. “Onu öldürürsen ben de kızı haklarım. Diğer yanağımı da güzelleştirdikten sonra.

Alex itiraz edercesine hırladı ama kimse onu dikkate almadı.

“Ne düşünüyorsun, dişicik?” diye devam etti Dean. “O tarafında küçük, sevimli bir çiçeğe ne dersin? Veya belki adının baş harflerine... Bu şekilde, bacaklarını kim için açarsan aç, o adam yüzüne bir defa bakınca, benim çoktan orada olduğumu bilecek.”

Yanağımı kımıldatmamaya çalışarak, “Asla olmaz...” diye fısıldadım kenetlenmiş dişlerimin arasından. Öfke içimde sıcak, ağır ve tamamen âciz bir şekilde köpürüyordu. Ama işi daha kötü hale getirmeden yapabileceğim bir şey yoktu. O fark etmeden dişlerimi ya da ellerimi dönüştüremezdim. Bir fırsata ihtiyacım vardı. Bir harekette bulunmama yetecek kadar dikkatini dağıtacak bir şey.

“Asla, asla deme...”

En sonunca çakı dudağımın ucuna ulaştı ve Dean çakıyı yüzümden çekti. Çenemi gözyaşlarımın akmasına engel olmaya çalışarak sımsıkı kapadım. Ama yine de aktılar ve kalbi kırık, çileden çıkmış bir hıçkırık için kendime izin verdim. Bitmişti. Bundan sonra her ne olursa olsun –sonraki nefesimde onu öldürsem bile– Dean’in işareti her zaman orada olacaktı.

“Onu bırakmaya hazır mısınız?” Dean’in sözleri Jace içindi ama delirmiş bakışı asla benden ayrılmadı ve çakı boynumun yakınlarında oyalandı. Cevap gelmeyince, çakıyı tekrar kaldırdı ve soğuk, kanla ıslanmış çeliği göğüslerimin arasından, tişörtümün geniş yakasından aşağı kaydırıldı.

Çakının şimdi kalbimden birkaç santim ötede olduğunun çok iyi farkında olarak, “Yapma,” diye fısıldadım.

“Dean...” diye uyardı Alex. “Yüzü.”

Tam da Jace’in, “Onu tekrar kesersen seni öldürürüm. Tabii bunu önce kendisi yapmazsa,” diye hırladığı sırada.

Dean sırttı. Aşağı doğru hızlı bir darbe gömleğimi ortasına kadar ikiye ayırdı. Çakı sütyenimin önüne takıldı, ardından o da koptu ve boynumdan göbeğime kadar çıplak kaldım. “Belki tek süslememiz

gereken yüzün değildir. İki tane halka düşünüyorum...” Tenimi kesmeden çakının ucunu sol göğsümün kıvrımı üzerinde hafifçe sürükledi.

Kalbim küt küt atıyordu ve öfke bir şenlik ateşinin sıcaklığı gibi beni dağlıyordu. Artık yardım almaya hazırdım. Tekrar Jace’e baktım ve bir şeyler yapması için sessizce yalvararak gözlerimi kırpıttım. Dean’in göğsümü oymasına engel olacak herhangi bir şey. Alex’i bırakmak dışında herhangi bir şey.

“Sorun nedir, Jace?” diye alay etti Dean ve serçe parmağıyla gömleğimin sol yarısını kenara ittiğinde tenim karıncalandı. “Bu hafif makyajdan sonra onu istemeyecek misin?”

Jace yutkundtu ve çakıya, sol göğüs ucuma doğru hafifçe gelen ucuna baktı. İşleri daha fazla kötüleştirmekten korkuyordu. Ondan gelecek herhangi bir hareketin Dean’in beni tekrar kesmesine neden olacağından korkuyordu. İşaretini başka bir yere bırakmasından.

Ben de aynı şeyden korkuyordum. Bıçağı kendi tenine batırma korkusuyla derin bir nefes almaktan ödüm kopuyordu. Ama bu canavarın lanet olası iğneliği olmayacaktım!

“Seni piç,” diye fısıldadım. Hâlâ sıkıdığı boğazımdan nefes almaya çalıştım. “Sen nasıl birisin böyle?”

Çakının arkasını göğsümün etrafında sürükleyerek, “Ben de sana bunu soracaktım,” diye mırladı Dean. “Neden bir serseriye ve Malone’un harcanabilir üvey oğluna veriyorsun da sıra bana gelince cevap ‘asla’ oluyor? Bu günlerde bacaklarını dolamadığın tek kişi benmişim gibi görünüyor.”

Jace’in hırlaması odada yankılandı. Kendi çakısını çekti ve dizleriyle Alex’i öne itti. Alex şaşkınlık içinde homurdandı ve Dean sese doğru dönerken çakıyı bir iki santim kadar çekince bana sahip olabileceğim en iyi fırsatı verdi.

Dean'ın yumruğunu tuttum –hâlâ çakıyı tutuyordu– ve öfkemin olanca kuvvetiyle kıvırdım. Elini kendimden uzaklaştırdım. Sertçe. Çakı göğsüne girdi, sol tarafının altına. Çakı kemikten hiçbir direnç görmeden en sondaki iki kaburganın arasına kaydı.

Dean'ın gözleri büyüdü. Ağzı açıldı. Sol eli çakıyı tutmak için boynumdan çekildi. Kan kemerine doğru akarken tişörtünü ıslattı.

Derin bir nefes aldım, ardından iki elimle onu ittim. Dean geriye doğru tökezledi ve Lance'in bacağına takıldı. Çakının kabzası hâlâ elindeyken kalçasının üzerine düştü. Bana şaşkınlıkla bakıyor ve bariz bir şekilde çakıyı çekmekten korkuyordu.

"Ona da bir şey yap." Konuştuğumda yanağımda hissettiğim acıyla irkildim, ardından parçalanmış gömleğimin bir yarısını diğerinin üzerine çekerken başımı Alex'e doğru salladım, sonra kapalı durmaları için iki parçayı kot pantolonumun içine sıkıştırdım. Olabildiğince kapalı.

"Önerin var mı?" Jace artık insan olan sol eliyle üvey kardeşini boğazını yakaladı ve yüz yüze bakacakları şekilde onu döndürdü. Çakıyı tekrar Alex'in boğazına bastırmıştı. "Onu öldürmeliyim. Benim işimi bitirecekti, ardından..." Gözleri gömleğimden arta kalanlara kaydı ve parlak mavi gözleri öfkeyle parladı.

"Deneyecekti." Tezgâhın ucundan on santim kalınlığındaki telefon rehberini aldım, ardından adımlarımla bütün yapıyı sallayarak ağır ağır yürüdüm. Kolumdaki acıya rağmen rehberi iki elimle savurdum. Rehber Alex'in başına çarptı. Jace onu bıraktı, Alex'in bacakları boşandı. Sersemlemişti ama baygın değildi, bu yüzden yanma çömeldim ve çenesini tutarak bana bakması için zorladım. Jace her ihtimale karşı çakıyla tepesinde duruyordu.

"Seninle asla evlenmem. Seninle asla isteyerek sevişmem. Ve iznim olmadan bana dokunduğun gün, kendi testislerini tek parça halinde yutacağın gün olur. Anlıyor musun?"

Alex dişlerini gıcırdattı ve bana dik dik baktı. Ama cevap vermedi.

“Aptal, inatçı pislik. Eğer babanın izinden gidersen, sen de onun gibi öleceksin. Kıçını daha sonra tekmeleme derdinden kurtulmak için seni muhtemelen şimdi öldürmeliyim.” Ama bir kişinin hayatını aktif olarak tehdit etmeyen birisini öldüremezdim. Ben *iyi* olandım ve doğru ile yanlışın bir arada bulunduğu ortamlarda bunu hatırlamak bazen çok zor oluyordu. Bu yüzden ayağa kalktım ve hayatta kalacağından emin olmak için son saniyede darbeyi yumuşatarak başına tekme attım.

Gözleri kapandı, başı bir yana yuvarlandı ve çenesi sarktı. Ama hâlâ nefes alıyordu. *Güzel.*

Şimdi kritik an bittiğinden ve –çoğunlukla el değmeden– kurtulduğumdan, ağrılarım ve acılarım yüzeye çıkmaya başlıyordu. Sağ bileğim keskin bir şekilde ağrıyordu ve suratım partiye getirdiğim çakı ve kendi gözyaşlarımın tuzu yüzünden canlı canlı derim yüzülmüş gibi yanıyordu.

Televizyonun tepesinden yarısı kullanılmış bir koli bandı kapıp Jace’e attım. “Onları bantlayalım mı?”

Mutfakta, tezgâhın üzerindeki rulodan kâğıt havlunun sonuncu parçasını çektim ve yağ sıçramış tost makinesinde yüzüme bakmak için eğildim. İnlememeye çalıştım ve daha fazla gözyaşının akmasına engel oldum. Kesik uzun ve düzdü, kan boynum ile işe yaramaz gömleğimin yakası dâhil olmak üzere, altındaki her şeyi lekelemişti. Kâğıt havluyu lavaboda ıslattım ve dikkatli bir şekilde kanı sildim, akmasının durduğunu görünce biraz rahatladım. Ardından başka bir rulo bulmak için lavabonun altına eğildim; yolda işe yarayabilirdi. Ama onun yerine önceden doldurulmuş birkaç tane uyuşturucu şırınga içeren küçük, kapaksız bir kutu buldum.

İşte bu! Dördünü de ceketimin cebine soktum.

Salona gidince Jace'in bağlanmış kardeşinin tepesine dikilerek beni dikkatli bir şekilde izlediğini gördüm. Yüz ifadesinde anlayış ve yürek burkan bir suçluluk vardı. Bu bakışı biliyordum. Dean'in beni kesmesine engel olamadığı için yanağımdan kendisini sorumlu tutuyordu. Olay olduğunda orada bile bulunmamama rağmen kuzenim Abby'ye tecavüz edildiğinde ben de aynı şeyi hissetmiştim. Ve başka bir seçeneğim olmamasına rağmen Kaci'yi gökgürültüsü kuşlarının yanında bıraktığımda bu daha da kötüydü.

Jace sormaya fırsat bulamadan, "Ben iyiyim," diye ısrar ettim. İkna olmamış görünüyordu ama tartışmayacak kadar akıllıydı.

Odayı incelemek için döndüm. Alex ve Lance baygın ve elleri ile ayaklarından koli bandıyla bağlıydı. Colin Dean kanepenin önüne dayanmış, her yere kan akıtıyordu. Yüzü kan kaybindan soluk, gözleri cam gibiydi.

"Ben Marc'ı ararken, arabayı arkaya çekebilir misin?" diye sordum Jace'e. Orta binadaki kimsenin beni görmesi riskine giremezdim ve Marc için endişeleniyordum. Eğer bize yardım edebilecek olsaydı, ederdi. Özellikle de Dean yüzümü oyduğu sırada.

Tabii, çok fazla şey duymadıysa.

Jace'le yattığımı biliyorsa bizi terk eder miydi? Jace'i öldürmelerine ve beni Malone'a vermelerine izin vermiş olabilir miydi? Dean'in beni kesmesine izin vermiş olabilir miydi?

Hayır. Karşılaşmaya hazır olmadığım düşünceleri ve soruları zihnimden uzaklaştırmak için başımı iki yana salladım. Jace cebinden araba anahtarını çıkardı ama açık mutfak kapısından peşinden gitmek için döndüğüm sırada, küçük bir parıltı dikkatimi bir eli göğsünden çıkan çakının etrafında sarılı bir halde oturan Dean'e çekti. Işık diğer elinden geliyordu. *Nasıl yani?*

Gözlerimi kısarak daha yakına gittim ve Dean sol elini baldırının altına kaydırmaya çalıştı. Ama ne tuttuğunu görmüştüm: cep telefonu; açık ve tuşlamaya hazır.

“İyi deneme.” Tepki vermesine fırsat bırakmadan yürüdüm ve telefonla birlikte üç parmağını da ezdim.

Dean acıyla uludu ve avucumu açıp Jace’e uzattım. Bana koli bandını atıp dosdoğru arabaya gitti. Banttan bir parça kopardım ve Dean’in ağzına yapıştırdım, ardından onu ittim –sözsüz acı iniltisine aldırış etmedim– ve ellerini arkasından bağladım.

Dean hareketsiz hale getirilip sesi kesilince mutfağa doğru yürüdüm... açık kapı eşiğinde Marc belirince ödüm koptu. Üzerinde ormanda yanına bıraktığım sırt çantasındaki bir kot pantolon dışında bir şey yoktu.

“Kahretsin, ödümü kopardın!”

“*Chingao!*”⁴ Marc hemen karavanın içinde ilerledi, kaşları çatılmıştı, yeni oluşmuş keşiğe bakıyordu. “Yüzüne ne oldu?” Çenemi tuttu ve yanağımı dikkatli bir şekilde ışığa doğru eğdi. “Düz ve temiz. Derin değil ama iz kalacak.”

“Ben iyiyim. Sana ne oldu?” Göğüs kafesinin sol yanındaki on santimlik bir kesikten kan akıyordu.

“Malone’un bir adamını daha gördüm. Herifin çakısı vardı. Şimdi çakı *benim*.” Kalçasının üzerindeki, katlanmış çakının kabarıklığı görünen sağ cebine hafifçe vurdu. “Senin sıran.” İşaret edencesine yanağıma baktı.

Bakışlarından kaçındım. “Önemli değil. Sadece aptal bir kesik.”

“Faythe, bu senin yüzün. Alex mi yaptı? *Pinche carbon!*⁵ Onu öldüreceğim.”

4 (İsp.) Lanet olsun. (ed.n.)

5 (İsp.) Piç. (ed.n.)

Kolunu tuttum ve benden kurtulmadan önce, Dean aptallık yapıp Marc'ın dikkatini çekerek yerde bizden uzaklaşmaya başladı. "Bu... Colin Dean mi?" Ellerimden kurtuldu ve Dean'in yanına diz çöktü. "Bunu sen mi yaptın? Faythe bu yüzden mi seni bıçakladı?" Çakının sapına vurdu ve Dean perişan bir şekilde inledi. "Bunu Faythe yaptı, değil mi?"

Dean burnundan o kadar hızlı nefes aldı ki paniklediği belliydi.

"Onu kestini mi?" diye sordu Marc. "Neden? Sadece kesmek için mi kestini?"

"Onu işaretledi," dedi Jace ve bakışlarımı kaldırıncaya sefil bir halde kapıda durduğunu gördüm. "Kartvizitini yüzüne bıraktı."

Marc öfkenin şekil almış hali gibiydi. Yumruğu ben onu durduramadan uçtu. İlk yumruğu Dean'in burnunu ezdi ve her yere kan sıçradı. Dean tükürükler saçtı ve boğulacak gibi oldu. "Şimdi nasıl nefes alacak?" diye sordum, kendi kanında boğulmaması için Kanadalıyı yan çevirmeye çalışırken.

"Almayacak." Sonraki darbesi en az iki kaburga kırdı.

"Marc!" Onu geri çektim. "Onu öldürüyorsun."

"Aynen öyle."

"Hayır." Onu geri ittim ve bileğimdeki acı yüzünden irkildim. "Buna değmez. İntikama değmez." Ölümün öcünü ölümle alırdık. Ama Dean'i zaten beni kestiğinden çok daha kötü bir şekilde kesmiştim.

Jace diz çöktü ve Lance'i kaldırıp baygın erkek kediye bir omzuna attı. "Gitmemiz lazım." Sesi sakindi. Fazla sakin.

Marc gözleri öfkeyle parlayarak ve göz bebekleri tümüyle insan olamayacak kadar sivri halde Jace'e çıkıştı. "Faythe'i keserken sen neredeydin?" Ayaklarını yere vura vura yürüdü ama Jace yerinden kımıldamadı. Son derece suçlu görünüyordu ama sağ kolundaki seğirme, tek elle bile olsa kendisini savunmaya hazır olduğunu söylüyordu.

Marc yumruğunu geri çekti ve hızla odada ilerledi. “Onu koruyamayacaksan ne işe yararsın ki?”

Kendimi aralarına attım ve Marc’ı sol elimle ittim. “Kes şunu! Dean’ın baş harflerini göğsüme kazımamasının tek sebebi Jace. Ve bu saçmalık için vaktimiz yok!” Marc gözlerini kırptı ve bakışlarını bana odaklamaya çalıştı. Kolunu indirdiğinde yavaşça nefesimi bıraktım ve Jace, Lance’le birlikte kapıdan dışarı çıktı. “Burayı kilitlememe yardım et. Kaci bizi bekliyor.”

Marc tekrar gözlerini kırptı. Öfkesini kontrol altına almaya çalıştığı sırada burun delikleri şişiyordu. Ardından arkasını dönüp karavanın önüne gitti ve ön kapıyı kilitledikten sonra pencereleri örtmeye başladı.

Dean’i nefes almak için en azından mücadele edebilsin diye döndürdüm ama burnu ümitsiz vakaydı. Şişmişti ve hâlâ kanıyordu. Her nefeste kabarcıklar ve sesler çıkıyordu.

“Beni buna pişman etme,” dedim ve bandı ağzından çektim.

Dean kendi kanını tükürerek öksürdü ve kaynayan bir nefretle bana bakmak için gözlerini yukarı çevirdi. “Marc biliyor mu?”

Kalbim boğazımda atarken donup kaldım. Marc soru sorarcasına tek kaşını kaldırarak bana döndü. Başımı iki yana salladım. Araba farlarının önünde donup kalmış bir geyik gibiydim; felaketin geldiğini görebiliyor ama gerçekleşmesine engel olamıyordum. Yoldan bile çekilemiyordum.

Jace arka basamaklardan çıktı ama ortadaki ani ve bariz gerginlikle tetiğe geçip mutfakta durdu. “Sorun nedir?”

Dean güldü, ardından biraz daha kan öksürdü. “Eğer Jace’i becerdiğini bilseydi senin için dövüşmezdi...”

Marc taştan oyulmuş gibi hareketsiz kaldı. Bunu inkâr etmem için bana sessizce yalvararak gözlerime baktı. Açıklamam için. Ani-

den gözlerinde beliren acıyı ve ihanete uğramışlığı silmem için bir şey söylememi.

Ama yalan söyleyemezdim. Söylemeyecektim.

Kalbim bin parçaya bölündü ve sonraki nefesim itiraz ederek boğazıma takıldı. Gözlerim Marc'ın çektiği acıyı net bir şekilde göremeyeceğim bir şekilde bulanıklaştırarak yaşlarla doldu. Fakat hâlâ nefes alamıyordum.

Marc benden Jace'e ve tekrar bana baktı. Elleri iki yanında yumruk şeklini aldı. Ardından yürüyerek yanımdan geçti. "Haydi gidelim."

"Marc..." Arkasından koştum ama beni itip uzaklaştırdı ve bütün dünyam beni ezerek üstüme yıkıldı.

Gözleri kapıya odaklanmışken dosdoğru mutfaktan çıkacağını düşünmüştüm. Ama son saniyede, dönüp yumruğunu Jace'in karnına gömdü. Jace'in ciğerlerinden hava boşaldı. Bir metre geri uçtu ve lavabonun solundaki dolaplara çarptı. Dirseği sunta kapıdan geçti ve karavanın içinde yankılanacak kadar sert bir şekilde yere çarptı.

Marc'm benim olduğum tarafa attığı bakış o kadar soğuktu ki ellerim titremeye başladı. "Kaci bekliyor." Ardından ağır ağır yürüyerek kapıdan çıktı.

Jace kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Bunu hak ettim. Ama ondan bir daha yumruk yemeyeceğim."

Bunun üstüne gözyaşlarıma karşı verdiğim savaşı kaybettim.

"Her şey yoluna girecek." Jace beni kollarına almaya çalıştı ama ondan uzaklaştım.

"Hayır. Girmeyecek."

Bakışlarını ayırmadı; üzüntüye boğulmama izin vermeyecekti. "Eskisi gibi olmayacak ama yoluna girecek."

Sadece başımla onaylayıp arabaya doğru gidebildim.

"Burayı kilitleyeceğim. Hemen geliyorum," diye seslendi arkanıdan.

“Marc zaten...” Tanıdık bir metalik ses duyduğumda üst basamakta durdum.

Hayır...

Marc arka bölmeyi kapayıp Lance’in görünmesine engel olurken tekrar mutfaktan salona koştum. Jace kendi kanındaki baloncuklar içinde hâlâ hırıldayan Dean’in yanına diz çökmüştü. “Ona bir daha dokunursan, ne onun ne de Marc’ın seni öldürmek için bir şansı olur.”

Adını söylemek ve her ne olacaksa bunu durdurmak için nefes aldım ama fazla yavaştım. Jace çakıyı Dean’in açıkta kalan sol yanağına sapladı ve dudağının ucuna kadar çekti.

Dean çığlık attı ve boğazından şiddetli bir şekilde ses çıkardı. Ses bu defa yayıldı. *Herkes* onu duyabilirdi.

Jace onu şaşkınlıkla izlediğimi gördüğünde yüzünü buruşturdu. Ardından odada koşup kolumu tuttu. “Haydi gidelim.”

Marc sırt çantasıyla ormandan dönüyordu ama bizim geldiğimizi görünce –ve Dean’in çığlık attığını duyunca– arabaya koştı ve ön kapıyı benim için açtı. Ama şoför koltuğuna geçeceğine, tek kelime etmeden arkaya bindi. Benimle oturmayacaktı.

Jace ön koltuğa geçti ve motoru çalıştırdı, ardından vitesi geçirdi. “Nereye park ettin?” Gaza bastı ve binanın çevresini çok hızlı bir şekilde döndü.

“Dün geldiğimiz yola.” Marc emniyet kemerini taktı, ardından ben kendi kemerimi takmaya çalışırken kapı kolunu kavradı.

Araba çakıl taşları üzerinde savruldu, ardından orta binanın kapısı açılırken yoluna devam etti. Malone’un adamlarından bir başkası basamaklardan koşarak indi ve bir an için bize baktı. Beni ve Marc’ı tanıması için bu kadarı yetmişti. Bağırarak motorun sesi yüzünden duyamadığım bir şeyler söyledi, ardından etkisiz hale getirdiğim arabalara doğru koştı.

Lastiklerimiz çakıl taşları üzerinde hız kazandı ve araç öne fırladı. Orta binadan dışarı daha çok lider adamı çıktı. Çoğunu tanıımıyordum. Malone kaç kişiyi işe almıştı?

Orta binanın, ardından da evin önünden hızla geçtik ve asfalt yola girdik. Kemerimi artık takmıştım ve arka camdan dışarı bakmak için döndüm. Ana evin ön kapısı açıldı ve Malone tuhaf verandada belirdi, peşinden de açık bir şekilde hıçkırıklarla ağlayan Patricia Malone.

Jace asla geri bakmadı.

“Arka binadaki arabaları etkisiz hale getirdim ama şunlara ulaşamadım,” dedim ana evin önünde park edilmiş diğer üç araca doğru elimi sallayarak.

Jace omuzlarını silkti. “Bize yetişemezler.” Yola çok hızlı saptı ve arka taraf sallandı ama araba doğruldu ve evden hızla uzaklaştı. Takip edilip edilmediğimize bakmak için arkaya döndüm, en azından şimdiye kadar peşimize kimse takılmamıştı. Malone adamlarını arkamızdan gönderecekti ama şansımız varsa kestiğim lastikler bu adamların arabalarına aitti ve toparlanmaları için birkaç dakika geçecekti.

Pencereden dışarı, yanımızdan hızla akan ağaçlara baktım. Öğle güneşi gözümü kamaştırıyordu. Düşünceler zihnimde üst üste biniyordu ama onlara odaklanamadığım için kakofoniden daha çok arka plan uğultusu gibiydiler. Mantıklı şeyler düşünebilmek şu an için kapasitemin ötesindeydi. Odaklanamayacak kadar afallamıştım.

Birkaç dakika içinde her şey felaket olmuştu. Kalabalığın içine karışabildiğim günler sonra ermişti ve Marc benimle bir daha konuşursa şanslıydım. Ayrıca öfkesine boyun eğmeye vakit bulduğu anda Jace'i öldürmeye çalışmasına engel olmak için bir mucize gerekecekti.

Uzun ve gergin iki dakika sonra, Malone'un sokağından, ormanın içinden kestirme giden ve en yakındaki tepenin yamacına çıkan dar

yola saptık. “Yaklaşık iki kilometre sonra,” dedi Marc. “Sağ tarafta, ot bürümüş bir yolda.”

Jace anladığını göstererek başıyla onayladı.

“Dean’e ne yaptın?” diye sordu Marc ve ikisine birden bakmak için koltuğumda kıvrıldım. Jace’in başının sağ tarafını kaplayan mor şişlik beni yine dehşete düşürdü.

Sanki yanıtını düşünüyormuş gibi duraksadı. Nihayet ağır bir şekilde nefesini bıraktı. “Colin Dean ve Joker’in artık birbirine oldukça benzediğini söyleyeyim sadece.”

Marc kısaca başını salladı, ardından pencereden dışarı baktı. Gözlerini yakalamaya çalıştım ama duruşundaki gerginlik onu izlediğimi bildiğini söylemesine rağmen bana bakmıyordu.

Birkaç dakika sonra sağa saptık ve kiralık cipin arkasında durduk. Arabadan çıktık. Marc diğer kıyafetlerini giyerken ve Jace hâlâ bağlı, baygın ama nefes alan Lance’i arka tarafa fırlatırken bütün eşyaları bu araca geçirdim. Onu sessiz tutmak için sakinleştiricilerden birisini sapladık. Ardından geri geri gidip yola çıktık. Bu defa direksiyonun başında Marc, yolcu koltuğunda da ben vardım.

Otoyola geçtiğimiz sırada Marc’ın koluna dokunmaya çalıştım ama kolunu çekti ve kalbim yine kırıldı. Hissettiğim suçluluk duygusu yaraya basılan tuz gibiydi.

“Bu konu hakkında konuşacak mıyız?” diye sordum ve Jace arka koltukta hareketsizleşti.

“Hayır.” Ama bir saniye sonra Marc’ın yumruğu kontrol paneline çarpıp oldukça büyük bir oyuk ve kan izi bıraktı. “Lanet olsun! İkinizin inanılmaz bir zamanlaması var.”

Ezilmiş boğazımdan zorlukla yutkundum ve bunun aslında Dean’in zamanlaması olduğunu ona hatırlatmamak için kendimi tuttum.

Marc birkaç dakika ön camdan dışarı baktı, elleri direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki eklem yerleri beyazlamıştı. Boynu gergin ve kırmızıydı. Kalbim büyük bir ağırdan oluşuyormuş gibi hissederken gözlerimi kucağıma diktim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Durumu daha iyi hale getirmek için yapabileceğim herhangi bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Ya da en azından daha kötü yapmamak için.

Nihayet Marc dikiz aynasından baktı ve dönünce Jace'in bakışlarına sakın bir şekilde karşılık verdiğini gördüm. Gıcırdayan dişlerinin arasından, "Sınırı geçtiğimiz anda arabadan iniyorsun," diye hırladı Marc. "Eğer şanslıysan arabayı durdururum. Kacı'yle birlikte döndüğümüz sırada senin çiftlikten gitmeni istiyorum."

"Hayır..." diye başladım ama Jace sesimi bastırarak konuştu; sesi sakın ve kararlıydı.

"Bu kararı vermek sana düşmez."

Marc tekrar hırladı ve elini cebine daldırdı. "İyi." Telefonunu kucağıma attı. "Babanı ara. Onun fikrini alalım."

"Marc, lütfen bunu yapma." Ceketimin koluyla gözlerimdeki yaşları sildim. Yanağımdaki batmayla irkildim. "Herkesi bu işe sürüklemeye. Şimdi olmaz. Gurur sürüsünün iyiliğini düşün."

"Sen de bunu mu düşünüyordun?" diye sordu ve hız göstergesi yüz kırka çıktı. "Onu becerirken Gurur sürüsünün iyiliğini mi düşünüyorsun?"

Jace'e baktım, araba tekrar ileri atıldı; Marc'ın siniri sağ ayağının ağırlığını doğrudan etkiliyordu. "Öyle bir şey değil," dedim sonunda. "Sadece bir kerelikti."

"Bir şeylerin farklı olduğunu biliyordum." Kontrol panelini tekrar yumrukladı ve daha çok kanla yeni bir göçük daha oluştu. "Ama o kadar ileri gideceğini hiç düşünmedim..." Marc dişlerini o kadar sert bir şekilde sıkı ki yolun sesine rağmen bunu duyabildim ve korkuyla sindim. "Ve Dean'e bunu mu anlattın?"

DONUŞUM

Jace burnundan üfledi ve direksiyon Marc'ın ellerinin altında gıcırdadı. "Alex şanslı bir tahminde bulundu."

"Ve şimdi bütün dünya bunu bilecek," dedi Marc bağırarak.

Yüzümün kızardığını hissettim. Haklıydı. Malone sadakatsizliğimi babama ve bütün Gurur sürüsüne karşı kullanacaktı.

"Marc, çok üzgünüm..."

"Bahanelerini kendine sakla," diye çıkıştı. "Şimdilik Kaci'yi geri almaya konsantre olacağız. Fakat sonra bununla ilgileneceğiz." Tekrar dikiz aynasına kötü kötü baktı ve Jace kararlı bir şekilde başıyla onayladı.

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Yirmi Dokuz

Perişan bir sessizlik içinde neredeyse iki saat yol aldık; bitkin, kızgın ve kelimelerin anlatamayacağı seviyede gergindik. Ve en az fiziksel acıya benim maruz kaldığımı söylemek bunu nazıkçe dile getirmek olurdu.

Marc'm sol tarafındaki kesik kötüydü. Kolumdaki kadar uzun ya da derin değildi ama yanağımdan daha kötüydü.

Jace'in başı hâlâ şişti ve rengi değişmişti. Kaburgalarını gereksiz hareketlerden korumaya çalışarak kaskatı bir şekilde hareket ediyordu. Her on beş dakikada bir gözbebeklerindeki genişlemeyi kontrol etmek için dönüyordum. Bir beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olana kadar soğuşun ve gürültünün onu uyanık tutacağını umarak müziği hareketli ve pencereyi aralık bırakıyordum.

Yaralarımıza rağmen –veya belki de onlar yüzünden– Malone'un mülkünden yüz altmış kilometreden fazla uzaklaşana kadar kendimizi ilk yardım malzemeleri almak için duracak kadar güvende hissetmedik. O zaman bile tereddüt ettik çünkü hem hâlâ düşman bölgesinin kalbindeydik hem de hiçbirimizin dış görünüşü hoş değildi.

En sonunda alışverişi Jace'in yapmasına karar verdik çünkü şapka siperiyle başını örterek, yetkililere telefon açılmasına en az sebep olacak kişiydi. Marc'm yarasından tişörtüne kan akmıştı ve benim kesik bir yüzüm, ikiye bölünüp açılmış bir giysim ve boynumda parmak

şekilli çürükler vardı. Eğer etrafta görülseydik, kibar bir yabancınn endişesi 911'e açılan bir telefonla sonlanabilirdi.

Ama bu sadece işin bir kısmıydı. Marc ve benim konuşmak için zamana ihtiyacımız vardı. Tek başımıza.

Güneş batmaya başladığı sırada bir Walmart otoparkının arkasına park ettik ve torpido gözünde bulduğum kâğıt parçasına bir liste yazdım. Jace gider gitmez Marc bana döndü. "Onu öldürmemeye izin vermeliydin."

İlk başta Jace'ten bahsettiğini düşündüm. Ama ardından Marc'ın bakışları yanağıma kaydı ve anladım. Dean'i kastediyordu.

Bir parmağımı kesiğin üzerinde dikkatli bir şekilde gezdirdim. Acı hafıflemişti ama öfkem değil. "Olabilir. Ama şu anda daha çok acı çekeceğini düşünüyorum."

"Onu tekrar görürsem öldürürüm."

Tartışamayacak kadar yorgundum ve elimi kucağıma bıraktım. "Nasıl istersen." Şansımız varsa, Dean'i bir sonraki görüşümüz geniş çaplı bir savaş sırasında olurdu. Ölümü de haklı sebeplere dayanırdı. "Eğer onu önce ben öldürmezsem."

Sessiz geçen bir dakika sonunda Marc boş arka koltuğa baktı. "Onunla aynı arabada olmak yapabileceğim en medeni şey. İçimdeki her içgüdü onu öldürmemi söylüyor."

Belli ki Jace'e geçmiştik.

"Biliyorum." Kalbim boğazım kadar hırpalanmış gibiydi. "Ya ben?"

"Şu anda senden nefret etmemek için gerçekten çok uğraşıyorum, Fayette."

Gözyaşlarının akmasına engel oldum. "Şu anda ben kendimden nefret ediyorum."

"O halde bunu neden yaptın?" Dişleri duyulabilir şekilde gıcırdadı. "Sadece... neden?"

Konuşmaya çalıştım ama bunun yerine bir hıçkırıkla boğazım tıkanıdı. Basit bir cevabı yoktu. Mantıklı bir nedeni yoktu. Jace ve ben yürek burkan bir ızdırap anında birbirimize bağlanmıştık ve bu bağlantının fiziksel olmanın ötesine geçtiğini keşfedince en çok ben şaşırmıştım.

“Onu seviyor musun?” diye sordu Marc. Sanki kelimeler boğazında tıkanıyor gibi her kelimesi haşın bir şekilde çıkmıştı.

Kendimi ona bakmaya zorladım. En azından bir göz teması sağlamaya. “Evet.” Ve bunu fark etmek başımın şiddetli bir şekilde dönmesini sağladı. “Sevmek istemiyorum ama seviyorum.”

Marc sanki ona yumruk atmışım gibi kapıya doğru büzüldü ve göğsümdeki o ağır biraz daha derine yerleşti.

“Bunun olmasını istemedim. Hiçbirinin.” Bahane üretmek istemiyordum –o bundan çok daha iyisini hak ediyordu– ama bariz bir şekilde benden bir açıklama istiyordu. “Sen ortada yoktun ve Ethan yeni ölmüştü. Kanı hâlâ kanepede ıslak duruyordu. Ve hepimizin canı çok acıyordu. Jace de hepimiz kadar kötü bir şekilde acı çekiyordu. Belki daha da çok çünkü gidecek kimsesi yoktu ve o anda benim de yoktu. Herkes bu durumla farklı bir şekilde başa çıkıyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.”

Derin bir nefes almak ve düşüncelerimi toplamak için durdum. Kelimeler hızlı ya da rahat bir şekilde ağızımdan dökülmüyordu ama hepsi gerçektir ve bu, Marc için özür dilememden daha önemli gibi görünüyordu. İşleri daha iyi hale sokmasa bile.

“Onu kontrol etmeye gittim.” Jace’in ismini söyleyemiyordum. Ne o anda. Ne de Marc’a. “Dövüşte yaralanmıştı ve kendisini tek başına konukevine kapamıştı. Ben gittiğimde içki içiyordu ve ben de biraz içtim. Acının kaybolmasını istiyordum, sadece kısa bir süre için.” Sessiz gözyaşları gözlerime doldu ve bunları Marc’ın görmediğini umarak sildim.

“Yani seni sarhoş etti ve sen de hemen altına yattın öyle mi?” dedi Marc tükürürcesine ve hak ettiğimi bilmeme rağmen sesindeki kini duyunca irkildim. “En iyisi bu küçük sırrın yayılmamasını sağlamak yoksa ülkedeki bütün erkek kediler ellerinde bir şişe ve bir prezervatifle kapında belirecek.”

Burnumu çekerek başımı yavaşça iki yana salladım. “Öyle bir şey değildi, yemin ederim. Beni sevdiğini söyledi. Bana *ihtiyacı* olduğunu söyledi ve ben... bir hata yaptım. Jace’le yatmak bir hataydı. Bunu biliyorum ve ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Keşke yaşananları geri alabilseydim. Ama hiçbir şey ifade etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. İfade etti. İfade ediyor. Bu ikimizi de değiştirdi ve beni... onun hakkında nasıl hissettiğim gerçeğiyle yüzleşmeye zorladı.”

“Onu seviyorsun.” Bu defa bu bir soru değildi. Bu defa sesi ölü gibiydi, sanki Marc’m sesine duygusal tını sağlayan bir kısmını öldürmüşüm gibi.

Yalnızca perişan bir şekilde başımı olumlu anlamda sallayabildim.

“Beni hâlâ seviyor musun?”

Sözümdeki gerçeğin gözlerimde parladığını umarak, “Evet! Çılgınca,” dedim. Akşam karanlığında bunu gözlerimde görebileceğini umuyordum. Ya da en azından sesimde duyabileceğini. “İşleri yüzüme gözüme bulaştırdığımı biliyorum ve açıkçası ne yapacağımı bilmiyorum. Ama seni kaybetmek istemiyorum.”

Gözleri öfkeyle parladı. “O halde seçmek zorundasın. Ya ben ya o, Faythe. Bu iş bittiğinde ikimiz aynı Gurur sürüsünde kalamayız. Seninle birlikte olmaz. Birbirimizi öldürürüz.”

“Biliyorum.” Bunu en başından beri biliyordum ama bu seçim yapmayı kolaylaştırmıyordu.

“Bunu politik bir karar haline getirme,” dedi Marc ve otoparktan gelen loş ışıktaki bunu söylemenin onun için neye mal olduğunu görebiliyordum. “Zamanı geldiğinde Gurur sürüsünü yönetirken sana yardım etme konusunda ben daha iyi bir tercihim ama bunun

önemli olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. İşin doğrusu bu sene çok şey öğrendin. Arkanda duran diğer adamlar ve danışman olarak baban varken işleri kendi başına çok iyi idare edebilirsin. O yüzden bu sefer kalbinin sesini dinlemen gerekiyor.”

Marc’a bakakaldım. “Ciddi misin?” Jace’in canını çıkarmaya çalışmasını ya da sürgüne yollanması için çabalamasını beklemiştim.

Yere baktı ve bana tekrar baktığında gözlerindeki altın benekler soğuk bir şekilde parlıyordu. “Bencillik yapmıyorum diyemem. Şu anda bunu yapabilecek durumda değilim. Bütün bu olanlardan sonra bile, hayatımın geri kalanını sensiz geçirme düşüncesine dayanamam ama hayatımın geri kalanında her sabah kararına pişman olduğunu bilerek seninle uyanmak canımı daha çok yakar. Bana *razı olduğunu* bilerek.”

“Ben asla...” diye başladım ama Marc lafımı öyle vahşi bir bakışla kesti ki nefes alamadım. Gözleri dönüşüm geçirmişti.

“Bitirmedim,” diye hırladı; ses telleri de dönüşüm geçirmişti. “Sen karar vermeden önce onun sana bir kere daha dokunduğunu görürsem, o lanet olasının vücudundaki bütün kemikleri kırarım. Ya da bunu denerken ölürüm. Yemin ederim yaparım.”

Ona inanıyordum. Ve o zaman iki erkek kedimiz daha görev dışı kalırdı çünkü büyüyen tek kişi ben değildim. Jace artık önceki yaz Marc’m canını çıkardığı düşük rütbeli lider adamı değildi.

Nasıl yanıt vereceğimi bulamadan önce Jace cama vurdu, ardından dolu üç poşetle arabaya bindi. Sadece on beş dakikadır yoktu ama görünen o ki bütün mağazayı satın almıştı. Poşetlerin birinden gelen kokuya bakılırsa, hazır yemek de buna dâhildi.

Marc’m arkasından ona doğru abartılı bir bakış attı, ardından bana nasıl gittiğini sessizce sorarak merakla baktı. Sadece omuzlarımı silktim. Hepimiz hâlâ nefes alıyorduk ve o anda tek isteyebileceğim buydu.

Marc arabayı binanın arkasına sürdü ve dev bir çöp bidonunun arkasına park etti. Dünyanın geri kalanından geçici olarak saklanmış halde hızlı bir şekilde çalıştık. Paylaştıkları her merhem tüpü ve oksijenli su şişesi benden geçiyordu. Doğrudan temasta bulunmalarından korkuyordum. Jace'in şalteri Marc'inkinden sadece biraz daha az hassastı ve bana doğru attığı her bakış yoğunlu. Anlamaya çalışıyordu.

Marc'm beni ondan kurtulmaya ikna etmiş olmasından korkuyordu ve bu kararla savaşmaya çoktan hazırdı.

Ben Marc'ın yan tarafındaki kesiği temizlerken, Jace tırnaklarının içindeki kanı fırçayla ovdu. Kesiğin muhtemelen dikişe ihtiyacı vardı ama acelemiz olduğundan ve dikiş becerilerim pek rağbet görmediğinden üç Steri-Strips'e ve antibiyotikli kreme razı oldu. Hepsinin üzeri kare şekilli bir gazlı bezle bantlanıp örtüldü.

Basit, siyah bir tişört giymesine yardım ettim, ardından yanağımdaki kesiği temizlerken kıpırdamamaya çalıştım. Kesik düzdü ve derin değildi, ayrıca yara çoktan kabuk tutmuştu, bu yüzden dikişe ihtiyaç yoktu fakat hiç kuşkusuz bir iz bırakacaktı. Yanağımı açık bıraktım çünkü bandaj daha çok ilgi çekerdi.

Giyinip bandajlarımızı sardığımızda ve bir duş almadan olabildiği kadar temizlendiğimizde, Marc bizi otoparktan çıkardı ve ben babamı bilgilendirmek için aradığım sırada Jace kızarmış tavuk, elma dilim patates ve su şişelerini dağıttı. Liderimize kişisel meselemizi anlatmamak, zaten kaldırabileceğinden çok yükü varken ona aşırı yüklenmekten kaçınmak konusunda anlaşmıştık.

"Alo? Faythe?"

Tavuktan aldığım ilk ısırık ağzımdayken, "Evet, benim," dedim. Açlıktan ölüyordum ve ağzımın sağ tarafıyla çiğnemek yanağımdaki ağrı için yapmaya istekli olduğum tek ayrıcalıktı. "Lance bizimle ve Malone'un mülkünün batısında, yaklaşık yüz elli kilometre uzaktayız."

Babanun iç geçirişindeki rahatlatma gerçeği ortaya koyuyordu: İyi haber duymayı beklemiyordu. Adım sesleri ofisin zemininde yankılandı. “Kurtulma ihtimaliniz?”

“Şimdilik iyi görünüyor ama henüz tam olarak kurtulabilmiş de değiliz.”

“Lance nasıl?”

“Baygın ama nefes alıyor. Beyin hasarı filan geçirmediğini umuyorum.” İdamından önce ifade vermesi için sağlıklı ve tutarlı olmasına ihtiyacımız vardı.

“Kan kaybı?”

“Yok.” Ayrıntılara girmeden önce ağızındaki tavuk lokmasını yuttum. “Başının yanma tekme yedi. Artı sakinleştiriciler. Malone gerçekten de dolu şırıngalarını ortalıkta bırakmamalı.”

“Hımm. Can kayıpları?”

“Hiç yok,” dedi Marc sürücü koltuğundan. Bu detay yüzünden mutsuz olduğu ortadaydı.

Babam masasının arkasındaki tekerlekli sandalyeye otururken yaylar gıcırdadı. “Malone’un bölgesinin kalbine sızdınız ve tek bir kayıp bile olmadan adamlarından birisiyle dışarı çıkmayı başardınız mı?”

Sol sinyali yakarak, “Denemediğimizden değil,” diye mırıldandı Marc.

Su şişemden yudumladım. “Şanslıydık.”

“Kendi yeteneğinizi önemsemeden geçmeyin,” diye ısrar etti babam ve neredeyse şaşkınlıktan bayılıyordum. Herkese kolayca iltifat etmezdi. “Yaralar?”

“Onların tarafında mı? Beş erkek kedi bağlandı ve ağızlarına tıkaç kondu. Parçalanmış bir testis...”

Babam neredeyse boğuluyordu. “Sanırım bu senin becerin, değil mi?”

Beni göremese de omuzlarımı silktilim. “Sarkıntılık etti. Her neyse, parçalanmış bir testis, iki kırık burun, birkaç beyin sarsıntısı, bir kesik yanak, göğsün alt kısmına saplanan bir bıçak –merak etme, yaşayacak– ve kesilmiş bir başparmak.”

Bir anlık sessizlik daha oldu. “Nedenini sormalı mıyım?”

“Bunu yapan bendim,” diye homurdandı Marc. “Sarkıntılık etti.”

“Ah. Peki ya siz üçünüz? Herkes iyi mi?”

Bir tavuk parçasını daha ağzıma atmak üzereyken yanıt verdim. “Marc’ın yan tarafında bir kesiği var ama birkaç yara bandının düzeltmeyeceği bir şey değil. Jace neredeyse kafatasını parçalatıyordu. Şişme ve beyin sarsıntısı işaretlerine karşı onu izliyorum.”

Ağzında bütün bir elma dilim patates varken, “İyiym, Greg,” diye ısrar etti Jace.

“Faythe, peki ya sen?”

Tereddüt ettim. Sessiz kalırsam çocukların benim yerime cevap vereceğinden emin olmasaydım hiç yanıtlayamayabilirdim. “Kesğim var. Yüzümde.”

Bir saniye bile atlamadan, “Ne kadar kötü?” diye sordu babam.

Bu defa Marc benim yerime konuştu. “Colin Dean onu elmacık kemiğinden dudağının köşesine kadar işaretledi.”

Sessizlik oldu. Karşılık vermesini beklerken geçen korkunç, ağır bir sessizlik. Ardından, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiym. Derin olmayan bir kesik. İyileştiğinde yara izi ince olacak.”

“Piç bunu kasıtlı olarak yaptı,” diye devam etti Marc ve babam onun bir liderin önünde küfürlü konuşmasına ilişkin hiçbir yorumda bulunmadı; küfrün yerinde olduğu belliydi.

Sandalye gıcırdadı ve babamın masasının üzerinde kâğıtlar karıştırıldı. “Dean’in Appalachia bölgesinde işi ne?”

“Malone’un adamı olmuş.” Konuyu değıştirme fırsatına hemen atladım. “Ve bunu yapan bir tek o değil. Malone kendisini adam kiralama âlemine kaptırmış. Yüzlerin çoğunu tanımıyordum.” Bu da onların ya çok az temasta bulunduğum bölgelerden geldiğini ya da sınırın kuzeyinden, aksan farkının pek anlaşılmadığı bölgelerden ciddi bir şekilde adam kiraladığı anlamına geliyordu. Ama kokularına göre hiçbirisi serseri değildi.

“Pekâlâ, keşke bunun beklenmedik bir şey olduğunu söyleyebilseydim ama dürüst olmak gerekirse bu onun şimdiye kadar yaptığı en tahmin edilebilir hareket.”

Jace derin bir nefes aldı. “Dean bir sorun olacak, Greg.”

Çenesini kapalı tutması için gözlerimle yalvararak ona döndüm. Ama bana bakmıyordu. Önemli olduğunu düşündüğü bir şeyi liderinden saklamayacaktı. En azından liderin kızıyla yatmayı içermeyen bir şeyi.

“Nasıl yani?”

Jace iç geçirdi ve kucağındaki ellerine bakarak devam etti. “Montana’dan evine rezil olup döndü. Babası onu kovdu ve Kanada’daki konseye oğlunun bir korkak olduğunu anlattı. Bir dişi kedinin onu dövdüğünü ve bir yalanını yakaladığını. Dean her şey için Faythe’i suçluyor. Faythe’in görünecek bir yerini kesmesinin sebebi onu küçük düşürmeye çalışması.” Dişlerim bu anıyla gıcırdarken bir nefes daha alıp devam etti. “İyileştiğinde bütün gayretiyle onu alt etmek için çalışacak. Şimdikinden daha da çok.”

“Onu neden öldürmediniz?” Babam bariz bir şekilde Marc ve Jace’le konuşuyordu.

İkisi de bir yanıt vermem için bana baktı ve gözlerimi devirdim. “Onlara izin vermedim. Kendi bıçağının tadına baktıktan sonra, kimse için bir tehdit oluşturmuyordu.” Fiziksel olarak en azından. Çenesi yeterince hasar vermişti...

“Onun *varlığı* senin için bir tehdit,” diye ısrar etti babam. Gözlerimi kapadım ve başımı koltuğun başlığına dayadım. Birisini

DÖNÜŞÜM

öldürmediğim için mi azarlanıyordum? “Faythe, bir lider olmak zor kararlar vermek demek. Sık sık. Eğer işler o noktaya gelirse, Dean’i tekrar alt edebileceğini düşünüyor olabilirsin ve belki de haklısın. Ama haklı değilsen... bu bütün Gurur sürüsü için yıkıcı olur. Bizzat senden bahsetmeye gerek bile yok.”

Bu konuşmayı yapmıyorduk, değil mi?..

“Bazen birilerinin iyiliği için başkalarının ölmesi gerekir.”

Gözlerimi tekrar devirebilmek için tekrar devirdim, sabrımın sonuna gelmiştim. “Bunu bilmediğimi mi düşünüyorsun? Lance Pierce’i idam edilmesi için teslim etmek benim kararımdı. ‘Birilerinin iyiliği’ kavramına aşınayım zaten.”

“İyi. Eğer tekrar böyle bir durumla karşılaşırsan tehdidi ortadan kaldırmanı beklerim. Ya da en azından çocuklardan birisinin bunu yapmasına izin vermeni.”

“Bu gerekli olmayacak.” Dişlerim o kadar yüksek sesli gıcırdadı ki bunu duyabildiğinden emindim. “Kendi tehditlerimi kendim ortadan kaldırabilirim.”

Babam yavaşça nefesini bıraktı. “Faythe... bu meşru müdafaa, çünkü fırsatını bulduğunda sana zarar verecek.”

“Zaten verdi. Ama ben de ona zarar verdim.”

“Biliyorum,” derken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Babam bana söyleneni yapacağım için memnun olmuştu. Yapacaktım da. Ama bu konu vicdanımın üzerine nehrin dibindeki bir taş gibi oturuyordu.

“Kuş yuvasına yaklaştığınızda beni arayın.”

“Tamam.” Esnememi bastırmak için elimi kaldırdım.

Babam iç geçirdi. “Çocuklar, biraz uyuduğundan emin olun.”

En az benim kadar yorgun olmasına rağmen, “Sorun değil,” dedi Marc. Belki benden bile çok yorgundu.

Yarım saat sonra Lance uyandı. Bir dizi sinirli homurdanma ve aracın yanına atılan tekmelerle bilincinin yerinde olduğunu belli etti. Jace gaddar bir neşeyle tek kaşını kaldırdı, ardından kargo bölmesine bakmak için koltuğunun arkasına eğildi. “Selam.”

İzlemek için koltuğumda kıvrıldım ve Marc ben omzuna tokat atıp ön camı işaret edene kadar dikiz aynasına bakmaya devam etti. Gözleri yoldayken bile yeterince tehlikeliydi.

Jace bana baktı ve omuzlarımı silktim. Böylece Lance’in üzerine eğildi, ardından bir koli bandı parçasıyla doğruldu.

“Neredeyim ben?” diye sordu Lance. “Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

“Adaletin terazilerini dengelediğimizi sanıyoruz,” dedi Jace. Her zamanki gülümsemesi dikkat çekici bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

“Bu da ne demek?”

Kendime gelmeye çalışarak gözlerimi kapadım, ardından emniyet kemerini açıp arka koltuğa geçtim. Yüzümün sol tarafını esirimizden uzak tutmaya çalışarak Jace’in yanında arkaya eğildim. “Selam, Lance.”

“Faythe?” Tezgâhın üzerinden destek alarak kafasına geçirdiğim harika tekmeyi belli ki hatırlamıyordu.

“Evet. Dinle, doğrudan konuya gireceğim.” Çünkü emin olmak zorundaydım. Kaci’nin hayatını kurtarmak için onu gökgürültüsü kuşlarına teslim etmeye son derece istekliydim ama kendi huzurum için gerçekten de suçlu olduğunu bilmem gerekiyordu. Fakat yaşadığımız haftadan sonra huzur bulmam pek mümkün görünmüyordu. “Parker senin için endişeleniyor. Brett gökgürültüsü kuşunu senin öldürdüğünü söyledi ve Parker, gerçek ortaya çıktığında Malone’un kendisini kurtarmak için seni politikanın çarklarının arasına fırlatmasından korkuyor. O yüzden babam adına sana sığınma sunmak üzere buradayız.”

“Sığınma mı? Ciddi misin?” Kaşları kuşkuyla çatıldı.

“Evet. Bütün bu kaçırma olayı için özür dilerim. Malone’un böyle yürüyüp çıkmama izin vereceğini düşünmedik.”

Lance saçları haliya takılarak başını iki yana salladı. “Vermezdi.”

“Bu yüzden birkaç noktaya açıklık kazandırman gerekiyor, ardından yetişkinlerle birlikte önde seyahat etmene izin verebiliriz.” Solmakta olan gün ışığında konuştuğum her kelimeyle acıyan yüzümdeki yeni kesiği değil, arkadaş canlısı ve güven verici ifademi görebileceğini umarak gülümsedim.

“Tamam...” Bana güvenmek için tereddüt ediyordu ve onu suçlamıyordum. Ama onu ikna etme konusunda Jace’ten daha büyük bir şansım vardı.

“Gökgürültüsü kuşunu öldüren sen misin? Kim öldürdüyse bu konuda haklı olduğunu duyduk. Kuş senin avına maydanoz olmaya mı çalışıyordu?”

“Evet!” Lance’in yüzü aydınlandı ve rahatlaması kaybolan ışıktaki bile barıydı. “Benim avımdı. Başkası olsa aynı şeyi yapardı.”

Tekrar gülümsedim ve baş sallayan bir oyuncak gibi başımı salladım. “Yani onu öldürdün, değil mi?”

“Evet ama bu...”

“Harika, teşekkürler.” Jace’e döndüm. “Onu tekrar bantla.”

“Ne? Hayır!” diye bağırdı Lance ve debelenmeye devam etti. Ama ellerini kısmen değiştiremediği sürece –ve nasıl yapılacağını ona öğretmemiştim– bileklerini bağlayan bandı kesebilmesinin bir yolu yoktu.

“Tamamdır.” Jace ayağının dibindeki çantayı karıştırdı ve bir koli bandı rulosuyla kalktı.

Koltuğuma döndüğüm sırada, “Nereye gidiyoruz ki?” diye sordu Lance.

Jace, Lance’in ağzını bantlamak için tekrar eğildi. “New Mexico’ya.” Esirimiz daha çok çabaladı, tekme attığı sırada arabayı da bir iki defa

salladı. Ona soğuk bir biçimde gülümseyerek, “Ah, merak etme,” dedi Jace. “Gökgürültüsü kuşlarının önünde savunma yapma fırsatın olacağından eminim.”

Jace tekrar öne bakarak oturdu ve hepimiz arkadan gelen çaresiz gürültüye aldırış etmemeye çalıştık. Lance’in hiç durmayan sözsüz yalvarmalarından on dakika sonra, Marc radyoyu açtı ve Guns N’ Roses, yaşamak ve ölmeye izin vermekten bahsederek yolcumuzu uyardı.

Lance mesajı aldıysa bile hiç belli etmedi.

Çocuklar ilk uyku vardiyasını benim almam konusunda ısrar ettiler –bu Malone’un mülkünden ayrıldığımızdan beri üzerinde anlaştıkları tek şeydi– ama ikisini aynı anda uyanık bırakmaya tereddüt ediyordum. Ne yazık ki bu irade savaşım bitkin vücudum kazandı ve tam dört saat boyunca uyudum.

Değişimden sonra Marc kestirdi, Jace araba kullandı ve ben de insan formunda kalıp sadece sağ kolumu, acımayana kadar dişlerimi gıcırdatarak tekrar tekrar dönüştürdüm. Yolculuğun bu ayağından bir saat sonra, dirseğimden bileğime doğru dalgalanan kürke odaklandığım sırada, Jace, Marc’in uyuduğundan emin olduğunda yan gözle bana baktı.

“Marc’la aranızda ne geçti?” diye fısıldadı.

Yanıt vermeden önce arka koltuğa baktım. Marc gerçekten uyuyordu; bunu anlayabiliyordum. “Seçmem gerektiğini söyledi. Ve birinizin gitmesi gerektiğini.”

Birkaç gerginlik dolu dakikadan sonra tekrar fısıldadı. “O zaman... ne yapacaksın?”

Sadece omzumu silkebildim. “Bilmiyorum.” Ve bunun hakkında konuşacak kimsem yoktu. Normalde tavsiye için gideceğim insanlar ya Gurur sürüsünü yönetmekle meşguldü ya hayatımdaki diğer adamı öldürmek için kaşınıyordu ya da ölüydü. Hiç tek başına kalamıyorken nasıl bu kadar yalnız olabiliyordum ki?

Yirmi iki saat geçtikten, Lance'e iki doz daha sakinleştirici yaptıktan, dört ihtiyaç molası verdikten ve dört farklı uyuma/araba kullanma değişimi yaptıktan sonra, Marc uyukladığım ön koltuktan beni sarsarak uyandırdı. Gözlerimi ovuşturarak doğruldum ve güneşin gökyüzünde –tekrar– alçaldığını fark ettim. “Saat kaç?”

“Dördü çeyrek geçiyor. Seni aldığımız yerden yaklaşık yarım saat uzaktayız.”

Bir felaket olmazsa ve yürümek zorunda kalacağımız kısmı da hesaba katarsak bu, on beş dakikadan az vaktimiz kalacak şekilde oraya varacağımız anlamına geliyordu.

Lance yaptığımız son iğne yüzünden uyuyordu ve Jace de arkada hafifçe horluyordu. “Babamı aramamı ister misin?”

Gergin bir şekilde başıyla onayladı. Geçen zamanı düşününce biraz ısınacağını ummuştum ama şimdiye kadar buzlarının eridiğine dair hiçbir işaret vermemişti.

Tek tuşla babamı aradım ve Kaci'yi alır almaz arayacağıma söz vererek onu bilgilendirdim. Kuş sürüsü getirdiğimiz kanıtla tatmin olduğunda Beck'e fırlatmak üzere bir telefonla beklemede kalacağına söz verdi.

Detaylar halledildiğinde, “Faythe, iyi misin?” diye sordu babam.

“İyiyim.” Teknik açıdan bu doğrudu. Fiziksel olarak hiçbir sorum yoktu. Ama söylemediğimiz bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu.

Babama anlatmaya neredeyse Marc'a anlatmaya korktuğum kadar korkuyordum.

Jace ben telefodayken uyandı ve telefonu kapadığımda iki şişe kola ve dört proteinli gofret verdi; son mola yerimizde aldığımız uydurma akşam yemeği. Sessizlik içinde yedik, gerginlik beni tüketiyordu.

Neredeyse varmıştık. Gökгүйrültüsü kuşları ya kanıtımızı kabul edecek ya da etmeyecekti ve her iki şekilde de verecekleri karar hakkında yapabileceğimiz bir şey yoktu. Kaci ya yaşayacak ya da ölecekti

ve bu konuda da yapabileceğimiz bir şey yoktu. Ama elimden geleni yaparken ölebilirdim.

Yirmi beş dakika sonra Marc dosdoğru kuş yuvasına giden çakıl taşlı, dar yola saptı. Beş kilometre ötede ilk engelimizle karşılaştık; gökgürültüsü kuşlarının şahsen yerleştirdiğinden emin olduğum, yolu kesecek şekilde yayılmış olan dev kayalarla. Arabayı orada bırakmak ve yolun geri kalanını yayan gitmek zorundaydık.

Arka bölmeyi açtığımızda Lance güneşin son ışıklarında gözlerini kırptı ve anında çırpınmaya başladı.

“Kapa lanet çeneni,” diye emretti Marc ve esiri koltuk altlarından tutarak dışarı çıkardı.

Lance önce sendeledi ve kendisini rahatlatmak zorundaymış gibi dans etti. Tabii bu neredeyse on iki saatten beri, yanında çocuklar nöbet tutarken karanlık bir yolun kenarına nişan aldığından bu yana bir tuvalet molası almadığını düşününce şaşılacak şey değildi.

“Sanırım işemesi gerekiyor,” dedim ve Lance başını çılgınca salladı. Jace bakışlarını kaçırdı ve Marc hızlı bir şekilde İspanyolca küfretti. Esirin ellerini serbest bırakmaya istekli değildik ama ikisi de iç çamaşırını çıkarmaya yardım etmek istemiyordu. Belli ki son seferde üstüne damlamıştı.

Gözlerimi devirdim. “Pekâlâ. Ben yardım ederim.”

Marc hırladı. “Ben hallederim.” Lance’i yolun kenarına çekti. Lance işini görürken Jace ve ben yere baktık. Ardından yürümeye başladık.

Garip ve sessiz üç kilometrelik yol, ayak sürümeye başladığında Lance’i itmemize rağmen neredeyse yarım saat sürdü. Bekleyen idam alanına ulaşmaya bariz bir şekilde isteksizdi.

Kuş yuvası görüş alanımıza girdiğinde güneş ufukta asılı duruyordu ve Jace bir eliyle yüzünü ışıktan koruyup yukarıya bakarak sakın bir şekilde durdu. “Vay canına. Oraya nasıl çıkacağız ki?”

“Çıkamayacağız.” Bakışlarını takip edip gökgürültüsü kuşlarının dağ yamacındaki yerleşim yerlerinden tekrar etkilendim. “Bütün amaç da bu.”

Neredeyse dosdoğru yukarı bakarak kayalığın dibine yakın bir yerde durduğumuzda, tepedeki kapı açıldı ve büyük oranda insan görünümüne sahip dört gökgürültüsü kuşu verandanın kenarında durup bize bakmak için tek sıra halinde dışarı çıktı. Görülmeyen ve duyulmayan bir işaretle, teker teker kenardan atlayıp dev kanatlarını iki yanlarından kara melekler gibi açtılar.

Şiddetli bir rüzgâr ve havaya çarpan dev tüylerin gökgürültüsünü andıran sesleriyle önümüze kondular. İki kuşu tanıımıyordum ama onları birbirinden ayırt edemesem de Cade ve Coyt’u tanıdım.

Son seferdeki gibi kuşlar sessiz durdular, bu yüzden Lance’i tek kolundan benimle birlikte çekerek öne çıktım. Hareket etmeyi reddederek ayaklarını yere sıkıca yerleştirdiği için onu çakılların üzerinde sürüklemek zorunda kaldım. Sanki direnç göstermesi bir şey ifade edecekmiş gibi.

“İşte kanıtınız, tam zamanında.” Onu bir adım daha öne ittim. Gökgürültüsü kuşları onu öyle derin ve soğuk bir kinle süzdü ki sadece gözlerine bakarak bile ürperdim. “Şimdi Kaci’yi aşağı getirin.”

Cade –veya belki Coyt– başını iki yana salladı. “Kanıtını sunmak zorundasın.”

Sinirle burnumdan üfledim ama gerçekten bir seçeneğim olmadığını biliyordum. “Pekâlâ. Ama daha fazla uçak-kuşa ihtiyacınız olacak.” Sessiz destek kuvvetlerim olan Marc ve Jace’i işaret ettim.

Coyt –veya belki Cade– başını iki yana salladı. “Sadece sen ve kanıtın. Adamların burada kalacak.”

Otuz

“Hayatta olmaz.” Marc’ın sözleri sestten çok hırlama gibiydi. “Nereye giderse, ben de giderim.”

Gökgürültüsü kuşları ona bakmadı bile. “Hazırsan...” En yakı-
nımdaki kuş bir kanat pençesiyle tepemizdeki kuş yuvasını işaret etti.

“Evet. Sadece bir saniye.” Marc ve Jace’e döndüm. Sırtım
onlara dönükken, gökgürültüsü kuşlarının ben fark etmeden beni
ikiye ayırabileceğini biliyordum. Lance yanımda her şeyi kocaman
açılmış, korku dolu gözlerle izliyor ve bileklerini bağlayan bandı o
kadar sert çektiyordu ki kasları uzun kollu tişörtünün altından
bile göze çarpıyordu.

Koli bandı gerçekten de insanların –ya da şekil değiştirenlerin–
bildiği en harika maddeydi ama o bile zamanla aşınabilirdi. Lance’in
icabına bakmadan önce onu uzun süre tutmayı planlıyorlarsa, kuşların
onu tekrar bağlaması gerekecekti.

Beni çekip kuşlardan uzaklaştırarak kendisine ve Jace’e yaklaştı-
rarak, “Faythe, ciddi olamazsın,” diye tısladı Marc. “Sen ve Kaci
yukarıdayken sizi öldürmekten onları ne alıkoyacak?”

Marc’a ilk defa hitap ederek, “Ona ya da kedi yavrunuza zarar
vermeyiz, eğer Faythe Sanders istediğimiz şeyi yaptıysa,” dedi Coyt ya
da Cade. Marc başını kaldırdı, ardından dikkati tekrar bana döndü.
Somurtması yüzüne kalıcı bir şekilde sabitlenmiş gibiydi.

“Onları bu durduracak.” Niyetlerinin ortada olduğunu belli etmek için kuşları gösterdim. “İstediklerini getirdim ve sözlerinden dönmeyecekler. Hem zaten sizi yukarı taşıyalar bile ikinizin de yapabileceği bir şey yok. Orada en az elli tane yetişkin gökgürültüsü kuşu var, Marc. Onların bölgesindeyiz. Buradan herkesin canlı çıkmasının en iyi yolu, oyunu onların kurallarına göre oynamak.”

Marc itiraz edemedi. Jace, “O haklı,” dedi. “Kendi evlerinde tehdit edildiklerini hissederlerse herkes için daha kötü olur.”

Marc onu duymazdan geldi. Öfke ve korkuyla beni süzmekle meşguldü. “Seni koruyamayacağım yerlere gidip duruyorsun.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. “Evet. Öyle yapıyorum. Ama geri gelmeye de devam ediyorum.” Çenesinin üzerindeki kara sakalın üzerinde elimi gezdirmek için uzandım. “Bu benim işim, Marc. Kendimi ve Kaci’yi oradan hızlı bir şekilde ve zarar görmeden çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim.” Söylemek üzere olduğum şeye dâhil etmek için Jace’e kısaca baktım. “Ama dinleyin, yanınızda durması için aşağıya birisini göndermeseler bile sizi izleyeceklerdir ve görme yetenekleri inanılmaz. Eğer didişmeye veya sorun çıkarmaya başlarsanız, buraya gelip bu işe bir son verirler ve onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmaz. O yüzden burada duracağınıza ve sessiz bir şekilde bekleyeceğinize söz vermenizi istiyorum. Yapılması ya da söylenmesi gereken diğer her şey daha sonra halledilebilir. Tamam mı?”

Jace sessizce başını olumlu anlamda sallarken, “Sanki bir seçeneğimiz varmış gibi,” diye homurdandı Marc. Jace’in iki yanında sıkılı olan yumrukları durumdan Marc kadar mutsuz olduğunun tek göstergesiydi.

“Teşekkürler.” Dönerek kuşlara bir dakika daha istediğimi gösterircesine parmağımı kaldırdım, ardından bir volkanın içine atılmak üzereymiş gibi görünen Lance’e baktım. Bir şansı olduğunu düşünseydi

çoktan ağaçların arasına doğru kaçmış olacağından kuşkum yoktu. “Ağızındaki bandı çıkarırsam, sessiz kalıp beni dinleyebilir misin?”

Tereddütlü bir şekilde başıyla onayladı ve risk almaya degeceğine karar verdim. Ölmesi için onu teslim etmek üzereydim. Ona en azından bu noktaya nasıl geldiğini anlatıp işbirliği yapmasını isteyebilirdim.

Dudaklarının üzerinden bandın bir ucunu kaldırdım, ardından dikkatli bir şekilde gerisini çektim. Lance’in şansına –çenesinde ve yanaklarında uzayan sakal son yirmi dört saatte uzamıştı– koli bandını çekmek bir yara bandını çekmek kadar can acıtmıyordu; buna bizzat şahitlik yapabilirdim.

“Pekâlâ. Öncelikle işlerin bu şekilde olması gerektiği için gerçekten üzgünüm ama başka bir seçeneğimiz olmadığını bilmeni isterim. Finn’i öldürdüğünde kendi kaderini kendin belirledin. Bunun o gökgürültüsü kuşunun ismi olduğunu biliyor muydun?”

Lance başını iki yana salladı ve bakışları benden uzaklaşıp kaçma denemesi ihtimalini değerlendirerek etrafını saran kuşlara, Marc’a, Jace’e, ormana, kuş yuvasına ve nihayet tekrar bana döndü. Korktuğu belliydi.

“İsmi buydu. Şimdiye kadar tam bir omurgasız serseri gibi davrandın. Ama şimdi bir erkek gibi davranma şansın var. Türünü onurlu bir şekilde temsil etmek ve doğru şeyi yapmak için.”

Muhtemelen bir soru sormak için ağzını açmaya başladı ama başımı iki yana salladım ve hızla devam ettim. “Gökgürültüsü kuşları yukarıdaki yuvalarında Kaci Dillon’ı tutuyorlar ve seni onlara vermezsem, onu öldürecekler. Ve onun bu işlerle hiçbir ilgisinin olmadığını çok iyi biliyorsun. Yaptığın hata yüzünden erkek kedilerle dolu bir Gurur sürüsünün ortadan tamamen yok olmasına izin vermeye istekli olduğun ortadaydı ve bana göre sırf bu kararlar bile ahlaki değerlerinin olmadığını gösterdin. Ama masum bir dişi kedi öldürmelerine

izin vermeye istekli misin? *Bir çocuğu*. Yoksa vicdanını temizleyip onun hayatını kurtarmam konusunda bana yardım mı edeceksin?”

Eğer Lance’in içinde küçücük bir lider adamı gururu, ufacık bir ahlak ve özveri kaldıysa böyle bir ricanın onu etkilemesi gerekirdi. Çoğu erkek kedinin çocuklara –onlar türümüzün geleceği– karşı kökleşmiş, yumuşak bir noktaları vardı. Ve bütün lider adamları Gurur sürülerinin dişi kedisini korumaya yemin etmişti.

İşin doğrusu uyumlu davranırsa da davranmasa da onu Kaci’yle takas edecektim. Ama ölmeden önce vicdanını temizlemeye çalışmak için bir hakkı olduğunu düşünüyordum.

Lance gözlerini kırptı, ardından beklemekte olan gökgürültüsü kuşlarına bakıp bana döndü. “Ne yapmam gerekiyor?”

Rahatlayarak nefes verecektim ama ona aslında ne kadar az güvendiğimi, işbirliği yapma ihtimaline ne kadar şaşırdığımı görmesine izin vermek istemediğim için yutkundum. Ayrıca dik ve korkusuz durmanın mucizevi bir şekilde hayatını kurtarmayacağını fark etmesine rağmen yine de itirafta bulunacağı gerçeğinden şaşırdığımı görmesini de istemiyordum.

“Tek yapman gereken gerçeği söylemek. Ve sana tavsiyem, içten bir özür dileyip bizimkiyle onların kültürleri arasındaki farkı açıklamaya çalışman olacak. Kendini onların insafına bırak.” Böyle bir davranışın hayatını gerçekten kurtarma ihtimalinin sıfırın altında olduğunu düşünüyordum ama öleceğini düşünmesinden başka odaklanacak bir şey olacaktı en azından. Ve dikkatini dağıtmak gerçekten ona sunabileceğim tek şeydi.

“Bu işe yaramazsa, iki seçeneğin var. Ya Malone’un düşündüğü tarzda bir mızımız köpek gibi ölürsün –senin, gerçekleri dile getireceğini düşünmediği ortada– ya da sonuna kadar güçlü durursun. Şerefle ölürsün.”

Lance gözle görülür biçimde yutkunup tereddütlü bir şekilde başıyla onayladı, ardından bir şey duymamı istiyormuş gibi gözlerini yüzümden ayırmadı. Bir şeye gerçekten inanmamı istiyormuş gibi. “Faythe, bu benim fikrim değildi. Gerçekten bir seçeneğim yoktu. Ya Calvin’i destekleyecektim ya da sonum... Brett gibi olacaktı. Eğer bunu kendi oğluna yapabiliyorsa, onunla savaşmayı denediğimde bana neler yapardı düşünsene.”

“Kimse lider adamı olmanın kolay olduğunu söylemedi, Lance.” Hatta hayatın da. “Bazen ölümüne sebep olabileceğini bilerek zor bir seçim yapman gerekir. Bu defa yanlış seçimi yaptın.” Fakat sonuç hemen hemen aynıydı. Tek kazandığı Malone’un zulmü altında fazladan bir hafta yaşamaktı.

Ben bunun yerine her zaman ölümü seçerdim.

“Sanırım hazırız,” dedim Cade’e dönerek. Ya da Coyt’a.

Kuşlar başlarını salladı ve güçlü, dev kanatlarının neredeyse eş zamanlı hareketiyle havalandı. Bu sırada neredeyse ayaklarımı yerden kesiyorlardı. Lance geriye doğru sendeleyince Jace onu ileri itti. Bir saniye sonra, tanımadığım iki gökgürültüsü kuşundan biri bilekleri hâlâ arkasında bantlı olan Lance’in kollarını yakaladı ve havada sallanır sallanmaz, ikinci kuş da onu ayak bileklerinden kavradı.

Lance yüzü aşağıya bakacak şekilde havaya kaldırıldığında çığlık attı. Yeryüzünün altında uzaklaştığını, rüzgâr dayanılmayacak hale gelene kadar kocaman açılmış gözleriyle izledi. Sonra gözlerini kapamak zorunda kaldı.

Cade –veya belki Coyt– saçlarımı döverek belki de asla açılmayacak düğümler haline getirip tepemde kanatlarını çırttığı sırada yukarı baktım. Saç tellerim alnıma çarpıp ağzıma girdi. Yüzüme gelen hava akımından nefesim kesildi. Ama hareketsiz durdum ve Kaci’yi aldıktan sonra bir daha asla yaşamayacağımı umduğum tarzda bir uçuş için hazırlanmaya çalışarak kollarımı kaldırdım.

İlk kuş beni tam koltuk altlarımdan tuttu. Pençeleriyle insafsızca sıkıyordu. Ama bu defa acı veren baskıyı rahatlatıcı buldum, neticede gevşek bir tutuş düşüp ölme olasılığımı artırırdu. Yerden altı metre yukarıda asılı durduğumda, ikinci kuş bacaklarımı tutmak için süzüldü. Ardından iki kuş büyük bir rahatlıkla kanatlarını eş zamanlı olarak çırpı –birbirlerine olan yakınlıklarını düşününce bu olağanüstüydü– ve kuş yuvasına doğru düzenli bir şekilde yükseldiler. Güçlü kanat çırpışların arasında bir kalp atımı süreyle aşağı yukarı sallanıyor, sonrakinde tekrar yükseliyorlardı.

Bir kere yere bakma riskine girdim ve yüzümü kamçılaman uzun, siyah saçlara rağmen Marc ile Jace’in, gözlerini bir elleriyle batan güneşin kızıl ışığından koruyarak yan yana durup beni izlediklerini gördüm. O kadar yukarıdan, aralarındaki farkı anlamak neredeyse imkânsızdı. Ben uçup ikisinden de uzaklaşırken yerde durup çaresizce bakan iki isimsiz vücuttular.

Cade ve Coyt beni kemiklerimi sarsacak şekilde verandaya bıraktı. Onlar sessiz bir şekilde iki yanıma konana kadar döşeme tahtalarının –bu kadar yakından baktığımda gördüğüm çatlaklardan biraz korkmuştum– üzerinde çömelmeye devam ettim.

“Bu da neydi?” diye bağırdı Lance ve doğrulup sırtı –ve bağlı elleri– kuş yuvasının duvarına dayanmış halde ayakta durduğunu gördüm. Bana kolları titreyerek ve yüzü solmuş bir halde dik dik bakıyordu. “Beni uyarabilirdin...”

“Yukarıya yapılan gezi hakkında mı? Evet, ilk sefer biraz zor oluyor.” Kelimeler dudaklarımdan dökülmeden önce pişman oldum; Lance’in ilk seferi sonuncusu olacaktı.

Bocalayarak yanından geçip ötesinde düzinelerce gökgürültüsü kuşunun insan şeklinin değişen aşamalarında bizi beklediği açık ön kapıya ilerledim. Lance’in takip etmediğini görünce ona döndüm. “İki

seçeneğin var: ya içeri...” Açık kapıya işaret ettim. “Ya da aşağı, zor yoldan. Hangisi olacak?” Tereddüt etti ve iç geçirdim. “Onur, Lance.”

Aşağıya kısacık, korku dolu bir bakış attı, ardından omuzlarını dikleştirdi ve kuş yuvasının devasa salonuna gitmek için yürüyüp yanımdan geçti ve kapıdan üç adım ötede durdu, görünen o ki dönüp kalmıştı.

Nasıl hissettiğini biliyordum. Bu uçuştan önce, Lance daha önce sadece bir tane gökgürültüsü kuşu görmüştü ve o zavallı piliç yalnız başınaydı. Gökyüzüne yükselme fırsatı bulamadan Lance üzerine atlamıştı. Ve şimdi o kuşun yaklaşık elli tane yakın arkadaşı ve akrabasıyla, birbirinden ayrılmamaya meyilli gökgürültüsü kuşlarının çok daha korkutucu bir örneğiyle karşı karşıya geliyorduk.

Ve kendi soylarından gelen kuşun intikamını her ne pahasına olursa olsun almaya da meyilliydiler tabii.

Lance birkaç saniye daha hareket etmeyince onu azıcık ittim ve öne doğru yavaşça adım attı. Her şeyi bir anda görmeye çalışıyordu ve gözleri bu çabayla şimdiden cam gibi olmuştu. Şoka giriyor olabilirdi ve açıkçası bu muhtemelen herkes için daha iyiydi.

Daha iyi bir değerlendirme yapamadan ya da şimdi gözlerini bize dikmiş bakan düzinelerce kuştan birisine hitap edemeden önce, tepede bir kapı gıcırdayıp açıldı ve başımı kaldırıp Kaci'nin ikinci katın koridoruna adım attığımı gördüm. “Faythe!” diye bağırdı, sesin yankısı kaybolmadan önce koşmaya başlamıştı.

Koridor boyunca koştu ve bu süreçte geçtiği iki insan şekilli gökgürültüsü kuşundan çevikçe kaçınarak köşeyi döndü. Saldırmak üzere olan bir boğa gibi merdivenlerden ses çıkararak indi. Ama dev alandan uçarcasına açık kollarıma atıldığında yüzünde büyük bir gülümseme vardı.

“Geldin!” Kaci gözyaşlarından çizgi çizgi olmuş yüzünü deri ceketimin omzuna gömdü.

“Bundan şüphelen varmış gibi konuşuyorsun.” İyice bakabilecek kadar onu uzaklaştırdım. Yaşlarla kızarmış yüzü ve alışılmadık dercede soluk bir çehre dışında... iyi görünüyordu. Bu da biz kendi sözümüzü tuttuğumuz sürece, kuşların da sözlerini tutacağı teorimi destekliyordu. “İyi misin?”

“Evet.” Kaci tişörtünün –kaçırıldığımız günden beri giydiği tişörttü– koluyla yüzündeki gözyaşlarını sildi. “Eve gitmeye hazırım.” Ardından gözlerini kırptı ve yanağıma bakarak kaşlarını çatı. “Yüzüne ne oldu?”

“Bir şey yok. Neredeyse hiç acımıyor. Eski bir arkadaştan bir hatıra sadece.”

Kaşları daha da çatıldı ve yara kabuğuna dokunacakmış gibi elini kaldırdıktan sonra dokunmamanın daha iyi olacağını düşünüp ellerini birbirine kenetledi. “Bu bir şaka, değil mi?”

Gerçekten kötü bir şaka... “Tamam, arkadaşım değildi. Daha çok ölümcül bir düşmandı.” En azından artık öyleydi.

“Onu öldürdün mü?” diye sordu Kaci anında. Şimdi kaş çatma sırası bendeydi.

“Elbette hayır!” Gerçi yaşamasına izin vermekle haklı olduğumu düşünen bir tek ben vardım. “Ama çok uzun süre çok fazla acı çekecek.”

“İyi.” Kaci bizi yakından izleyen gökgürültüsü kuşu kalabalığına baktı. Dinliyorlardı. Bekliyorlardı. “Artık eve gidebilir miyiz?” diye fısıldadı.

Dikkatimizi daha önce küçük bir kuş grubuna seslenmiş olduğum yere, odanın diğer ucuna çekerek, “Bu taraftan gelin,” diye seslendi tiz bir ses.

“Bir dakika sonra gideceğiz,” diye fısıldadım Kaci’ye ve elimle Lance’e ileriye gösterdim. Hâlâ dik ve korkusuzca durarak yavaşça geldi ama sanki kurtuluşu için tek şansıymışım gibi bana bakıyordu.

İroni gerçekten içimi sızlattı. Onu teslim eden benken bana nasıl onu kurtarmam gerekiyormuş gibi bakabiliyordu ki?

Belki de onu bayıltmam gerekirdi.

“O kim?” Kaci açık bir şekilde gözlerini ona dikti.

“Bu Lance Pierce,” dedim ve Lance merakına engel olamıyormuş gibi Kaci’nin bakışlarıyla buluştu ve orada kaldı. Belki hayatını kim için takas ettiğimi bilmek istiyordu. Veya belki de çoğu erkek kedi gibi, lider adamlarının –ve aslında bütün erkek kedilerin– çocukluktan itibaren koruması öğretilen yegâne hazine olan genç dişi kediden gözlerini alamıyordu.

Kaci’nin gözleri büyüdü ve kuşların oluşturduğu çember bizi odanın sonuna doğru ilerletirken etrafımızda sıklaşmaya başladığında iyice yakınımaya sokuldu. “Parker’ın kardeşi mi?”

“Evet.” Büyük oda şu anda kuşlarla tıklım tıklımdı ve bizi sinir bozucu dikkatlerinin merkezine koyup etrafımızı saran bir buçuk metrelik çember dışında neredeyse tek bir boşluk görünmüyordu. “Finn’i o öldürdü.” Yukarı bakınca haklı olduğumu gördüm: Tünekler ve çıkıntılar terk edilmişti. Herkes katılmak istiyordu.

“Ona ne olacak?”

Yutkundum ve daha sonra her ne olacaksa –umarım biz gittikten sonra olurdu– kendimi –ve Kaci’yi– bundan duygusal olarak uzaklaştırmaya çalışarak daha dik durdum. “Bu bizim vereceğimiz bir karar değil.”

Bu defa arka taraftan, “Faythe Sanders?” diye seslendi bir ses ve döndüm ama konuşanın yerini belirlemek için çok geç kalmıştım. İşte başlıyor...

“Evet?”

“Kantının kuş sürüsünü tatmin ederse, yavru kediyle birlikte gidebilirsiniz.” Bu defa konuşanı gördüm, burnunun çıkıntısı gagaya benzeyen, büyük kısmı insan olan bir adamdı.

“Elbette. Sorun değil.” Gözle görülür biçimle yutkundum ve Kaci’yi daha yakına çektim. Kulağa çok kolay geliyordu. *Ne çeşit bir tatminden bahsediyorlar ki?*

“Bu Lance Pierce.” Bir elimle onu işaret ettim ama bana bakmadı bile. Görünen o ki düşmanının her şeye rağmen ben olduğuma karar vermişti. Hepimiz düşmandık. Ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Derince nefes aldım ve hepsine birden konuştuğum için özellikle tek bir kuşa bakmaktan kaçınarak gözlerimi dosdoğru karşıya diktim. Bir de Kaci’yle birlikte buradan canlı çıkmak için yapmak zorunda olduğum şey hakkında aldığım karar yüzünden hiç rahat olmadığım için.

“Sizin kuşunuzu yani Finn’i öldüren Lance’ti.”

Otuz Bir

Kalabalıktan gelen tepki ani ve ürkütücüydü. Odadaki bütün kuşlar birden şişmeye başlamış gibiydi. Sanki hep birlikte odadaki bütün havayı emip geri kalanımızı havasızlıktan boğabilirlermiş gibi. Ama değişimin sebebi hava değildi.

Sebepler tüylerdi.

Birdenbire üçümüz dışında herkesin tüyleri oldu. Ve pençeleri. Ve kanat pençeleri. Ve çoğunun keskin, kıvrık gagaları vardı. Bunların hepsi tek nefeslik süre içinde olmuştu.

Lance korkarak bir nefes alıp geri sıçradı. Arkasında tüyler hışırdadı ve arkasını döndü, sonra tekrar döndü. Bir kuşun sihri andıran dönüşümünü daha önce görmemişti ve beş düzinesinin bir arada yaptığı bu gösteriyi ilk sefer izlemenin ne kadar korkutucu olacağını sadece hayal edebilirdim. Erkek kuşlardan biri, pençelerini kullanıp Lance'in ellerindeki bandı kesecek kadar yakına geldi.

Nihayet Lance nefesini bıraktı ve kendisini yeniden sakinleştirmek için gözle görülür bir çaba harcadı.

"Kendi adına konuşacak mısınız?" diye sordu yaşlıca bir dişi gökgürültüsü kuşu. Hâlâ bir insan ağzı olan yarım düzine kuştan sadece birisiydi. Soğuk, parlak, siyah kuş gözleri Lance'in üzerindeydi.

"Konuşacağım," dedi ve sesindeki kararlılığa şaşırarak ona bakmak için döndüm. Çoğunlukla sakin olan duruşuna ve konuşan son kuşa

yönlendirdiği direkt bakışına daha da çok şaşırmıştım. Tavsiyemi ciddiye almıştı. Mucizeler hiç bitmez miydi?

“Hey, Lance, sadece bil diye söylüyorum,” dedim ve bana baktığında korkunun derinlere gömüldüğünü ve yerine kendi derisinden geçip içinde patlamaya hazır bir öfkenin geçtiğini gördüm.

Ah, kahretsin. Bu tehlikeli bir bakıştı. Öleceğini bildiğini ama kolayca yıkılmayı planlamadığını anlatan bir bakıştı.

Lance sakın değildi; kendisini *frenliyordu*. Ve onu da güç bela yapıyordu. Kardeşiyle arasında gördüğüm bütün benzerlikler kaybolmuştu. Parker bu kadar çok öfkeyi barındıracak kapasiteye sahip değildi.

Ama Parker kendi hatalarının bedelini masum insanlarla dolu –buna kendi ağabeyi de dâhildi– bütün bir Gurur sürüsünün ödemesine izin verme kapasitesine de sahip değildi.

“Ne oldu?” Lance kaşını bana doğru ihtiyatlı bir şekilde kaldırdı.

Kaci’nin önünde hafifçe hareket etmek için kımlıdayarak, “Bir liderleri olmadığımı bilmelisin,” dedim temkinli bir şekilde. “Seninle kim konuşursa konuşsun, aslında hepsine konuşuyorsun, bu yüzden herkes tek tek konuşunca şaşıрма.”

Lance başını kısaca salladı, ardından beni bariz bir rahatlıkla reddederek kendisine seslenen kuşa geri döndü. Fakat ben böyle karşılık vermeyi çok daha zor buluyordum.

“Yuvamızın içinde sahip olduğun tek hak, kendini savunmak için konuşma hakkı. Kısa ve öz bir şekilde,” dedi başka bir kuş. Bu, pençelerini sanki Lance’in hayatının son saniyelerini geriye doğru sayıyormuş gibi tıkırdatan daha genç bir adamdı. “Ne söyleyeceksin?”

Lance nefes aldı, ardından hâlâ birkaç insan özelliği taşıyan kuşlara teker teker bakarak konuşmaya başladı. Tam olarak dönü-

şüm geçirmiş olanları görüş alanından uzak tutabilirse zihninden de çıkarabilirmiş gibi görmezden geliyordu.

“Geçen hafta bir gökgürültüsü kuşunu bir av üzerine yaptığımız kavgada öldürdüm. Kedi adam yasalarımıza göre yemeğimi paylaşp paylaşmamak benim kararım olmalıydı ve avımdan... Finn’e teklif etmemiştim. Kanunlarımıza göre yaptığım eylemin suçsuzluğu kanıtlandı ama sizin geleneklerinizin farklı olduğunu anlıyorum. Kurallarınızdan birini ihlal ettim ve tek yapabileceğim merhametinizi istemek ve kanunlarınıza olan cahilliğimi dile getirmek. Kùltürlerimizin bu kadar çarpıcı biçimde farklı olduğunu bilmediğime yemin ederim.”

“Sizin kùltürünüzün burada yeri yok,” dedi başka bir kuş. Bu sırada yanındaki bir kadın gagasını tekrar tekrar birbirine çarpıyordu. “Kanunlarınız bizim için boş kelimelerden başka bir şey değil. Kendi bölgesinde bulunan kuşlarımızdan birisini öldürdün ve adetlerimizi bilmemen mazeret değil.”

Kai’la kısacık konuşmamdan gökgürültüsü kuşlarının gereksiz karşılaşmalardan kaçınabilmek için diğer türlerin bölge sınırlarından haberdar olduklarını biliyordum.

Bir yumruğunu sinirli bir şekilde hareket ettirerek, “Eğer karşılık vermeseydi onu öldürmezdim!” diye çıkıştı Lance ve içimde tehlike çanları çalmaya başladı.

Kes sesini! Sessiz çığlık kafamın içinde yankılandı ama bunu seslendiremezdim. Onu savunmak bana düşmezdi; sadece aynı türü paylaştığımız için bunu yapamazdım. Lance kabahatliydi; hem işlediği suç yüzünden hem de Malone’un bizi suçlamasına izin verdiği için. Onun yüzünden insanlar ölmüştü.

Açık kahverengi gözleri öfkeyle parlayarak, “Niyetin, Finn’in cinayetinin kendi hatası olduğunu ima etmek mi?” diye sordu genç bir dişi. “Kendi topraklarında, bir işgalcinin tuhaf geleneklerine boyun eğseydi hâlâ hayatta olabileceği mi?”

DÖNÜŞÜM

Başındaki tüyler grileşmeye başlamış olan daha yaşlı bir erkek kuş, “Bu mümkün,” dedi. “Ama aramızdaki kimse dünyada birkaç yıl daha uzun süre yaşayabilmek için kendisini alçaltmaz. Eğer onursuz bir şekilde yaşarsan hayat neye yarar?”

Lance’in buna verecek cevabı yoktu. Gökürültüsü kuşlarının tahammül edemeyecekleri şeyi yapmıştı: Hayatı için onurundan vazgeçmişti. Daha da kötüsü, suçlarının cezasını başkalarının çekmesine izin vermişti.

Minyon bir kadın küçük, keskin pençeleriyle ileri çıktı. “Kendin için söyleyecek başka bir şeyin var mı?”

Lance elleri arkasında kavuşmuş bir halde duraksadı. “Sadece Finn’e yaptıklarım ve Orta Güney Gurur sürüsünün başına gelenlere izin verdiğim için gerçekten üzgün olduğumu söyleyebilirim. Onlar tamamen masum.”

O kadar yüksek sesle nefes verdim ki odadaki sessizlikte yankılandı. Kaci elimi sıktı, ona bakmadan da bana gülümsediğini biliyordum. Lance’in itirafıyla Kaci’nin gerginliği yok oldu.

Minyon dişi kuş bana döndü. “Faythe Sanders, yavru kediyle birlikte gidebilirsin. Cade ve Coyt sizi aşağı götürecektir.”

“Teşekkür ederim.” Lance’e baktım, ardından kapıya doğru döndüm. Ama Kaci beni birdenbire durdurdu.

“Peki ya o?” Başını Lance’e doğru salladı.

“Bu bizim kontrolümüz dışında, Kaci,” dedim onu çekerek. “Haydi gidelim.”

Başını iki yana sallayıp direndi. “Ama onu öylece bırakamayız. Ona ne yapacaklar?”

“Anneni dinlemelisin,” dedi Brynn. Dönüşüm geçirip duran kızını kalçasının üzerinde tutarak kaldırınca kalabalığın kenarında

durduğunu gördüm. “Lance Pierce suçları yüzünden idam edilecek ve bunu görmek istemezsin.”

Yardım etmeye çalışıyordu; bunu görebiliyordum. Kaci’nin biyolojik annesi olmasam da onu kızım olarak görüyor ve yardım etmeye çalışıyordu; bir anneden anneye yardım. Ne yazık ki bir çocuğa birisinin idam edilmek üzere olduğunu söylemek o çocuğu sakinleştirmek için iyi bir yol değildi.

“Ne?” Kaci’nin çığlığı neredeyse kuş çığlığını andırıyordu. “Onu öldürecekler, Faythe. Ona yardım etmelisin.”

Onu yakınımına çektim ve yüzüme bakmaya zorladım. “Kaci, Lance için yapabileceğim hiçbir şey yok. Hepimiz hatalarımızın bedelini öderiz ve Lance büyük bir hata yaptı.”

“Ben de yapmıştım!” Lance’e bir bakış atıp bana döndü. “İşleri tamamen yüzüme gözüme bulaştırmıştım. İnsanlar öldü. Ama o sırada ne yaptığımı bilmediğim için beni kimse öldürmedi. Bana böyle demiştin. Ne yaptığımı bilmiyorsam gerçekten suçlu olmadığımı söylemiştin. Ve o da ne yaptığını bilmiyordu. Onu duydun. Gökgürültüsü kuşlarının kanununu bilmiyordu, o yüzden suçlu değil, değil mi?”

Başımı yavaşça iki yana salladım ve nasıl açıklamam gerektiğini bulmaya çalışarak gözlerimi kapadım. “Bu aynı şey değil, Kaci. Lance... Bunu sana sonra anlatırım, tamam mı? Eve gittiğimizde. Haydi gidelim.” Kapıya doğru döndüm ve kımıldamayı yine reddetti.

“Hayır. Ona yardım etmek zorundasın, Faythe. Bu senin işin. Onu burada bırakamayız.”

Kalbim onun için ve bir kedi adamı idam edilmesi için teslim etmedeki kendi isteksizliğim yüzünden sızladı. Ama kararımı vermiştim ve fikrimi değiştirmek için artık çok geçti. “Kaci, benim görevim seni korumak ve bunu yaptım. Gitmemiz gerek. Marc ve Jace dışarıda bizi bekliyor.”

Ama sadece başını salladı ve Brynn’e döndü. “Nasıl?”

“Ne nasıl?” diye sordu Brynn. Kalçasının üzerindeki bebek burnunu ve ağzını minik, keskin bir gagaya dönüştürdü ve serbest kalmak için annesinin kolunu ısırmaya başladı.

“Nasıl ölecek?” Kaci sanki hoş olmayan bir bilgiye karşı kendisini güçlendirmiş gibi dik ve korkusuzca durdu. Ne olacağını kesin olarak bilmesem de bu bilgiyi duymasını istemiyordum.

“Yenilecek.” Dikkati dağılan Brynn debelenen çocuğu konuştuğu sırada yere koydu. Sözlerinin Kaci üzerindeki etkisinin ne olacağına dair bir fikri olmadığı açıktı. “Kurbanının ailesi tarafından yiyip bitirilecek.”

Ah, lanet olsun...

Kaci'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, sanki vereceği karşılığı saf korku yüzünden unutmuş gibi ağzını açıp kapadı. “Onu yiyecek misiniz?”

Böyle bir ceza kedi adamlar arasında duyulmamıştı. Yamyamlar suçlularımız arasında en çok hakaret edilenlerdi ve idam edilmeden önce sert biçimde cezalandırılırlardı. Ve bu düşünce Kaci için bambaşka bir korku değeri taşıyordu çünkü birkaç ay önce –açlıktan ölmek üzere ve aklını yarı yarıya yitirmiş bir haldeyken– kedi formuna sıkışıp kaldığında öldürdüğü bir avcıyı kısmen yemişti.

Brynn'in söyleyebileceği başka hiçbir şey onu bundan daha fazla altüst edemezdi.

Hepimiz Kaci'yi izliyorduk, ben onu kapıya doğru çekmeye çalışırken endişeyle bakıyordum, kuşlar ise tarafsız bir merak içinde seyrediyordu. Tepkisini bariz bir şekilde anlayamıyorlardı. Ama genç, neredeyse histerik dişi kediye o kadar odaklanmışlardı ki büyük bir ormanda ebelemece oynuyormuş gibi bir kuştan diğerine koşturan Brynn'in minik civecivine kimse dikkat etmiyordu.

Kimse dikkat etmedi, ta ki kuş ani ve korku dolu bir çığlık atana kadar.

Odadaki bütün başlar döndü ve Brynn dehşet içinde soluğunu tuttu. “Wren!”

Lance çemberin içinde duruyor, çocuğu ince bacakları ve pençeleri havada sallanır halde şimdi insan olan bileğinden tutuyordu. Lance’in geniş eli kuşun boynunu gevşekçe tutuyordu. “Gitmeme izin vereceğinize yemin edin yoksa onu öldürürüm. Yemin ederim bunu yaparım.”

Birkaç insan özelliğine sahip olanlar dört bir yanımızda tamamen kuş formuna doğru dönüşüm geçirir ve bütün kalabalık aniden, saldırgan bir şekilde ona doğru bakarken, “Lance...” diye uyardım. “Bunu yapmak istemezsin. Onların kalbini kazanmanın yolu bu değil.”

Dikkatini en ısrarcı tehdidi yapan kuşlara çevirmeden önce kısa bir an bana bakarak, “Onların kalbi yok!” diye çıktı. “Ciddiyim. Geri çekilin yoksa kolunu koparırım.” Eli Wren’in boynundan minik dirseğine kaydı ve çocuk gıdıklanmış gibi kıkırdadı. Ardından sanki dokunuşa yanıt vermiş gibi kolları güzel bir şekilde tüylenen küçük kanatlara dönüştü.

Lance şaşkınlıkla çekilip kolunu bıraktı, ardından çocuğa doğru hareket etmek için kimse fırsat bulmadan önce tekrar boynunu kavradı. Tamamen şans eseri yumurcağı arkası ona dönük ve en tehlikeli kısımları –bunlar gaga, tırnak ve pençelerdi– uzağa bakacak şekilde tutmayı başardı. Gerekirse onu epey bir süre tutabilirdi.

Kaci tuhaf bir ses çıkardı. Ona dönüp bakınca Lance’e dehşet ve artan bir öfkeyle gözlerini diktiğini gördüm. Gözü açılmış görünüyor ve onun adına neredeyse Lance’in rehin aldığı çocuk kadar kötü hissediyordum.

Wren mücadele etmeye başladı, oynadıklarını düşündüğü oyun her neyse bariz bir şekilde bundan sıkılmıştı. Kanatlarını çırpı ama Lance’i rahatsız edecek kadar geriye doğru uzanamadı. Bu işe yaramadığında odaklanarak gözlerini kapadı ve kollarından biri tüylü

kalmaya devam ederken, kanat formundaki diğer kolu hemen o anda tumbul, küçük bir kola dönuştü.

Wren anlaşılmaz bir kelimeler ve cıyıklamalar seli halinde yay-gara kopardı ve birbiriyle uyumsuz olan kollarını salladı.

“Lance, eline ne geçeceğini sanıyorsun?” Onunla mantıklı bir şekilde konuşup baskın çıkmayı umarak sesimi sakın tuttum.

Bana kısaca bakarak, “Hayatta kalmayı başaracağımı sanıyorum,” dedi Lance. Ardından hâlâ benimle konuşmasına rağmen bakışlarını bir gökgürültüsü kuşundan diğerine kaydırdı. “Sözlerini tutacaklarını söylemiştin, bu yüzden gitmeme izin vereceklerine söz verirlerse onu bırakırım.”

İşlerin bu şekilde yürümediğini söylemek üzereydim. Onursuz olduğunu çoktan kanıtlamış birisine verilen bir söze uymak gibi bir zorunluluk hissetmediklerini. Malone’a olan yeminlerini bu sebeple bozmuşlardı. Ama ardından bunu açıklamanın işleri sadece daha kötü bir hale getireceğini fark ettim. Lance’i daha gözü kara yapacağını. Onun yerine Brynn’e döndüm. Ya da Brynn sandığım kuşa. Kimsede bir insan yüzü yokken bunu anlamak zordu.

“Brynn, ona söz ver,” dedim ama kuş keskin gagasını korkutucu bir şekilde koluma yakın bir yerde kapamakla yetindi. *Sanırım bu kabul etmediği anlamına geliyor.* “Sadece gitmesine izin vereceğinize dair ona söz ver, o da kızını yere bıraksın.” *Ardından size uygun gelen bir zamanda onu öldürürsünüz.* Ufak bir çocuğu öldürmekle tehdit ettiğini izledikten sonra Kaci’nin bile buna itiraz edeceğini düşünmüyordum.

Bir ses birkaç metre sağımda, “Hayır,” dedi ve dönüp vücudunun geri kalanı kuş formundayken Brynn’in yüzünün bana baktığını gördüm. Duruşu saldırgan ve öfkeliydi. *Lanet olsun. Yanlış kuş.* Yanlışlıkla hitap ettiğim kadına özür dilercesine omuzlarımı silktilim, ardından yoğun göz temasıyla söylediklerimin önemini anlatmaya

çalışarak Brynn'e döndüm. Ama mesajımı aldıysa bile bunu belli etmedi. "Çok az onuru olan bir adama söz vermeyeceğiz. Bu hepimizi rezil eder. Sözüümüzün bir değeri yoksa hayatlarımız neye yarar ki?"

Lanet olsun! Ciddi miydi? İsmi lekelemek yerine çocuğunun ölmesine izin mi verecekti?

Lance yüzünü yandan göreceğim şekilde kapıya doğru döndü ve parmakları çocuğun boğazının etrafında kımlıladı. Wren cıyıkladı ve annesine uzandı ama Lance'in kolu çocuğun gövdesine kenetlenmişti. Şimdi yolunu tıkayan kuşlara, "Bırakın geçeyim, yoksa onu öldürürüm," dedi. "Zaten öleceksem kaybedecek bir şeyim yok, değil mi?" Gözleri panikle parlamıştı ve gerçeği bilmesem kedi tırmığı hastalığına yakalandığına yemin ederdim. Gerçekten aklını yitirmişti.

Lance'in tam önündeki üç kuş, ortak bir görüş almak için kuş sürüsündeki arkadaşlarına göz attılar. İnce vücut dillerini ve sessiz bakışları okuyamasam da kararları açıktı. İki erkek kuş sola gitti ve dişi olan sağa gitti. Ön kapıya giden yol şimdi açıktı ve üç metreydi.

"Tür olarak çok hızlı olduğumuzu bilmelisiniz." Lance yavaşça ileri doğru yürüdü, bakışları kuş yüzleri üzerinde tek tek geziniyordu. Arkasında zemine değen pençe sesleri duyulduğunda, civcivi tutuşunu gevşetmeden geriye baktı. "Üzerime atlayıp beni öldürebilirsiniz ama ben onun boynunu kırmadan bunu yapamazsınız."

Büyük olasılıkla iddiasını doğrulamam ya da yalanlamam için gökgürültüsü kuşlarından birkaçı bana baktı. Yalnızca başımla onaylayabildim. Kedi refleksleri olağanüstüydü. Yetişkin bir gökgürültüsü kuşunu kendi başına öldürdüğünü ve bundan çizik bile almadan kurtulduğunu düşünecek olursak Lance'in refleksleri büyük ihtimalle çoğumuzunkinden biraz daha iyiydi.

Kuşlar başlarını sallayıp saldırgan bir şekilde ses çıkararak tek vücut halinde ileri gitti ama kimse Lance'in fazla yakınına gitmedi.

Kaci hâlâ sol elime asılırken yanaştığını belli etmek için, “Lance?” dedim. “Ne yapıyorsun? Aşağı inemezsin. Gidecek hiçbir yerin yok.”

Cevap vermedi, dönmedi de ve sonraki hamlesinin ne olacağına dair hiçbir fikrinin olmadığından neredeyse emindim. Tümüyle şansa güvenerek ve önsezileriyle devam ediyordu ve uçamayacağından bu açmazın iyi bir sonu olamazdı.

Lance şimdi verandadan bir buçuk metre uzaktaydı ve Wren ciddi şekilde mücadele ediyordu. Yüzü kızarmıştı, ağlamaları ara sıra çıkan cıyıklamalar ve tiz sesli kuş çığlıklarıyla kesiliyordu.

“Lance, onu yere indir. Sen bir çocuğu incitmezsin. Finn’le olan şey... bir kaza sayılırdı.” Kızı bırakmaya ikna etmek için onun tarafını tutarsam arkamdaki elli gökgürültüsü kuşunun sözlerim yüzünden beni yakalayacağından korkarak kelimelerimi dikkatli bir şekilde seçtim. Manipülasyon sanatından anlamıyor gibi görünüyordlardı. “Ama bir bebek katili değilsin. Bunu yaparsan yaptığın şeyle yaşayamazsın.”

Kaskatı kesildi ve Lance’in kolu belini daha sıkı tutunca çocuk cıyıkladı. “Zaten yaşamayacağım ki.”

“O sadece bir bebek,” diye bağırdı Kaci ve şaşkınlıkla ona baktım. “Onu nasıl öldürebilirsin? Başka ne yapmış olursan ol bebekleri incitmek başka bir şey. Sadece canavarlar çocukları öldürür.”

Onun kadar dehşete düşmüş bir halde elini sıktım. Parker’ın küçük kardeşine ne olmuştu böyle? Malone temasa geçtiği herkesi bozuyor muydu? Yoksa Lance gerçekten aklını yitirecek kadar korkmuş olabilir miydi? Sadece korku, sıradan bir erkeği –karaktersiz bile olsa– bir canavara çevirebilir miydi?

Lance açık kapıdan geçip verandaya çıktı. Kaci ve ben de takip ettik, kenara yaklaşmayı istemeyerek sırtını ön duvara yaslamak için elimi bıraktı.

Dört gökgürültüsü kuşu peşimizden dışarı geldi –buna Brynn, Cade ve Coyt dâhildi– ve pençeleri zemini çizirken düzinelercesi kapının arkasından ve dev pencerelerden dikkatle izliyordu.

Lance kenara doğru yürüdüğünde nefesimi tuttum ve en sonunda, verandanın sonuna bir adım kala döndü ve bizimle dışarı gelen üç erkek gökgürültüsü kuşuna seslendi. “Beni aşağı indirin. Beni aşağı indirip gitmeme izin vereceğinize yemin ederseniz, ben de bebeği geri veririm. Yemin ediyorum.”

Bu defa kuşların birbirlerine danışmasına gerek yoktu. Cevap veren, şimdi insan olan kollarıyla çocuğuna doğru uzanan Brynn’di. “Bölgemizi sağ terk etmeyeceksin ve kızımı öldürürsen, günlerce vücudunun parçalarını yememizi izlersin. Ölümün o kadar yavaş ve acı verici olur ki sona gelmeden çok önce bitmesi için yalvarırsın.”

Lance gözleri şaşkınlıkla parlayarak ona bakakaldı. Kaçınılmazın ağırlığı altında omuzları düştü. Ardından ben daha dudaklarımın ucunun aniden neden kıvrıldığını anlayamadan çocuğu kollarında tutmaya devam ederek geriye ve verandadan aşağıya doğru adım attı.

Otuz İki

“Hayır!” Brynn kanatlarını havada dönüştürerek kendisini hızla verandadan aşağı attı. Bir saniye sonra şiddetli bir rüzgâr saçlarını yüzüme savurdu ve tüylü vücut koluma o kadar sert çarptı ki iki adım öne itildim. Cade –veya belki Coyt– verandanın ucundan aşağı atlamıştı.

Veranda küpeştesini tutup aşağı baktım. Cade kanatlarını çırpıp Brynn’i hızlı bir şekilde geçti. Ben gözümü daha iki defa kırpmadan Lance ve Wren’e yaklaşılmaktaydı. Pençelerini uzatmış halde Lance’i kollarından yakaladı ve düşüşlerini yavaşlatmak için kanatlarını açtı.

Ama çok geç kalmıştı ve Lance fazla ağırdı.

Cade taşıdığı ani yükü dengesi kaybettirdi ve yüküyle birlikte yükselmeye çalışarak sola hamle yaptı. Fakat yukarı çıkmaya çalışırken ağaçlara doğru sürüklendi. Başka bir ani dönüş Cade ile taşıdıklarını ağaçlara çarpmaktan korudu ama yukarı çıkamıyordu. Yere sadece metreler kala kanatlarını son bir defa daha güçlü bir şekilde çırpmayı başardı. Hem kendisi hem de yükü yukarı doğru sallandı. Ardından düşmeye başladıklarında ve yere hızla yaklaşırlarken dev kanadını Lance’e –ve böylece Wren’e– kalkan yapıp ikisini de yan çevirdi.

Üçlü yere sert bir şekilde kondu. Altmış metre yukarıdan bile çarpmanın boğuk sesini ve Cade’in acı çığlığını duydum. Yaralanmıştı –kötü bir şekilde– ama fedakârlığı sayesinde yolcuları iyiydi.

Lance ayağa kalktı ve bedenini iterek Cade’e korkunç bir çığlık daha attırdı. Ardından Brynn on metre öteye gürültüyle konduğu

sırada Lance elinde tuttuğu çığlık çığlığa bağırarak Wren'le birlikte kırık, dev kanatın üzerinden geçip ormana kaçtı.

Kahretsin! Orman bizim bölgemizdi ve gökgürültüsü kuşları böyle alanlarda uçamayacağından, insan formunda bile ormanda çok az vakit geçirdiklerini tahmin ediyordum. Brynn, Lance'i asla yakalayamazdı ve yanımdan hızla geçip verandadan aşağı atlayan yarım düzine kuştan hiçbiri de bunu yapamazdı.

Marc ve Jace yukarı bakıp duruyor ve tepedeki evden aşağı inen kuş kafilesini izliyordu ama bu kadar mesafeden ve solan ışıktaki yüz ifadelerini seçemiyordum. İkisi de dönüşüm geçirip çıplak bir şekilde ormana koşan ilk birkaç kuşla birlikte ormana koşmaya istekli görünmüyordu. Adamlarımı suçlayamazdım. Neler olduğuna dair bir fikirleri yoktu.

"Hey!" Verandadan atlamadan önce en yakınimdaki kuşun kanadını tuttum. Bana dönüp gagasını savurduğunda neredeyse elimi ısıracaktı. Ardından verandadan aşağı dalıp kocaman kanatlarla ağaç sırasına doğru süzüldü.

Küpeşteye tutunarak kendimi kaybetmişçesine döndüm ve kuşlar teker teker hızla yanımdan geçerken gözleri korkuyla büyümüş olan Kaci'nin hâlâ binaya yaslandığını gördüm. "Coyt!" Gökgürültüsünü andıran kanat çırpışları arasından sesimi duyurmak için bağırarak zorunda kalmıştım ama kuş bana baktı. Kafileye neden çoktan katılmadığını bilmiyordum ve soracak vakit de yoktu. "Beni aşağı indir. Lütfen!"

Başını iki yana salladı ve bize nöbetçilik yaptığımı fark ettim. Ayrıca Lance yakalanmazsa ayrılmamıza izin verilmeyebileceği de kafama birden dank etti. Kanıtımın bebek bir gökgürültüsü kuşuyla kaçmasıyla pazarlığın bana düşen kısmının yerine getirilmemiş olacağından emindim.

Havalandırmak için hâlâ beklemekte olan kuşları iterek ilerledim ve Coyt'a bakarken bir elimi teselli etmek için Kaci'nin omzuna koydum. "Beni aşağı indir. Lance'i ormanda asla bulamazsınız ama ben bulabilirim. Wren'i geri getirebilirim."

Coyt tereddüt ederek kendi başına bir karar vermeden önce ortak karar almak istermiş gibi etrafına baktı. Ama verandanın üzerinde kalan yetişkin kuşlar bir düzineden azdı –içeride daha da az kuş vardı– ve hiçbirisi bize aldırış etmedi.

Gözlerimi devirdim ve dikkatini çekmek için kolunu tuttum. "Onu geri istiyor musun? Beni aşağı indir."

Ve nihayet başıyla onayladı. Tek kelime etmeden beni sol kolumdan tuttu ve kaba bir şekilde verandanın ucuna doğru çekti. Eli bir pençe haline gelip kollarından tüyler çıkarken, "Bekle!" diye bağırdım. "Onu da! Onu birisiyle... adamlarımın yanına indirt."

Coyt bize dehşet içinde, şaşkınlık ve korkuyla donmuş halde bakan Kaci'ye bir göz attı. Hiç kuşkusuz Kaci daha sakın, daha barış dolu bir kurtarılış ummuştur ama daha düşünceli bir kuş beklemesi için onu yuvada bırakacak değildim.

Coyt en yakındaki kuşu tuttu. Kaci'yi göstererek konuştuğu sırada sesi kulak tırmalayıcıydı. "Kediciği aşağı götür."

Diğer kuş başını kısaca salladı ve kanatlarını açmasına yetecek kadar mesafe olan uzun verandanın diğer ucuna doğru yürüdü. Ardından verandanın üzerinde üç güçlü kanat çırpışıyla neredeyse tavana kadar yükseldi.

Pike yapıp Kaci'ye uzandı ama Kaci pençelerinden korkup kapıya doğru çekildi.

"Kaci! Seni Marc ve Jace'e götüreceksin. Haydi!"

Derin bir nefes aldı, ardından öne adım attı. Ondan bir şey yapmasını istediğim için bunu yapıyordu. Onun zarar görmesine asla izin vermeyeceğime inanıyordu.

Kuş, Kaci'nin kollarını yakaladı ve onunla birlikte verandadan aşağı atladı. Kaci aşağı kadar bütün yol boyunca çığlık attı.

Yere konmalarını görmek için beklemedim. Onun yerine Coyt'a döndüm. "Bir şey daha var. Kediler daha çok kulaklarıyla avlanır ve bütün kuş sürünüz ormanın içinde yürürken onları bulamam. Lance ve Wren'i duyabilmem için onları geri çekmene ihtiyacım var."

Kaşlarını çatı. "Brynn'in kızını aramayı bırakmayacağız."

Omuzlarını silktim ve bakışlarımla kendime güvendiğimi anlatmaya çalışarak ona baktım. "Pekâlâ, o zaman onu bulamayacaksınız. Wren'i sağ salim getirmek için en iyi şansınız benim. O yüzden ya insanlarını geri çağırırsın ya da başka bir cenaze için hazırlanırsın. Hangisi olacak?"

Düşündüğü sırada Coyt'un hoşnutsuz bakışı sert bir kaş çatışa döndü. Karar vermesi üç uzun saniyesini aldı. Daha çok kayıp zaman. "Onları geri çağıracağım."

"Güzel." Uçurulmaya hazır bir şekilde kollarını havaya kaldırdım. Ağırlığımı güvenli bir şekilde dengelemek için iki kuş gerektiğini hatırlayarak, "Beni kendi başına taşıyabilir misin?" diye sordum.

Coyt omuzlarını silkti ve kanatlarını açtı. "Aşağı inmek, yukarı çıkmaktan daha kolay."

Kesinlikle güven verici...

Ama ben itiraz edemeden havaya kalktı ve iki pençesiyle kollarını yakaladı. Bir saniye sonra havadaydık, saçlarım yüzümü ve boynumu kamçılıyordu. Vahşi tutuşuyla kollarım eziliyordu.

Aşağı inişimiz yukarı çıkışımızdan daha uzun sürdü. Coyt dev kanatlarını bir planör gibi kullanıp düşüşümüzü yavaşlattı ve bizi

ağaç sırasına yönlendirdi. Ürkütücü birkaç saniye sonra, beni yerden yarım metre yukarıda aşağı bıraktı, ardından arkamda sesli bir şekilde toprağa kondu. Şimdiden yarı-insan şeklini almıştı.

Geri bakıp Kaci'nin yolun ortasında Jace'e sarıldığını gördüm. Marc da kırmızı güneşin son ışıkları içinde bana doğru koşuyordu. Kızmış olabilirdi ama tek başıma avlanmama izin vermeyecekti.

Ağaçların arasına daldım ve ezilmemek için insan şekilli kuşların tepindikleri yoldan keskince sola saptım. Kıyafetlerimi yere attım. Titredim –çıplaklık şubat ayında pek eğlenceli olmuyordu–, ardından sağ kolumu tamamen iyileştirmek için vakit ayırdığıma memnun olarak dört ayak üzerine indim. Marc çıplak bir şekilde, yerde yanıma geldiğinde dönüşümümün yarısına gelmiş, eklemlerimin yer değiştirmesi yüzünden inliyordum.

Bir şekil değiştiren olarak ondan hızlıydım ve zaten önden başlamıştım, o yüzden yeni kedi formuma kavuştuğumda yanağımı yan tarafına sürerek onu selamladım, ardından hızlı ayak seslerini ya da Wren'in ağlamasını duymak için tetikte durarak ormanın içine fırladım.

Ne yazık ki orman ayak sesleriyle kaynıyordu. İnsan şekilli kuşlar dört bir tarafımda ormanın içinden gürültüyle yürüyordu ve yüksek ses çıkaran, hantal bir çift ayaktan diğerlerini ayırt edemiyordum. Ve eğer Wren ağlıyor ya da annesine sesleniyorsa bile onu devam eden koşturmacadan duyamıyordum.

Lanet olsun, Coyt!

Arka ayaklarımın üzerine oturdum. Elimden geldiği kadar yüksek bir sesle kükremek üzereydim ki tüyler ürpertici bir çığlık geceyi böldü. Kedi kulaklarım insan kulaklarından çok daha hassastı, o yüzden Coyt'un diğer kuşlara yaptığı çağrı benim için tıpkı bir tırnağın karatahta üzerine sürtülmesi gibiydi.

İnleyerek başımı toprağa eğdim ve ses kesilene kadar kulaklarımı patilerimle kapadım. Ayağa kalktığımda hâlâ ayak sesleri vardı

ama şimdi ters yöne doğru gidiyorlardı: Jace'in Kaci'yle beklediği yola doğru.

Kuşların çoğu gittiğinde etrafımdaki her türlü harekete karşı tetikte durarak sessizce ilerledim. Güneş ben dönüşüm geçirdiğim sırada ufuktan kaybolmuştu ama kedi formunda görmem için gökyüzünde kalan ışık yeterdi de artardı.

Yürüdüğüm sırada kulaklarımın seçtiği bütün sesleri sınıflandırdım. Çalılıktan geçen küçük bir hayvanın koşuşturması. Bir tavşan mı? Kış uykusuna yatmazlardı. Çamların arasına serpilmiş yapraklarını döken ağaçların çıplak dallarını kımıldatan rüzgâr. Korkmuş, kızgın düzinelerce gökgürültüsü kuşunun uzaktan gelen konuşma ve çığlık sesleri.

Marc arama faaliyetime birkaç dakika sonra katıldı, yaklaşması gerçek sessizliğe kendiminkinden bile daha yakındı. Birlikte yürüyüp dinledik.

Onu başka bir tarafa yönlendirmek üzereydim ki –ayrılırsak daha çok alanı araştırabilirdik– bir kuş çığlığı beynime saplandı. Donup kaldım ve Marc da yanımda kaskatı kesildi. Çığlık muhtemelen yolda toplanmış olan kuşlardan gelemeyecek kadar yüksekti.

Wren'di. Eğer gökgürültüsü kuşlarından birisi Coyt'un çağrısına kulak asmamışsa öyle olmak zorundaydı.

Hafifçe inledim, ardından başımı sesin geldiği yöne salladım. Marc başıyla onayladı ve birlikte hareket ettik.

İki dakika sonra bir insan çocuğun çığlığı aynı yönden geldi, arkasından da birisinin ayağı altında kırılan bir dalın belirgin sesi duyuldu. Lance sessiz bir şekilde hareket etmeye kafa yoramayacak kadar Wren'i elinde tutmaya çalışmakla meşguldü. Kız onu yakalatıracaktı. Lance onu bıraksaydı çoktan kaçmış olabilirdi.

Yarım kilometre sonra, iki ağacın arasında bir hareket yakaladım ve olduğum yerde durdum. Bunu Marc da gördü. Başımı sağa doğru

salladı ve başınıla onayladım. Ayrılacak ve iki yönden yaklaşacaktık. O sola gitti; ben de sağa.

Her dem yeşil çalıların ve uzun, geniş çam ağaçlarının etrafından dolandım. Yapraklarını döken seyrek ağaçlardan, hem yaprakları olmadığı için beni açıkta bırakacakları hem de düşmüş dalları patilerim altında kırılacağı için kaçındım.

Lance beş metre uzakta, bir saniye gagasıyla onu didiklemek için kıpırdanıp duran, sonraki saniyedeysen insan parmaklarını saçlarına geçirmek için uzanan ve ağlayan çocuğa tutunmaya çalışarak çalılarının arasından gürültüyle ilerliyordu. Korkmuş ve öfkeli çocuk kaskatı kesildi ve Lance'in saçını bırakmadan kulak zarını patlatacak türden bir çığlık attı. Lance şaşkınlıkla geri çekildi ve ufaklığın elinde iki avuç siyah bukle kaldı.

Lance acıyla bağırdı ve çocuğu doğru dürüst tutabilmek için duraksadı. Yürürken neredeyse bir dakika boyunca kıza şarkı mırıldandı ve bu da onu yatıştırmadığında bağırmaya başladı. "*Kapa çeneni! Sadece bir dakika için kapa o lanet çeneni!*"

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi ve kendimi açığa çıkarmamak için bunu yutmaya çabaladım. Gerçi Wren'in çığlıklarından ve kendi bağırımlarından beni duyabileceğine dair ciddi kuşkularım vardı.

Marc'ın yerine geçmesini bekleyerek fark edilmeden Lance'e doğru ilerledim; Marc'ın tuttuğu yol daha uzun, daha dolambaçlı bir yoldu. En sonunda Lance'in arkasında bir hareket yakaladım. Çam dalları arasında küçük bir gölgeydi ama bu yeterliydi. Marc yerine geçmişti.

Lance çocuğu gönüllü bir şekilde verse bile, onu kedi formunda tutmamın hiçbir imkân olmayacağını anladığımda sıçramaya tamamen hazırdım. *Kahretsin!*

Çok sinirlenmiş ve seçeneklerim tükenmiş bir halde, elimden geldiğince çabuk bir şekilde geri çekildim ve şimdiye kadar geçirdiğim en hızlı dönüşü geçirmek üzere bir çam ağacının aşağı sarkan dallarının

altına girdim. Marc'ın benim yokluğumda Lance'i takip edeceğine güveniyordum. İki dakikadan kısa süre içinde fazla uzağa gidemezlerdi. Beraberinde çığlık atan, debelenen bir çocuk varken olmazdı.

Tamamen insan formundaydım ve korumasız insan derim kozalaklar, dallar ve dikenlerle çizilirken ve ağacın altından ellerimle dizlerimin üzerinde sürünüp çıktığım sırada sessizce küfrettim. Saçlarım tepemdeki çam iğnelerine takıldı ve ayak parmaklarım ince yapraklara battı.

Çıplak bir halde ayağa kalktığımda, soğuktan titrememe engel olamadım ve çarpmasınlar diye dişlerimi birbirine kenetlemek zorunda kaldım. Bir dikenin ayağıma battığı ya da bir dalın çıplak gövdeye çarptığı her seferde Wren'le mücadele ettiğini hâlâ duyabildiğim Lance'e doğru hızlı bir şekilde ilerledim.

Lance dakikalar sonra tekrar görüş alanıma girmişti ve birkaç saniyelik arayıştan sonra arkasındaki bir yeşilliğin içinde Marc'ın yerini saptadım. Başının sessiz, meraklı açısı dönüşümüm yüzünden yaşadığı kafa karışıklığını gösteriyordu ama bunun hakkında artık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bana destek vermek dışında hiçbir şey.

Lance, Wren'i yine sırtı kendisine dönük bir şekilde kalçasının üzerine çekmek için tekrar durdu. Belli ki ormanın içinde yaptığı yarım kilometrelik yürüyüşten sonra, onu ilk tuttuğu zamandan daha ağır geliyordu. Çocuk boğuştu ve Lance onu tutmaya çalıştığı sırada gagasıyla işaret parmağını yakalamayı başardı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Lance. Parmağından kan fışkırdı, kokusu kış uykusundaki ormanın daha yavan kokuları arasında tatlı ve yoğundu. Çocuğu bir kolundan diğerine aktarmaya çalışarak, "Kıpırdama!" diye bağırdı.

Harekete geçme zamanı. Çok yakında ya onu düşürecek ve böylece Wren ormana kaçacaktı ya da Lance kendini kaybedecekti.

Derin bir nefes aldım ve beni görünmekten koruyan ağacın arkasından çıktım. “Bebeği bana ver, Lance.”

Soluğunu tutup dönüşüm geçirmiş gözlerden faydalanmaksızın, bana karanlıkta gözlerini kısarak baktı. Lance’in arkasındaki hareket bana Marc’in orada olduğunu ama şaşırtma unsuruna ihtiyaç duymamız ihtimaline karşı görüş alanı dışında kalacağını söyledi. Lance hâlâ gözlerini kısarak, “Faythe?” diye sordu.

“Başka kim olabilir ki?” derken daha yakına yürüdüm ve çıplak olduğumu anladığında gözleri sadece kısa bir an büyüdü. “Onu bana ver ki annesine geri götürebileyim. Ona artık ihtiyacın yok. Neden kızı bırakmadın ki?”

“Anlamıyorsun. Nereye gidersem gideyim beni takip ederler. Beni bulduklarında öldürmelerine engel olacak tek şey bu küçük bok makinası.”

“Tamam.” Başımla onayladım. “Ama seni aramıyorlar bile. Kızı onlara geri götüreceğimi söyledim ve hepsi yolda bizi bekliyor. Onu bana ver, böylece çok daha hızlı koşabilirsin.”

Kaşları kalktı. Kıpırdanan çocuğu tekrar kalçasının üzerinde tuttu. “Gitmeme izin verecek misin?”

Omuzlarımı silktim. “Artık Finn’i öldürmekle bizi suçlamadıklarından, seni yakalayıp yakalamamaları umurumda değil.”

“Gitmeme izin verirsen çıldırmazlar mı?”

“Muhtemelen çıldırırlar. Ama hem seni yakalayıp hem de Wren’i ailesine nasıl geri götürebilirim ki?”

Lance gevşemeye başladı ve sözlerimin doğruluğunu anladıkça yüzündeki gerginlik azaldı. “Öyleyse onu sana vereceğim ve sen... gitmeme izin verecek misin?”

Başımla onayladım. “Seni yakalamayı denemeyeceğimi bile.”

Lance bunu düşündü. Kalçasının üzerinde duran bir çocukla fazla uzaklaşamayacağını biliyordu. Ve eğer kuşlar onu yakalarsa, sunduğum şansı ona asla vermeyeceklerdi. Nihayet başıyla onayladı. “Al.” Debelenen ufaklığı iki eliyle uzattı ve kalbim ani bir heyecanla küt küt atarken onu almak için ileri yürüdüm. Beni Lance’i tanıdığından daha fazla tanı mıyordu. Kuş yuvasına dönerken tüm yol boyunca gözlerimi gagalamaya çalışır mıydı?

“Wren?” Bir elimi yavaşça uzattım. “Annene dönmek istiyor musun?”

“Anne?” dedi canlı bir şekilde ve yaşlı gözleri kocaman oldu. Lance onu aldığından beri ilk defa debelenmeyi kesti.

“Evet. Haydi gidip anneni bulalım.” Çocuğu aldım ve kolları minik, ince, tüy kaplı kanatlar haline geldiği sırada bile kendisine yaklaşmama izin verdi. “Haydi seni eve götürelim.” Her ihtimale karşı Lance’e bakmaya devam ederek bir adım geri çekildim. “Teşekkür ederim.”

Başıyla onayladı. Ardından döndü ve koştu.

Karanlık bir şekil gölgelerin içinde hareket etmeden önce Lance sadece birkaç adım atabilmişti. Marc üzerine atladı ve Marc üstte olmak üzere birlikte yere düştüler.

Wren korkuyla çığlık attı ve şu anda çıplak etime batan soğuk, keskin pençelere aldırış etmemeye çalışarak onu rahatlatmak için daha da yakınımdaya tuttum.

Hatırlatma notu: Bebek kuşlar... pek kucaklanmaya gelmiyor.

Marc’ın çenesi erkek kedinin ensesini kavradığında, “Söz verdin!” diye inledi Lance.

“Seni yakalamayı denemeyeceğimi söyledim. Marc hakkında bir şey demedim.” Ne kadar az sempati duyduğuma şaşırarak ona yukarıdan baktım.

Marc soru sorarcasına inledi ve bir elimi Wren'in başından sarmakta olan saçların üzerinde gezdirerek çocuğa iyice sarıldım. "Çevir onu."

Marc, Lance'ten uzaklaştı ama ağzını erkek kedinin boğazını her an parçalamaya yetecek kadar yakın tuttu. Lance yavaşça sırtüstü yuvarlandı ve yaklaştığım sırada bana baktı. Wren, Lance'i gördüğünde debelenmeye başladı, o yüzden çocuğa daha fazla travma yaşatmak istemeyerek birkaç metre ötede durdum.

Sesimin bu kadar güçlü çıkmasına şaşırarak, "Lance Pierce, üç insan öldürdün," dedim.

"Ne?.." diye itiraz etmeye başladı ama Marc boğazından birkaç santim uzakta hırlamaya başladığında fikrini değiştirdi.

"Finn sadece ilkiydi," diye devam ettim. "Malone'un, Finn'in ölümüyle bizi suçlamasına izin vererek aynı zamanda Charlie Eames ve Jake Taylor'ı da öldürdün. Üstelik ağabeyim Owen ve kuzenim Lucas'ın ciddi biçimde yaralanmasına sebep oldun. Benim ve Kaci'nin gökgürültüsü kuşları tarafından kaçırılmamıza sebep oldun ve onu neredeyse öldürtecektin. Ayrıca küçük bir çocuğu kaçırdın ve kendi hayatını korumak için rezil ve korkakça bir çabayla onu öldürmekle tehdit ettin."

Lance artık sessizdi. Gerçekle tartışamazdı.

"Gökgürültüsü kuşları hayatını talep ediyor. Finn'i öldürmenin intikamı olarak seni canlı canlı yemek istiyorlar. Ama seni onlara verirsem, Jake ve Charlie adalet görmeyecek. O yüzden hayatına merhametle son vereceğimiz söylenebilir." Bu lafımla birlikte başımı kararlı bir şekilde Marc'a salladım.

Marc başını bana doğru kaldırdı. *Emin misin?*

Babamın, liderlerin zor kararlar vermesi gerektiği hakkındaki sözlerini düşündüm. Kaci'yi düşündüm ve onu korumak adına o güce gerçekten sahip olmak için dönüşmek zorunda kalacağım kişiyi. Bu

karan veririm asla geri dönemezdim. Bir daha asla sadece bir dişi kedi, hatta kendisine söyleneni yapması beklenen bir lider adamı da olamazdım. Liderler idam emirleri verirdi ve böyle bir emri vermek bir gün Gurur sürüsünün liderliği için barışçıl bir şekilde olsa da meydan okuma niyetimi açıklamak gibi bir şeydi.

Marc'ın bu emri kabul etmesi benim meydan okumamı destekleyeceğinin bir vaadi olacaktı.

Derin bir nefes aldım. “Yap şunu.”

Lance'in gözleri o kadar büyüdü ki yuvalarından fırlayacaklarını düşündüm.

Marc boğazına atıldı.

Her şey bir anda bitmişti. Lance'in ölümü hızlı bir ölümdü ve bu gökgürültüsü kuşlarının onun için yapacaklarından daha fazlasıydı.

Wren başının omzumda durduğu yerde, kulağımın kenarında tuhaf, hoşnut bir ağız şaklatma sesi çıkardı. İzliyordu. Ve kan dökülmesinden hiç rahatsız olmamıştı.

Yirmi dakika sonra ağaçların arasından çıkıp farklı dönüşüm aşamalarında olan gökgürültüsü kuşlarıyla dolu olan bir yola geldik. Donuyordum –soğuktan titriyordum– ama onlar sıcak kalabilmek için bir araya toplanmışlardı. Mevcut gerginlik ve öfke o kadar somuttu ki neredeyse tadını alabiliyordum. Ta ki ilk boncuk kuş gözü bizi fark edene kadar.

“Wren!” Brynn çığlık attı ve koştu. Çocuk, annesinin sesini duyduğu anda ciddi şekilde debelenmeye başladı ve onu dikkatli bir şekilde yere indirdim. Wren her an havalanabilirmiş gibi yarı şekillenmiş kanatlarını çırparak bir pençesi ve bir tombul insan ayağı üzerinde annesine doğru yürüdü.

Brynn, kızını kucağına alıp tanıdık, ahenksiz notalarla mırıldanarak onu salladı. Görünen o ki teselli her türde aynıydı.

Arkamdaysa Marc bir omzunun üzerinde Lance'i taşıyordu. Kuşların oluşturdıkları çemberin merkezine kadar peşimden geldi. Brynn bitkin kızını hâlâ sallayarak karşımızda duruyordu.

Marc eğildi ve Lance'i sırtüstü yere bıraktı. Çıplak sırtı, ölmüş erkek kedinin kanıyla lekelenmişti. Lance yıldızlı gökyüzüne görmeyen gözlerle bakarken, neredeyse elli adet gökgürültüsü kuşu da ona bakıyordu. Onlar bakarken geri dönüş yolumuzda ormandan aldığımız giysileri tekrar ısınmaya hevesle, hızlıca giydik.

Kot pantolonumun fermuarını çektiğim sırada bir pilic, "Ölmüş," dedi. Belli ki bütün grup adına konuşuyordu.

Başım la onayladım. "Evet ama çocuğunuz ölmedi. Onu canlı ele geçiremedik ama vücudunu istediğiniz gibi kullanabilirsiniz." Cesedi vermekten ne kadar nefret edersem edeyim, gökgürültüsü kuşlarını gerçekten tatmin edebileceğini ve bizi zarar görmeden buradan çıkarabileceğini düşündüğüm tek ödün buydu. "Finn'i öldürmediğimize dair onun yeterli kanıt olduğunu farz ediyorum."

"Elbette." Bu defa Brynn konuştu.

O kadar rahatlamıştım ki güçlük le nefes alabildim. Etrafımızı çeviren kuş başlarının arasından bakmak için döndüm. On beş metre ötede Kaci, Jace'in yanına dayanmış ve Jace'in kolu omuzlarına sarılmış bir halde ayakta duruyordu. Soğuktan ve muhtemelen korkudan titriyordu ama bizi gördüğü anda gücünü göstermeye kararlı bir şekilde daha dik durdu.

"Kendime düşen kısmı yerine getirdim." Brynn'e geri döndüğüm sırada telefonu cebimden çıkardım. "Kuşlarının geri kalanını durdur."

Başıyla onayladı. Telefonumu açıp babamı aradım.

İlk çalışta açtı. "Faythe?" dedi. Sesi gerginlikle kalınlaşmıştı.

“Evet. Kaci’yi aldık ve eve geliyoruz.”

“Tanrı’ya şükürler olsun.” Arka planda erkek tezahüratlarını ve annemin rahatlamasının etkisiyle iç geçirdiğini duydum.

“Telefonu Beck’e verebilir misin?”

“Bir dakika.” Babamın sesi bitkin geliyordu ve oradan ayrıldığı-mızdan beri hiç uyuyup uyumadığını merak ettim.

Telefonumu Brynn’e attım ve hattın diğer ucunda Beck’in sesi duyulduğunda Brynn ona geri çekilmelerini söyledi. Telefona tekrar babam çıktığında Kai’ı kuş sürüsüne hemen vereceğine söz verdi.

Telefonumu cebime soktuğum sırada en büyük gökgürültüsü kuşlarından ikisi Lance’in vücudunu yuvalarına taşımaktaydı. Başımla Brynn’e teşekkür ve veda etmek için selam verdim ve gitmek üzere döndüm. Ardından Brynn’in eli çıplak koluma kondu.

Dönünce türünden henüz görmediğim, cana yakınlığa benzer bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. “Sana borçluyuz, kızımı geri getirdiğin için,” dedi. “Ve borcumuzu sana en kısa zamanda ödemek isteriz.”

Verdiği his “sana borcumuzu nasıl ödeyebiliriz” hissinden çok “sana borçlu kalmamayı tercih ederiz” gibiydi. Yine de bu, kapıdan dışarı atılan bir tekmeyle, altmış metre yukarıdan düşmekten daha iyiydi.

“Hımm... tamam.” Teşekkür etmek hem basmakalıp hem de uygunsuz göründü. “Aklıma bir şey gelirse... bildiririm.” Ama bir fikir aklımda çoktan şekillenmeye başlamıştı bile. Soğuk ve acımasız halleriyle gökgürültüsü kuşları savaşta müthiş bir rakip olurdu. Gurur sürüm bunu birinci elden görmüştü ve işleri Malone için tersine çevirmek konusunda babamın da en az benim kadar hevesli olacağından hiç kuşum yoktu.

Bir dakika sonra Kaci’yi kollarıma aldığımda bu olasılığı düşündüğümünden hâlâ keyifliydim.

Beni olanca kuvvetiyle sıktı ve sadece ceketimi giymeme yetecek kadar ayrılmama izin verdi. Marc ve Jace'in birbirinden kaçınmak için yollarından ayrılışlarını ama yine de bana yakın durmalarını görmezden gelmeye çalışarak bitkin bir şekilde kendimi Kaci için gülümsemeye zorladım. Ardından bir kolumu omzuna attım.

Bitkinlik ve tedirgin bir rahatlamayla bana bakarak, "Artık eve gidebilir miyiz?" diye sordu. Hiçbirimiz kendimizi gökgürültüsü kuşlarından ve gökyüzündeki hapishanelerinden uzaklaşana kadar gerçek anlamda güvende hissedemeyecektik.

"Kesinlikle." Azıcık dinlenmeye ve saldırı planı yapmaya yetecek bir süreliğine de olsa eve gidecektik. Çünkü eğer öldürülmüş bir gökgürültüsü kuşuna ait kanlı tüyler Calvin Malone'un iktidardan alınması gerektiğine dair diğer liderleri ikna etme konusunda yeterli olmazsa, bunu zor yoldan yapmak için hazırlanmamız gerekecekti.

Ve bazen tutulması gereken tek yol, zor yoldu.